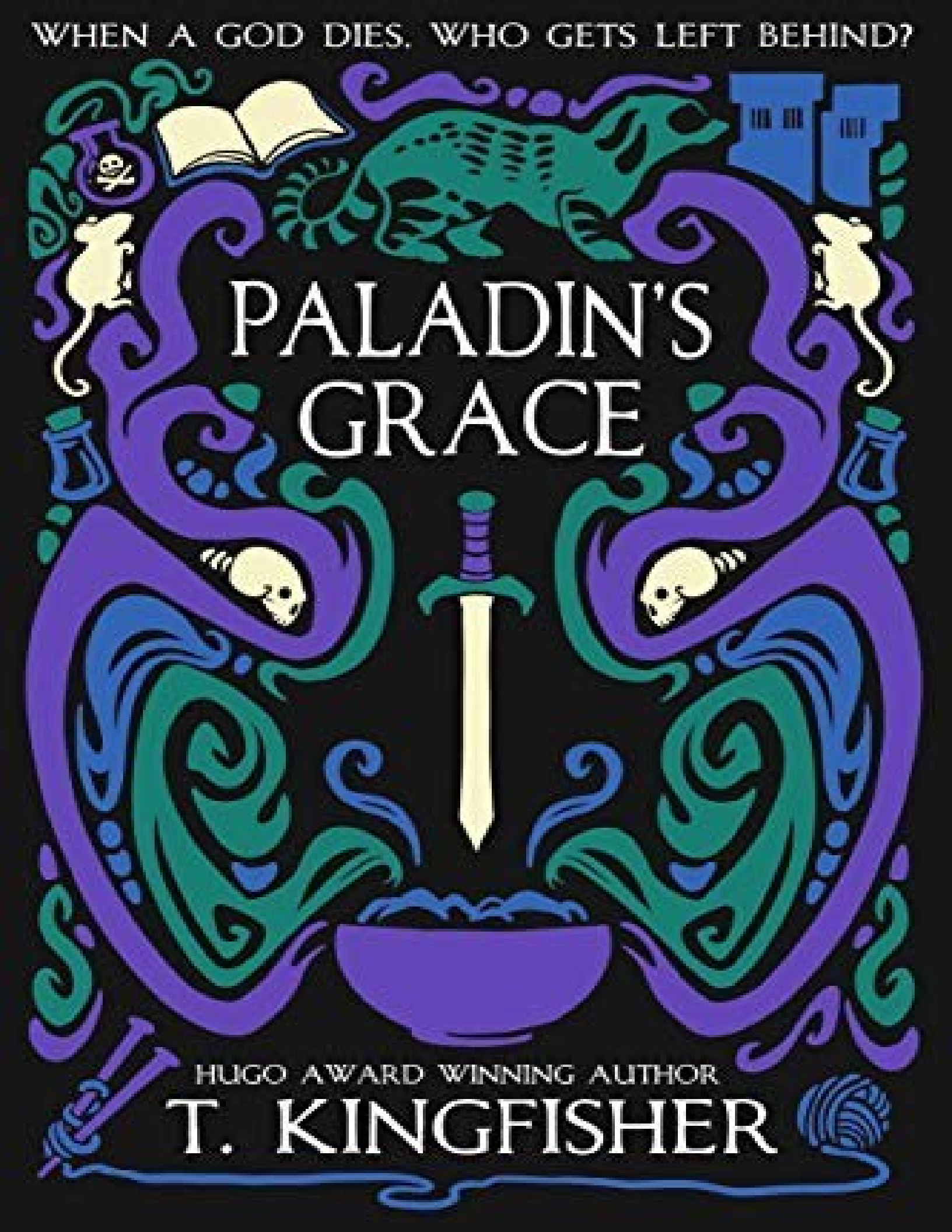
WHEN A GOD DIES, WHO GETS LEFT BEHIND?

PALADIN'S GRACE

HUGO AWARD WINNING AUTHOR

T. KINGFISHER

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

T. KINGFISHER İÇİN ÖVGÜ

"Eğer büyülenmek ve keyif almak istiyorsanız, dalın bu kitaba."
LOCUS

"... Renkli, akılda kalıcı karakterler ve hayranlık ve şaşkınlık uyandıran insanüstü yaratıklar yaratma becerisi."
NPR BOOKS

"Yazım. Mükemmel. T. Kingfisher, hayatım boyunca neredeydin?"
THE BOOK SMUGGLERS

PALADIN'IN LÜTFU

T. KINGFISHER

Telif hakkı © 2020 T. Kingfisher Red
Wombat Studio tarafından
yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.
Vellum ile oluşturulmuştur

Kevin için

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Epilog

Teşekkür Yazar Hakkında T. Kingfisher'ın Diğer Eserleri

BİR

Stephen'ın tanrısı, yılın en uzun gününde öğleden sonra biraz geç saatlerde öldü.

Çelik Aziz önemli bir tanrı değildi, ama tamamen bilinmeyen bir tanrı da değildi. Dört tapınağı vardı, rahipler ve şövalyelerle doluydular ve kilisesinin piskoposu, diğer yerel kiliselerin büyükleri olan Demirci Tanrısı, Dört Yüzlü Tanrısı ve Beyaz Sıçan Tapınağı'nın büyükleriyle birlikte Archon'un Şerefi'ndeki konseyde oturuyordu. Onun şövalyeleri, aralarında Stephen'ın da bulunduğu, Aziz'in görevi kılıç ve kılıç kullanacak adamlar gerektirdiğinde atlarına binip, yaralarını sararak tapınağa geri dönerlerdi, ancak iyileştiklerinde tekrar atlarına binerlerdi.

Stephen'ın ya da diğerlerinin hiçbirinin aklına bir tanrının ölebileceği hiç gelmemişti. Böyle şeyler mitolojide olurdu, gerçek hayatta değil.

Stephen, uzun ve zorlu bir iblis avı yolculuğundan yeni dönmüştü. Bu, Çelik Aziz'in asıl görevi değildi, ama Rüya Tanrısı'nın paladinleri yardım istemişti, bu yüzden Stephen ve üç kardeşi onlarla birlikte yola çıkmıştı. İblis avlamak çirkin bir işti, çoğunlukla ele geçirilmiş hayvanlarla ilgiliydi ve Rüya Tanrısı'nın seçilmişleri şeytan çıkarmada yetenekli olsalar da, öfkeli bir iblisin ele geçirdiği iki bin kiloluk bir boğayla kimse tek başına uğraşmak istemezdi. Aziz'in şövalyeleri baştan sona ölüm makineleriydi ve tanrı, iblislerin öldürülmesi gerektiğinde seçilmişlerini Rüya Tanrısı'na ödünç vermekten çekinmiyor gibiydi.

Tapınağa giden yolda sırtın üzerinden at sürerken Stephen tanrısının öldüğünü hissetti. İlk düşüncesi, kalbinin durduğu idi. Sanki biri zırhlı yumruğunu karnına vurmuş, kaburgalarının altına uzanmış ve her şeyi parçalamış gibiydi. Bir yara gibi hissetmiyordu, sanki *içi boşaltılmış* gibiydi.

Atının boynuna doğru öne doğru yığıldı. Uzaklardan, bir vücudun yere çarpma sesi ve Rüya Tanrısı'nın

Tanrı'nın şövalyelerinden birinin olanları gördüğüne dair bir çığlık duydu. Sonra kardeşi Istvhan'ın sert ve hızlı bir şekilde dua ettiğini duydu ve bu dua çok garipti, çünkü Stephen içgüdüsel olarak kimsenin dinlemediğini biliyordu.

"Ne oluyor?" dedi, atının boynuna doğru nefes nefese. "Aziz nerede? Ne...?"

Dünya etrafında dönüyordu. Kara dalganın yükseldiğini, yerden sürünerek çıktığını hissedebiliyordu, savaş ve kan dökülmesini fısıldayan dalga, ama onu kutsallaştırıp kutsal kılacak altın ışığın parıltısı yoktu.

Atından indirildi ve şaşkınlıkla, iblis avcılarından birinin yüzüne baktı. *Jorge,* diye düşündü belirsizce. Yakışıklı bir adamdı, en azından yol kiriyle kaplı ve iblis sığırlarının kanıyla lekelenmemişken. Stephen'ı tam zırhlı halde bile dik tutabilecek kadar güçlüydü. Onu öldürmek zor olacak kadar güçlüydü ve kesinlikle öldürülmeliydi, çünkü o bir düşmandı.

"Stephen!" diye bağırdı diğer adam, onu sallayarak. Stephen gözlerini odaklamaya çalıştı. Bu çok zor görünüyordu. Siyah bir dalga görüşünü kaplıyordu. Kılıcına uzandı.

*"*Stephen, *ne oldu?"* dedi düşman. *O düşman mıydı? Öyle olmalıydı, çünkü o buradaydı, tanrı ölmüştü* ve dalgalar Stephen'ın başını kaplıyordu. *"*Halkına ne oluyor?*"*

"Aziz," dedi Stephen, karanlık onu sararken. Kılıcını çekti. Çok uzak olmayan bir yerden bir adamın çığlığını duydu. "Aziz öldü."

İKİ

Üç yıl sonra

STEPHEN odasının tavanına bakarak, her sabah yaptığı gibi, yataktan kalkmamayı düşündü. Dünyanın sonu gelene kadar burada kalabilir, alçı tavanı ve uzun, koyu renkli ahşap kirişleri seyredebilirdi, pencereden giren ışık karesi duvardan yere doğru kayarak yok olana kadar.

Her sabah yaptığı gibi, bir zamanlar ihtişamın olduğu ruhunun o boşluğunu dürttü. Sadece sessizlik vardı. Orada bir daha asla hiçbir şey olmayacaktı. Ve sonra, yine her sabah yaptığı gibi, bacaklarını yatağın kenarına salladı ve kalktı. Lütuf onu terk etmişti ama hala görevi vardı ve görevi onu ileriye taşıyacaktı.

Beyaz Sıçan Tapınağı bu saatte sessizdi, ya da olabildiğince sessizdi. Bir iki saat sonra, tapınak, ileri geri koşuşturan memurlar ve rahiplerle, küçük, pratik sorunları ve bazen de büyük, çözülmesi zor sorunları çözen yüzlerce insanla dolu, bir arı kovanı gibi hareketli olacaktı. Sıçan'ın rahipleri, düzeltilebilecek şeyleri düzeltir, düzeltilemeyecek kadar bozulmuş şeyleri ise, insanların parçalarını toplamasına yardım ederdi.

Tanrıları ölmüş ve ardından gelen katliamda kendilerini daha da parçalara ayırmış yedi paladini tamir etmek mümkün değildi. Yine de Sıçan, parçalanmış olsalar da onları kabul etmişti. Hem Rüya Tanrısı hem de Demirci Tanrısı teklifte bulunmuştu, ama onları içeri alanlar, aldıkları ve karşılık olarak verdikleri yaralardan dolayı hala kanlar içinde olan Sıçan rahipleri olmuştu.

Stephen, o nezakete minnettar olup olmaması gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Yaşayan tanrıların paladinlerinin yanında durmaya dayanabileceğini sanmıyordu

ama en azından o savaşçı tanrıların evinde bizi durdurabilecek biri olurdu. Beyaz Sıçan'ın paladinleri yoktu. Ona hizmet edenler hukuk memurları, şifacılar ve diplomatlardı, çelikten yapılmış savaşçılar değildi. Stephen sık sık kendini tavuk kümesindeki bir köpek gibi hissediyordu, vahşileşebilecek bir koruyucu ve tanrılar, o durdurulmadan önce ne kadar zarar verebileceğini biliyorlardı.

Sıçan'ın hizmetkarları aptal değildi. Çelik Aziz'in seçtiği kişinin tanrının ölümünün ardından yol açtığı hasarı görmüşlerdi ve buna karşı koymuşlardı. Tapınak, yıkılmış paladinler için bir kanat ayırdı ve karşılığında hiçbir şey istemedi. Yataklarından kalkabildikleri anda, kalan paladinler tek tek hizmet etmelerine izin verilmesini istediler.

Stephen yemek salonunun kapısını iterek açtı. İsteyenler için sert çay ve bisküvi vardı. Bir düzine kadar erken kalkanlar fincanlarının üzerine eğilmişlerdi, bazıları günün işlerini gözden geçiriyor, bazıları ise sadece fincanlarını ellerinde tutarak, boş boş bakıyorlardı. Uzak duvarda, Beyaz Sıçan'ın bir duvar resmi, bir pençesinde bir kitap, diğerinde bir terazi tutarak, şefkatle aşağıya bakıyordu.

Stephen bir fincan çay ve bir bisküvi aldı ve bir bankta oturdu. Istvhan birkaç dakika sonra gelip ona katıldı. O her zaman paladinlerin en irisi olmuştu, omuzları öküz gibi olan koca bir ayı gibiydi. İnsanlar onun iri yapısı nedeniyle aptal olduğunu düşünme eğilimindeydiler. Bu çok tehlikeli bir düşünceydi.

"Bu sabah ikimiz de hala hayattayız," dedi Istvhan, üç yıldır neredeyse her sabah söylediği gibi.

Stephen, üç yıldır neredeyse her sabah yaptığı gibi homurdandı.

Bir zamanlar bu kadar kesin değildi. Erken yaşta birçok kardeşlerini kaybetmişlerdi, bazıları intihar etmişti, çoğu ise tanrıyı kaybettikten sonra sersemliklerinden uyanamamıştı. Birkaç tanesi ise daha karanlık şeylere kurban gitmişti. Bir süre, başkalarını da kaybedebileceklerini düşünmüşlerdi, ama son yedi kurtulan bir araya gelmişti. Sıçan rahiplerinin, asla uyanamayacak olanlara gösterdikleri özen, kırık paladinlerin hizmet etmek istemelerinin nedenlerinden biriydi. Bir borç vardı. Ölüler bunu ödeyemezdi, bu yüzden yaşayanlar onlar için ödemek zorundaydı.

Bu borcun Stephen'ı nasıl hayatta tuttuğunu Istvhan dışında kimseye açıklamak zor olurdu. Başkalarına borcu varken pes edemezdi.

Çok fazla. Rat böyle bir borcu inkar etse bile, defterler dengelenene kadar Stephen hareket etmeyi bırakamazdı.

Bunlar iç karartıcı düşüncelerdi. Istvhan tabağına bakıp "*Bu da* ne böyle, küçük ev tanrılarının adına yemin ederim*?"* dediğinde minnettar oldu.

"İğrenç bir şey," dedi Stephen. "Sanırım aşçı buna sos diyordu." "Sos bu renkte olmaz."

"Aşçının haklı olduğunu söylemedim." "Onları kazıkta yakabilir miyiz?"

"Biz o tür şövalyeler değiliz. Neyse, gözlerini kapatıp başka bir şey yiyormuş gibi davranırsan tadı fena değil."

Istvhan inledi ve sosla denemeyi kendisi denemeye gitti.

Kahvaltıdan sonra Stephen ve Istvhan birlikte paladin kanadına geri döndüler. Program koridorun başındaki tahtaya yazılmıştı. Paladin arkadaşı programı okudu, sonra omzuna vurdu. "Mahkemede tehditkar görünmeye gidiyorum," dedi neşeyle. "Sen?"

"Şifacılardan birini tehlikeli bir mahalleye götüreceğim."

"Ah, şanslısın. Saatlerce somurtmak benim için sorun değil, ama ayaklarım ayakta durmaktan hoşlanmıyor. Ve bana tabure getirirlerse tehditkar görünmek zor oluyor."

Stephen burnunu çektirdi. "Hâlâ tek bir duruşma mı var?"

"Maalesef. Adamı kırıp bu işi bitirebilirdim, ama bu çok pratik Rats, bunun kötü görüneceğini söylüyor." Omuz silkti.

Söz konusu duruşma, Sıçanların hizmetçilerinden birine takıntılı hale gelen, onu takip eden ve ona istenmeyen hediyeler gönderen bir adamla ilgiliydi, ta ki sonunda takıntısı çok daha karanlık bir şeye dönüşene kadar. Tapınak davayı şüphesiz kazanacaktı, ama bu zorlu ve yorucu bir işti ve Istvhan'ın bu davadaki görevi, adalet yerini bulurken kimsenin kadına fiziksel olarak tehditkar davranmamasını sağlamaktı.

Paladinlerin Rat için yaptıkları işlerin çoğu bu türden işlerdi. *Burada dur ve korkutucu görün. Burada dur ve şifacının işini yaparken onu rahatsız etmek isteyebilecek herkese sert bak. Piskoposu koru, sorun çıkacağını düşündüğümüz için değil, piskoposun savunmasız olmadığını bilmesini istediğimiz için.* Bu, eski görevlerinden çok farklıydı, ama aslında hoş olmayan bir görev değildi. Düşman onu öldürmese bile, onun sorumlulukları onu öldürebilirdi.

"Bu Ratlar saçımı beyazlatacak," dedi Stephen. "Bu şifacı daha önce hiç koruma almamıştı. Weaver's Nest'te çalışıyor ve bana koruma ihtiyacı olmadığını söylediğini duydum."

"Weaver's Nest, o adamın insanların kafalarını kesip cesetlerini nehre attığı gecekondu mahallesi mi?"

"Aynen öyle." Stephen yüzünü ovuşturdu. "Biz olmadan bu kadar uzun süre nasıl yaşadılar?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Istvhan neşeyle. "Ama iyi tarafı, aylardır kimse beni bıçaklamadı."

"Ben de."

İkisi de nazardan korunmak için bir işaret yaptılar, sonra güldüler. Stephen, Istvhan'a dostça bir itekleme yaptı ve kılıç antrenmanına gitti.

Rat savaşçıları çağırmadığı için Tapınak'ta hiçbir zaman resmi bir eğitim alanı olmamıştı. Şehrin altın çağında, diğer dinlerden gelen paladinler ve piskoposun maiyetinde seyahat eden muhafızlar için küçük bir salon inşa edilmişti, ama bu çok uzun zaman önceydi. Salon, toz, örümcek ağları ve kimsenin atmaya cesaret edemediği kırık mobilyalarla dolmuştu. Salonu temizlemek için harcanan emek, yedi kırık paladinin son hastalık belirtilerini terleterek yok etmişti. Stephen, tanrı öldükten sonra hissettiği ilk coşku kıvılcımının, salonun kapısında durup "*Bunu düzeltebiliriz*" diye düşündüğü an olduğunu hatırladı. Bu, uzun zamandır hissettiği ilk olumlu duyguydu.

Kapıdaki küçük tapınağın önünden geçerken alışkanlıkla dudaklarına dokundu. Bu, muhtemelen yeryüzünde kalan son Çelik Aziz tapınağıydı. Her sabah birisi, bir Rat hizmetkarı, içindeki mumu yakıyordu. Başlangıçta beş mum vardı. Stephen dördünü kaldırmış ve tek bir mum bırakmıştı, böylece tapınak artık yaşayanlara değil, ölümlere adanmış olmuştu. Tapınağın kimliği bilinmeyen bakıcısı ertesi gün sadece tek bir mum yakmıştı. Bu kadar küçük, sözsüz jestlerle, yıkılmış şövalyeler ve Rat'ın hizmetkarları aralarında ilerleme yolunu müzakere etmişlerdi.

Stephen kılıcını duvara astı, bir alıştırma kılıcı aldı ve çalışmaya başladı.

Forehand, backhand, parry, thrust. Böylesine kansız bir işte, savaşın gidişatının değişmesi mümkün değildi. Tekrarlı, çoğu zaman sıkıcı bir işti, ama bu günlerde yapabileceği en yakın meditasyon gibiydi. Kılıç, odaklanma ve konsantrasyon gerektiriyordu, dünyayı bir sonraki harekete daraltmak

harekete ve bir sonraki ana daraltmayı gerektiriyordu, ne daha ileriye, ne daha geriye. Kılıç çalışırken, kısa bir süreliğine kırılmamıştı.

İlk yıl, artık dua edemediğini fark etmişti. Aziz'in bulunduğu yerdeki sessizlik çok kesin ve nihaiydi. Dua, ona sadece boşluğunu hatırlatıyordu.

Dua, tanrı öldüğünde, kısa da olsa, neye dönüştüğünü hatırlatıyordu. Ancak kılıç, kılıç hala iyiydi.

Antrenmandan sonra, diğerleriyle birlikte banyoya gidip vücudundaki teri ve kiri yıkadı. Bazen lağımda yaşayan yaratıklar için, fareler temizlik konusunda titizdi ve Rat'ın hizmetkarları da bir istisna değildi. Stephen, en azından bunun Çelik Aziz'in tapınaklarına göre bir gelişme olduğunu kabul edebilirdi. Tanrı savaşa çok önem verirdi, ama sonrasında yıkanmaya pek önem vermezdi. Saçları hala ıslakken banyodan çıktı, güneşe baktı ve şifacı ile görüşme zamanının geldiğini fark etti.

ÜÇ

Söz konusu şifacı, kafasında yayılan bir kel yaması olan ve uzun parmaklı, narin elleri olan orta yaşlı bir adamdı. Stephen onu daha önce görmemişti ve elini uzattı. "Stephen."

"Kardeş Francis." Keskin ve nazik gözleriyle Stephen'ı baştan aşağı süzdü. "Çelik Aziz mi?"

Hangi tanrıya hizmet ettiği yeterince açıktı. Stephen hâlâ tanrının ambleminin bulunduğu pelerini giyiyordu: stilize edilmiş kılıç, altın alevler, kılıcı tutan ve altın kanı kılıcın uzunluğu boyunca döken el. Tüm kırık paladinler bunu giyiyordu. Tapınak onları iyileştirmekle kalmıyor, her yıl pelerinleri yenileriyle değiştiriyordu; sembol zaten arkaya işlenmişti. Sıçan, onların hizmet teklifini kabul etmişti, ama kim olduklarını unutmalarını istememişti.

Stephen unutmamıştı. Görünüşe göre, diğerleri de unutmamıştı. "Evet, öyle."

"Sen çılgın şövalyelerden birisin."

"Öyleyim, evet." Stephen şifacının başının üzerinden baktı. "Benim tehlikeli olduğumdan endişeleniyorsanız, Piskopostan başka bir muhafız atamasını isteyebilirsiniz."

"Sen kılıçlı iri bir adamsın," dedi şifacı, onu şaşırtarak. "Tabii ki tehlikelisin. Bence *mesele* de bu."

Stephen dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Haklısın, kardeşim."

"Hala bunun aptalca olduğunu düşünüyorum," diye homurdandı Francis kardeş. "Weaver's Nest'te hiç sorun yaşamadım. Onlar iyi insanlar, sadece fakir ve çaresizler."

"Bir *ay* içinde nehirde üç kesik kafa bulundu."

"Evet, ama onlar beni *tanıyorlar*." Kardeş Francis, kesik kafaların önemsiz ya da işin normal tehlikelerinden biri olduğunu belirtmek istercesine elini salladı.

Stephen hangisi olduğunu tam olarak anlayamadı.

Sanırım kafamdaki saçların tek tek beyazladığını hissedebiliyorum. "Yine de, Piskopos önlem almak akıllıca olacağını düşünüyor. Gidelim mi, Kardeş?"

"Evet, evet."

Ayaklarının dibinde ağır bir çanta duruyordu. Stephen otomatik olarak çantayı aldı ve diğer adam gülümsedi.

"Eğer ağır şeyleri taşımayı sorun etmezsen. Artık eskisi kadar genç değilim."

"Sen gerekli becerilere sahipsin," dedi Stephen. "Ben bugün sadece kas gücünü kullanacağım."

Şifacı sırıttı. "Altı durak," dedi. "Ve işler korktuğumdan çok daha iyi gitmezse, son durakta seni eve göndereceğim. Bu, ateş düşene kadar ya da..." Cümlesini bitirmedi, ama bitirmesine gerek yoktu. Stephen, yaralanma sonrası insanları öldüren ateşleri iyi tanıyordu ve nasıl sonuçlanabileceğini biliyordu.

Küçük, yuvarlak şifacı ve geniş omuzlu şövalye, Rat'ın tapınağından birlikte şehre doğru yola çıktılar. Güzergâhları, dar sokaklarda, dar binaların önünden geçiyordu. Bu binalar, sokaklardan biraz daha iyiydi. Gecekondu mahallelerinden iki üç basamak yukarıdaydılar, ama yoksulluğun hayaleti bölgenin üzerinde asılı duruyordu. Herkes, bu durumdan kurtulmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Stephen de böyle bir binada büyümüştü. Bu durumdan kurtulmanın ne kadar kolay olduğunu çok iyi biliyordu.

Şifacı konuşkan biriydi, ama Stephen'ın ara sıra homurdanmaktan başka bir şey yapmasını beklemiyordu, bu da garip bir şekilde dinlendiriciydi.

İlk eve vardıklarında neredeyse öğlen olmuştu. Stephen ön kapının dışında nöbet tutarken, şifacı içeri girdi. Sırtını yıpranmış tuğlalara dayadı. Burası kötü bir mahalle değil, sadece yoksul bir mahalle olduğu için, insanlar en azından ilk başta ona doğrudan baktılar. Yüzleri değiştiğinde ve aceleyle uzaklaştıklarında, bunun pelerinin üzerindeki amblemden mi, yoksa Kardeş Francis'in dediği gibi, kılıçlı iri bir adam olmasından mı kaynaklandığından emin olamadı. Karşıdaki bir sokakta bir grup çocuk ip atlıyordu. Onlar da ona baktılar, ama korkarak değil, çocukların garip yetişkinlere karşı gösterdiği küçümseyici bakışlarla. Stephen kulaklarını dikip, kullandıkları tekerlemeyi anlamaya çalıştı.

MISTER Brass
Vergisini ödemedi

Cellat ona kırk darbe vurdu İki, dört
Altı, sekiz
Kaç darbe gerekti? Bir... iki... üç...
dört...

ON TAKE'de tempo önemli ölçüde arttı ve ortadaki çocuk, yüzünde ölümcül bir ciddiyetle, talihsiz Bay Brass'tan daha uzun yaşamaya kararlı olarak, elinden geldiğince hızlı zıplamaya başladı. Stephen gülümsedi. Gençliğinden bu oyunu hatırlıyordu. En iyi performansı otuz üç vuruştu.

Bunu hatırlayabilmem komik, ama geçen haftanın yarısını hatırlayamıyorum. Yaşlanıyorum galiba. Henüz kırk yaşında bile değildi, ama bazı günler kendini kesinlikle çok yaşlı hissediyordu.

Şifacı tekrar telaşla dışarı çıktı ve çantasını kapattı. "Sıradaki!" dedi neşeyle ve Stephen ile birlikte bir sonraki durağa gittiler, küçük kız ise hala cellatın atlayışlarını geçmeye çalışıyordu.

Stephen, şifacı onu çağırıncaya kadar dışarıda nöbet tuttu. "Kardeş Francis!" dedi hastası dehşet içinde, oturmaya çalışırken. "Yapamazsınız... bir ziyaretçi... ve ben bu haldeyim...!"

"Bayan Abernathy," dedi şifacı, onu nazikçe geri yatırarak, "nasıl görünürseniz görün, siz güzelsiniz."

Çok tutarlı bir ifade değildi, ama niyeti iyiydi. Stephen eğildi. "Muhteşem görünüyorsunuz, hanımefendi," dedi. "Silahlı ve tozlu halde geldiğim için sizden özür dilemeliyim."

En az seksen yaşında olan Bayan Abernathy kızardı.

"Beni affedin," diye mırıldandı şifacı, onlar gittikten sonra. "Onun için yapabileceğim pek bir şey yok, ama ağrılarının yanı sıra sıkılmış ve yalnız da." Stephen'a gülümsedi. "Birkaç dakika boyunca yakışıklı bir genci seyretmek, benim hazırlayabileceğim herhangi bir ilaçtan daha iyiydi."

"Genç mi? Ben otuz yedi yaşındayım."

"Ben de altmış birim, o yüzden bunu duymak istemiyorum, evlat."

Stephen bu tartışmayı bıraktı. "Ve onu rahatsız eden şey...?" Elini pelerinle hafifçe vurdu.

Şifacı anlamamış gibi davranmadı, bu da Stephen'ın onu sevmesinin bir başka nedeniydi. "Olanları unutmuş, tabii eğer hiç bilmişse."

"Ah, peki." Stephen bir sonraki binaya giden merdivenlere baktı. "Bu ziyarete de benim gelmemi ister misin? Belki birkaç kez ağır nesneleri kaldırıp kaslarımı çalıştırırım

birkaç kez esnetmemi ister misin?"

Kardeş Francis bunu düşündü. "Şey... bir kişinin zevklerini kimse bilemez, ama Bay Coates'un bundan aynı derecede hoşlanacağını sanmıyorum."

Stephen burnunu çektirdi. Şifacı ona sırıttı.

Bu seferki oldukça uzun sürdü ve dikkatini dağıtacak ip atlayan çocuklar da yoktu. Stephen çantasını açtı ve iğnelerini ve kalın bir yün yumakını çıkardı. Çorap örmek özellikle çekici bir hobi değildi, ama kılıçla aynı zihinsel ihtiyacı karşılıyordu: dikkatini çeken ve umarım zihninin çok uzağa kaymasına izin vermeyen dikkatli bir iş. Ayrıca sonunda elinde çoraplar oluyordu ve kimse iyi çorapları bir asker kadar takdir etmiyordu.

Şu anki projesi soluk kırmızıydı. Aslında pembeydi. Boya düzgün tutmamış ve neredeyse hemen solmuştu. Tüccar ona tüm malzemeyi değerinin dörtte biri fiyatına satmıştı ve Stephen bir aydan fazla süredir tozlu pembe çoraplar örüyordu. Paladin arkadaşları rengi görünce homurdandılar, ama yine de hepsi çorapları giydiler. Archenhold kışın soğuktu ve uygun ayakkabılar önemliydi. Ne zaman bir yere zorlu bir yürüyüşe çağrılacağınızı asla bilemezdiniz.

Rat pek zorlu yürüyüşler yapmaz. Nereye gideceğimizi bile bilmiyorum. Belki de bir grup hukuk memurunu acil bir duruşmaya götürmek için.

Şifacı tekrar dışarı çıktı. Stephen iğneleri kaldırdı.

Böyle devam ettiler, mahalleler giderek kötüleşiyor ve duraklar giderek uzuyordu. Kardeş Francis bir duraktan yüzü asık ve gergin bir şekilde çıktı.

"Sorun mu var?"

"Bir tümör," dedi şifacı. "Göğüste ve kaburgaların altında, karnabahar gibi görünüyor. Kimsenin yapabileceği bir şey yok, sadece onu rahat ettirmek dışında." Derin bir nefes aldı. "Yani, bizim yapabileceğimiz bir şey yok. Belki tanrının lütfuna sahip gerçek bir şifacı ona rahatlık verebilir, ama bizim elimizde sadece ilaçlar ve iki elimiz var."

Stephen başını eğdi. "Onu rahat ettirmek o kadar da küçük bir şey değil."

"Biliyorum," dedi Kardeş Francis iç çekerek. "Karşı karşıya olduğumuz durum karşısında küçük bir şey gibi geliyor..." Elini amaçsızca salladı. Stephen başını salladı.

Birlikte yürümeye başladılar, ancak Stephen şifacının ona yetişebilmesi için adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı. Francis ona baktı. "Sana

Sizi rahatsız etmek istemem."

Stephen içinden hazırlandı. *İşte şimdi geliyor*. En azından şifacı sordu, diğerlerinden biri değil. *Galen'den ya da, Allah korusun, Wren'dense, ben ya da Istvhan daha iyiyiz.* "İsterseniz."

"Neden hâlâ pelerin giyiyorsun?"

Bu, Stephen'ın beklediği soru değildi. *Ne oldu?* Ya da belki, *Neden oldu?*

Tanrı öldüğünde ne yaptın?

Hallowbind'de olanlardan biri miydin?

"Pelerin mi?" Sanki daha önce hiç görmemiş gibi pelerine baktı.

Kardeş Francis sabırsız bir hareket yaptı. "Üzerinde azizin sembolü olan pelerin. Tanrı artık hayatta değilse, neden bu kadar çok kişinin korktuğu bir sembolü giymeye devam ediyorsun?"

Stephen bir an sessiz kaldı. Kahverengi bir su akıntısı yanlarından geçip gitti. Burada kanalizasyon yoktu ve o, gece toprağı ve çürüme kokusunu alabiliyordu.

"Onların bundan korkması iyi bir şey," dedi sonunda. "Bu bir

uyarıdır." Kardeş Francis kaşlarını kaldırdı. "Bir uyarı mı?"

"Hâlâ tehlikeli olduğumuzu."

Şifacı başını geriye eğerek Stephen'ın gözlerine baktı. "Beni affet genç adam, ama bana pek tehlikeli görünmüyorsun. Kılıcı olan iri bir adam olmasına rağmen."

Piskopos, tanrısı öldükten üç gün sonra Stephen'a benzer bir şey söylemişti. "Hala tehlikeli misin?"

"Ben her zaman tehlikeli olacağım, ekselansları," diye cevap vermişti. Bir kedi yavrusu kadar zayıf ve deri kelepçelerle yatağa bağlı olsa da, bu ona doğru gelmişti.

Kadın gülümsedi. Yaşlı bir kadındı ve yüz hatları güzelden çok yakışıklıydı, ayrıca aptal da değildi. "Benim için tehlikeli misin?"

"Şu anda değil."

"Eğer arkadaşlarından biri öfkeye kapılırsa, masum insanlara zarar vermelerini engelleyecek misin?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Nefes aldığım sürece."

"O zaman seni burada tutmamız en iyisi." Ve yanındaki yardımcıya dönerek, onu çözmesini emretti.

Kardeş Francis'e karşı çıkmak için olduğu kadar, hafızasını temizlemek için de başını salladı. "Pelerinimi görürlerse, savaşın gidişatının

beni hazırlıksız yakalayabileceğini anlarlar. Ve bu olursa, yolumdan çekilmeleri gerektiğini bilirler."

"Hala seni koruyabilir mi? Tanrı olmadan?"

"Evet." Bu çok kısa bir cevap oldu ve Stephen hemen pişman oldu. Şifacı, güvenliğini Stephen'ın ellerine teslim ediyordu, ne tür bir koruma aldığını bilmeye hakkı vardı. Sadece bir açıklama istiyordu ve Stephen açıklamaktan çok yorulmuştu. "Aynı şey değil, ama yine de mümkün."

Her şey karanlık, el yordamıyla ilerleme ve öfke. Bir zamanlar tanrı sinirlerime altın ateş döktüğü ve beni en kutsal katillere dönüştürdüğü yerde, şimdi başımın üstüne çöken kara bir dalga var.

Üç yıl içinde iki kez olmuştu. İlkinde, Istvhan onu boğazından tutup bayılana kadar tutmuştu. İkincisinde, Galen antrenman sırasında sinirlenmişti ve Stephen onu tutmaya çalışırken sinirlenmişti ve antrenman salonunda birbirlerini bayılana kadar dövmüşlerdi. Stephen, Galen'in kolunu kırmıştı. Galen ise onun kaburgalarının yarısını kırmıştı. Başka kimse yaralanmamıştı, ama çok az kalmıştı, çok az kalmıştı. Hiçbirinin akıntısı yükseleli bir yıldan fazla olmuştu. Paladinler tam olarak iyileşmemiş olsalar da, en azından yaraları kalınlaşmıştı. Bazen Stephen, ne kadar kırık ve hırpalanmış olsalar da, bunu atlatabileceklerini düşünürdü.

"Üzgünüm," dedi Kardeş Francis. "Eski yaraları deşmek istemem. Dikkat etmem gereken bir işaret var mı? Seni bu durumdan kurtarabileceğim bir yol var mı?"

O bunun bir kriz ya da nöbet gibi olduğunu düşünüyor, diye düşündü Stephen yorgun bir şekilde. *Gerçeği hiç bilmiyor. Ama çabalıyor.* "Olası değil. Belki kafaları kesen adamla karşılaşırsak ya da bir düzine adamın saldırısına uğrarsak. Böyle bir şey olursa, kaçmanızı öneririm. Ve mümkünse, tapınaktan başka bir paladin getirin."

"Onlar bunu nasıl durduracaklarını

biliyorlar mı?" "Evet," dedi Stephen.

"Ama bana öğretebileceğin bir şey yok."

Stephen küçük, tombul adama baktı ve hüzünlü bir gülümsemeyi bastırdı. "Korkarım ki yok."

Sen, dostum, sırtıma atlayıp beni bayılana kadar boğazımı sıkacak, kafama vuracak ya da olduğum yerde beni öldürecek türden birine benzemiyorsun. Bunu kardeşlerime bırakman daha iyi.

Bu, ödenmesi gereken borç ve verilen sözdü. O diğer altı kişiyi izleyecekti. Onlar da karşılığında onu izleyecekti. Ve içlerinden herhangi biri karanlığa düştüğü anda, birbirlerine saldırıp bu akımı durdurmaya çalışacaklardı.

DÖRT

Bir sonraki durakta, şifacı gıcırdayan bir merdiveni çıktı, sonra bir tane daha. Stephen neredeyse onunla gitmekte ısrar etti. Bu mahalle kesinlikle çok kötü bir durumun eşiğindeydi. Binalar dar sokakların üzerinde birbirine yaslanmıştı ve çöp olukları tıkamıştı. Bazı binalar çökmüş ve şimdi brandalar ve battaniyelerle örtülmüştü. Burada kimse ona bakmıyordu, ama muhtemelen iri ve silahlı olduğu için, kimse Çelik Aziz ve onun şövalyelerinin suçlarını bildiği veya umursadığı için değildi. Onların çok daha acil sorunları vardı. Gecekondu sakinleri evlerin saçaklarına bir koloni kurmuşlardı ve akşam havası, asılı yuvalarına konmak için gelen küçük koyu gri kuşlarla doluydu. Weaver's Nest gecekondu mahallesine adını veren kuşlardı. Muhtemelen mahallenin bir yerinde bir dokuma tezgahı vardı, ama Stephen buna güvenmezdi.

İronik olarak, kesik kafa meselesi olmasaydı, Stephen, Francis Kardeş'in yanında olduğu için muhtemelen Francis Kardeş'in Stephen'ın yanında olduğu için olduğundan daha güvendeydi. Beyaz Sıçan'ın hizmetkarları, bu kadar şüpheli yerlerde bile kutsaldı. Rat'ın adamlarına dokunmazdınız, çünkü daha sonra sizi dikmeleri, hapisten çıkarması veya asıldıktan sonra yaşlı annenizin açlıktan ölmemesini sağlamaları gerekebilir. Hırsızlar arasında pek onur yoktu, ama çok fazla pratiklik vardı.

Ancak, insanların kafalarını kesen kişinin toplumun uzun vadeli sonuçları hakkında pek de endişeli olmadığı kesin.

Bir gnole duvarın yakınında koşarak geçti. Küçük, porsuk benzeri bu yaratıklar yaklaşık on yıl önce Archenhold'a taşınmışlardı ve o kadar uyumlu ve zararsız komşular olduklarını kanıtladılar ki, neredeyse hiç kimse gnolelerin şehrin yoksul bölgelerindeki yuvalarında yaşamadıkları bir zamanı hatırlamıyordu.

Stephen gnole'ye başını salladı ve gnole de karanlıkta çizgili yüzünü parlatarak başını salladı.

Kardeş Francis birkaç dakika sonra geri geldi. "Evet, düşündüğüm gibi," dedi, sesini alçaltarak, ama evin içindeki kimsenin onu duyabilmesi mümkün değildi. "Yarın bir saat kadar burada olacağım. Lütfen Tapınak'takilere haber verin."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Stephen.

Kardeş Francis başını salladı. "Hastalıklarla kılıçla savaşabilseydik, ben bile kılıcı elime alırdım." Diye iç geçirdi. "Hayır, gerçek şu ki, paladin, biz şifacılar bir fark yarattığımıza inanmak isteriz, ama hastalık söz konusu olduğunda, hastalar genellikle bizim yaptıklarımızdan bağımsız olarak yaşar ya da ölürler. Şanslıysak, durumu daha da kötüleştirmeyiz. Ama aileler için bizim orada olduğumuzu bilmek bir tesellidir. Bu yüzden bu zavallı kadının yanında oturup, sonucu ne olursa olsun, onun mücadelesine tanık olacağım."

Stephen şifacıya eğildi. "Gitmeden önce bana bir şey söz ver, kardeşim."

"Eh?"

"Gün ağarana kadar buradan ayrılmayacaksın. Bu gece mücadelesini kaybetse bile."

Şifacı dudaklarını büzdü. "Ailenin acısına yük olmak istemem."

"Etrafta insanların kafalarını kesen bir adam dolaşıyor." "Ama ben bu insanları *tanıyorum*. Hepsi beni tanıyor."

Stephen neredeyse "Kafan olmadan seni tanıyacaklar mı?" diyecekti, ama kendini tuttu. Bunun yerine, "Bana söz ver, kardeşim, yoksa sabaha kadar burada bekleyeceğim" dedi. "*Seni aptal adam, bu kişi senin şifacı olduğunu umursamayacak!"* diye bağırmadı, ama bu çabasının kendisine birkaç beyaz saç daha mal olduğunu düşündü. *Kimse* kesik kafa durumundan yeterince endişelenmiyor *muydu*?

İnsanların bu duruma tepkisine bakılırsa, sanki kafaların sonbaharda yapraklar gibi düşmesi gibi, kafa kesilmesinin bazen meydana gelen doğal bir olay olduğunu düşünürsün.

"Oh, peki." Şifacı ellerini havaya kaldırdı. "Eğer bu seni mutlu edecekse."

"Çok mutluyum," dedi Stephen ciddiyetle. "Hmmph!"

Gitmek için döndüğünde, Kardeş Francis arkasından seslendi: "Dua ediyor musun?" Stephen ona gözlerini kırptı. İlk çılgın düşüncesi, adamın onu dinine döndürmeye çalıştığıydı, ki bu açıkçası saçmalıktı. Rat, kriz durumlarında avukatlar ve

şifacılar gönderirdi, misyonerler değil.

"Artık pek dua etmiyorum," diye itiraf etti. "O zamandan beri..."

Şifacı başını salladı. "Elbette," dedi. "Düşünmeliydim. Peki, eğer kendini bu kadar etkilenmiş hissediyorsan, bu kadın için dua et. Ve benim için de, onun acısını daha da kötüleştirecek hiçbir şey yapmamam için."

Şimdi destekleyebileceğim bir dua var, diye düşündü Stephen, uzaklaşırken. *Tanrılar, eğer dinleyen varsa, lütfen işleri daha da kötüleştirmeyelim.*

Stephen yan sokaklardan geri döndü. Kimse onu rahatsız etmedi. Gecekondu mahallelerinin altından geçtikten sonra işler düzeldi. Burası tehlikeli bir mahalle değildi, en azından iri yarı, erkek ve savaş atı gibi omuzları olan biri için. Belki biraz sefil bir yerdi. Lisanslı fahişeliğin yapıldığı Scarlet Bölgesi, hem çalışanlarını korumak hem de yakınlarda lisanssız fahişeliğin yapılmasını önlemek için kiralık korumalar tutuyordu. Stephen, bu koruma bölgesinin hemen dışında bulunuyordu, ama gerçekten tehlikeli hale gelecek kadar da uzakta değildi.

Botları kaldırım taşlarında düzenli bir ritimle tıklıyordu. Sol, sağ, sol, sağ... *Bay Brass vergisini ödemedi*... sol, sağ, *sol*, sağ... *iki, dört, altı, sekiz, kaç vuruş gerekti?*

Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz... bekle, ne?

Koşan ayak sesleri ritmi bozdu. Şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Elbette birçok türde koşma sesi vardır — panik içinde kaçış, sıcak takip ve bunların arasında birçok ton. Avcı, avlananlardan her zaman farklı ses çıkarır, çünkü avlananlar koşarken arkasına bakar. Bunlar avlananların ayak sesleriydi. Stephen döndü ve sokağın ağzında karanlık bir gölge gördü, sonra gölge ona doğru koşmaya başladı. Kılıcını kaparak, kendisini savunmasız bırakan dikkatsizliğini lanetledi ve gölge kendini... kendini... kollarına attı.

"Beni sakla!"

BEŞ

Stephen, "Ee, ne?" dedi.

Bu pek nazik bir davranış değildi, ama o yıllardır bir kadını kollarında tutmamıştı. Yansıtılan lamba ışığında, büyük gri-yeşil gözleri ve sisle kıvrılmış koyu renk saçları gördü.

"Çok üzgünüm. Beni sakla!" diye kulağına fısıldadı, sonra başını eğdi ve onu, kendisiyle sokak ağzı arasında kalacak şekilde yönlendirmeye çalıştı.

Tanrısı ölmüş olabilir, ama şövalyelik hala yaşıyordu. Stephen onu tutmak için yakaladı ve etrafta takip eden var mı diye baktı.

Biri kadının kafasını kesecek miydi? Weaver's Nest'ten biraz uzaktaydı, ama başkalarının kafasını kesen türden insanlar mahalle sınırlarına sıkı sıkıya uymuyorlardı. Birkaç saniye sonra, daha fazla ayak sesi duydu. Bu sefer aceleyle koşan ayak sesleri değil, botlu ayakların ağır adımlarıydı. İki kişi. Yükselen sisin içinden baktı ve sokağın sonunda indigo rengi gördü.

Sadece bir dini tarikat - Stephen onlara kutsal demek istemiyordu - o indigo rengini giyiyordu. Asılan Annenin Hizmetkarları, o kadar hoş olmayan bir tanrıça ki, Dört Yüzlü Tanrı'nın rahipleri bile onun hakkında pek iyi şeyler söyleyemiyordu. Dört Yüzlü Tanrı'nın çekirgeler ve kurtçuklara bile saygı duyduğunu düşünürsek, bu bir şey ifade ediyordu. Onların katil olmadıklarını söylemekten çekindi, ama kesik kafalarla bir ilgileri olup olmadığı şüpheliydi.

"Başını eğ," diye mırıldandı ve onu sokağın duvarına yaslayarak peleriniyle ikisini de örttü. Saçlarından adaçayı ve lavanta kokusu yükseliyordu.

Yapmak üzere olduğu şey için bir suçluluk duygusu hissetti, ama bu, Annelik'in ona yapabileceği her şeyden çok daha iyiydi.

"Hey! Sen oradaki!" diye bağırdı Annelik'ten bir adam. "Buradan bir kadın geçti mi?"

Stephen başını çevirip adama yavaşça, umarım şehvetli bir gülümseme attı. "Şu anda bir tane görüyorum!" diye bağırdı ve kalçalarını birkaç kez sallayarak kadını duvara daha da bastırdı. "Çok üzgünüm, hanımefendi," diye fısıldadı.

Motherhood'un adamları ikisi de tiksinti dolu bir ifade takındılar. Biri geri adım attı.

"Carmine Street'i dene," diye önerdi Stephen. "O tarafta daha fazla kız var. Kendine bir tane bulabilirsin. Bu kız alınmış." Ve çok sessizce, "*Çok* üzgünüm, hanımefendi."

Ve onlar gittikten sonra, bu genç bayan benim özel bölgelerime bıçak saplamak isteyecek ve açıkçası, muhtemelen ona izin vermeliyim.

Söz konusu genç bayan, onu irkiltacak kadar yüksek bir inilti çıkardı ve *"*Oh, *evet!" diye* bağırdı.

Oh Tanrım, yapmıyor.

Öyleydi. Aslında, ona ağaç gibi tırmanmaya çalışıyordu. Stephen kendini duvara dayamak ve onun beline dolamaya çalıştığı bacağını tutmak zorunda kaldı. Hafif bir dehşetle, kız sahte bir ecstasy çığlığı daha attı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Kulaklarım!"

"Üzgünüm," diye fısıldadı kız. *"*Evet!

Evet!"

Annelik Annelik rahipler hala hala bakıyor onlara bakıyorlardı. Şüphe? Röntgencilik? Stephen'ın hiçbir fikri yoktu.

"Oh, demek böyle seviyorsun? Böyle mi?" Göz ucuyla ikiliyi izledi ve fısıldadı, "Bunun için *çok* üzgünüm."

*"*Harika gidiyorsun. Umarım. *Evet!"*

Bu aldatmacada beklenmedik ortağı, özellikle uzun boylu bir kadın değildi, ama sağlam yapılıydı, bol göğüsleri ve ona uygun bir poposu vardı. Stephen, bunu en ufak bir takdirde bulunmadan gözlemleyebilecek benzersiz bir konumdaydı.

Bu durumun tek kurtarıcı yanı, kollarında inleyen bir kadın olmasına rağmen, Stephen'ın son zamanlarda hiç bu kadar tahrik olmamış olmasıydı. Bacağını beline doladığı açı, kadının yukarıda bahsedilen iyi kısımları kaçırdığı ve kılıç kemerine sürtündüğü anlamına geliyordu, bu da zincir zırhının altına giydiği yastığın

yukarı kaymasına neden olmuştu. Kalçasının üzerindeki dar bir deri şeridi, kadının tüm ağırlığıyla, deri kılıç kemeri ile zırh zincirleri arasında sıkışmıştı. Bu hiç de hoş bir his değildi. Ayrıca, Annelik, paçayı kurtarabileceklerini düşündükleri zaman insanları kazıkta yakıyordu. Bu tür şeyler zihni olağanüstü bir şekilde odaklıyordu.

Motherhood erkeklerinin gözlerinin üzerinde dolaştığını hissetti. Genç kadın ona karşı coşkuyla hareket ediyordu, ama açıkçası bu konuda çok kötüydü. Bir ip salıncakta sallanan çocuk gibi bacaklarını pompalıyordu. Zincir halkaları derisine daha derine gömüldükçe dişlerini sıkarak iniltiyi bastırdı.

Bu iş bittiğinde gerçekten eşsiz bir morluk olacak... tabii metal derisini parçalamazsa...

Motherhood erkekleri yaklaştı. Stephen elini kadının boynunun arkasına kaydırdı ve yüzünü omzuna bastırdı. Kalçası ona acı veriyordu. Azizlerin kanı adına, kılıç yaraları bile bu kadar acıtmamıştı.

Adil olmak gerekirse, kılıçlar genellikle keskindi.

İki Rahibe, tiksintiyle arkalarına dönüp uzaklaştılar. "Kafir," dedi biri, Stephen'ın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Diğerinin ne cevap verdiğini tam olarak anlayamadı, ama *"aziz"*, *"çelik*" ve "*ölü"* kelimelerini duydu.

Bir an için öfke onu sardı, kara dalga ayaklarına çarptı.

Kâfir.

Dönüp onlara doğru ilerleyebilirdi. Onlara ulaşana kadar kılıcını çekmeyecekti. Gerekmedikçe kılıcı çekmenin gücünü boşa harcamazdın. Kılıcın kınından çıktığı sesi duymadıkları için, dönmeleri yarım saniye gecikecekti ve bu, onun ihtiyacı olan tek zamandı. Önce soldaki, ikisinden daha uzun olan, gizli bir hançeri olan bir adam gibi hareket eden. Sonra sağdaki, ilki hala düşerken. Kara dalga onun üzerinden geçecek ve kırmızıya boyanacak ve... ve...

...ve onu dalgadan geri çekecek hiçbir tanrı olmayacaktı. Ve kollarında masum bir çocuk vardı.

Rahipler sokağın sonunda kayboldular. Stephen, uzaklaşırken kaldırım taşlarında botlarının sesini duydu. O ve kadın sessizce durdular. Aslında, *o* sessizce durdu. Kadın ona sarıldı, arkasında bulunan binanın tuğla duvarına ve beline doladığı koluna yarı yarıya dayanarak. Stephen, zırhın artık derisini yırtma tehlikesi kalmayacak kadar yer değiştirmeyi başardı

ve bu, onun umabileceği en fazla şeydi. Kadın ona üzgün bir ifadeyle baktı. Gözleri, korkudan büyümüş olmasalar bile, gerçekten oldukça büyüktü. Ağzının köşelerinde, onun gülümsediğinden çok kaşlarını çattığını düşündüren çizgiler vardı. Bükülmüş dudakları bu çizgileri yumuşattı, ama sadece biraz.

"Gittiler mi?" diye sordu kız yumuşak bir sesle.

İki tarafa da baktı, sonra başını salladı ve onu yere indirdi. Kalçası rahatlamış bir şekilde haykırdı.

"Teşekkür ederim," dedi kız, o zırhını düzeltirken ve dikkatlice kanaması olup olmadığını kontrol ederken. "Çok özür dilerim!"

"Özgürlüklerim için içtenlikle özür dilerim, hanımefendi."

"Saçmalama. Sana karşı haddimi aşan bendim. Sen benim hayatımı kurtardın." O, onun arkasından sokağın ağzını kontrol etti. "Ugh, o Motherhood haydutlarından nefret ediyorum."

"Hepimiz nefret ediyoruz," dedi yorgun bir sesle. "Gideceğin yere kadar sana eşlik edebilir miyim?"

Kız ona kaşlarını çatarak baktı. "Sen gerçekten bir şövalye misin? Pelerin giyiyorsun ama emin olamadım..." Sesi kesildi.

"Öyleydim," dedi. "Artık tanrım öldüğüne göre, ben... kimseye ait olmayan bir paladinim."

Ve şimdi o benim ne olduğumu tam olarak biliyor. Kızın her an çıldırıp kaçabileceğini düşünerek kendini hazırladı. Ama kızın yüzü aydınlandı ve elini uzatıp onun dirseğini tuttu.

Ya aşırı derecede korunaklı bir ortamda büyümüş ya da bana ağaç gibi tırmanmaya çalışırken kafasını çarpmıştı. Her iki durumda da, şövalyelik onun yardımına koşmasını gerektiriyordu.

İnsanların ona bir parya gibi bakmasına alışık değildi. *Tabii ki Rat'ın hizmetkarları hariç, ama onlar da sorunları çözmek için herhangi bir sayıda parayla çalışırlardı.*

"Dükkânım Glover's Quarter'da," dedi. "Eğer beni Scarlet District'ten geçirebilirseniz..."

Bu kez Stephen kaşlarını çattı. Glover's Quarter, Archen's Glory'de pahalı ve şık bir semtti, bulundukları caddeden en az yirmi blok uzaktaydı. "Evinden oldukça uzaktasın," dedi.

Kadın derin bir nefes aldı. "Mezarlığa gidiyordum," dedi. "Startleflower'a ihtiyacım vardı ve bu çiçek genellikle yanmış alanlarda yetişir, ama tabii ki şehirde böyle bir şey bulamazsınız. Sonra Rose Street

Mezarlığı'nın yakınındaydım ve biraz gördüm. Çünkü henüz ceset koymadıkları kenar bölgeleri biçiyorlar, değil mi?"

Stephen onun ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı, ama yine de başını salladı.

"Yılda birkaç kez yapıyorlar ve bu, uzun otları kesiyor, bu yüzden aynı etkiye sahip. Bazen koyun otlaklarında da bulabilirsin, eğer çok fazla koyun yoksa."

Bu, Stephen'ın mezarlıklardaki bitkilerin büyüme alışkanlıklarını hiç bu kadar derinlemesine düşünmediği bir konuydu. "Tamam," dedi. "Yani mezarlıkta çiçek mi topluyordun?"

"Mesai saatleri dışında," dedi. "Yani... çalmak için değil, startleflower'ın bir değeri yok ki. Ve *mezardaki* çiçeklere dokunmam." Gözleri iri iri açıldı ve endişeli bir ifadeye büründü. "Yani... beni ihbar etmeyeceksin, değil mi?"

"Siz açıkça azılı bir suçlusunuz, hanımefendi," dedi Stephen, gülmemeye çalışarak. "Ama sanırım sizi sert bir uyarı ile bırakabilirim."

Kadın ona öfkeyle baktı, sonra gülümsedi. Geniş bir gülümsemeydi, çarpık ön dişi görünüyordu ve bu onu bir anlığına çok güzel yaptı.

"Peki neden bu startleflower'a ihtiyacın vardı?" diye sordu Stephen, bu beklenmedik anı geride bırakmaya çalışarak.

"Ben parfümcüüm," dedi kadın. "Startleflower'ın kokusu çok güçlü değildir, çok zayıf bir çiçek kokusu olduğunu düşünebilirsiniz, ama sandal ağacının kokusunu diğer hiçbir şeyin yapamadığı kadar iyi ortaya çıkarır." Bir süre durdu. "Ah, bunu kimseye söylemeyin, olur mu? Yani, bu bir ticari sır değil, ama bir bakıma öyle de sayılır ve startleflower'ı bulmak zaten yeterince zor."

"Sırrın bende güvende."

"Eğer bir paladine güvenemezsen..." Yine o çarpık gülümsemeyi gösterdi ve Stephen'ın kalbi bir anda hızla çarpmaya başladı.

Benim neyim var böyle?

Istvhan omzuna vurup, bir kadınla birlikte olalı çok uzun yıllar olduğunu söylerdi. Istvhan hayata biraz dünyevi bir yaklaşımı vardı. Ve kadının tavırlarında uzaktan yakından baştan çıkarıcı bir şey yoktu.

Bacaklarını sana doladığı ve kollarını boynuna doladığı an hariç. O bunu yaparken en ufak bir acı bile hissetmemişti. Tabii ki, kalçasındaki zonklayan morluk da yardımcı olmamıştı.

"Her neyse," parfümcü devam etti, "mezarlıktan çıkıyordum ve neredeyse Annelik grubunun kucağına düştüm. Beni

ve bekliyorlardı. Beni mezarlardan mandragora topladığım için suçladılar. Bu çok aptalca, çünkü aklı başında kim mandragora gibi kokmak ister ki?"

Ona bir cevap beklermiş gibi baktı ve Stephen bilgisizliğini itiraf etmek zorunda kaldı. "Kokusu nasıl bilmiyorum maalesef."

"Oh! Acı ve biraz bitkisel. Yaprakları tütün gibi kokar, bu yüzden belki baz notası olarak kullanabilirsiniz, ama kokuyu çıkarmak çok zor bir iştir, ekipmanı temizlerken tırnaklarınızın altına sizi öldürebilecek kadar çok koku bulaşabilir ve o noktada, neden sadece tütün kullanmıyorsunuz?"

"Doğru," dedi Stephen, umduğu kadar ciddi bir tavırla. Kız başını salladı, aşağı doğru kıvrılmış ağzı daha da aşağı doğru kıvrıldı.

"Onlara bunu söylemeye çalıştım, ama... şey... *bunun* ne kadar işe yaradığını tahmin edebilirsiniz."

Stephen gerçekten tahmin edebilirdi. Asılmış Anne'nin hizmetkarları mizah anlayışlarıyla ya da hatalarını kabul etme yetenekleriyle tanınmıyorlardı. Arkon, Annelik'e bu kadar iyi gözle bakmasaydı, kimse onların şehirdeki varlığını uzun süre tolere etmezdi.

"Fırsatını bulduğumda kaçmaya başladım. Çöpte falan saklanabileceğimi düşündüm, ama lanet olsun, bu bölge acımasızca temiz." Yürürken somurtarak baktı. "Sonra seni gördüm ve Scarlet Bölgesi'ne yakın olduğumuzu düşündüm... şey, bir şey ima etmiyorum..."

Stephen'ın dudakları seğirdi.

"—ve belki bana yardım edersin diye düşündüm. Ve işte buradayız."

"Yanılmamışsın. Scarlet Bölgesi'nden sadece iki sokak uzaktayız. Bu yüzden bu kadar temiz; Scarlet Guild sokak temizlikçilerinin masraflarını karşılıyor," dedi Stephen. "Bölgenin kenarlarında çalışmaya çalışan ruhsatsız fahişelerin sayısını azalttığını söylüyorlar."

Kadın kolunu bırakıp ondan uzaklaştı.

"Ben onların hizmetlerini kullanmıyorum," dedi Stephen, kırılmalı mı yoksa gülmeli mi emin olamadan. *Fuhuş onu rahatsız ediyor, ama benim aniden çılgına dönme ihtimalim rahatsız etmiyor mu*? "Ben, bu tür anlaşmaları yapan Rat Tapınağı'nda hizmet ediyorum. Tapınak görevlisinin koruması olarak çalışıyordum, onlar ızgarayı düzenleyip her sokağın ücretini belirlediler. Daha önce bir anlaşma vardı, ama gnoller sokak temizliğinin çoğunu üstlendiği için her şeyin yeniden müzakere edilmesi gerekti."

"*Ohhh."* Ona yine çarpık bir gülümseme attı. "Üzgünüm. Bilmeliydim... Yani, bir paladin böyle bir şey yapmaz..."

"Paladinlerin yapmaması için bir neden yok," dedi Stephen, dürüstlüğü onu zorluyordu. "Sadece bu paladin yapmaz."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Daha önce sana yaptıklarımdan dolayı beni gülünç buluyor olmalısın."

"Öyle düşünmem," dedi. "Bir gün sağ kulağımın işitme yeteneği bile geri gelebilir."

Kadın güldü, sonra aniden ciddileşti. "Korkarım ki... o tür şeyler için sesler çıkarmayı öğrenmek zorunda kaldım."

Öğrenmek zorunda kaldım. *İlginç. O bir aktris miydi? Bir fahişe mi?* Hayır, ona bu kadar beceriksizce atlayan kadın kesinlikle bir fahişe değildi.

Stephen, bir kadına tutku dolu bir anı taklit etme yeteneği için nasıl iltifat edileceğini, pişmanlık duymayan bir zampara gibi görünmeden bilmiyordu. Yol tarifine sığındı. "Scarlet Bölgesi'nden dolambaçlı yoldan gitmek sizin için sorun olmazsa, Glover Mahallesi'ne daha yakın bir yerden çıkabiliriz. Ama Bölge'den kestirme yol gitmek... ah... biraz garip olabilir." Bu, hafif bir ifadeydi. Herkesin yapacağı *en iyi* varsayım, onun koruduğu kişinin pazarlık edilebilir erdemlere sahip bir kadın ve kendisinin de kiralık bir koruma olduğu yönünde olurdu.

"Sorun değil," dedi hemen. "Sonuçta, *diğer* kulağının işitme yetisini korumamız gerekiyor."

Stephen, zorlu bir durumdan kurtulduğu için olduğu kadar şakanın da etkisiyle kahkahayı bastı. Bu o kadar beklenmedik bir duyguydu ki, onu şaşırttı.

Gerçekten bu kadar uzun zamandır gülmemiş miydim? Bu kadar huysuz mu olmuştum?

Elbette, bir erkeği ciddiye sokacak şeyler yaşamıştı. Yine de...

Eskiden mizah anlayışım vardı. Bunu çok net hatırlıyorum. Istvhan ve ben saatlerce birbirimizle alay ederdik.

Belki de gülmek ölülerine saygısızlık olurmuş gibi, mizahını gözlerinin arkasında saklamaya başlamıştı.

Bunun büyük bir aptallık olduğunu anlamak için ilahi bir içgörüye gerek yok.

Scarlet District'ten geçerken birkaç kez daha güldü. Parfümcü kuru bir mizah anlayışına sahipti ve ne zaman gülse, o da o çarpık, çekici gülümsemesini gösterirdi.

"Burası yeterince yakın olmalı," dedi sonunda, bir ara sokaktan daha geniş bir caddeye çıktıklarında. Scarlet Guild'in kontrolündeki caddelerin aksine, bu caddenin kenarlarında çöp yığınları birikmişti.

Stephen kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Birkaç yıldır burada yaşıyorum," dedi, kolunu onun kolundan çekerek. onu
n. "Geri kalan yolu sana eşlik etmek benim için sorun değil." En iyi
en çekici gülümsemesini takındı. *Eskiden kadınlara nasıl gülümseneceğini bilirdi.* "Kurtarmayı yarıda bırakmak istemem."

Bu yanlış bir sözdü. Gri-yeşil gözleri soğudu. "Korkarım daha fazla kurtarılmaya ihtiyacım yok, ama teşekkür ederim."

"Özür dilerim, hanımefendi." Başını salladı, gülümsemesinin üzüntülü bir hal aldığını hissetti. "Az önce gaf yaptım, değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra ya ona acıdı ya da durumun garip olması onu da rahatsız etti. "Seninle alakası yok," dedi, ensesini ovuşturarak. "Bu saatte bir erkekle içeri girersem, yan dükkânda oturan kadın bana günahlar hakkında bağırmaya başlar."

"Tamamen anlaşılabilir." Kesik kafaları gündeme getirmeli miydi? Hayır, Weaver's Nest'ten oldukça uzaktaydılar, aralarında Scarlet Quarter vardı ve Glover's Quarter'a giden sokaklar iyi aydınlatılmıştı ve muhafızlar tarafından iyi korunuyordu. Onun yoluna devam etmesine izin vermek ve kaçmaya çalıştığı bir sorun daha haline gelmemek en iyisiydi. "O zaman sana iyi geceler dilerim."

Gerekenden biraz daha uzun süre onu inceledi, sonra gözleri yumuşadı. "Teşekkürler, paladin."

Stephen, onun caddeyi geçip köşeyi dönerek kaybolmasını izledi. Sokak ağzından uzaklaşıp tapınağa doğru yürümeye başlamıştı ki, kadının ona adını söylemediğini fark etti.

ALT

Grace, paladini kafasından çıkaramıyordu. Bu çok saçmaydı. Bir hafta olmuştu. Adamı otuz dakikadan az görmüştü. Adını bile bilmiyordu. Elbette, o otuz dakika içinde fiziksel olarak oldukça yakınlaşmışlardı, ama bu onun hakkında bir şey bilmekle aynı şey değildi. Ona tutunarak risk almıştı, ama yaklaşırken paladinin pelerinini görmüştü, bu yüzden risk o kadar da büyük değildi. Elbette, pelerini çalmış ve paladin kılığına girmiş olma ihtimali de vardı, ama bu, sanıldığı kadar sık olan bir şey değildi. Bu, son derece kötü şans olarak kabul ediliyordu. Hem öfkeli bir tapınakla hem de öfkeli bir tanrıyla uğraşmak zorunda kalırdın ve bunların hiçbiri uzun bir yaşam sürmeye elverişli değildi.

Onun riski karşılığını vermişti. O, göğüslerini onun göğsüne sürterken ve bir fahişe gibi davranmaya çalışırken bile, ona son derece uygun bir şekilde davranmıştı.

Aslında o pek endişelenmemişti. Paladinler, sayısız kusurlarına rağmen, "Dur" dediğinizde dururlardı. Aksi takdirde tanrıları çok öfkelenirdi.

Bu da onları tanıdığım bazı insanlardan daha üstün kılıyor.

Önündeki şişeden çıkan buhar onu geri gerçekliğe döndürdü. Kahretsin, suyu kaynatmak yerine neredeyse kaynatacaktı. Sadece biberiyeydi, dikkatli bir şekilde kullanılmasını gerektiren bir şey değildi, ama böyle bir dikkatsizlikle mahvolacak yağlar da vardı.

Çok dikkatsiz davranmıştı. Nereye gittiğine bakmadan mezarlıktan ayrılmak mı? Asılmış Annelik'i unut gitsin. Kaçan bir araba onu öldürebilirdi. *Bir paladinin beni kurtarmasına güvenmek zorunda kalsam da, çok şanslıydım.*

Kurtarılmaktan nefret ediyordu. Kuşkusuz, paladin muhtemelen bunu kasıtlı yapmamıştı. Paladin olsaydın, bu mesleğin gereği bir şeydi, değil mi? İnsanları kurtarmak?

Grace masaya vurdu, bardaklar zıpladı. Tanrı aşkına, neden hâlâ onu düşünüyordu? Yerine getirmesi gereken emirleri vardı ve muhtemelen o adamı bir daha asla görmeyecekti. Oh, belki tesadüfen... Archon's Glory, yakındaki Anuket City gibi çok büyük bir şehir değildi, ama onunla tekrar konuşacak bir durumda olmayacağı kesindi, boynuna sarılmak ve teninin kokusunu koklamak bir yana...

"Lanet olsun," diye yüksek sesle söyledi.

Onun kokusunu sevmişti. Sorun da kesinlikle buydu. Her zaman görünüşten çok kokulara daha iyi tepki verirdi. O, sıradan bir şekilde yeterince yakışıklıydı, ama gözlerinin rengini bile hatırlayamıyordu...

Mavi.

"Lanet olsun, lanet olsun!"

Temiz ve sıcak kokuyordu, deri ve metal kokusu vardı ve nedense zencefilli kurabiye kokusu da vardı. Erkeklerin zencefilli kurabiye gibi kokmasını beklemezsiniz. Kullandığı sabun yüzünden olabilir, ama Grace öyle düşünmüyordu. Kullandığı sabunun türüne bahse girerdi, hafif limon otu kokan ve ordu, üniversite ve çoğu tapınak tarafından toplu olarak satın alınan sabun. Ucuzdu, işini yapıyordu ve kesinlikle zencefilli kurabiye gibi kokmuyordu.

Zırhında bir şey olabilir miydi? Zırhı hafifçe tütsü kokuyordu ve daha da hafifçe lanolin kokuyordu, ama bunun nedeni metale sürdükleri yağdı. Zırh giyen herkes böyle kokuyordu. Birinin ne kadar para harcamaya hazır olduğunu, koyun kokusunun yoğunluğundan anlayabilirdiniz. Anuket Şehrinde Grace, yağa eklenen kokuya göre subayların rütbesini tahmin edebiliyordu. Herkes silahlarına karanfil yağı ve tebeşir kullanıyordu, ancak sadece en yüksek rütbeliler zırhları için de karanfil yağı alabiliyordu. Rütbe düştükçe, yağlar daha ucuz ve daha güçlü oluyordu. Sıradan askerler sadece lanolin kullanıyordu ve yağışlı mevsimlerde bir koyun sürüsü gibi kokuyorlardı. Tütsü çoğunlukla kutsal emirler için ayrılmıştı.

Grace, yağlanmış metali zencefilli kurabiye gibi kokutacak bir şey düşünemiyordu, ama tanrılar biliyordu ki o dünyadaki her kokuyu bilmiyordu.

Erkeksi, ama zencefilli kurabiye notaları olan bir karışım yapabilir miyim diye merak etti. *Hayır, saçmalama. Karışımı* yapabilirim*, ama bu lanet olası soylulara satamam. Onlar için erkeksi olan sandal ağacı ve tütündür. Şanslıysan deri. Bazen kehribar. Ama kesinlikle sandal ağacı.*

Grace sandal ağacından gerçekten bıkmıştı. Modayı sedir ağacına çevirmeye çalışmıştı, ama bu şehirde sedir ağacı güveleri uzak tutmak için kullanılıyordu, bu yüzden herkesin sedir ağacıyla tamamen yanlış bir çağrışımı vardı, ki bu çok yazık bir durumdu. Sedir ağacı en sevdiği kokulardan biriydi. Ama hayır, hala iki düzine kadar asilzade için kendine özgü bir koku karıştırmakla uğraşıyordu ve her biri farklı bir şey istiyordu! Eşsiz! Ve aynı zamanda sandal ağacı gibi kokan!

Önündeki şişeyi, artık uygun bir şekilde kaynamaya başlayan şişeyi izledi. Sadece az bir miktara ihtiyacı vardı, büyük bakır damıtıcıyı çıkarmaya gerek yoktu, ki bu da iyi bir şeydi, çünkü görünüşe göre şu anda basit bir çözeltiyi ısıtmak için bile güvenilemezdi.

O, ona kolunu uzattı ve o da neredeyse istemsizce kolunu tuttu, çünkü yapılması gereken buydu. Ve sonra, geri çekilebilirdi, ama istemedi. Üzerinde tabard bulunan zincir zırh giyiyordu. Zincirlerin yumuşak sesini duydu. Ama kolları deriydi, sade ve kullanışlıydı ve kolunu onun koluna kaydırdığında altındaki sert kasları hissedebiliyordu.

Deri, metal, zencefilli kurabiye. Sabun. Sıcak ten. Güzel bir kokuydu.
Ve bunu yeniden üretmenin bir yolu yoktu. Cildi damıtmak mümkün değildi.

Belki yapabilirdiniz, ama yetkililer bunu hoş karşılamazdı. Kesinlikle giymek isteyeceğiniz bir koku elde edemezdiniz. Yanmış et gibi kokan bir parfümün yakın zamanda popüler olacağını sanmıyorum... Hmm, tamam, belki ısıtılmayan çiçeklerde olduğu gibi soğuk yağ tekniği ile yapabilirsiniz... Ve şimdi insan etinden parfüm yapmanın yollarını düşünüyorum. Evet, bu tamamen normal bir davranış. Burada tuhaf bir şey yok.

Grace ellerini yanaklarına koydu. Yüzü sıcak hissediyordu. Tabii, şu anda atölyesi oldukça sıcaktı ve yağları buharlaştırmak için bir alev vardı. Oda büyüktü, ama her duvara dayalı çalışma tezgahları ve karışık cam eşyalar odayı daha küçük hissettiriyordu. Kitap yığınları masaların kenarlarında sallanıyordu ve Grace, duvarlara yağlı kalemle kendine notlar yazmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Grace'in müşterilerle konuştuğu ön oda, boş ve düzenliydi, sadece düzinelerce küçük, zarif kavanozun bulunduğu üç uzun dolap vardı. Marguerite, müşterilere bir illüzyon sunmanın önemli olduğunu söylemişti. Bu, onların paralarını daha kolay harcamalarını sağlıyordu.

Neden zencefilli kurabiye gibi kokuyordu? Belki de fırıncılık yapıyordu. Fırıncılık, normal insanların yaptığı tamamen normal bir faaliyetti. Mesela, günlerce bir yabancının kokusunu ve onu nasıl taklit edebileceğini düşünerek dalıp gitmek gibi değil.

Isıyı düşürdü ve dağınık atölyeye bakındı. Sonunda gözleri en değerli eşyasına takıldı: kimya uzmanı mı, kozmetikçi mi yoksa şifalı bitki uzmanı mı olmak istediğini bilmeyen bir adamın yazdığı eski, deri ciltli bir günlük. Dokuz yaşındayken onu çırak olarak alan parfümcü ona bunu vermişti... Aslında tam olarak *vermek* sayılmazdı. *"Yararsız! Sen kadar yararsız!" diye bağırarak kafama fırlatmıştı, ama kim takar ki?* O, bu şeyin anlamını hiçbir zaman çözememişti, ama Grace denemeye devam etmiş, mum ışığında okunaklı olmayan el yazısını ve absürt simya notalarını deşifre ederek, sayfalarındaki sırları açığa çıkarmayı başarmıştı.

Hadi itiraf edelim, bunların hepsi gerçeklikten oldukça uzaktı. Yazar, güzel kokan bir şey yapmak yerine, her şeyi kendi ilahi etki alanları kavramına uydurmak ve simya formüllerinin güzelliğine dayalı kokular uydurmakla daha çok ilgilenmişti.

Çıraklık sözleşmesi satın alındığında, Grace'in yanında götürdüğü tek şey kitap ve üzerindeki giysilerdi. Ustası, onun sırlarını çalmaya çalıştığını iddia ederek, kendi günlüklerini bile almasına izin vermemişti. Kendi kokularını yeniden yaratmak için hafızasından geriye doğru çalışmak zorunda kalmış ve bu aylar sürmüştü.

Ama kitap... O kitaba hala büyük bir sevgi duyuyordu. Son günlerde onu ilhamdan çok kehanet için kullanıyor olsa da.

Gözlerini kapattı, körü körüne sayfaları çevirdi ve parmağını bir yere batırdı. "Pekala kitap, paladin hakkında ne düşündüğünü görelim."

Gözlerini açtığında parmağının *"...mezarın ötesindeki bakirenin siyah sütü, manyetik alan altında gübre yığınında 33 1/3 gün boyunca kaynatıldığında, kırmızı renkli, beslenebilen bir homunkulus haline gelir..."* satırının üzerinde olduğunu gördü.

"Bu çok yardımcı oldu," dedi kitaba.

Dükkânın kapısı gürültüyle açıldı. "Bugün sadece randevularla çalışıyoruz!" Grace omzunun üzerinden seslendi ve kitabı kapattı.

"Evet, biliyorum!"

Grace rahatlamış bir şekilde şişeyi ocaktan aldı. "Oh, sensin. Nasıl gidiyor?"

Ev sahibi ve en yakın arkadaşı odaya girdi. Çok fazla seçeneği yoktu ama...

Marguerite, giyen kişinin istemesine bakılmaksızın odaya girerken dikkat çeken, devasa tüylü bir şapka takıyordu. Grace şapka karşısında ağzı açık kaldı.

"Tanrı aşkına, *kafanda* ne var öyle*?"*

"Bu son moda," dedi Marguerite, şapkayı kafasından çıkararak. Bu hareket, saç yağı ve tozlu, pudra kokulu tüy kokusunu serbest bıraktı. Saçları şapka yüzünden düzleşmiş ve buruşmuştu, çaresizce parmaklarıyla saçlarını kabartmaya çalıştı. "Sarayda *önemli olan* herkesin kafasında bu var."

"Sanki kafana bütün bir ölü ak balıkçıl yapıştırmışsın gibi görünüyor."

"İki ak balıkçıl," dedi Marguerite. "Daha pahalı şapkalarda, gerçek kuşları doldurup küçük mücevherli tasmalar takıyorlar. Oldukça korkunç."

Grace dehşet ve eğlenceyle başını salladı. Marguerite'in saçları zengin mavi-siyah renkteydi, bu da ona yapışan ak balıkçıl tüylerini daha da belirgin hale getiriyordu. Kıyafetleri son derece modaya uygun ve kusursuz bir şekilde dikilmişti, zengin şarap kırmızısı rengi teninin kahverengiliğini ortaya çıkarıyor ve doğal dolgunluğunu erkeklerin duvarlara çarpmasına neden olan türden kıvrımlara dönüştürüyordu.

Grace, onun bu tür kıyafetleri giyebilme yeteneğini kıskanıyordu. Benzer bir kıyafet giyseydi, herkesin ona dehşetle, hatta daha kötüsü, acıyarak baktığına inanarak, on beş dakika içinde onu çıkarmaya çalışırdı. Marguerite, her şeyin tavır meselesi olduğunu iddia ediyordu. "Tavrını doğru ayarla, gerisi kendiliğinden gelir," derdi hep.

Marguerite'in tavrı çok iyiydi. Aslında, komşu şehir devleti Anuket City'nin casusuydu. Grace bunu biliyordu çünkü Marguerite, kira sözleşmesinin şartlarını tartışırken ona bunu açıkça söylemişti.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" diye sormuştu Grace, ona şaşkınlıkla bakarak. "Çünkü sen bir parfümcüisin," diye cevaplamıştı Marguerite. "En yakın
dünyadaki en gizli meslek."

Grace ağzını açmış, sonra tekrar kapatmış, onu eğiten adamı düşünmüştü. Adam, rakiplerine sırlarını anlatmaması için sık sık dilini kesmekle tehdit ederdi. "Haklısın," dedi sonunda.

Marguerite, bir kase dolusu krema yiyen kedi gibi gülümsemişti.

Grace'in anlayabildiği kadarıyla, casus olmak çoğunlukla hizmetçilerle çok konuşmak ve Archon'un hizmetinde çalışan üzgün genç erkeklere içki ısmarlamakla ilgiliydi. Marguerite kirasını parfümlerle alıyordu ve bunları da soylulara ve Archenhold hükümetinin üst kademelerine satıyordu. Bu durum Grace'e çok uygundu, özellikle de Marguerite'in muhbirlerinin çoğu, Marguerite hizmetçilerinden mümkün olduğunca fazla bilgi aldıktan sonra da parfüm almaya devam ediyordu.

"Squire özel kokusundan daha fazla istiyor," dedi Marguerite, sanki bu düşünce zincirini vurgulamak istercesine.

"Zaten hazır bir parti var," dedi Grace yorgun bir sesle. "Sadece sandal ağacı, biraz iris ve mür. Bölgedeki sokak köşelerinin yarısında bunu yaptırabilir."

"Evet, bir çocuğu gönderip almasını da isteyebilirdi, ama bana anlamlı bir şekilde bakmak, elimi nemli göğsüne bastırmak ve ben ayrıldığımdan beri kulübesinin ne kadar üzücü olduğunu anlatmak için bir bahane arıyor."

"Av sezonunda bir hafta orada kaldın. Bir yıl önce."

"Ve bu korkunçtu," dedi Marguerite, teatral bir titremeyle. "Tüm o aptallar, süslü kıyafetler içinde, aşırı yetiştirilmiş atlarla yarışırken, av ustası çığlık atmamaya çalışıyordu. O adama gerçekten acımıştım. Ayrıca o, oradaki en iyi muhbirdi. Kulübeye gelen her ziyaretçiyi, atlarına nasıl davrandıklarını ve kimlerin kendilerine göre çok pahalı atlara sahip olduğunu biliyordu. Her evde onun gibi biri olsaydı, zengin bir kadın olarak emekli olabilirdim."

"Asla emekli olmayacaksın," dedi Grace, Squire'ın parfüm şişesini yastıklı bir kutuya koyarken. "İnsanları yargılamaktan çok hoşlanıyorsun."

Marguerite ona gülümsedi. "Evet, öyle. Ben yokken heyecan verici bir şey oldu mu?"

Grace alt dudağını ısırdı. "Evet. Hayır. Şey..."

"Şimdi meraklandım." Arkadaşı bir tabure kapıp üzerine oturdu.

"Çelik Aziz hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Grace.

Marguerite kaşlarını kaldırdı. "Ölen tanrı, değil mi? O... hmm, üç, dört yıl önce olmalı. Sen o zaman burada mıydın?"

Grace başını salladı. "Anuket'ten buraya gelmeden hemen önceydi," dedi. "Bunu duyduğumu hatırlıyorum, muhtemelen bu yüzden pelerini tanıdım. Ama o zamanlar pek dikkat etmedim, çünkü..." Ellerini açtı. Dilinde bir erkek ismi vardı, ama onu söylemek istemiyordu.

Marguerite de bu ismi onun kadar iyi biliyordu. "Evet, elbette. Senin endişelenecek çok daha önemli şeyler vardı. Bir düşüneyim. O zamanlar tapınaklar arasında büyük bir kargaşa vardı, çünkü kimse bir tanrıyı öldürebileceğini bilmiyordu, ya da en azından öldükten sonra kalıcı olarak yok olacaklarını. Sadece mitolojik olarak değil. Asılan Anne kendini öldürdü, ama varlığı sona ermedi."

Yine Asılı Anne. Grace tiksintiyle başını salladı. İndigo pelerinli Annelik Hizmetkarları, mezarlıklarda gizlenen masum parfümcülerden daha fazlası için bir baş belasıydı.

Marguerite, taburenin kenarına parmaklarıyla vurarak devam etti. "Her neyse, kimse Aziz'in neden öldüğünü bilmiyordu, bu yüzden kutsal emirlerdeki herkes paniklemişti, çünkü tanrı *öldürülmüşse,* ya sıradaki onlardan biri olsaydı? Ama bu bir daha olmadı, bu yüzden herkes bir süre sonra rahatladı. Eğer bu bir cinayetsen, katil paçayı kurtarmıştı."

"Azizeye hizmet eden palatlar... insanlara ne oldu?" diye sordu Grace.

Marguerite'in bu kaymayı fark etmemiş olması imkansızdı, ama arkadaşı bunu görmezden geldi. "Eh, iyi olmadı. Birçoğu delirdi, insanlara saldırdı, intihar etti. En kötüsü Anuket yakınlarındaki tapınaktı. Başrahip tamamen çıldırdı ve tüm tapınağı yaktı. Duyduğuma göre, tanrıya yakışır bir ateş yakmak için bağırıyormuş. Başka olaylar da oldu, ama en kötüsü buydu. Her yer darmadağın oldu ve birçok insan öldü." Saray elbisesi kırışsa da umursamadan dizlerini sandalyeye çekti. “Her tapınakta olduğu gibi, elbette, gerçekten tanrı tarafından dokunulmuş olanlar ve destek personeli olarak çalışanlar vardır. Tanrı tarafından dokunulmuş olanlar en kötüsünü yaşadı. Rahiplerin çoğu öldü ya da çıldırdı. İlk şoku atlatmış olsalar bile, sonrasında birçok intihar vakası oldu. Tanrını kaybettiğinde devam etmek zor, sanırım.”

Grace dudaklarını yaladı. Kurnaz davranmanın bir anlamı yoktu, Marguerite kısa sürede hikayeyi ondan öğrenecekti. Yine de... "Peki ya paladinler?"

"Paladinler mi?" Arkadaşı başını geriye eğdi ve Grace'e burnunun kenarından eğlenceli bir bakış attı. "Kutsal çılgın savaşçılar. Hatırladığım kadarıyla, ya ölüm ya zafer, kalkanınla ya da kalkanın üzerinde geri dön türünden adamlardı. Tanrı onları öldürülmesi çok zor hale getirmiş ve aynı zamanda masum insanlara zarar vermelerini engellemişti, ki bu da normal çılgın savaşçıların en büyük sorunudur. Ancak tanrı öldüğünde, biri kafalarına vurup bıçaklayana kadar hepsi bir süre çıldırdı. Neden, onlara ne oldu?"

Grace yüzünün kızardığını hissetti. "Eh, açıkça *hepsi* ölmemiş."

"Beni çok meraklandırıyorsun," dedi Marguerite. "Hayır, hepsi ölmedi. Korkarım ki çoğu öldü, ama kesin sayıyı bilmiyorum. Hayatta kalanlar çoğunlukla Sıçan Tapınağı'na gittiler, sanırım." Omuz silkti. "Yeterince iyi sonuçlandı, çünkü Sıçan kendi savaşçılarını çağırmaz ve artık kiralanmaları gerekmiyor. Başka hangi tanrı onları kabul ederdi, emin değilim."

"Yine de onlar için zor olmalı," dedi Grace. Gri pelerinli paladini, derin sesindeki eğlenceli tınıyı düşündü. Onun çılgına dönüp birini öldürdüğünü hayal etmek imkansızdı. "Başka bir tanrının sadakatiyle yaşamak zorunda kalmak."

Marguerite omuz silkti. "Sanırım tanrılar bile fakir akrabaları vardır. Şimdi bana neden merhum Çelik Aziz ve onun paladinlerine bu kadar ilgi duyduğunu söyle."

Grace öksürdü. "Şey, ben startleflower arıyordum..."

YEDİ

Marguerite mükemmel bir dinleyiciydi, muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi bir casus olmuştu. Sadece bir hikâyeyi dinleyerek, seni büyüleyici, zeki ve komik hissettirebilirdi. Anuket Şehri'nin casus şeflerinin emrinde çalışan bir ajan olarak değil, bir arkadaş olarak dinlerken bile, dinleyicisini büyüleyen bir dinleyiciydi. Uygun yerlerde inler, Annelik'in kötülüğüne haykırır ve Grace kendini paladinin kollarına atıp inliyormuş gibi yaptığını anlatırken kahkahalarla gülerdi.

"Çok hızlı düşünüyorsun, canım," dedi. "Çok hızlı. Biliyorsun, eğer kokulardan daha fazlasını üretmek istersen..."

"Hayır, hayır. Senin işin çok fazla insanla konuşmayı gerektiriyor."

"Peki yakışıklı mıydı?" diye sordu Marguerite, öne eğilerek. "Uzun boylu mu? Biliyorum, tüm kılıç ustaları gibi kaslı kaslı olmalı."

"Uh..." Grace hatırlamaya çalıştı. Kokusu kolayca aklına geliyordu, ama yüzü başka bir meseleydi. "Zencefilli kurabiye gibi kokuyor muydu?"

Marguerite yüzünü masaya koydu, omuzları titriyordu. "Tabii ki bunu hatırlarsın," dedi, sesi sadece biraz boğuktu.

"Mavi gözleri vardı," dedi Grace, sinirlenerek. "Ve... şey... saçı?"

Marguerite'in omuzları daha şiddetli titredi. "Tamamen kel olmadığını bilmek güzel," dedi nefes nefese.

"*Koyu* renk saçlıydı. Ve..." Grace tereddüt etti. *Ve o, zırh eldivenleri değil, deri eldivenler giyiyordu ve yüzümü saklamaya çalışırken parmakları ensemdeydi ve deri sıcaktı ve sanırım bana zarar vermemek için çok dikkatli davranıyordu çünkü beni duvara ittiğinde, bir çizik bile almadım ve bu, birini tuğlaya dayayıp beynini sikiyormuş gibi davranırken yapmak zor bir şeydir.*

tuğlaya yapıştırıp beynini sikiyormuş gibi yaparken zor bir şeydir. Ve güldüğünde, sanki sık sık gülmemiş gibi, şaşırmış gibi geliyordu. Ve onun gülüşünü tekrar duymak istiyorum.

Bunların hiçbiri, Marguerite'e bile yüksek sesle söyleyebileceği şeyler gibi gelmiyordu.

Zaten saçmalıyorum. Muhtemelen benim çaresiz bir aptal olduğumu düşünüyor. "Eh, benden daha uzundu," dedi sonunda. "Ve tüm dişleri vardı." "Bana pek yardımcı olmuyorsun," dedi Marguerite. "Ama Sanırım şehirde Çelik Aziz'in paladinleri o kadar fazla kalmamıştır. Koyu saçlı ve mavi gözlü olması, arama alanını biraz daraltır.

"Ne?"

"Onu tekrar bulmak için," dedi Marguerite, ona göz kırparak, kremanın nereye gittiğini hiç bilmeyen bir kedi gibi.

"Onu neden tekrar bulmak istiyorum?"

Arkadaşı sırıttı. "Şey, seni tanıdığımdan beri ilk kez bir erkeğe en ufak bir ilgi gösterdiğin için diyebilirim."

"Öyle değil!" diye itiraz etti Grace, sonra durup düşünmek zorunda kaldı. "Bir dakika, öyle mi?"

"Evet." Marguerite, zarif manikürlü parmağıyla onun köprücük kemiğine dokundu. "Ben bu tür şeylere dikkat ederim. Ve sen ondan bahsederken, sesin hüzünlü oluyor."

"Hayatımda hiç hüzünlü olmadım*."* Grace hüzünlü olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama bunun için daha genç ve daha zayıf olmak ve muhtemelen veremli olmak gerektiğinden emindi.

"Ama *asıl* neden," dedi Marguerite, "*önemli* neden?" Grace kollarını kavuşturdu ve bekledi.

"Çünkü o zencefilli kurabiye gibi kokuyor. *Açıkçası."*

"Bu sabah ikimiz de hala hayattayız."

Istvhan karşısındaki bankta otururken Stephen çay fincanından başını kaldırdı.

"Bu çaya teşekkür etmem," diye homurdandı Stephen. "Sanırım otları bitmiş ve yerine saman koyuyorlar."

Istvhan bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Iyy. Haklısın." Kupaya bakarak, "Buradan güneybatıya, Dowager'ın şehrinin güneyine yaptığımız seferi hatırlıyor musun?" dedi.

Stephen inledi. "Çok net hatırlıyorum. Çayımız bitmişti ve Marley — onu hatırlıyor musun? — kavrulmuş hindiba ile bir şeyler hazırladı ve bunun da en az çay kadar iyi olduğunu söyleyip durdu." Saman tadı olan çaydan bir yudum aldı. "Öyle değildi."

"Ve hepimiz ishal olduk," dedi Istvhan. "Yani hindiba, fikrimizi değiştirecek kadar uzun süre midemizde kalmadı."

"O kısmı unutmuştum." Stephen alnını ovuşturdu. "Ah Tanrım, öyle yaptık, değil mi? Savaştan sonra kendimize geldiğimizde... gelgit çekildikten sonra..." Serbest elini salladı. "O pantolonu atmak zorunda kaldım. Kurtarılması mümkün değildi."

"Savaşın ortasında tuvalete gitmek için durmayacağın konusunda kimse seni uyarmaz," dedi Istvhan. "Eski berserklerin bazıları çıplak savaşırmış, hikayelere inanırsan tabii. O seferden sonraya kadar buna hiç inanmamıştım."

"Temizlik çok daha kolay olurdu." "O savaşı

kazandık mı?"

"Birisi kazanmış olmalı. Biz olabiliriz." Stephen omuz silkti.

İki adam, kahvaltının geri kalanını - yoğun ama tereyağı damlayan kızarmış yulaf keklerini - dostça bir sessizlik içinde yediler.

"Son zamanlarda keyfin yerinde," dedi Istvhan, parmaklarındaki son kırıntıları yalayarak.

"Ne?"

"Sen," dedi Istvhan. "İyi bir ruh hali. Stoik bir mutsuzluk değil. Belki de *neşeli*, ama o kadar ileri gitmeye çekiniyorum." Çayını içerken gözlerini kısarak baktı. "Neden öyle?"

Stephen böyle bir şeyi inkar etmek için ağzını açtı, sonra durdu.

Gerçek şu ki, keyfi yerindeydi. Son birkaç gündür uyanınca yataktan çıkmamayı düşünmek yerine, sokaktaki kızı düşünmüştü. Tutkuyla çığlık atan ve yaralı bir balık gibi çırpınan parfüm üreticisini.

Onu güldüren parfüm üreticisi.

Stephen onu bulmak için yoğun bir istek duymuyordu, sadece onun varlığından memnundu. Son zamanlarda dünyası Beyaz Sıçan Tapınağı ve paladin kardeşleriyle sınırlı kalmıştı. Şimdi ise yeniden biraz genişlemiş gibi görünüyordu.

Yine de kızın mezarlıklarda ot aramaya çıkmamasını umuyordu.

"Bir kadınla tanıştın," diye homurdandı Istvhan, ki aslında zihin okuyamazdı ama ara sıra şaşırtıcı derecede iyi taklitler yapardı.

"Hayır! Şey... evet. Ama öyle değil."

Istvhan dirseğini masaya dayadı, sakallı çenesini bir eliyle destekledi ve Stephen'a tüm dikkatini verdi.

Stephen iç geçirdi. "Şifacıyı eşlik ettikten sonra geri dönerken, bir kadınla karşılaştım... ah... Annelik çetesi üyelerinden kaçıyordu."

"Ah, *onlar."* Istvhan tükürmedi, ama muhtemelen aşçı yere tükürdüğü için ona bağırırdı.

"Kadın adeta kollarıma atladı," dedi Stephen.

Olayın nasıl olduğunu açıklamaya çalışırken, diğer paladinin kaşları gittikçe yükseldi. Stephen konuşmasını bitirdiğinde, Istvhan'ın yumruğu masaya çarptı.

"Bana güzel bir kadının kollarına atlayıp kulağına inlemeye başladığını, onu düşmandan kurtardığını ve *adını* bile öğrenmediğini mi söylüyorsun*?"*

"Onun güzel olduğunu söylemedim."

"Bütün kadınlar güzeldir," dedi Istvhan, bunu önemsemeden. "Eğer henüz öyle hissetmiyorlarsa, onlara öyle hissettirmek sevgililerinin görevidir."

"Ben onun sevgilisi değilim!"

"Ve bu kadar korkak olmaya devam edersen, olmayacaksın da. Eskiden bu sorunun yoktu."

"Yapamam! Yapamayacağımı biliyorsun."

Saint'in dişleri, Stephen çılgınca öfke nöbetlerine yatkın olmasa bile, bir bakirenin kalbini ateşleyecek hiçbir özelliği yoktu. Sağlam, güvenilir biriydi ve insanların kafalarının kesilmesinden ya da ıslak ayaklarla ortalıkta dolaşmasından endişe duyuyordu. Ozanlar onun gibi erkekler hakkında hüzünlü baladlar bestelemezdi.

Istvhan'ın kaşları aniden endişeyle çatıldı. "Kardeşim," dedi, elini Stephen'ın omzuna koyarak. Sesi ciddi bir fısıltıya dönüştü. "Yani, ereksiyon olamıyor musun?"

"*Hayır*, *öyle demek istemedim*... Tanrı aşkına, Istvhan, her şey yolunda!" "Tanrılara şükür. Öyleyse sorun yok."

"On beş dakika konuştuk! Annelik'in ikimizi de bıçaklamamasını umduğumuz kısmı da sayarsak yirmi dakika."

"Gerçekten mi dostum, tanrıların sana imzalı bir davetiye göndermesini mi bekliyorsun? Çünkü görünüşe göre kafana

yüksek bir yerden kafana bir taş düşmüş gibi görünüyor ve sen hala anlamıyorsun!"

"Öyle değildi!" diye itiraz etti Stephen. "Ve bu hiçbir şey ifade etmiyor! Evli ve altı çocuğu olabilir! Erkeklerden *hoşlanmayabilir* bile!" O böyle bir izlenim edinmemişti, ama kimse bilemezdi.

"Altı çocuk olabilir. Yaşayan bir koca... mm, peki, neden karısının karanlıkta mezarlıkta yardım almadan peşinden koşmasına izin verdi? Böyle bir kadına kesinlikle uygun değil." Istvhan kendi kendine başını salladı. "Onu öldüreceğiz."

"Biz paladinleriz, Istvhan. Kötü insanlar olmadığı sürece kimseyi öldürmeyiz."

"Böyle bir kadını Annelik'in pençesinde bırakmak mı? Hem de evde bakması gereken altı çocuğu varken? Bah! Açıkça kötü bir adam."

Stephen alnını masaya koydu ve hafifçe inledi.

"Araştırma yapacağız," dedi Istvhan. "Şehirde o kadar çok parfüm üreticisi olamaz."

SEKİZ

"Grace, canım, söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin."

"Eminim sorun yoktur," dedi Grace otomatik olarak, önündeki çalışma tezgahına bakarak. Marguerite son beş dakikadır onunla konuşuyordu ama Grace hiçbir şeyi dinlememişti. Onun çok daha önemli endişeleri vardı.

*"*Ama ne *düşün*üyorsun*?"*

"Tedarikçim beni kandırıyor galiba. Şuna bak!" "Bu

boş bir kağıt parçası mı?"

"Evet! Şimdi şuna bak!" Arkadaşına başka bir kağıt parçası uzattı. "Uh..."

Marguerite kağıdı aldı ve dikkatle inceledi. "Üzerinde

Bir leke var."

"Aynen öyle! Ve yağlı!" Grace ellerini saçlarına gömdü ve başını tuttu.

"Bunu bana açıklamalısın," dedi Marguerite. "Ben sadece basit bir hükümet muhbiri."

"Bu uçucu yağ," dedi Grace. "Gri balzam. Safsa, buharlaştığında herhangi bir kalıntı bırakmamalı. Ama daha ucuz bir yağla seyreltirlerse, yağ lekesi bırakır." Gözlerini kısarak baktı. "İki yıldır bu adamın yağlarını alıyorum ve o, beni aldatmaya başladığını fark etmeyeceğimi sanıyor."

"Evet, ama bu konuda gerçekten bir şey söyleyecek misin?"

Grace kaşlarını çattı. Karşılaşmalardan nefret ediyordu. Başını döndürüyor, midesini bulandırıyor ve kesinlikle suçlu olduğunu hissettiriyorlardı. "Ona son partide yağlı bir şey olduğunu ve formülün değişmiş olabileceğini söyleyeceğim, tabii ki bilmek isteyeceğini düşündüm. Bu onu utandırıp bana tekrar iyi malzeme vermesini sağlar." *Umarım.*

"Eğer yapmazsa, bana haber ver."

Grace iç çekmesini bastırdı. Marguerite'in onu kurtarmasını da pek istemiyordu. Bir paladinin bunu yapmasından daha az iticiydi, ama... "Ben hallederim."

Yine de Marguerite'in sözlerinin kalbini ısıttığını itiraf etmek zorundaydı. Erkeklerin seni kurtarmak istemesi, sadece arkanda duran bir kadın arkadaşın olmasıyla tamamen farklı bir şeydi. Bir cesedi gömmesi gerekirse, Marguerite'in soracağı tek soru "Ne kadar derine?" olurdu.

Atölyenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve ayak bileği hizasında dar, çizgili bir kafa dışarı çıktı.

"Tab!" dedi Marguerite mutlu bir şekilde, yağlı kağıdı düşürerek. Grace düşen kağıdı yakaladı.

Misk kedisi kapıdan atlayarak Marguerite'in bacaklarına tırmandı. Marguerite onu yakaladı ve kolunun kıvrımına yerleştirdi, orada sırt üstü yuvarlanarak son derece kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı.

"Aww, benim yakışıklı çizgili oğlum kim?"

"Senin yakışıklı çizgili oğlanın başı belada," dedi Grace, kalan kağıt şeritleri süpürüp çöpe attı. "Yastığımın içine bir delik açıp içini parçaladı, sonra içine girdi. Yatmaya gittim ve yastığım hareket etmeye başladı. Ömrümden yirmi yıl gitti."

"Muhtemelen senin ona yatacağını da beklemiyordu." Marguerite, gelincik kedinin çenesinin altını kaşıdı. Tab, pençelerini uzattı ve kafasını baş aşağı kolunun üzerine sarkıtarak kaşınan yerlere daha iyi ulaşmasını sağladı.

"*Her yer* tüylerle doluydu*."*

"Tab, yaramaz bir çizgili çocuk muydun?"

Grace başını salladı. Civet, Anuket Şehrinden kaçarken yanında getirdiği birkaç şeyden biriydi. Pişman değildi — Phillip, öfkeyle öldürmeseydi, ihmalinden dolayı küçük hayvanı açlıktan öldürecekti — ama yastıklara biraz daha az ilgi duymasını diledi.

"Peki, yapar mısın?" diye sordu Marguerite, memnun görünen misk kedisine bakarak.

"Neyi yapayım?"

Arkadaşı derin bir nefes aldı. "Söylediklerimi hiç dinlemedin, değil mi? Archon'un konuğu için bir hediye hazırlamanı istiyorum." "Konuk mu?" dedi Grace boş boş.

"Charlock'un veliaht prensi resmi bir ziyaret için geliyor. Bu çok önemli bir olay. Ticaret ortağı arıyorlar ve Archon, Archenhold'un Anuket Şehrinden daha iyi bir seçim olacağına onları ikna etmeye çalışıyor. Bu nedenle, şehrin zanaatkarları tarafından veliaht prense resmi bir hediye sunumu yapılacak. Prense verecek zarif bir şey yapmanı istiyorum."

"Anuket ile ticaret yapmalarını istemiyor musun?" dedi Grace şaşkın bir şekilde. Sonuçta Anuket Şehri, Marguerite'in görünürde çalıştığı güçtü. *Gerçi pratikte Marguerite'in çoğunlukla Marguerite için çalıştığından şüpheleniyorum...*

"Hiç umurumda değil," dedi Marguerite, elini sallayarak. "Senin ve dolayısıyla senin temsilcin olarak benim, Archon'un gözünde iyi bir izlenim bırakmam, Anuket Şehrindeki bazı tüccarların kâr marjlarını yüzde bir iki artırmalarından çok daha yararlı benim için." Gülümsedi. "Ayrıca, Archenhold daha güçlü hale gelirse, ben de Anuket'in casus şefleri için daha önemli hale gelirim. Bir kadın bazen kendi çıkarlarını gözetmek zorundadır. Öyle değil mi, Tab?"

Tab horladı.

"Keşke ben de öyle uyuyabilsem."

"Eh, gün ışığı var," dedi Grace. Civetler çoğunlukla gececil hayvanlardı, ancak Tab genellikle geceleri onu eğlendirecek bol miktarda fare bulurdu. "Yani bu Prens için özel bir şey yapmamı mı istiyorsun?" Zaten aklında bir şey vardı, erkeksi ama sıcak, baharatlı notalar içeren ve lanet olası sandal ağacı içermeyen bir şey. Mesela zencefilli kurabiye gibi bir şey...

"Ve benimle gelip onu sun," dedi Marguerite, yan masadaki bir yeri temizleyip bilinçsiz Tab'ı oraya yatırdı. Civet, uyanmadan burnunun üzerine kuyruğunu koyarak sıkı bir top haline geldi.

Grace durakladı. "Ne?"

"Sorun olmaz," dedi Marguerite. "Sen eksantrik bir dahi olacaksın. Konuşmayı ben yaparım. Sen sadece zeki ve dalgın görün."

"Resmi bir seyirci mi kastediyorsun?"

Marguerite kolunu omuzlarına attı. "Oh, öyle bir şey. Merak etme. Birkaç saat resepsiyonda durup sıkılacaksın. Hiçbir şey ters gitmeyecek."

"ONUR MUHAFIZLARI MI?" dedi Stephen. "Gerçekten mi?"

Piskopos Beartongue ona alaycı bir bakış attı. *"*Şikâyet mi *ediyorsun*? En azından zırh giyip militan gibi duruyorsun. Ben ise

insanlarla *konuşmak* zorundayım."

Stephen eğlenerek başını salladı. Onur muhafızında olmaktan hiç rahatsız değildi, ama piskoposu taklit etmek onu eğlendiriyordu. "Tamam, ama neden üçümüz? Istvhan onur muhafızından çok haydut gibi görünüyor ve..."

Istvhan dirsekleriyle onun kaburgalarına vurdu. "En sevdiğim teyzelerimden bazılarının haydut olduğunu bilmeni isterim!"

"Öyle miydi?"

"Çoğu öldü. Şimdi en sevdiğim *kuzenlerim* haydut." Beartongue gözlerini devirdi. Demir grisi saçlı, demir gibi

Gri gözlü, Rat'ın en üst düzey hizmetkarlarından biriydi. Stephen uzun zamandır, Çelik Aziz'in şövalyelerinin tapınağa götürülmesini emreden kişinin o olduğunu şüpheleniyordu.

Tanıdığı birçok yüksek rütbeli rahipten farklı olarak, o da mizah anlayışına sahipti.

"Bilmek istiyorsan, bunun nedeni üçünüzün de sakallı olması," dedi.

Istvhan kaşlarını kaldırdı. Stephen istemeden elini çenesine ve orada uzayan ince çizgiye götürdü. Grubun üçüncü üyesi Shane de aynısını yaptı. "Sakal mı?"

"Sakal," dedi piskopos iç çekerek. "Charlock'un prensi eski savaşçı geleneklerinden birine bağlı. Sen de bilirsin Istvhan, senin vatanında bunlardan bolca var."

Istvhan başını salladı. "Şunun kutsal düzeni, bunun kutsal düzeni, şunun kutsal düzeni. Genellikle kurtlar. Ya da ayılar. Bazen kan."

"Kan mı?" dedi Stephen.

"Bak, bir bölgede sadece belirli sayıda Kurtların Kutsal Düzeni olabilir, yoksa utanç verici olur. O zaman Kanlı Ayın Kutsal Düzeni olmalısın, bu da yine etkileyici geliyor ve tüm kurt eşyalarını saklayabilirsin, yeni kılıç kabzaları, sancaklar ve benzeri şeyler almak zorunda kalmazsın."

Stephen, Istvhan'ın ciddi olup olmadığından emin olamadan yüzünü ovuşturdu.

"Hmm, evet. Tapınağın adını değiştirmek zorunda kalırsak, kendimize Kutsal Beyaz Fare Tarikatı adını vermemiz gerektiğini savunacağım," dedi Piskopos Beartongue. "Bu bize heykel masraflarından bir servet kazandıracak."

"Gördün mü? Bu kadın anlıyor."

"Peki ya sakallar?" dedi Shane. Shane, bir paladin için bile ciddiydi, ki Stephen bunun yüksek bir standart olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Doğru. Savaşçı geleneği, çok erkeksi. Hepsi sakallı. Bu bizim için çok da önemli değil, ama onların mitolojisinde sakalın insanı güvenilir kıldığına inanıyorlar. Hayır, nedenini sorma, bilmiyorum, bu mitoloji, mantıklı olması gerekmez. Onların büyük kötülüğünün çevirisi 'sakalsız şeytan'dır. Bunların hiçbiri burada özellikle alakalı değil, ancak sakalsız erkeklerin şüpheli olduğuna dair reflekssel bir tepki var. Ve benim görevim, diplomatik bir olay çıkarmadan ve o piçlerin - ahem, Asılı Annelik'ten saygın meslektaşlarımın - Archon'un gözüne daha da girmesine izin vermeden, hepimizi Charlock prensinin resepsiyonundan geçirmek olduğu için, siz üçünüz şeref kıtası olacaksınız."

"Tabii, bir yerde durup... ah... sakallı görünürüz," dedi Stephen.

"Tek istediğim bu. Ve kulaklarını dört aç." Piskopos, Istvhan'a kaşlarını kaldırdı. "Sen de, muhafızlarından seninle konuşmak isteyen var mı bak. Önemli bir şey değil, sadece kulaklarını dört aç."

"Neden ben?" diye sordu Istvhan, üç paladin otomatik olarak piskoposun arkasında bir kama oluştururken.

"Çünkü insanlar seni sever," dedi piskopos omzunun
üzerinden. "Ben çok sevilen *biriyim*."

Stephen gözlerini devirdi. Beartongue de öyle yaptı.

Resepsiyona gitme zamanı geldiğinde, paladinler bir arabaya bindiler ve Archon'un sarayının önünde tekrar indiler. Burası diğer devlet binalarına göre daha az görkemliydi, muhtemelen Archonlar nispeten kolay bir şekilde görevden alınabildikleri için, mobilyalara çok fazla kişisel servet yatırmamışlardı. Sonuç, büyük ölçüde tesadüfen de olsa, zarif ve abartısızdı.

Mevcut Archon, zayıf, münzevi, derin gözlü bir adamdı. Stephen onu sadece halka açık etkinliklerde görmüştü, ama ona güvenmiyordu. *Rahiplerle yeterince zaman geçirirseniz, başkalarının bedenini eziyet etmekten ve bunun onların iyiliği için olduğunu söylemekten zevk alan türünü tanırsınız.*

Ayrıca, Asılı Annelik ve onların acımasız tanrıçasına da fazlasıyla düşkündü. *Şeytanlardan bahsetmişken.* Avluda koyu indigo renkli altı muhafız ve yoğun mavi ve mor cüppeli iki rahip vardı.

"Altı," dedi Istvhan fısıldayarak. "Resepsiyonun ortasında bir saldırı mı bekliyorlar?"

"Öyleyse, kötü bir seçim yapmışlar. Şuradaki beş numaraya bak." Stephen, neredeyse fark edilmeyecek şekilde çenesini sıradaki beşinci muhafızın yönüne doğru salladı.

"Kasap dükkanındaki domuz gibi terliyor," dedi Istvhan. "Sakal da yok."

"Sakal bırakacak yaşta olduğunu sanmıyorum."

Şanssız Motherhood muhafızı, arkadaşlarından neredeyse bir baş daha kısaydı ve sanki yeterince hava alamıyormuş gibi tabardının açıklığını sürekli çekip duruyordu. Üç paladine baktı ve biraz yeşile döndü.

"Sıraya girin," diye mırıldandı Istvhan ve üçü piskoposun etrafında koruyucu bir kama oluşturdu. Shane ve Stephen, sadece Motherhood muhafızlarına inat etmek için, at arabası atları gibi adımlarını birbirine uydurdu. Istvhan'ın kahkahası o kadar yumuşaktı ki, nefes almakla karıştırılabilirdi.

İki, dört, altı, sekiz... kaç vuruş gerekti? Bir, iki, üç, dört... Motherhood'u geçip resepsiyona girdiler. Resepsiyon salonunda geniş bir merkezi alanı çevreleyen düzinelerce kemer vardı. Stephen'a bir manastırdaki manastır koridorunu hatırlattı, ama orada bulunanlar hiç de inzivaya çekilmiş değillerdi.

Çoğunun da bekâr olduğunu sanmıyorum. Sadece kadınlarda değil, erkeklerde de şaşırtıcı derecede fazla ten görünüyordu. Veliaht prensin muhafızları göğüs zırhı yerine koşum takımı giyiyordu ve erkek saraylıların çoğu, en azından vücutları uygun olanlar, bir tür süs versiyonunu benimsemişti.

Onlar benden daha iyi. En son öyle giyinebildiğimde muhtemelen yirmili yaşlarındaydım. Stephen, tüm Aziz'in şövalyeleri gibi, savaşa hazır durumdaydı, ama bu onun güçlü olduğu anlamına geliyordu, bronz heykel gibi kaslı olduğu anlamına gelmiyordu. O, bu muhafızların bazılarının kılıç kullanma becerileri kadar zırhlarını doldurma yetenekleri nedeniyle seçildiklerinden şüpheleniyordu.

Archon, konuğuyla birlikte en uzak köşede duruyordu. İnsanlar kemerli geçitlerin gölgesinde toplanmış, konuşup gülüyor ve dikkatle izliyorlardı. Merkez salona doğru yürüyüş sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Stephen, toplanan gruba göz gezdirerek düşman var mı diye baktı. Archenhold'un seçkinlerinin gözü önünde Kimsenin Beyaz Sıçan Piskoposuna saldıracağını sanmıyordum, ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmezdi.

Bir bakalım... Saldırı soldan gelirse, Istvhan piskoposu koruyacak, ben saldırgana saldıracağım, Shane piskoposun geri çekilmesini korumak için geri çekilecek. Saldırı sağdan gelirse, yine aynı şekilde, ama Shane saldırgana saldıracak. Hmm, sağda bir buz heykeli var. Buz kuğusunun altından geçmek zorunda kalırsanız saldırmak çok zor. Buz kuğusunu doğaçlama bir silah olarak kullanmayı deneyebilirsiniz...

Buz kuğusunun altından eğilip saldırmak çok zor. Buz kuğusunu doğaçlama bir silah olarak kullanmayı deneyebilirsin...

Veliaht Prens, sıkı kesilmiş sakalı ve yırtıcı bir bakışıyla yakışıklı bir adamdı. Tören zırhı giyiyordu, ama onu rahatlıkla taşıyordu. Stephen tasarımları inceledi ve kabartmaların hepsinin alçak ve vücuttan uzak açılı olduğunu fark etti. *Kılıçla hayati bir noktaya yönlendirecek hiçbir şey yoktu. Muhtemelen idealden birkaç kilo daha ağırdı, ama işler kötü giderse onunla savaşabilirdi.*

Piskoposun geldiği duyuruldu. Arkon ona nezaketle ama saygı göstermeden selam verdi.

"Burada birçok tanrınız var," dedi Veliaht Prens.

Muhtemelen Archon'a hitap ediyordu, ama Piskopos Beartongue sanki ona hitap ediyormuş gibi başını eğdi. "Bu bizim gücümüzdür, majesteleri," dedi.

Veliaht Prens kaşlarını kaldırdı ve ona onaylamaktan çok kabul etmek için başını salladı.

Piskopos döndü ve meclisin ön tarafında bir yer aldı.

Stephen, Veliaht Prens'ten sadece on iki adım kadar uzakta olduğunu fark etti.

Asılmış Annelik rahipleri de hemen ardından içeri girdi. Çok genç muhafızlarını bırakmışlardı, ya da belki de o, bir köşede kusuyordu. Stephen, Annelik'i pek sevmese de, açıkça ilk muhafız görevini yapan genç adama bir parça sempati duyabiliyordu. Bazı erkekler için savaşa girmek, kraliyet resepsiyonuna katılmaktan daha kolaydı.

Arkon, Annelik rahiplerini piskoposa gösterdiğinden çok daha sıcak bir şekilde karşıladı. Veliaht Prens'in başını çevirmesinden anlaşıldığı kadarıyla, bu diğer rahiplere gösterdiğinden de daha sıcak bir karşılama idi.

Bu pek de şaşırtıcı değil. Archon'un Annelik'i desteklediğini biliyorduk, yoksa bu kadar çok şey yapamazlardı. Hâlâ Beartongue'un arkasında duruyordu ve yüzünü göremiyordu, ama ifadesinin sakin ve gözlerinin çelik gibi parıldadığından emin olabilirdi.

Annelik'in adamları, salonun karşı tarafında, Archon'a yakışırdan daha fazla kalabalıklaşmışlardı. Shane heykel gibi hareketsiz ve ciddi duruyordu. Istvhan, başparmağıyla kılıcının kabzası üzerindeki kabartma desenleri izledi. Stephen, olası saldırı yolları arayarak sahneyi tekrar taradı.

"Istvhan, hiç buz kuğusu ile birini öldürdün mü?" diye fısıldadı.

"Bir keresinde donmuş bir kazla birini bayılttım. Bu da benzer bir şey mi?"

Piskopos gizemli bir öksürük krizine girdi.

"Hayır, kazı sopa olarak kullanmak zorunda kaldın, değil mi? Kuğu için ise, kafasını koparıp boynuyla bıçaklamaya çalışırsın herhalde."

"Hmmm..." Istvhan buz heykelini düşünceli bir şekilde inceledi. "Oldukça büyük. Ve dengesi de iyi değil."

"Sanırım iki elinle tutman gerekecek."

"Bence bunun yerine şamdanlardan birini alırdım. Bazıları güzel ve ağır."

"Çok hantal. Sen şamdanı yerden kaldırmaya çalışırken ben seni buz kuğuyla parçalara ayırabilirim."

"Beyler," dedi Beartongue, "Archon'un dekorunu parçalamanızı ve onunla düello yapmaya çalışmanızı yasaklıyorum."

"Evet, ekselansları."

"İkinizi de aforoz ettireceğim."

Stephen öksürdü. "Teknik olarak sizin kilisenizde değiliz, ekselansları."

"O zaman sizi onaylatacağım, böylece sizi *daha da sert bir şekilde* aforoz edebileceğim.″

"Evet, ekselansları." O ve Istvhan birbirlerine kendini beğenmiş bakışlar attılar. Shane uzaklara baktı, belki de ciddi meslektaşları olduğu bir yer hayal ediyordu.

Veliaht Prens'e sunulacak bir sonraki grup, Dört Yüzlü Tanrı'nın rahipleriydi. Stephen, ateş kırmızısı cüppeli rahibin sessizce ikramları yok ettiğini görünce, Demirci Tanrı'nın çoktan duyurulduğunu tahmin etti. Rüya Tanrısı bir paladin göndermişti, ama bu fazlasıyla yeterliydi. Kadın 1,80 metre boyundaydı ve intikam meleği gibi görünüyordu. Archon bile onunla konuştuktan sonra nefesini toparlamak için bir süre zamana ihtiyaç duydu.

"Bu gerçekten adil değil," diye mırıldandı Istvhan. "Hepsi de öyle görünüyor." "Rahibeleri öyle değil," dedi piskopos fısıldayarak.

"Rahibeler neye benziyor?"

"Rahibelere. Bilirsin."

Istvhan homurdandı. Stephen de öyle.

Sunumda bir ara verildi. "Sırada soylular var," dedi piskopos. "Sonra lonca liderleri ve en son da bağımsız esnaflar. Ben

Umarım beyler rahat botlar giyiyorsunuzdur. "Kutsal efendim..."

"Başlama."

Stephen gülümsemek için güçlü bir dürtü hissetti ve bunu bastırdı. Son zamanlarda ona ne oluyordu? O, istikrarlı ve güvenilir olan olmalıydı. Böyle devam ederse, Istvhan kadar saygısız olacaktı. "Piskopos, kar içinde zorlu yürüyüşler yaptık ve dizlerimizin üzerinde nöbet tuttuk. Birkaç saat ayakta durmanın zor olmayacağına inanıyorum."

"Ve hepimiz Stephen'ın iyi çoraplarını giyiyoruz," dedi Shane.

Kıkırdaması o kadar sessizdi ki, üçü dışında kimsenin onu duyduğunu sanmıyordu. "Ah, Rat beni affetsin. Bazen paladinlerin nasıl olduğunu unutuyorum..."

DOKUZ

"Beni buna ikna etmemeliydin," diye mırıldandı Grace, dekolte korsesinde göğüslerini yeniden düzenlemeye çalışırken. Biri içeri girerse, diğeri hemen isyan edip dışarı çıkmaya çalışıyordu. "Bu bana olmuyor. Hiçbir şekilde bana olamaz. Veliaht Prens'e göğüslerimi gösterip uluslararası bir skandal yaratacağım."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Marguerite, arkadaki kumaşı gevşetmeye çalışarak. "*Bana* oluyor.″

"Ben senden 15 santim daha
uzunum." "Evet, ama göğüslerin öyle
değil." "Benim... bekle, bu nasıl
olabilir ki...?"

Marguerite daha yüksek sesle mırıldandı, bir şey yaptı — kumaşın yırtılma sesi odayı doldurdu — ve sonra geri çekildi. "Ha! Şimdi oldu mu?"

Grace kendini korsenin içine sıkıştırdı. "Şey. Evet. Çoğunlukla. Korse çok sıkı olabilir."

"Bak, korsenin ayarını yaparsak önce bunların yarısını senden çıkarmamız gerekir."

Grace bu düşünceye titredi. "Ben hallederim."

Marguerite'in parfümerinin üstündeki süit odalarındaki giyinme odasındaydılar. Grace aynaya dönüp baktığında, gözleri düzinelerce kıyafeti taradı; bazıları özenle düzenlenmiş, bazıları mankenlerin üzerinde, bazıları ise yığınlar halinde duruyordu. Garip bir şekilde, bu Grace'e bir cephaneliği hatırlattı.

Aslında, o kadar da garip değil. Sonuçta bu kıyafetler onun silahları. Bu da beni, kılıç alıp savaşa atılmaya çalışan yeni askere alınmış bir çiftçi yapar herhalde.

"Bu, benim eksantrik bir dahi olduğumu göstermiyor," dedi aynaya bakarak. Korse, göğüslerine dramatik bir etki yapıyordu. "Bu, işinin ilk günündeki bir fahişe gibi görünüyor."

"Saçmalama," dedi Marguerite. "Fahişeler giyip çıkması çok daha kolay kıyafetler giyerler. İyi kıyafetlerimin yarısı Scarlet Guild'den." Uzun gümüş bir fular aldı. "Şimdi kıpırdama."

Grace, Marguerite eşarbı boynuna ustaca sarmalarken, bir terzi mankeni gibi durdu. Sonuç, yüzeysel olarak mütevazı, ancak beklenmedik bir şekilde dekolteyi ortaya çıkaran bir görünümdü. "Nasıl görünüyor?"

"Güzel. Böyle kalması imkansız." "Ben iğnelediğimde kalacak."

Yarım saat sonra, Grace'in kıyafetlerinin hiçbir parçası bir santim bile kıpırdamıyordu. Birkaç yere yapıştırıcı kullanılmıştı. Grace aynaya tekrar baktı ve paladinin görünüşünü beğenip beğenmeyeceğini merak etti.

Oh, şimdi saçmalamaya başladın. Ayrıca, öyle erkekler muhtemelen kendileri kadar zırh giyebilen kadınları tercih ederler. Düşündüm de, zırh içinde daha rahat olabilirim. En azından kendimi bu kadar savunmasız hissetmem.

Marguerite, kaşlarını çatarak yaptığı işi inceledi. "Biraz daha yaşlı olsaydın bu iş çok daha kolay olurdu. Kimsenin saçmalıklarını dinlemeyen, uzun gri saçlı, sert yaşlı kadınlardan biri olsaydın. Onlardan birini üç iğne ve bir şapka ile eksantrik bir dahi gibi gösterebilirim."

Tombul, koyu saçlı ve sadece otuz iki yaşında olan Grace, "On yıl kadar sonra tekrar gelmek ister misin? O zaman bu karşılama konusunda daha iyi hissedebilirim." dedi.

"Hayır."

Ani bir düşünce aklına geldi. "Şey, orada Anuket Şehrinden hiçbir soylu olmayacak, değil mi?"

"Muhtemelen düzinelerce," dedi Marguerite. "Hayır, panik yapma! Seni kurtların önüne atacağımı mı sanıyorsun?"

Grace yutkundu. Phillip, şehirdeki alt tabaka soylu kadınların arasında epey bir iz bırakmıştı. Bu kadar yıl geçtikten sonra, hiçbiri onun çekingen küçük karısını hatırlamayacaktı elbette. Ama yine de... "Ben... şey... maske takabilir miyim?"

"Maske takmayacaksın," dedi Marguerite. "Arkon'un huzurunda değil. Ama bunlardan birini yanında taşıyacaksın." Grace'in önünde ipek bir mendil salladı. "Kokuya batırılacak ve Arkon'a selam verirken hariç, her zaman yüzünün önünde tutacaksın. Büyük parfümcü çok hassas bir burnu olduğu için laboratuvarından nadiren çıktığını, ancak Archon'un konuğuna saygı göstermek için buraya geldiğini açıklayacağım. Sen de yüzünü mendille çoğunlukla kapalı tutacaksın. Hangi kokuyu istersin?"

"Hiç koku istemiyorum," diye mırıldandı Grace. Marguerite'in eşliğinde aşağı indi, elbisesine ve iğnelerine dikkat ederek dikkatlice uzandı ve yüksek bir raftan bir kavanoz indirdi.

"Gah!" dedi Marguerite, koklayarak. "Bu çok güçlü! Kötü değil, ama... güçlü." "Charbeans," dedi Grace dalgın dalgın. "Hemen hemen her kokuyu yok ederler. Böylece, eğer birinin dikkat çekecek bir kokusu varsa, burnum netleşecek."

Bir avuç dolusu küçük fasulyeyi muslin torbaya döktü ve mendiline koydu. Charbeans'ın kokusu keskin ve ekşiydi, yanmış limon gibi ama tatlılığı yoktu. Çok fazla koku aldığında ve sinüsleri kokuların karışımı gibi hissetmeye başladığında kullanmak için kavanozu elinin altında tuttu.

"Sen eksantrik usta parfümcü sensin," dedi Marguerite, onu yukarı kata geri götürürken.

"Ben usta değilim," dedi Grace. "Çıraklık belgelerim..."

"Evet, evet, tamam." Marguerite elini salladı. "Eski kocan ağlayan küçük bir pislik olduğu için lonca tarafından usta olarak kayıt altına alınmadın."

"Şiirsel, ama doğru."

"Beni dinle. Kimse senin loncaya kayıtlı olmamanı umursamıyor. Kimse bilmiyor bile. Anuket Şehri, tüm loncalar birbirleriyle konuşuyorlarsa, bin mil uzakta da olabilir."

Grace, bunun boşuna olduğunu kabul etti. Biri sorarsa, usta parfümcü olmadığını ve Marguerite'in kendini kaptırdığını açıklayacaktı. Umarım kimse sormazdı.

"Ayakkabılar rahat mı? Sıkmıyor mu? Güzel. Şimdi, son olarak..." Dolap kapısını açtı ve ışıkta parıldayan gümüş bir pelerin çıkardı. Kumaşın içine dokunmuş metalik iplikler kar yığını gibi parıldıyordu.

"Tanrım," dedi Grace gülerek. "Bunu giymemi mi istiyorsun? Herkes beni fark edecek!"

"Evet, ama onlar pelerini görecekler, seni değil," dedi Marguerite. Pelerini Grace'in omuzlarına doladı ve başlığını çekip yerine sabitledi. "İşte. Eğer erkek olsaydın, Archon'un huzuruna başın açık çıkmak zorunda kalırdın, ama sen erkek değilsin, bu yüzden şık bir şekilde gölgede kalacaksın. Konuşmanın çoğunu ben yapacağım."

"Sözünü tutmanı bekliyorum," diye mırıldandı Grace.

"Şimdi," dedi Marguerite, parmaklarını çatırdatarak, "boyama zamanı." Grace iç geçirdi.

Beklediği kadar acı verici olmadı. Tek yapması gereken dişlerini adaçayı ve tuzlu diş tozu ile fırçalamaktı. Sonra Marguerite yüzünü frenk maydanozu suyu ile silerken ve cildine pudra ve renkler sürerken hareketsiz oturdu.

"Fazla sürme," dedi zayıf bir sesle, Marguerite'in çılgın gibi fırçaları kullanmasını izlerken.

"Makyaj yapmamış gibi görünmek için iki kat daha fazla uğraşmak gerektiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Grace burun kıvırdı, ama aynı fikirde olmak zorunda kaldı.

Marguerite kendi hazırlıklarını çok daha hızlı bir şekilde bitirdiğinde, bir araba bekliyordu. Şapkasıyla birlikte, Grace'den daha özenli giyinmiş görünüyordu, ama aynı zamanda kıyafetleri içinde Grace'in asla hissedemeyeceği kadar rahattı.

Şoför onu arabaya bindirdi. Grace oturdu ve hemen boğucu bir şekilde kapana kısılmış hissetti. İçerisi ahşap, deri ve son yolcunun kolonyası kokuyordu: lavanta, bergamot, karanfil ve limon. Kötü bir koku değildi, ama arabada kalan hafif küf kokusuyla pek uyumlu değildi.

Yastıklara yaslandı. Ya tanıdığı biri oradaysa? Phillip değil tabii ki. Phillip'in orada olacağı bir dünya yoktu. Tanrılar o kadar acımasız değildi. Ama onu tanıyan, onu hatırlayan biri...

"Senin paladinini buldum," dedi Marguerite aniden.

"Ne?!" Grace birden dikleşti. O... hayır, kesinlikle bu kadar heyecanlanmamalıydı, bu çok aptalcaydı, o bir paladindi, bildiği kadarıyla bekarlığa yemin etmiş olabilirdi, bazıları böyle yapardı ve öyle olmasa bile

yemin etmemiş olsa bile, onu sadece evine kadar geçirmişti, ona *en ufak* bir ilgi duyduğunu düşündürecek bir şey yapmamıştı...

"Tam olarak bulamadım ama listeyi daralttım. Neyse ki senin için, şehirde Çelik Aziz'in şövalyeleri sadece yedi kişi. Bunlardan ikisi kadın ve sanırım *bunu* sen de fark etmişsindir. Kalan beş kişiden biri sarışın, biri de kafasını kazıtmış. Geriye üç esmer şövalye kalıyor ve ben çok cömert davranıp koyu kırmızı saçlı olanı da ekliyorum çünkü gece vaktiydi."

"Aralarında mavi gözlü olan var mı?" diye sordu Grace, öne eğilerek.

"Muhbirim hatırlamıyordu."

"Muhbirin mi?"

Marguerite omuz silkti. "Şey, bunu sorduğum yardımcı rahip."

"Onlara ne söyledin?"

"Gerçeği. Birisi bir arkadaşıma yardım etti ve o da ona teşekkür etmek istedi, ama adını bilmiyordu." Üç parmağını kaldırdı. "Stephen, Istvhan ve Galen. Bu üçünden biri senin paladin."

"O *benim* paladinim değil. Sadece beni eve kadar geçirdi. Ve biz... şey... *ne hakkında konuştuk?* Startleflower ve sokak temizleyicileri... Grace bunların yarısını bile hatırlamıyordu. Ama çok güldüğünü hatırlıyordu. Muhtemelen rahatlamış olduğu için.

"Çelik Aziz'in paladinleri bekarlığa yemin etmezler," dedi Marguerite, kaşlarını oynatarak.

Grace yüzünün kızardığını hissetti ve arabanın içi nispeten karanlık olduğu için sevindi. "Öyle değil." En son ihtiyacı olan şey, yatakta başka birini hayal kırıklığına uğratmaktı.

Marguerite ona acıdı ve konuyu değiştirdi. "Şişedeki koku nedir?"

"Bunu *şimdi* mi soruyorsun?" dedi Grace, istemese de eğlenerek. "Arkon ve Veliaht Prens'e ne zaman sunacaksın?"

Arkadaşı omuz silkti. "Sen bir dahisin," dedi, sanki hava durumunu yorumlar gibi. "Ne yaparsan yap, dahice olacaktır. Endişelenmiyorum."

Grace burnunun köprüsünü sıktı. *Dahice. Elbette*. Haftanın yarısını bu kokuyu bulmak için kendini deliye çevirerek geçirmişti, neredeyse bulmuştu ama bir şey eksikti. Sonunda geç saatlere kadar uyanık kalarak, kafa karıştırıcı simyacı kitabından rastgele bölümler okumuştu. Gübre yığınlarının manyetik alanları ona yardımcı olamamıştı ve bir koyun gözünün kesit çizimi de pek işe yaramamıştı. Kendi ana ilişkileri ve kokuları ile birlikte bir takımyıldız listesi

biraz daha ilginçti. Ayın gerçekten ardıç koktuğundan emin değildi, ama diğerlerinden bazıları ilginçti.

Tab masanın üzerinde oturmuş, pençeleriyle eline vuruyordu, sonunda aslan takımyıldızı altında "safran" kelimesini okuduğunda*, "Neden olmasın?" diye* düşündü.

Bu işe yaramış gibi görünüyordu. Dengeli bir sonuç elde etmek için başka şeyler de eklemişti. Hâlâ mükemmel değildi, ama doğru yoldaydı ve veliaht prensin, daha iyisini yapabileceğini düşündüğünü bilmesine gerek yoktu.

Yine de, her ihtimale karşı prensin tarifini yazmıştı. Eğer bir şekilde beğenilirse, onu soylular için kopyalayarak birkaç aylık satış yapabilirdi. En iyisi de, Marguerite'e onu satmasını sağlayabilirdi.

Araba, Archon'un sarayında durdu. "Hadi," dedi Marguerite, şoför kapıyı açarken. "Prensi etkileme zamanı."

"Oh," dedi Grace, yüzünü gizlemek için mendilini kaldırarak. "Ne güzel."

ON

Stephen sıkılmıştı.

Dolaşma fırsatı bulamamışlardı. Teknik olarak bunu yapabilirlerdi, ama karşı taraf da hareket etmediği için yapmadılar. Annelik muhafızları rahibin arkasında duruyordu, paladinler Beartongue'un arkasında duruyordu, rahip piskoposu kışkırtmaya çalışıyordu ve piskopos ipeksi bir nezaketle yanıt veriyordu. Paladinlerin hiçbiri Beartongue'u birkaç dakikadan fazla yalnız bırakmayacaktı, Archon'un hemen önünde bir kavga çıkma olasılığı düşük olsa bile.

Örgü örmeyi bırakmak istiyordu, ama nedense örgü örerken insanlar seni bir savaşçı olarak ciddiye almıyordu. Nedenini hiç anlamamıştı. Çorap örmek için dört veya beş çift uçlu kemik iğne gerekiyordu ve bu iğneler çok büyük olmasa da, gerçekten isterseniz birinin gözüne saplayabilirdiniz. Tabii ki o bunu yapmazdı. Bunu yapmak için iğneyi çoraptan çıkarmak zorunda kalırdı ve sonra dikişleri yeniden dikmek gibi zorlu bir iş kalırdı. Ayrıca, yünden kanı yıkamak mümkündü, ama çok zahmetliydi.

Yine de, aniden kılıcını çekip bir saldırıyı savuşturmak zorunda kalırsa, ipliği düşürme ihtimali vardı ve mazoşist hissettiği için bu çoraplar için iki renk kullandığı için, ipliğin dolanmaması ve sonra ipliği kovalarken insanları öldürmeye çalışmaması için hiçbir şans yoktu. Ve Tanrı korusun, gelgit yükselirse ve o çılgına dönerse. Ondan sonra örgüyü asla çözemezdin; genellikle tamamen atmak zorunda kalırdın.

O ve Istvhan, odadaki her şeyi, afişlerden, üzerinde doldurulmuş bir ak balıkçıl bulunan saray görevlisinin şapkasından, silah olarak kullanabilecekleri her şeyi denemişlerdi. Shane bile buna katılmıştı. Ayı Dili

Sonunda onlara, Annelik rahibinin önünde onu güldürmeye çalışmayı bırakmazlarsa, onları hapishaneye atacağını söyledi.

"Senin hapishanenin *yok ki*," dedi Stephen.

"Sizi oraya atabileceğim bir tane inşa edeceksiniz!" "Eh, bu pratik görünüyor."

"Rat'ın rahipleri böyledir," dedi Istvhan. "Her zaman çok pratiktirler."

"Eminim Annelik'in de bir hapishanesi vardır."

"Bir dahaki sefere, üçünüzü tapınakta bırakacağım."

Shane sessizce itiraz etti. "Beni bu ikisiyle aynı kefeye koyma."

"Herkesi aforoz edeceğim ve *kimse* sirke gidemeyecek." "Hadi ama, şu adama bir bak." Stephen çenesini karşılarındaki gruba doğru salladı. karşılarındaki gruba doğru çenesini salladı. "Onun bir kazık çiti olduğunu biliyorsun. Muhtemelen arka bahçesinde." Beartongue iç geçirdi, ama tartışmadı.

Bu, Stephen'ın alışık olduğundan daha yüksek rütbeli bir rahipti, indigo cüppesi neredeyse siyahtı ve manşetlerinde mor çizgiler vardı. Annelik rütbelerini unutmuştu, eğer hiç bilmişse. Liderlerinin adı neydi? Papa değildi. Başrahip mi? Bu doğru gelmiyordu. Başpiskopos mu?

"Başrahibin burada olmamasına şaşırdım," dedi Beartongue yüksek sesle, onun yerine soruyu cevaplayarak.

"Batıdaki sapkınlıkla uğraşmakla meşgul," dedi mor manşetli rahip.

"Ah, evet." Beartongue içkisini yudumladı. Paladinlerin hiçbirinin hareket etmeye niyetli olmadığı anlaşılınca Shane'e içki getirmesini emretmişti. Shane, çıplak bir kılıç uzatan bir adam kadar ciddiyetle içkiyi ona uzattı, sonra arkasında durduğu yerine geri döndü. Stephen, veliaht prensin dudaklarının o anda seğirdiğini gördüğünü sandı, ama emin olamadı. "Çok fazla kafir var. Ve her geçen gün daha fazlasını buluyorsunuz gibi görünüyor."

"Kafirlik büyük bir sorundur," dedi rahip, Beartongue'a doğrudan bakarak ve her kelimeyi açıkça telaffuz ederek.

"İncelik öyle görünmüyor," diye mırıldandı Istvhan. Shane anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu. Stephen, gülme isteği geçene kadar karşıdaki sütundaki oymaları inceledi.

"Annelik'in endişeleri elbette hepimiz için büyük bir endişe kaynağıdır," dedi Beartongue, o kadar yumuşak bir sesle ki, iki din arasındaki uzun ve acı dolu hukuki geçmişi bilmeyen biri, bu ifadeyi

. Veliaht Prens'in maiyetinden biri bu tarihi açıkça biliyordu, çünkü Stephen onların saflarından bastırılmış bir kıkırdama duydu.

Annelik rahibi, gücendiğini belli etmeyecek kadar kurnazdı, ama ellerini kollarının içinde birleştirdi ve piskoposla konuşmaya çalışmayı bıraktı. Bunun yerine veliaht prense döndü. "Topraklarımız hakkında ne düşünüyorsunuz, ekselansları?"

Veliaht Prens, kendisine hitap edildiğini fark etmek için biraz zaman aldı. Stephen, veliahtın bu adamı, Arkon'u memnun edeceğini düşündüğü için mi kabul ettiğini, yoksa onu kızdırmak için mi özellikle geciktiğini merak etti. Sonunda, rahibe baktı. "Charlock'a benzemiyor," dedi, konuyla ilgili söylenecek her şeyi söylemiş gibi bir tonla.

"Ne açıdan?" diye sordu Annelik rahibi. Stephen, en azından adamın ısrarcılığını takdir etmek zorundaydı.

Veliaht Prens'in bakışları meclisi dolaştı; saçma kostümleri içinde onun muhafızlarını taklit eden saraylılar, gölgelerde kendi rütbe oyunlarını oynayan soylular. Rahiplerin sıralarını gözden geçirdi; Demirci Tanrısı'nın seçilmişleri, Rüya Tanrısı'nın iblis avcısının yanında duruyorlardı. Annelik adamına geri döndü.

"Hava... *nemli*."

Stephen, hava durumu hakkında daha yıkıcı bir tonda yapılan bir yorum duymuş muydun bilmiyordu. Archon, her zamanki gibi ifadesiz bir şekilde ellerini bastonunun üzerinde birleştirdi. Beartongue prense doğru hafifçe dönmüştü ve Stephen, onun içkisine gülümsediğini görebiliyordu.

"Evet," dedi Annelik rahibi. "Evet. Elbette. Charlock çok... çok kuru, değil mi?"

Veliaht Prens cevap vermeyi uygun görmedi. Sözler havada asılı kaldı ve cevaplanmadıkça giderek daha da acı verici hale geldi.

Archon bastonunu yere vurup zanaatkarların hediyelerini sunmaya hazır olduklarını söylediğinde büyük bir rahatlama oldu.

"MENDİLİ KOY," diye fısıldadı Marguerite. "Sıra bizde. Beni izle ve sana sorulduğunda konuş. 'Usta parfümcü' dediğimde reverans yap."

"Ama ben bir..."

"Grace Angelica'dan, usta parfümcüden, bir koku hediyesi," dedi her şeyi duyuruyor gibi görünen uzun, zayıf adam.

Marguerite öne çıktı ve Grace onu anne ördeğin yavrusu gibi takip etti. Kendini korkutucu derecede görünür hissetti.

"Bilgeliğiniz," dedi Marguerite, Archon'a eğilerek ve şapkasıyla yeri süpürerek. "Majesteleri. Usta parfümcü bu önemli an için özel bir koku hazırladı ve majestelerinin güzel şehrimizin zanaatkarlığının küçük bir örneğini beğeneceğini umuyor."

Böyle şeyleri nasıl söylüyor? Ve bunu normal insanların söyleyeceği bir şey gibi göstermeyi nasıl başarıyor? Grace geç de olsa reverans yapması gerektiğini hatırladı ve elinden geldiğince derin bir reverans yaptı. Dizleri titriyordu ve ağzı kurumuştu. *Ben usta değilim. Değilim.* Bunu yüksek sesle ilan etmek istedi, ama sesi çıkmadı.

Kimse sahne arkasına koşup onu azarlamadı. Veliaht Prens'in yanındaki adam küçük cam şişeyi almak için öne çıktı, ama hükümdarı elini kaldırınca durdu.

"Hizmetçinin senin adına konuşmasına izin mi verdin?" dedi veliaht prens.

Oh hayır, oh hayır, benimle konuşuyor. Oh hayır, oh hayır, ne diyeceğim, ne diyeceğim?

O, tam olarak doğruyu söyledi. "O benden daha iyi konuşuyor, efendim," diye boğuk bir sesle konuştu Grace. Ve sonra, "Yani, ekselansları. Ekselansları."

İşte bu kadar, kendimi usta olarak tanıttım, uluslararası bir olaya neden oldum ve şehre bir ticaret ortağı kaybettirdim. Bunun olacağını biliyordum. Şehri terk edip adımı değiştirmek zorunda kalacağım. Yine. Normal insanlar sürekli şehirleri terk edip adlarını değiştirmek zorunda kalmazlar. Bu korkunç bir alışkanlık.

Veliaht Prens elini uzattı. Gözleri keskin, kahverengi ama o kadar açık ki neredeyse altın rengi gibi görünüyordu. Üzerinde karanfil kokusu alıyordu. Tabii ki. Prensler zırhlarındaki yağın ne kadar pahalı olduğunu dert etmezlerdi. "Bu koku nedir?"

Burada daha sağlam bir zemindeydi. "Baş notası baharat, majesteleri. Zencefil ve karanfil. Orta notası ise kehribar, reçine ve bir tutam safran." Yutkundu. "Bana güç, ve, ve, ve sıcaklık hissi veriyor."

Konuşmayı kes, dedi kendine ve bir kez olsun dinledi.

Korkuyla prens elini çevirdi ve bileğini açık bir hareketle uzattı.

Ona biraz sürmem mi *gerekiyor? Tabii ki. Ben olsam öyle yapardım. En azından karanfil kokusuyla çakışmaz. Oh hayır.* Grace Marguerite'e baktı. Marguerite ona şişeyi uzattı ve çok anlamlı bir bakış attı.

Belli ki bir şey anlatmaya çalışıyordu, ama Grace bunun ne olabileceğini hiç bilmiyordu.

Sanki bir rüyadaymış gibi - bir şeye geç kaldığı ve sonunda üzerinde hiçbir şey giymediğini fark ettiği türden bir rüya - Grace şişeyi aldı, alışık olduğu şekilde kapağını açtı ve başparmağına doğru eğdi. Başparmağını veliaht prensin bileğine sürdü ve cildinde yağın parladığını gördü. Aklı tamamen boşalmıştı.

Marguerite şişeyi geri aldı.

Veliaht Prens bileğini kaldırıp kokladı, sonra ona gülümsedi. "Dediğiniz gibi, Usta Parfümcü," dedi.

Sonra her şey bitti ve Marguerite onu uzaklaştırarak, parlak ışıklarla aydınlatılmış salonu çevreleyen gölgelerin içine çekti.

"Bu harikaydı!" diye fısıldadı Marguerite. "Charlock'ta parfümü sevdiklerini biliyordum ama onun seninle konuşacağını hiç tahmin etmemiştim! Bu harika!"

"Öyle mi?" diye sordu Grace

sersemlemiş bir şekilde.

"Harika bir iş çıkardın."

"Kekeledim ve ona 'efendim' dedim."

"Evet, sorun değil. Kraliyet ailesi insanların gergin olmasına alışkındır. Ama o hoşuna gitti. Ve sen çok samimiydin."

"Paladin'di," dedi Grace belirsiz bir şekilde. "Zencefilli kurabiye gibi. Sadece sıcak olması gerekiyordu, ben de kehribar ekledim. Ve hepsini birleştirmek için biraz misk kedisi de ekledim. Ona misk kedisinden bahsetmedim, değil mi? Oh, hayır."

"Sana bir şeyler içeceğim," dedi Marguerite kararlı bir şekilde. "Bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

"İçebilir miyim?"

"Hayır."

"O zaman bir içki iyi olur."

"Burada dur, mendilini kokla ve hiçbir yere gitme." "Sanırım bunu

yapabilirim."

ON BİR

Stephen, parfümcü kadını veliaht prense hediyesini sunarken tekrar gördü. Yüzünü görmeden onu hemen tanıdı. İlk düşüncesi kalabalığı yararak ona ulaşmak ve onunla konuşmaktı, ama eğitimi devreye girdi. Kraliyet sunumunu kimse kesemezdi. Bu hem onun hem de kadının aleyhine olurdu. Kadının yanında, tüm kıvrımları ve canlılığıyla, Arkon ve Prens ile konuşan ve derin bir reverans yapan bir arkadaşı vardı. İronik bir şekilde, arkadaşının tüylü şapkası, potansiyel olarak silah olarak kullanılabilecek doldurulmuş bir ak balıkçıl şapkasıydı. Buna karşılık, parfümcü buz gibi bir figürdü, gümüş rengi bir pelerin giymişti ve sanki tanınmak istemiyormuş gibi başlığını derin bir şekilde çekmişti.

Yerinde durdu ve dilini tuttu. Küstahlık yapmayacaktı. *Bir erkek... herhangi bir erkek, sadece bir şövalye değil... bunu bilmeliydi. Ve senin hiçbir hakkın yok. O sana hiçbir şey borçlu değil. Seninle bir daha konuşmak bile istemeyebilir. Eve giderken sana karşı nazik davranması hiçbir şey ifade etmez. Korkmuştu ve yardımına ihtiyacı vardı. Senden de korkmuş olabilir. Çoğu kadın, kendilerinden korktukları yabancı bir adama karşı nazik davranır. Bu hiçbir şey ifade etmez. Ve ne düşünüyorsun? Bu mümkün değil... O ilgilense bile, ruhun artık yarısı yaralı. Tanrın öldü. Unuttun mu?*

Hayır. En azından bunu asla unutmazdı.

Istvhan ona bir bakış attı. Birbirlerini o kadar uzun süredir tanıyorlardı ki, Stephen hareket etmese bile, diğer adam onun ani gerginliğini hissedebiliyordu. "Sorun mu var?"

"Usta parfümcü Grace Angelica'dan," diye duyurdu haberci, "bir koku hediyesi."

Grace. Adı Grace.

Istvhan geniş bir gülümsemeyle, sakalının arasında beyaz dişlerini göstererek, "Ah. Sorun yok," dedi.

"Onu eve kadar geçirdim," dedi Stephen fısıldayarak. "Bu hiçbir şey ifade etmiyordu."

"*Senin* için bir anlamı vardı."

"Bunun ne alakası var?" "Git, onun için de

bir anlamı var mıydı, bak!" "Yapamam!

Ben... Yapamam."

"Tanrı aşkına, dostum, neyin var senin?" "Hiçbir şey!"

"Eskiden kadınlarla tanışmakta sorun yaşamazdın."

"Şeyler değişir."

"Sadece onunla *konuş*, seni aptal."

"Ben *bir şeref kıtası üyesiyim."*

"Rat'ın hatırı için, gidip onunla konuş," diye homurdandı Bishop Beartongue. "En azından ikiniz, okullu kızlar gibi arkamda fısıldaşmayı bırakın."

Stephen hediyenin sunumunu izledi. Veliaht Prens parfümcüyle, *Grace'le* konuştu ve elini uzattı. Grace korkmuş görünüyordu. Stephen, Veliaht Prensi dövmek için güçlü bir dürtü hissetti, ki bu pek diplomatik bir davranış olmazdı.

Kadının ne dediğini tam olarak duyamıyordu. Çok sessiz konuşuyordu ve prensin bileğine parfüm sürüyordu. Adamı dövme isteği daha da derinleşti, karardı.

Onu korkutuyor. Ona dokunuyor ve o korkuyor.

Eğer kara dalga şimdi yükselirse, ilerleyebilirdi. Istvhan onunla piskoposun arasına girecekti ve onun yapması gereken tek şey iki düzine adım atmaktı. Eğer bunu hızlı yaparsa, Prens'in şeref muhafızları onu zamanında göremezdi. Prens kendisi savaşırdı, ama o zamana kadar dalga onun başının üstüne çıkmış olurdu ve Stephen sadece buna güvenmesi gerekirdi.

Shane başını keskin bir hareketle Stephen'a çevirdi. Stephen bu hareketi göz ucuyla yakaladı ve düşünceleri bir anda geri döndü. Grace geri çekildi. Veliaht Prens bileğini burnuna götürdü ve duyamadığı bir şey söyledi.

Sonra her şey bitti ve küçük, kıvrımlı kadın Grace'i kalabalığın içine doğru götürdü. Stephen onların nereye gittiğini takip etmeye çalıştı ama kısa sürede onları gözden kaybetti. *Kahretsin!*

"Hadi, devam et!" diye fısıldadı

Istvhan. "Yapamam!"

"Senin gibi kalın kafalı bir adama 'kardeşim' dediğime inanamıyorum."

"Ben öyle değilim..."

"Seni korkak biri olarak da görmemiştim."

"Lanet olsun, Istvhan..."

"Paladin Stephen," dedi Piskopos Beartongue sert bir sesle, "görevinden alındın. Git bu kadınla konuş ya da en azından Istvhan'ın sana fısıldamaya devam etmeyeceği bir yere git."

Stephen, ona bakakalacak kadar iyi eğitilmişti, ama gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. Daha önce palisade hakkında konuştuğunda olduğu gibi, şaka yapıyormuş gibi gelmiyordu.

"Araya girebilir miyim?" dedi Shane, her zamanki gibi ciddi bir şekilde, "Eğer gümüş giyen hanımefendiden bahsediyorsanız, o şurada duruyor ve sanırım bayılmak üzere."

Stephen kaçtı.

Bayılmayacağım, diye kendine kararlı bir şekilde söyledi Grace. *Burada duracağım, nefes alacağım ve bayılmayacağım. Bayılmak bir olay yaratır.*

Olay çıkarmak, Yapmayacağımız Şeyler listesinde cinayetten biraz daha üstteydi. Normal insanlar olay çıkarmazdı.

Korsesi çok sıkıydı. Daha önce öyle hissetmemişti, ama şimdi buradaydı ve oda sıcaktı, havasızdı ve diğer insanlar tüm havayı alıyorlardı... Charbean'dan derin bir nefes aldı. Keskin koku onu sakinleştirdi ve zihnini berraklaştırdı. Mendilini biraz indirdiğinde, kokuları boğulmadan tadını alabiliyordu.

Bir bakalım... Sandal ağacı, elbette. Her zaman sandal ağacı... lavanta, bergamot... birinin çok güzel portakal çiçeği ve karanfil kokusu var, bu ucuz bir şey değil.

Tab'ın bir yılda çıkardığından daha fazla misk kokusu yayan, şık giyimli bir genç adam geçti. Grace, daha çok kendine, başını salladı ve mendilini tekrar kaldırdı.

Bunu yapabilirim. Yapıyorum da. Marguerite su ya da punç ya da başka bir şey ile geri dönecek, ben de onu içeceğim, sonra sessiz bir köşeye çekileceğiz ve yakında buradan ayrılabileceğiz, ben de eve gidip bu kıyafetleri çıkaracağım ve yokluğumda Tab'ın hangi yastığı mahvettiğini göreceğim.

Ve sonra arkasında bir ses duydu ve tüm dünya yana doğru eğildi.

"Ah, canım, bu ayakkabılara bayıldım! Nereden aldın bunları?"

O sesi tanıyordu.

Lady Vance, zengin, evli, dul ve onu evliliğe hapsetmeye çalışmayacak evli erkeklerden hoşlanan bir kadındı. Lady Vance, dört yıl önce Anuket City'de bulunmuş, belirli bir parfüm üreticisinin sadece onun için yaptığı özel kokuyu övünerek anlatmıştı.

Grace'i sıcak bir dalga sardı. Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Kaçmak istedi, ama ayakları yere çivilenmiş gibiydi.

"Gerçekten mi?" dedi Lady Vance, ayakkabıların sahibine yanıt olarak. "Ne kadar cesurca! *Slumming* yapıyordun*!* Oh, ne eğlenceli!"

Bana söylemiyor. Bana söylemiyor. Beni görmedi. Burada olduğumu bilmiyor. Grace mendili yüzüne bastırdı ve charbeans'ın keskin kokusunu soludu. Arkasını dönüp kadının nerede olduğunu görmek ve kaçacağı yönü öğrenmek için yoğun bir istekle, kedinin gitmesini bekleyen bir fare gibi tamamen hareketsiz kalmak için eşit derecede yoğun bir istek arasında kalmıştı.

Umutsuzca Marguerite'i aradı ve onu ikram masasının yanında gördü, açıkça bir sohbetten kurtulmaya çalışıyordu, ama çok uzaktaydı. Ona ulaşmak için Grace, Lady Vance'in önünden geçmek zorunda kalacaktı.

Sırtı dönükse yapabilirim. Çabuk yapabilirim. Tuhaf davranıyorum, kimse fark etmez. Sadece hangi yöne baktığını görmem gerekiyor, eğer bana bakıyorsa, bu tarafa dönerim, ama çok hızlı değil, fark etmesin diye, tanrılar, tanrılar, eğer beni seviyorsanız, Rat, Lady ve Rüya Tanrısı, lütfen...

Cesaretini toplayarak başını azıcık çevirdi ve Lady Vance'in profilini gördü.

Tanrılar, tanrılar, bu tarafa bir bakması yeter, beni görecek.

Lady Vance, arkadaşının söylediği bir şeye güldü ve yelpazesini kapattı. Bakışları kalabalığın üzerinde dolaştı, Grace'i belirsiz bir merakla ama tanıyamadan geçti ve sonra arkadaşına geri döndü.

Grace'in dizleri titriyordu. Charbeans'ı içine çekti. Sıcak baş dönmesi hissi umduğu kadar azalmadı. Aslında, charbeans durumu daha da kötüleştiriyor gibiydi ve mendili biraz indirip daha temiz hava solumak zorunda kaldı.

Bayılacak mıyım? Bayılmam. Hayır, bayılmam. Bayılırsam mendilimi düşüreceğim ve o beni görecek ve anlayacak. Geçen sefer bayılmadım. Şimdi de bayılmayacağım!

Vance kendini yelpazeledi ve parfümünün kokusu etrafa yayıldı. Çok fazla sürmüştü. Her zaman çok fazla sürerdi.

Angelica kökü, Grace acı bir şekilde düşündü, *karanfil, lavanta, bergamot, reçine, narenciye ve beyaz misk, damask gülü ve lanet olsun, aynı, tamamen aynı.* Hatta cildine bile sürmüştü ve pudra gibi ve tatsız bir hale gelmişti ve çok fazlaydı, kokular anıları canlandırıyordu, bu yüzden parfüm işe yarıyordu...

Büyük pencereleri olan uzun, dar bir oda. Parfüm satış odası, zarif bir özel açılış için dönüştürülmüştü. Müşteriler ileri geri dolaşıyor, test ürünlerini kokluyor, şarap içiyor ve birbirlerine kötü davranıyorlardı. Grace bu tür etkinliklerden nefret ediyordu, ama Phillip, soyluların bir şey satın almalarını sağlamanın tek yolunun, bunu yaparken görülmeleri olduğunu söylüyordu.

"Ah, canım," dedi Lady Vance, Grace'e yelpazesini sallayarak. "Sen Phillip'in karısı olmalısın."

"Öyleyim," dedi Grace, kibarca başını eğerek.

"Oh, tanrım! Özür dilerim, beni affetmelisin, Phillip'i korkunç bir şekilde tekelime aldım." Grace'e komplo kurarcasına, "yaramazlık yapıyoruz" der gibi göz kırptı. "Senin için sorun olmadığını söylediğini biliyorum, ama tabii ki erkekler kadınlar hakkında en ufak bir fikirleri yok, değil mi?"

Grace zorla gülümsedi. "Benim için sorun değil," dedi. Phillip'in üst tabaka insanlarla kaynaşmaktan hoşlandığını biliyordu ve onu rahat bırakmaktan çok memnundu.

"Sen çok *tatlısın*." Vance ona gülümsedi. "Ve bana bu güzel parfümü yaptı, kokladın mı... Ah, ne aptalım, tabii ki koklamışsındır!"

Grace koklamıştı. Aslında söz konusu parfümü Grace yapmıştı, tabii ki. Az miktarda hoş kokuyordu, ama fazla kullanıldığında mide bulandırıcı oluyordu.

"O da *çok* eğlenceli bir sevgili. Ama tabii ki bunu sana söylememe gerek yok!"

Başka bir şey daha söylemişti. Grace dudaklarının hareket ettiğini hatırladı, ama o sıcak, baş döndürücü dalga onu sarmış ve kalbini kapatmıştı.

Ne eğlenceli bir sevgili.

Phillip, böyle bir şey yapmadığını, sattığı kadınları sevmediğini bile yemin etmişti. Ona sorduğu için kızmıştı. Ona güvenmiyor muydu?

Senin umursamadığını söylediğini biliyorum.

"Ah canım," dedi Lady Vance, dudaklarını bükerek. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"O parfümü cildine sürmemelisin," dedi Grace düz bir sesle. "Ne?"

Grace başını salladı. Kulaklarında dünya uğulduyordu ve kendi sesini bile zor duyuyordu. "O parfüm. İçindeki uçucu yağlar cildine iyi gelmiyor. Bazı insanlar bu parfümü kullanamaz. Sen de onlardan birisin. Toz gibi, talk gibi oldu."

Lady Vance ona şaşkın şaşkın baktı. "Ama Phillip *benim* için yaptı," dedi, sesi yükseliyordu.

"O zaman saçında ya da bir şişede kullan. Cildinde değil. Cildin buna uygun değil."

Lady Vance'e baktı ve Vance de ona baktı. Sonra Phillip'in Vance'in omzunun üzerinden onlara doğru geldiğini gördü, döndü ve uzaklaştı. Phillip'le konuşmak zorunda kalırsa, gözyaşlarına boğulacak ya da ona öfkelenecekti ve o zaman herkes öğrenecekti... herkes öğrenecekti...

Herkes zaten bilecektir. Leydi Vance, Phillip'in karısının ne kadar tuhaf bir kadın olduğunu herkese anlatacaktır.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi, eğer zamanında kaçabilirse, başı dik bir şekilde uzun odadan geçip arka merdivenlerin kapısını gizleyen perdeye ulaşabilirse, o zaman her şey bitmiş olacaktı ve her yer karanlık ve kutsal bir serinlik içinde olacaktı ve ortada badana ve tahtalara sürülmüş yağ kokusu olacaktı. Öne doğru düştü ve sonra ellerinin ve dizlerinin üzerinde merdivenleri çıkmaya başladı ama bu önemli değildi çünkü kaçmıştı ve kimse onu göremezdi ve hala çok karanlıktı...

HATIRA SÖNDÜ. Panik geçmesi daha uzun sürdü.

Kollarını ona dolamış, onu tutuyorlardı. Bu hiçbir anısının parçası değildi, değil mi? Phillip yıllardır onu böyle tutmamıştı. En azından ilk birkaç aydan sonra. Ondan önce... eski parfümcü kesinlikle tutmamıştı.

Hayır. Bu gerçekti. Yüzü birinin göğsüne eğilmişti ve karanlık dağılmaya başlamıştı. Mendilini bir yerde kaybetmişti ve derin nefesler alarak... zencefilli kurabiye mi kokuyordu?

Başını geriye eğdi ve derin mavi gözlere baktı. "Yine karşılaştık," dedi paladin.

ON İKİ

"Yine karşılaştık," dedi Stephen ve hemen düşündü, *"Bu, söylemek için inanılmaz derecede aptalca bir şeydi."*

Parfümcü, sanki nerede olduğunu veya oraya nasıl geldiğini tam olarak bilmiyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Stephen ona ulaştığında bayılmak üzereymiş gibi göründüğü için bu pek de şaşırtıcı değildi.

Shane onu işaret eder etmez harekete geçmişti, ama koşamamıştı. Zırhlı bir adam kalabalığın içinde koşmaya başladığında, insanlar çığlık atıp yolundan çekilmeye eğilimlidir. Piskopos ona bir şeyler söyleyecekti. Bu yüzden, acı verici bir yavaşlıkla yürümek zorunda kaldı, kızın başının yavaşça öne eğilmesini izleyerek, "*Zamanında yetişeyim, zamanında yetişeyim, lütfen tanrılar, zamanında yetişeyim" diye* düşündü.

Kalabalığın içinden bu kadar yavaş ilerlemek muhtemelen ömründen bir yıl götürmüştü, ama kız bayılmadan önce yetişmişti. "Bayan Angelica," dedi, kolunu kızın omuzlarına dolayarak, "sizi tekrar görmek ne güzel."

Nefesi hızlı ve sığdı, başını kaldırmadı, hatta onun varlığını fark etmedi bile. Stephen onu dik tutarak arka duvara doğru yönlendirdi, bir kapı, bir oyuk ya da yeterince özel bir yer aradı, böylece zehirlenmiş mi, uyuşturulmuş mu, yoksa sadece bir odada çok fazla insanın bir arada olmasının sıcağından mı böyle olduğunu görebilirdi.

Arka duvar üzücü bir şekilde boştu. Ona bakarak, "*Şimdi ne yapacağım?*" diye düşündü ve sonra biri omzuna dokundu.

Forge Tanrısı'nın rahibi, boyu 1,5 metreden biraz fazlaydı, Kardeş Francis'ten daha yaşlıydı ve ağaç gövdesi gibi pazıları vardı. "Perdenin yanına git," dedi, başını sağa doğru sallayarak. "Arkasında bir kapı var, tuvalete götürüyor."

"Aziz seni kutsasın," diye refleks olarak haykırdı Stephen, bir an için Aziz'in artık kimseyi kutsamayacağını unutarak. "Yani... ah...

yani, Rat muhtemelen..."

Forge rahibi sırıttı. "Her ikisi de. Forge seni korusun, genç adam."

Kapının diğer tarafındaki koridor en az on derece daha serindi. Stephen, Grace'in bayılmadığını görünce sevindi, ama Grace uyurgezer gibi sürünerek yürüyordu.

"Hey," dedi. "İyi misiniz? Bayan? Grace?"

Kız başını kaldırdı ve ona odaklanmış gibi göründü, o da tam o anda tekrar görüşmekle ilgili son derece aptalca bir şey söyledi.

Gözlerinde biraz daha farkındalık belirdi. Stephen, kadının yüzündeki kapüşonu geri çekti. Onu bırakıp geri çekilmesi gerektiğini biliyordu, ama belki de henüz değil, düşmeyeceğinden emin olana kadar değil.

"Yaralandın mı?" diye sordu. "Bayılmak üzereydin, ben de seni buraya getirdim. Burası daha serin olur diye düşündüm."

"Daha serin," dedi kız. "Evet. Çok sıcaktı, değil mi? Tanıdığım bir koku aldım ve... ve hava çok boğucuydu." Kız titredi ve Stephen, titremesi geçene kadar onu daha sıkı kucaklamak için duyduğu dürtüyle mücadele etti.

Onun çok sıcak olduğundan gerçekten endişeleniyor olsaydın, etten yapılmış bir yorgan gibi üzerine uzanmazdın.

"Kokular seni sık sık böyle etkiler mi?" diye sordu, kendini görmezden gelerek. "Bazen," itiraf etti. "Kokular çok iyi anıları hatıraları ve tüm hatıralar iyi değildir." "Hayır, değildir."

Grace hala ona yaslanıyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve başını biraz eğerse onu öpebilirdi. Bir an için bunu gerçekten düşündü. Bu o kadar da kötü mü olurdu? Sadece dudaklarını onun dudaklarına hafifçe değdirip, hiçbir şey talep etmeden geri çekilip...

Senin neyin var böyle? Birkaç dakika önce bayılan bir kadından yararlanmayı mı düşünüyorsun? Ve kendine paladin mi diyorsun?

Vücudu şövalyece davranmıyordu. Vücudu aniden onun ne kadar yakın olduğunu, göğüslerinin göğsüne bastırıldığını fark etti. Korse giyiyordu ve nefesini kontrol etmek için verdiği mücadele, o bölgede çok şey olup bittiğini gösteriyordu.

Başlığından kurtulan saçları, koyu dalgalar halinde ellerinin üzerine düşmüştü. Temiz ve tanıdık bir kokusu vardı, hiç de tatlı değildi. Sedir mi? Daha önce sedir kokan bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Belki de

parfümcülerin işiydi. Bir elini kaldırıp saçlarını yana doğru itti, yanağından uzaklaştırdı.

Boğazında bir nabız atıyordu. Ağzını kendi ağzıyla kapattığını, dudaklarına öpücükler kondurarak rengine kavuşmasını sağladığını, sonra çenesinden aşağı kayarak derisinin altında kalp atışlarını hissettiğini çok net bir şekilde hayal edebiliyordu.

Dur. Dur. Bu tür düşüncelere kapılmamalısın. Ve kapılsan bile, bu tür kadınlar senin gibi *erkekler hakkında böyle düşünmezler*.

Stephen omuzlarını bıraktı ve geri adım attı, yine de görünüşte olduğu kadar dengeli olmadığı ihtimaline karşı ellerini kadının kollarının üzerinde tuttu. Kadın kendini silkeledi ve bir adım geri attı, ellerini ön kollarının üzerinde ovuşturdu.

"Asistanın seni arayacak mı?" diye sordu Stephen. "Marguerite mi? Evet. Evet, bana su getirecekti, ama sanırım
biri onu alıkoydu."

"Yine Squire'dı," dedi kapıdan çıkan, kocaman şapkalı, kıvrımlı vücutlu kadın. Stephen, kadının ne kadar süredir orada durup ikisini izlediğini merak etti. "Karısı hacca gitti ve *aylarca* dönmeyecek. Bunu defalarca vurguladı ve göz kırptı."

"Zavallı Marguerite!" dedi Grace gülerek. Stephen'dan uzaklaştı ve Stephen ellerini yanlarına indirdi.

"Evet, peki. Ona bu ülkeye karşı büyük bir nefret beslediğimi söyledim. Al, buradaki en yakın su kaynağı bu. Portakal kabuğu ve bir çeşit meyve ile tatlandırılmış, ama çok tehlikeli bir şey değil, sanırım."

Bir yudum aldı, dilinde yuvarladı. "Üzüm, mürver, limon otu..."

"Bunu yaptığında neredeyse rahatsız edici oluyor," dedi Marguerite Stephen'a. Onu baştan aşağı süzdü, açıkça onu değerlendiriyordu, ancak Stephen kendini potansiyel bir avdan çok, açık artırmada satılan bir at gibi hissediyordu. "Hmm, sen onun şövalyesi olmalısın."

Bu, Stephen'dan şaşkın bir kahkaha kopardı. "Evet, daha önce tanışmıştık. Onu evine kadar geçirdim. Benim adım Stephen."

Marguerite, Grace'e zafer dolu bir bakış attı. Stephen, bunu fark etmesi gerekip gerekmediğini merak etti.

"Hakkında çok şey duydum," dedi Marguerite, elini uzatarak. "Um... öyle mi?"

"Evet. Kesinlikle." Grace'in yan tarafına dirsek attı. Grace sıçradı. Aralarında bir tür iletişim olduğunu fark etmemek için gerçekten çok kalın kafalı olmak gerekirdi, ama Stephen bunun ne olabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Eğer kendini daha iyi hissediyorsan," dedi Stephen, aniden garip hissederek, "lütfen seni burada alıkoymayayım..."

"Daha iyiyim. Evet." Grace derin bir nefes aldı, sonra somurtarak, "Bu lanet korse yüzünden, yemin ederim. Çok sıkı olduğunu biliyordum."

Onun için korsesini gevşetmeyi kesinlikle teklif etmeyeceğim. Yapmayacağım. *Ben bir beyefendiyim.* Stephen yüzüne nazik bir ilgi ifadesi takındı ve gözlerini kesinlikle onun köprücük kemiğinin üzerinde tutarken, beyni birer birer çözülen bağcıkların şehvetli görüntülerini canlandırdı.

Aşağı.

"Artık gidebilir miyiz? Sunum bitti mi?" diye sordu Grace, biraz şikayetçi bir sesle.

"Evet, evet," dedi Marguerite. "Seni eve götüreceğiz. Bir an için işler çığırından çıktı, özür dilerim, ama sen çok iyiydin."

Kapıya doğru dönmeye başladı ve Grace, "O tarafa değil!" dedi. Marguerite kaşlarını kaldırdı. Stephen de öyle yaptı.

Grace kızardı. "Ben... o tarafa gidemeyiz. Beni tanıyan biri var. Anuket'ten."

Anuket şehrinden mi? Kendisi de o şehirden mi? İlginç.

...ama bu beni ilgilendirmez. Marguerite'in diğer kaşı *da* yukarı kalktı. "Kim?" "Lady Vance," dedi Grace isteksizce.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Marguerite. "*Tabii ki* Archenhold'un bu tarafındaki en büyük dedikodu bu olurdu." Somurtarak, "Burada yeterince zaman geçirmiyorum, buradaki kalabalığın içinden geçmeden nasıl çıkacağımı bilmiyorum," dedi.

Stephen boğazını temizledi. "Binadan çıkmak için başka bir yol arıyorsanız, sanırım şu anda nerede olduğumuzu buldum. Bu koridor at nalı şeklinde olmalı ve virajı takip edersek, Archon'un kürsüsünün arkasındaki alana varırız. Orada, onun kullandığı girişte muhafızlar olacaktır."

"Muhafızlar mı?" dedi Marguerite, şüpheci bir ifadeyle.

Stephen ellerini açtı. "Şey, insanların şehir hükümdarının arkasına girmesine izin veremezler. Ama muhafızlar da binadan çıkmanın birçok yolunu biliyor olacaklar.

. Onlara gidip yol tarifini sorarsak, seve seve yol tarifini yapacaklarını sanıyorum."

Marguerite kısa bir kahkaha attı. "Bu o kadar basit ki, aklıma bile gelmezdi. Önden buyurun, Sir Stephen."

Yani paladinin adı Stephen. Ve hala zencefilli kurabiye gibi kokuyor. Ve ben az önce onun üzerine bayıldım.

Grace, çok utanç verici bir durum mu yaşadığını yoksa yaşamadığını bilemiyordu. Ne olduğunu anladığında aklına gelen ilk, mantıksız düşünce, onun Lady Vance ve Phillip'i bir şekilde tanıyacağı ve onu diğer herkes gibi hor görüp acıyacağıydı. Anıların hepsinin kendi kafasında olduğunu ve yabancıların yüzünden tüm geçmişini okuyamadıklarını hatırlamak için birkaç kez derin nefes alması gerekti.

Ama şimdi iki kez onun kollarına düştün? Birincisinde aklına gelebilecek en kötü inleme seslerini çıkardın, şimdi de baygınlık geçiren bir soylu kadın gibi onun üzerine yığıldın.

Onun, kurtarılamaz bir aptal olduğunu düşünmesi kaçınılmazdı.

Ancak öyle davranmamıştı. Hatta, ona yukarıdan bakarken, onun eğilip onu öpebileceği gibi çılgın bir düşünce bile aklına gelmişti.

Tabii ki bu çok saçmaydı. Onu neredeyse hiç tanımıyordu. Ve şimdi ona tekrar baktığında, onun oldukça yakışıklı olduğunu düşündü, ve Grace... şey, o neyse oydu. Muhtemelen sadece açıdan dolayı dudaklarına bakıyormuş gibi görünüyordu.

Ya da belki işitme yeteneği azalıyor ve benim söylediklerimi anlayabilmesinin tek yolu bu, diye düşündü. *Her neyse, dini ahlak kurallarına bağlı yabancı erkekler, pek tanımadıkları kadınları öpmezler. Sanmıyorum. Ve lanet olsun, ben uyurgezer gibi dolaşırken o beni yine kurtardı. Bu kurtarma işi gerçekten çok kötü bir alışkanlık olmaya başladı.*

Ona karşı kin beslememeye çalışacaktı.

O bilemezdi. Normal insanlar tanıdık bir parfüm kokladıklarında bayılmazlar. Muhtemelen senin gerçekten bir sorunun olduğunu düşünmüştür. Aslında senin birçok sorunun var, ama çoğu fiziksel değil.

Grace, önlerinde yürüyen, tehlikeyi gözetleyen bir muhafız gibi, onun omuzlarının genişliğini inceledi. Beyaz pelerin, altındaki her şeyi gizliyordu, ama omuzları... *Marguerite'in dediği gibi, kasların üstüne kaslar. Huh.*

Umutlanmadığı sürece bakmanın bir zararı yoktu elbette.

Yukarı Koridordaki virajı döndüler ve Grace omuzlarını, umutlarını, kaslarını ve her şeyi unuttu.

omuzları, umutları, kasları ve diğer her şeyi unuttu.

Bir adam kan gölü içinde yerde yatıyordu. Boynu grotesk bir açıyla duvara yaslanmıştı, ama Archon'un kişisel muhafızının cüppesi açıkça görünüyordu. Başka bir adam, aslında bir çocuk, duvardaki kapı çerçevesine yaslanmış, cesede bakıyordu. Kollarını sıkıca kendine dolamıştı ve gözleri kocaman açılmıştı.

Üçüne baktı, Stephen'a odaklandı ve "Bunu yapmak istemedim!" dedi.

ON ÜÇ

Grace, Stephen'ın kılıcını çekip saldırmasını bekliyordu. Kılıç ustaları böyle yapmaz mıydı? Yanılmıştı, çünkü Stephen öyle bir şey yapmadı. Bunun yerine ellerini bel hizasında açarak, "Kimse seni suçlamıyor, evlat," dedi.

Sesi nazik ve anlayışlıydı, sanki yanlarında yerde bir ceset yokmuş gibi. Grace şaşkınlıkla onun ensesine bakakaldı. Marguerite'in yüzü tamamen ifadesizdi.

"İsteyerek yapmadım!" dedi çocuk, sesi hıçkırığa boğuldu.

"Biliyorum," dedi Stephen nazikçe. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin? Bu meseleyi halledeceğiz, korkma."

Konuşurken birkaç adım öne doğru yürüdü, elleri hâlâ uzanmış halde.

"Her şeyi mahvettim," diye hıçkırdı çocuk. "Onu sadece bayılttırmam gerekiyordu, bana sadece kafasına vurmamı söylediler, onu öldürmem gerekmiyordu, onu öldürmek *istemedim*, *aslında* kimsenin ölmesi gerekmiyordu!"

"Hayır, elbette öldürmek yoktu," dedi Stephen. Artık cesedin yanındaydı. Çocuk, dizleri artık onu tutamıyormuş gibi duvarın aşağısına kaydı ve Stephen, bir cesedin üzerinde konuşmak tamamen normalmiş gibi çömeldi. "İnsanların kafasına vurmak zor bir iş, değil mi?"

"Evet." Çocuk parmağını ağzına soktu. Sonraki birkaç kelimesi mırıldanarak söylendi ve Grace onları anlayamadı, ama Stephen başını salladı. Elini uzattı ve çocuğu sanki sinirli bir atı sakinleştirir gibi dikkatlice omzuna vurdu.

"Şimdi baştan başla," dedi Stephen, yine o nazik, güvenilir ses tonuyla.

Marguerite, takdirle küçük bir ses çıkardı.

"Onu sadece bayılttıracaktım," diye tekrarladı çocuk üzüntüyle. "Böylece alarmı çalıştırmayacaktı. Sonra kapıdan geçip... ve..."

"Kimse öldürülmemeliydi," dedi Stephen. "Yani aslında kimseye saldırmayacaktın."

Çocuk başını salladı. "Ben katil değilim," dedi, ayaklarının dibindeki aksini gösteren kanıtları görmezden gelerek. "Muhafızlar beni durdururdu. Muhafızlar..."

Bakışları yavaşça Stephen'ın üzerinde dolaştı ve paladinin göğsüne bakarak dondu. Grace, yüzünü Stephen'ın göğsüne dayadığında orada ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Çelik Aziz'in mührü. Tabii ki.

"Kahretsin," diye fısıldadı çocuk. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Sen pis Rat'ın kafirlerinden birisin. Sen... ve beni gördün... ve ben öldürdüm..."

"Sakin ol..." Stephen başladı, ama çocuk dinlemiyordu. Ayağa fırladı ve yanındaki bir şeyi yakalamaya çalıştı.

Grace'in ilk düşüncesi, silah almaya çalıştığıydı. Sonra çocuğun eli ağzına gitti ve Grace bunun daha kötü bir şey olduğunu anladı.

"Zehir!" diye bağırmaya çalıştı. Sesinden sadece bir ciyaklama çıktı.

Stephen atladı, genç adamı yakaladı ve onu tükürmesi için kafasının arkasına vurmaya çalıştı, ama çok geçti.

"İşte," dedi çocuk. "İşte. Artık beni... beni...

Sesi kesildi, kafası karışmış görünüyordu. Kaşları çatıldı ve bacakları büküldü. Stephen onu nazikçe yere indirdi. Alt dudağından kan sızıyordu.

"Acıyor," dedi çocuk, şaşkın bir sesle. "Acıtmayacak demişlerdi."

"Yardım çağır," dedi Stephen. "Ben onunla kalacağım."

Marguerite başını salladı. "Yardımcı olacak hiçbir şey yok," dedi. "Üzgünüm."

"Ne? Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

Grace onun gözüne baktı ve sessizce, "O bu tür şeyleri bilir," dedi.

"Daha hızlı olsun istiyorsan boğazını kesebilirsin," dedi Marguerite soğukkanlı bir sesle. "Ama zehri aldığı anda öldü."

"...acıiyor..."

Stephen keskin bir nefes aldı, sonra bir kez başını salladı. "Şşş," dedi, çocuğun başını omzuna yaslayarak. "Ben buradayım. Yalnız değilsin."

Genç adamın ölüm sancıları beş dakikadan az sürdü. Ne almış olursa olsun, hızlı ve çirkin bir ölümdü. Grace, onun kasılmalarını,

kan ve köpük çenesinden akarken, bakamayacağı için utanç duydu.

Bu korkunç. Ben korkunç biriyim. Eğer o ölüyor, ben de yapabilmeliyim... O bir insan, ben... Ben bir şeyler yapmalıyım.

İzlemek ya da izlememek hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu, ama yine de başarısızlık gibi hissediyordu. Gözlerini kapattı, kendini işe yaramaz ve kırılmış hissediyordu, ama kulaklarını kapatamadı, ölürken aldığı nefesleri duyuyordu.

Onun son anlaşılır sözleri, "Özür dilerim, anne" idi.

"Sorun yok," dedi Stephen, o son derece nazik sesiyle. Elini suikastçının alnında tuttu ve terli saçlarını yüzünden nazikçe sildi. "Sorun yok." Sorun yoktu ve asla da olmayacaktı, ama Grace'in içgüdüleri ona inanmak için çaresizce çabalıyordu.

Kimsenin bu kargaşayı görmeye gelmemesi ona imkansız geliyordu, ama duvarın diğer tarafındaki kalabalığın gürültüsü onların seslerini bastırmış olmalıydı. Kimsenin kan, idrar ve zehirli tükürüğün keskin, düz kokusunu *alamaması* da aynı derecede imkansız görünüyordu, ama Grace uzun zaman önce çoğu insanın bunu alamadığını öğrenmişti.

Bir dakika sonra Stephen, ölü suikastçıyı yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Lanet olsun," dedi yumuşak bir sesle. "Hepsi lanet olsun."

"Onu kurtaramazdın," dedi Marguerite. "Zehri kirpi balığı karaciğerinden yapıyorlar ve üfleme camdan yapılmış bir hapın içine koyuyorlar, böylece ağız kesiliyor ve hemen kana karışıyor. Zavallı herif hapı ısırdığı anda her şey bitmişti."

"Zehir hakkında çok şey biliyorsunuz galiba, hanımefendi," dedi Stephen, mavi gözleri soğuk bir ifadeye büründü.

Marguerite omuz silkti.

"Ne yapacağız?" dedi Grace, durumu yatıştırmak için aceleyle. Ölüm kokusu şimdi burnuna geliyordu, iğrenç ve bakır kokusu. "Birine söylemeliyiz, Archon'un peşindeydi, değil mi?"

"Birine söylemeliyiz," diye onayladı Stephen. "Ama kime söyleyeceğimi bilmiyorum. Onu tanıdım."

"Ne?" dedi Marguerite ve Grace aynı anda.

"Daha önce Annelik'in koruma trenindeydi. Kusacak gibi görünüyordu. Şimdi nedenini biliyoruz."

"Motherhood neden Archon'un ölmesini istesin ki?" diye sordu Grace, şaşkın bir şekilde.

"Hiçbir fikrim yok. Ve... sen onun ceplerini arıyorsun. Anlıyorum."

"Onun kadar beceriksiz bir suikastçının üzerinde mutlaka kanıt vardır," dedi Marguerite, cesedi tecrübeli bir rahatlıkla kontrol ederek. Elini kaldırdı ve parmaklarına kaşlarını çatarak baktı. Parmak uçları kırmızı-mor renge dönmüştü, muhtemelen zehirden dolayı. Onu bir mühür yüzüğünden kurtardı, mırıldanarak, sonra yeleğinden bir deste kağıt çıkardı, onları karıştırdı ve başını salladı. "Tanrılar merhamet etsin."

"Kanıt mı?" diye sordu Grace.

"Çok fazla ve yanlış türden." Stephen'a baktı. "Bunları alıyorum."

"Öyle mi?"

Marguerite ayağa kalktı ve iki cesedin üzerinde ona döndü. Kağıtları elinde tutarak uzaklaşmaya başladı, ama Stephen elini uzatıp bileğini yakaladı.

"Onları nereye götürmeyi planlıyorsun?"

Boy farklarına rağmen Marguerite korkusuzca ona baktı. "Güvenli bir yere."

Grace aralarına girmeye çalıştı, ama yolunda bir ceset olduğu için bu işe yaramadı. Stephen'ın kolunu iki eliyle tutarak onu geri çekmeye çalıştı, ama bu da aynı şekilde işe yaramadı. Demir bir çubuğu çekmeye çalışıyor olabilirdi.

"Onu *bırak*," dedi, sesinin ne kadar zayıf ve işe yaramaz geldiğinden nefret ederek.

Büyük bir şaşkınlıkla, Stephen onu dinledi. Yüzünde bir anlık utanç belirdi ve elini bıraktı.

"Ben senin düşmanın değilim, şövalye," dedi Marguerite.

Stephen'ın gözleri onun yüzünden Grace'e kaydı. "Hayır," dedi sonunda, hala Grace'e bakarak. "Hayır, senin düşmanım olduğuna inanmıyorum. Bu da beni asıl *düşmanın* kim *olduğunu* meraklandırıyor."

"Bunu öğreneceğiz." Kağıtları ceketinin cebine soktu. "Alarmı çalıştırmadan önce bize birkaç dakika zaman ver. Daha sonra Grace'in dükkânına gel, bunu konuşalım. İster inan ister inanma, niyetim iyi."

Stephen başını eğdi. "Öyle yapacağım."

Grace, hala onun kolunu tuttuğunu fark etti ve onu bıraktı.

Marguerite, Grace'in omuzlarına kolunu doladı, sanki onu kanatları altında koruyacak bir civcivmiş gibi. "Hadi. Korkarım Vance'in yanından geçmemiz gerekecek."

"Vance mi?" dedi Grace. "Oh... tabii." Kadının sesini duyalı saatler geçmiş gibi geliyordu. Şimdi, önünde iki ceset varken, her şey çok aptalca geliyordu. Phillip onu aldatmışsa ne önemi vardı ki? O hayattaydı, değil mi? Belki aptalca davranmıştı, ama kendini öldüren bu zavallı aptal çocuk kadar aptalca davranmamıştı. Keşke hain hafızasını bu kadar kolay ikna edebilseydi.

Marguerite onu uzaklaştırdı. Grace omzunun üzerinden bir bakış attı ve paladinin orada durduğunu, ayaklarının dibinde ölülerin yattığını, onların gitmesini izlediğini gördü.

ON DÖRT

Stephen, kadınlar köşeyi dönüp kaybolana kadar bekledi ve sonra kapıya ulaşmaları için on iki kalp atışı daha bekledi. Grace'i, ne kadar kırılgan görünse de, onsuz bırakmak onu çok üzüyordu, ama onun yardımcısı vardı ve bu yardımcısı, suikastçılar ve zehirleri hakkında beklenenden çok daha fazla şey biliyordu.

Arkadaşını bırakması için sana bağırırken pek de kırılgan görünmüyordu. Zaten onun başında beklemene ne faydası olacaktı ki?

Yüzünü buruşturdu. Belki de genç adamda bu kadar büyük bir başarısızlık yaşadığı için, sadece *birini* kurtarmak istiyordu.

Paladinin sesini kullanmıştı, hepimizin öğrendiği sesi. Sakin, nazik, güvenilir sesi, kardeşin sesi, babanın sesi, insanların içine işleyen ve onları dinlemeye razı olana kadar yatıştıran sesi, ve dinlemeye başladıklarında, öldürme başlamadan önce onları yolundan çekip alan sesi. Çelik Aziz'in takipçileri bununla özellikle tanınmıyorlardı - şeytanları kontrol eden silahlara dönüştürülmüş sesleri olan Rüya Tanrısı'nın paladinleri gibi değillerdi - ama yine de bunu yapabiliyorlardı. İnsanlar o sesi dinliyordu. Kendi çapında kılıçlar kadar kullanışlı bir silahtı.

Neredeyse işe de yarayacaktı. Ama sonra genç dinlemeyi bıraktı ve her şeyin kayıp gitmesi sadece bir an sürdü. Sonra geriye sadece zehir, ölüm ve ölmek kaldı ve şimdi burada iki cesetle durmuş, alarmı çalmak üzereydi.

Stephen derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı yumrukladı.

İKİ SAAT SONRA, Stephen nihayet Piskopos Beartongue'a geri gönderildi. Annelik üyeleri bundan hoşlanmadılar, ama onu orada tutacak yetkileri de yoktu. Stephen'ın bir suikastçının ağzına zehirli bir hap soktuğunu ve ardından Archon'un muhafızlarını uyarmak için kapıyı çaldığını iddia etmek, onların güvenilirliğini bile zorladı. Paladinler genel olarak kusursuz kabul ediliyordu ve Asılı Anne kendi paladinlerini almadığı için, bu konuyu tartışmak onlar için çok zordu.

Biri, Çelik Aziz'in paladinlerinin çılgın öfke nöbetleri ve öldürme hırslarıyla tanındığını söylemeye başlamıştı, ama Stephen burnunu kıvırarak, "Sence onu, ağzımdan köpükler saçıp kalkanımı kemirmeye başlamadan önce mi zehirledim, sonra mı?" dedi ve itiraz hızla söndü. Bunun için minnettardı. O zavallı, aptal çocukla yüzleştiğinde savaşın akışını hiç hissetmemişti, ama herhangi bir öfke seni tam tersi gibi gösterirken, tamamen kontrolün sende olduğunu savunmak çok zordu.

Arkon bile soğukkanlılıkla minnettar olmuştu. Stephen, genç adamı daha önce Annelik Muhafızları'nda gördüğünü söylememeye dikkat etti. Bu bilgiyi verdiğinde, Rat Tapınağı'na o kadar kolay geri dönemeyeceğini hissetti.

"Peki," dedi piskopos, Stephen hemen iki adım geriye ve onun soluna geçerek şeref kıtası pozisyonuna girerken. "Sana bir kızla konuşmanı söylüyorum ve sen bir suikast girişimini engelliyorsun. Sana seks yapmanı söyleseydim ne olabileceğini düşünmek beni biraz korkutuyor."

Stephen dişlerini sıkarak bir şeyler mırıldandı. "Sence

şehir hayatta kalabilir mi?" "Gnnnrrrghhh."

"Sana *'gnnnrrrghhh,* Majesteleri' diye hitap etmelisin."

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Kızla konuşabildin mi?" "Evet."

"O zaman akşam tamamen boşa gitmemiş."

Saray avlusuna giden ilk koridorları geçtiler. Piskopos Beartongue omzunun üzerinden ona baktı. "Elbette resmi raporu aldım. Ne kadarını atladın?"

"Çok şey."

"O zaman arabaya binene kadar bekleyelim, olur mu?"

"Shane ve Istvhan nerede?" diye sordu Stephen, ortada olmayan paladinleri arayarak etrafına bakındı. "Seni yalnız bırakmamalıydılar."

"Garip bir nedenden dolayı, Archon başkalarının muhafızlarının huzuruna girmesine çok tuhaf tepki gösterdi. Onlar sarayın dışındalar."

Evet, bunu görebiliyordu. Yine de... "Yalnız gelmemeliydin."

"Evet, etrafta suikastçılar olduğunu duydum."

"Çok iyi değiller."

"Bazen bir suikastçıda istediğin budur. Ama o konuşmayı da beklemeliyiz."

Dış saraya vardılar. İki somurtkan yüzlü muhafız kapıdan geçmelerini işaret etti. Istvhan ve Shane hemen üzerlerine çullandı ve Beartongue'un etrafında düzen alıp pozisyon aldılar. Istvhan, elini kılıcına koyarak öncü oldu.

"Geri çekil Istvhan, salonlarda isyan çıkmadı."

"Eğer olursa, hazırlıklı olacağız," diye homurdandı Istvhan, her zamankinden daha az dostça görünüyordu.

Piskopos Beartongue, başının arkasına vurmak için uzanmak zorunda kaldı, ama yine de yaptı. Istvhan'ın eğitiminin bir göstergesi olarak, adımını bozmadan darbeyi karşıladı.

Arabaya sıkıştılar ve Stephen pencereden sarayın uzaklaşmasını izledi. Beartongue öne eğildi. "Ee. Konuş."

Stephen, akşamı olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlattı ve zihninde "Arkon'a Anlattıklarım" ve "Arkon'a Anlatmadıklarım" olarak iki bölüme ayırdı.

"Aynı çocuk olduğundan emin misin?" dedi Istvhan.

Stephen başını salladı. "Annelik cüppesini çıkarmıştı, ama oydu. İnan bana, onu yeterince uzun süre izledim..."

Sözünü yarım bıraktı. Shane sessizce sempatiyle omzunu sıktı.

Piskopos içini çekti ve geriye yaslandı, her zamanki sert orta yaşlılığından daha yaşlı görünüyordu. "İnsanların kirli işlerini yaptırmak için çocukları gönderdikleri bir dünya zor bir dünya." Başını salladı. "Ama biz bu tür şeyleri durdurmak için buradayız. Peki. Ne düşünüyorsunuz beyler?"

"Başarılı olması hiç beklenmiyordu," dedi Istvhan. "Ne demişti... kimse öldürülmemeliydi? Çok genç bir suikastçı, yanlış adamı öldürmekten paniğe kapılabilir, ama bu şekilde değil."

"Katılıyorum," dedi Piskopos. "Şimdi. Sahte bir suikast girişiminin amacı ne olabilir?"

"Arkon'u korkutmak için," dedi Shane.

"Ya da konuğunun ticaret anlaşması hakkındaki fikrini değiştirecek kadar büyük bir karışıklık yaratmak için," dedi Istvhan.

Stephen, veliaht prensi neredeyse unutmuştu. Başını salladı. "Zayıflığa sabırlı bir adam gibi görünmüyordu."

"Hayır, öyle görünmüyordu, değil mi?" dedi Piskopos. "Eğer nedeni buysa, bu bir motif olabilir. Archenhold, Anuket Şehrinin baş belası olmuştur... şey, kurulduğundan beri. Ticaret anlaşmasının bozulmasını muhtemelen sevinçle karşılayacaklardır, özellikle de Charlock o zaman onlara geleceği için."

"Zaten daha iyi bir limanları var," dedi Istvhan. Anuket Şehri ve Archenhold, aynı nehrin iki kolu üzerinde kurulmuştu ve bu iki kol birleşerek güneydoğuya, denize doğru akıyordu. Anuket Şehri daha büyük kolun üzerindeydi ve Archenhold bunu asla unutmadı.

"Evet, ama Charlock'a onu kullanma ayrıcalığı için çok yüksek bir bedel ödetirler," dedi Piskopos. Parmaklarını dizine vurarak, "Başka olasılıklar var mı?" diye sordu.

"O, Annelik ile birlikte geldi," dedi Shane. "Onları küçük düşürmek için mi?" "Kesinlikle hoşlarına gitmedi," dedi Istvhan. "Ama sanırım yakalandığı için olabilir. Archon'a çocuğu tanıdığını söyledin mi?"

"Ve sırtıma dev bir indigo hedef mi çizdim?" dedi Stephen. "Hayır. Archon'un dini danışmanı zaten benim karakterim hakkında kibarca şüpheler uyandırmaya çalışıyordu."

"Sen bir *paladinsin*," dedi Shane.

"Kısa bir süre önce çıldırmış bir tarikatın," dedi Stephen. Shane ve Istvhan ikisi de yüzlerini buruşturdu, ama tartışmadılar.

Bir süre sessizce oturdular, sonra Shane, "Bütün Annelik adamları bütün gece gergin görünüyorlardı," dedi.

"Evet, ama onlar her zaman gergin," diye homurdandı Istvhan. "Her zamankinden daha mı gerginlerdi?"

Shane bu soruyu ciddiyetle düşündü. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Sanırım öyle, ama bunu olaydan sonra hatırlıyorum ve kafamda değiştiriyor olabilirim. Bu konuda benim fikrimin güvenilir olduğunu sanmıyorum."

Stephen*, bunun Shane'in söyleyeceği bir şey olduğunu* düşündü. Kendi yanılabilirliğinin sürekli ve samimi farkında olması onu iyi bir şövalye ve iyi bir savaşçı yapıyordu, ama aynı zamanda, derinlemesine araştırmaya çalıştığınızda sinir bozucu da olabiliyordu.

Birkaç gözlem ve biraz kesinlikten yola çıkarak verilen cevaplar çok işe yarardı.

"Onlardan biri olabilir mi? Ama Annelik neden Archon'u öldürmek istesin ki?" diye sordu Istvhan. "Ya da Archon'u öldürmede başarısız olsun ki? O neredeyse onların cebinde yaşıyor."

"O, onların Archimandrite'ini bir saniye bile düşünmeden devletin ruhani danışmanı olarak atardı," dedi Piskopos. "Eğer bunun siyasi sonuçlarının sorunlardan daha ağır basmayacağını düşünseydi." O, gülmeden gülümsedi. Stephen, hem eski hayatından hem de Rat ile geçirdiği birkaç yıldan, diğer tapınaklarla bu siyasi sonuçları düzenlemek için çok fazla zaman harcandığını biliyordu. "Hayır, Archon'u suikast etmek istemiş olamazlar. Onun halefi, onların davasına hiç de sempati duymuyor."

"Archon'u korkutmak istemiş olabilirler mi?" diye sordu Shane çekinerek. "Hayatından ve ruhundan korkmasını sağlayarak davalarına daha fazla ağırlık kazandırmak için mi?"

"Mümkün," dedi Piskopos. Tırnağını dişlerine vurdu. "Çok mümkün. Ayrıca, kendi adamlarının suikastçıyı durdurduğunu göstererek Archon'un gözünde daha da değer kazanmak istemiş olabilirler."

Istvhan ıslık çaldı. "Riskli," dedi.

Stephen, kollarında ölen zavallı, aptal genç adamı düşündü. "Çok," dedi. "O çocuğun Archon'a yaklaşma şansı yoktu. Ama onu göndermekle büyük bir risk aldılar, çünkü biri onun intihar etmesini engelleseydi, sorgulayıcı ona dokunmadan önce her şeyi anlatırdı."

"Çok fazla soru var," dedi Piskopos yorgun bir şekilde. "Keşke Marguerite adlı kadının aldığı belgeleri görebilseydim. Onun hakkında ne düşünüyorsun, Stephen?"

"Kendi gündemi olan bir kadın."

"Güvenilir mi?"

Ben senin düşmanın değilim, paladin. "Hiçbir fikrim yok. Bize aktif olarak karşı çıktığını sanmıyorum, ama bu kararı verecek kadar karakter veya politika konusunda yeterince iyi bir yargıç olduğumu da bilmiyorum."

Piskopos bu yargıyı kabul ederek başını salladı. "Birine dükkânın yerini bulmasını söyleyeceğim," dedi.

Ona göz kırptı. "Ah... Marguerite ve Mistress Angelica ile görüşmesi için birini göndereceğini sanmıştım." Onu göremeyeceği için içini bir acı kapladı

ama bu siyasi bir meseleydi ve güvenilir birinin halletmesi gerekiyordu.

"Göndereceğim," dedi Beartongue, minderlere yaslanarak. "Seni gönderiyorum."

Ona baktı, ama o gözlerini kapatmış ve onu kasten görmezden geliyordu.

"Kutsal efendim, diplomatlarınız, avukatlarınız,

rahipleriniz var..." "Var," dedi. "Ve birkaç şövalye de."

"Ama ben pek nitelikli değilim! Kılıç sallarım ve heybetli görünürüm. *Benim işim* bu*."*

"Ayrıca bu iki kadını da az da olsa tanıyorsun. Bu da seni diğerleri kadar nitelikli kılar."

"Ama..."

"Yine başladın," diye gürledi Istvhan. "Ne kadar korkak bir hale geldin. Cesaretini bulana kadar seni birkaç kez dövmem mi gerekiyor?"

"Sen ve hangi ordu?"

Istvhan sırıttı. Stephen elini yüzüne sürdü. Neden kimse anlamıyordu? O çorap örüyor ve nöbet tutuyordu. Diplomat değildi. "Gerçekten, Piskopos, ben kötü bir seçimim. Eskiden tanrının dokunduğu bir askerdim. Şimdi ise o bile değilim. Benden çok daha nitelikli insanlar var."

"Eskiden tanrıların dokunduğu bir asker olarak, şimdiye kadar olağanüstü bir iş çıkardın. Bir komployu engelledin, ölmek üzere olanları teselli ettin, Annelik'in elinden kurtuldun ve büyük olasılıkla Anuket Şehri'nin casusu olan birini seninle görüşmeye ikna ettin."

"Şans eseri."

"O zaman şansını sonuna kadar kullan," dedi Beartongue.

Stephen, arabaların tekerleklerinin sesinin, parke taşlı caddeden çıkıp Sıçan Tapınağı'nın çakıllı avlusuna girerken değiştiğini duydu ve kaderinin mühürlendiğini anladı. Başını eğdi. "Peki öyleyse. İzninizle, Kutsal Efendim."

"İzin veriyorum."

ON BEŞ

Grace öğleden biraz önce başı zonklayarak uyandı. Yatağa geri dönmek için yuvarlanacaktı, ama Tab göğsüne oturmuş *mrr-rr-r-r-r-ch!* sesleri çıkarıyordu. Bu, ya sevgi ya da yemek istediği anlamına geliyordu. Muhtemelen yemek.

Grace inleyerek yataktan kalktı. O giyinirken, civette ayaklarının etrafında zıplıyordu. Kafasının içinde bir iç savaş çıkmış gibi hissediyordu.

Dün gece içki bile içmedim. Ne... ah. Doğru. Leydi Vance.

Yüzünü buruşturdu. Baş ağrısının sebebi muhtemelen yaşadığı hafıza kaybıydı. Böyle bir saldırı nadiren olurdu, özellikle de bu günlerde, ama bir saldırı olduğunda, genellikle onu tamamen bitkin düşürürdü, bazen bir gün boyunca. Hiç istemediği bir şey yüzünden bu kadar yorgun düşmek çok adaletsizdi. Sanki hafızası onu kırbaçlamaya karar vermiş, sonra da dönüp bu ayrıcalık için vücudundan ücret talep etmiş gibiydi.

Aptal zihin. Aptal Lady Vance. Aptal Phillip.

Ona inandığım için aptal ben.

Mutfakta dünkü öğle yemeğinden kalan haşlanmış yumurtalar vardı. Grace bir tane aldı ve Tab'ın önüne koydu. Civette onu aldı, mutlu bir şekilde cıvıldayarak, ve onunla birlikte koşarak uzaklaştı. Sonunda, muhtemelen yatağında, bir yığın yumurta kabuğu bulacaktı, ama şu anda bununla uğraşacak enerjisi yoktu.

Beyninde birkaç dakika kendi kahvaltı yumurtasını düşündü, sonra önündeki ölü suikastçının görüntüsünü rahatça itti. Neredeyse başparmağını yumurtanın sarısına batırıyordu.

Oh. Evet. O. Normal bir insan muhtemelen önce bunu hatırlardı. Önceliklerin tamamen yanlış.

Yumurtayı zorla yuttu. Eh. Bir cinayete tanık olmuştu. Ya da bir cinayetin üstüne bir intihar. Ne karmaşık bir durum.

Ben bu işe karışmadım. Karışmadım. Sadece gördüm. Hiçbir şey yapmadım. Bir şeyi gördüğüm için beni tutuklayamazlar.

Bu, kafasındaki küçük sesi ya da daha derinlerdeki kemiren endişeyi yatıştırmadı. "*İşte bu*, *her şeyin sonu bu, hayat çok uzun zamandır çok kolaydı, şimdi her şey sona eriyor ve her şey senden alınacak..."*

Çay, diye kendi kendine sertçe söyledi. *Çay bunu düzeltir. Ya da en azından bir şeyi düzeltir.*

Grace çaydanlığı aldı ve atölyeye gitti. Bir fincan çay için ocağı yakmak israftı, buhar damıtma için kullanılan mangal da aynı işi görür ve çok daha hızlıydı. Mangalı yaktı ve çaydanlığı üzerine koydu. Not defteri, veliaht prensin parfümü hakkında notlar aldığı masanın üzerinde açıktı. Bir hafta sonra kendi el yazısını hala okuyabileceğini umarak deftere göz attı, tam o sırada arkasında biri öksürdü.

Özür dilercesine öksürüktü, sahibi orada duruyor ve fark edilmeyi istiyor, ama aynı zamanda kimseyi rahatsız etmek istemiyor olduğunu belli eden türden bir öksürüktü.

Grace irkildi, hızla döndü ve bir çığlık atarak masaya yaslandı.

Paladin kapının eşiğinde duruyordu.

Paladin. Stephen.

Her şey o kadar hızlı geri geldi ki, sanki başka bir hafıza saldırısı geliyor gibi sendeledi.

"Özür dilerim!" dedi. "Seni korkutmak istemedim... arkadaşın buraya gelmemi söyledi ve... aman Tanrım, yanıyorsun."

Grace aşağı baktı. Kolunu mangalın üzerine sürmüş ve gerçekten de neşeyle duman çıkıyordu. Homurdanarak kolunu çırptı. En azından ateş ona korku vermiyordu. Damıtma, tütsüleme ve buharlaştırma işlerinde kendini çok kez yakmıştı.

En azından, diğer her şeyin üstüne bir de seni yanarak ölmekten kurtarmak zorunda kalmadı.

"Bu benim en sevdiğim sabahlığımdı," diye mırıldandı. Aynı zamanda tek sabahlığıydı ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Elbisesini kendine daha sıkı sararak ve kemerini daha sıkı bağlayarak, onun muhtemelen beklediğinden biraz daha fazlasını gördüğünün farkındaydı. *Harika. Muhteşem. Önce ona şehvetli bir kadın gibi sürtündün, sonra bayıldın, şimdi de ona gösteri yapıyorsun. Her şey harika gidiyor. Sırada ne var, kazara ayağın takılıp onun penisine düşmek mi?*

Eh, kimseyi beklemediği bir anda içeri girerek kendi hatasıydı.

Bu arada... "İçeri nasıl girdin?" diye sordu. "Ön kapı kilitli değildi."

"Ne? Ama ben her zaman kilitlerim!"

Ellerini kaldırdı. "Kapı ardına kadar açıktı. Pencerede kapalı tabelası vardı, ama belki birini bekliyorsundur diye düşündüm, sonra da ben gidince birinin bir şey çalabileceğinden endişelendim, ve asistanın bana buraya gelmemi söylediği için..."

Grace gözlerini kısarak, "Ne zamandır buradasın?" diye sordu. "Yaklaşık dört saattir."

Ona baktı.

"Sizi rahatsız etmek istemedim," dedi utanarak. "Horladığınızı duyabiliyordum, bu yüzden... şey... yatak odanıza öylece giremezdim."

"Hayır," dedi Grace yorgun bir sesle. "Hayır, tabii ki hayır. Yani bütün bu zaman boyunca orada mı oturuyordun?"

"Örnek kitabını okudum," dedi Stephen.

Grace, Stephen'ın okuryazar olduğunu zihninde not etti, ki herkes okuryazar değildi. Paladinlerin okuryazar olması beklenir miydi?

Eh, dua kitaplarını okumak zorundalar, değil mi? İlahi kitapları falan? Dün gece ön kapıyı kilitlemeden çıkmışken neden bir paladinin okuduğu kitapları merak ediyorum ki?

"Sonra da örgü ördüm," diye ekledi. Grace endişelenirken bir an durakladı. "Örgü mü?"

"Çorap," dedi. "Çorap örüyorum. Ben bir çorap örücüsüyüm. Ören biriyim. Çoğunlukla çorap."

Birbirlerine baktılar, sonra ikisi de hemen başka yere baktılar. "Kapıyı her zaman kilitlerim," diye tekrarladı, daha çok kendine. "Her zaman."

"Çok yoğun bir geceydi," dedi Stephen. "Eve geldiğimde ayakkabılarımı çıkardığımı hatırlamıyorum."

"Evet, ama..." Alt dudağını ısırdı. Nispeten yabancı birine, kapıyı her zaman kilitlediğini, kilitlemekle buranın sadece *kendisine ait bir alan* olduğunu, başkalarının girmeyeceği bir alan olduğunu ve anahtarı çevirdiğinde dünyanın diğer tarafta kaldığını ve ona ulaşamayacağını açıklamak imkansızdı.

ve anahtarı çevirdiğinde dünyanın diğer tarafta kaldığını ve ona ulaşamayacağını açıklamak imkansızdı.

Tabii Marguerite ve Tab hariç, ama onlar sayılmazdı. İkisi de onun tarafındaydı. En azından Marguerite öyleydi ve Tab da ona yemek verdiği sürece. Paladin'in de onun tarafında olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Bu düşünceye ilk tepkisi bir sıcaklık dalgasıydı, ama bu duygu hemen ardından gelen sinirlilikle bastırıldı. *Parlak zırhlı bir şövalye, çaresiz bir kızı kurtarmak için at sürer... yine... lanet olsun.*

Kurtarılmak kötüydü. Sizin savunmasız ve minnettar olmanızı isteyen insanlar, savunmasız olmayı bırakıp yeterince minnettar davranmadığınızda çok sinirlenirlerdi. Grace hayatında iki kez kurtarılmıştı ve her iki seferinde de başını eğip olduğu yerde kalsaydı daha iyi olurdu. Yüzünü buruşturdu. Bu, özellikle bu saatte, çok garip bir konuşmaydı, ama ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olurdu. "Bak, beni kurtarmaya devam etmene gerek yok," dedi.

Paladin boş boş baktı.

"Dün gece. Biliyorum, ben... ah... rahatsızdım, ama Marguerite bana yardım edebilirdi. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Yani, yardımın için çok *minnettarım*, çok naziktin, ama senin benim...

Sözünü yarım bıraktı. Onun boş bakışı, daha da boşalmıştı. "Um,"

dedi.

"Ee," dedi.

"Ah," dedi.

Sonunda, tavana bakarak ve gözlerine bakmadan, "Aslında arkadaşının ölen çocuktan aldığı kağıtlar için buradayım. O, um, bugün buraya gelmemi söyledi," dedi.

Grace, adamın tavana bakmasından memnundu, çünkü yanaklarında kanın yükseldiğini hissediyordu ve yüzünün kıpkırmızı olduğunu biliyordu. *Tabii ki bu yüzden buradaydı. Ne düşünüyordun ki?* Senin için *buraya gelmemişti. Dün gece bir adamın gözlerinin önünde ölmesini izledin, bir paladinin başka bir nedenle buraya geleceğini düşünmek ne kadar bencilce?*

"Marguerite burada değil," dedi, utançını gizlemek için arkasını dönerek. *Hiç şansın yok. Muhtemelen Anuket Şehrine kadar kızardığını görebilirler.* "Yani, dün gece dışarı çıktı ve geri dönseydi kesinlikle kapıyı kilitlemiş olurdu. Sanırım daha sonra tekrar deneyebilirsin."

"Geri gelecek mi?"

Grace ona gözlerini kırptı. "Şey, o burada yaşıyor."

"Oh. Um. Burası senin yaşadığın yer sanıyordum." Aniden biraz kızardı. "Err... bu, onun burada yaşayamayacağı anlamına gelmez. Seninle birlikte. Ayrıca." Aniden yoğun bir şekilde tavanı incelemeye geri döndü.

Tanrım, şimdi Marguerite ile benim sevgili olduğumuzu düşünüyor. Oysa son üç yıldır yatağımı paylaştığım tek kişi Tab. Sanki bu düşünce onu çağırmış gibi, evcil hayvanı çalışma odasına girdi ve Stephen'a doğru gitti, yeni evcil hayvanını sevdiren cıvıltısını çıkardı.

"Bu da ne böyle*?*" dedi Stephen, bakarak. "Oh,

o sadece Tab. O bir misk kedisi."

"Ne?"

"Bir misk kedisi." Grace masaya yaslanarak, Stephen'ın ayak bileklerinin etrafında dönen gelincik kedisini izledi. "Evcil misk kedisi. Misk kedisinin misk bezlerinden elde edilen misk, parfüm yapımında kullanılır, ama onları kafeste tutmak zorundasınız ve çok uzun yaşamazlar. Bu gerçekten çok kötü. Bu yüzden birisi onları yetiştirip evcilleştirilmiş bir misk kedisi yaratma fikrini buldu, bu da vahşi olanlardan çok daha fazla misk üretecekti."

Tab, paladinin botunun üzerine rahatça oturmaya karar verince Stephen kaşlarını kaldırdı.

"Her neyse, benim... eski ortağım... kendimiz civet yetiştirelim diye parlak bir fikir buldu. Bir bağlantısı olduğunu ve bunun bize servet kazandıracağını yemin etti. Bu yüzden Tab'a çok para harcadı." Grace yüzünü buruşturdu.

Ve bu, asırlardır söylenen bir laf kalabalığı. Odalarımızı ısıtacak kadar paramızın olmadığı aylar, lamba yağı alamadığımız için fener ışığında çalıştığımız aylar.

"Anladığım kadarıyla işler yolunda gitmedi?" dedi Stephen nazikçe, eğilip Tab'ın kafasını okşayarak.

"Hayır. Tab itlaf edildi. Kısırlaştırılmıştı. Kimse kesilmemiş bir misk kedisini satmazdı. Ve neredeyse hiç misk üretmediği için itlaf edildi." Grace başını salladı. "Phillip aldatıldığını öğrendiğinde çok sinirlendi. Öfkesinden Tab'ı öldüreceğini sandım, ama onu, ayda çok az miktarda misk üretse bile uzun vadede bize para kazandıracağına ikna ettim."

Ve burada da bir başka hafifletme var. Phillip onu hiç dövmemişti, ama korkmuş misk kedisinin üzerine atladığında, bir darbe alacağını düşündüğü bir an olmuştu. Ancak özenle oluşturduğu imajı

bir kadına vurmasına izin vermedi, bu yüzden bağırdı ve sonunda öfkeyle dışarı çıktı. Grace, Phillip'in öfkesi dinene kadar haftalarca küçük hayvanı onun gözünden uzak tuttu.

"Yani biraz üretir mi?" "Ah..."

Grace öksürdü. "Şey..."

Stephen kafasını eğdi, açıkça şaşkın görünüyordu. Grace iç geçirdi. Bu, çekici bulduğu bir erkekle gerçekten yapmak istediği bir konuşma değildi, ama sabah daha da kötüye gidecek gibi görünmüyordu. "Ayda bir kez," dedi, "temiz bir mendil alıp onun kıçını sıkıyorum."

Paladinin gözleri fal taşı gibi açıldı ve okşama hareketini yarıda bıraktı. Tab küçük, huysuz bir cıvıltı çıkardı ve adamın eline yaslandı.

"Ya öyle yaparsın ya da onlar etkilenir," dedi sert bir şekilde. *Tanrım. Normal bir insan sadece "Evet" der ve konuyu orada bırakırdı. Benim neyim var böyle?* "Sonra o mutsuz olur, yerde sürünür ve inanamayacağın kadar kötü bir koku yayılır.*" Ve ben hala, neredeyse hiç tanımadığım bir adama evcil hayvanımın poposundan bahsediyorum. Aferin bana.*

"Parfüm yapmak açıkça çok çekici bir meslek," dedi Stephen. "Hiç bilmiyordum." Sesi ciddiydi, ama gözleri parlıyordu. "Arka odada da bir misk geyiği mi saklıyorsun?"

"Hayır," dedi Grace. "Kafes balinasını küvette tutup boğazını gıdıklayarak emrimle ambergris kusmasını sağlamıyorum."

"Castoreum sağlamak için evcilleştirilmiş kunduzlar da yok mu?"

"Hayır, ama bu bana çok para kazandıracaktı." Kendine rağmen gülümsedi. "Korkarım sadece Tab var. İhtiyacımdan daha az üretiyor, ama parfümlerimde çok fazla misk kullanmıyorum. Ayrıca çok iyi bir fare avcısı, bu da önemli bir şey."

Stephen başını salladı. Grace başka bir şey söylemeye başladı, ama çaydanlık ıslık çaldı ve bu onu yine irkitti, ama en azından bu sefer kendini ateşe tutmadı.

"Çay ister misiniz?" diye sordu.

"Çok iyi olur," dedi adam, dikleşerek. "Ve çok naziksiniz. Çok rahatsız ettiğimin farkındayım, ama... şey... dün geceden sonra..." Yine çaresiz bir hareketle ellerini kaldırdı.

"Biliyorum," dedi Grace. Yanaklarının yine kızardığını hissedebiliyordu. "Marguerite sana gelmeni söyledi. Burada olmamasına şaşırdım, ama eminim gelir."

Stephen öksürdü. "Gelir mi? Saygısızlık etmek istemem, ama cesetle ne yapacağı konusunda hiç de çaresiz görünmüyordu. Ya da suikastçı ile. Cesetten istediğini aldıktan sonra, acaba... ah... başka bir yerde acil bir işi mi çıktı diye merak ettim?"

Grace, çaydanlığını bulup içine bir avuç çay yaprağı ve sıcak su dökerken, bunu anlamak için bir dakika düşündü. "Sence, biri onun önünde Archon'u öldürmeye çalıştığı için şehirden kaçacak mı? Ama onun bununla hiçbir ilgisi yoktu!"

"Onun yaptığını ima etmiyorum."

"İyi," dedi Grace, ona sert bir bakış atarak. "Çünkü öyle olsaydı, çayına bal koymazdım."

Adam utanmış gibi göründü. Grace mutfağa girip misafirlere verebilecek kadar temiz bir fincan aradı. Çoğunlukla kendine kızgındı. Her şey normalmiş gibi birlikte civet hakkında gülüşüyorlardı, ama o gizlice en yakın arkadaşının gece kaçıp onu suikastla ilgili soruları yanıtlamak zorunda bırakacağından şüpheleniyordu.

Bunu yapmadığından emin misin?

Sus, sus, sus!

Marguerite onu asla ihanet etmezdi. Etmezdi. Grace bunu biliyordu. Grace buna *inanıyordu*. Arkadaşı, insanların güvenini kazanarak geçimini sağlayan bir casus olsa bile, bu... şey, bu *farklıydı.*

Vazgeçti, bir fincanı yıkadı, içine somurtarak baktı, sabahlığını daha da sıkı bağladı ve çalışma odasına geri döndü. Stephen kıpırdamamıştı, ama Tab hala ayağının üzerindeydi. Grace ona acımıştı, ama bunu hak ettiğinden emin değildi, ve gevşek civetteyi kucakladı.

"Onu rahatsız etmek istemedim."

"Sorun yok. Uyuduğunda onu hiçbir şey uyandıramaz." Tab'ı bir saat sonra kesinlikle uyanıp ortalığı birbirine katacağı kitap yığınının üzerine bıraktı, sonra ikisine de çay doldurdu. "Dün gece biz gittikten sonra ne oldu?"

Stephen'ın gözlerine düşmek üzere olan bir tutam saç vardı. Nefesini üfleyerek saç tutamını geri attı. "Beklediğin gibi. Archon'un muhafızları beni içeri alana kadar kapıyı yumrukladım - ki bu normalden çok daha uzun sürdü - ve onlara koridorda ölü adamlar olduğunu söyledim.

Onlar Archon ve Veliaht Prensi muhafızların eşliğinde dışarı çıkardılar ve ben gördüklerim hakkında iki saat boyunca sorguya çekildim."

"Veliaht Prens buna bayılmıştır," dedi Grace, bileğine koku sürmesini ısrarla isteyen sert ve eğlenceli adamı düşünerek.

“Gerçekten bilmiyorum. Onu bir daha görmedim.” Stephen kaşlarını çattı. “Piskopos hiçbir şey söylemedi, ama sanırım benim gözaltında olduğumu öğrendiğinde, ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı.”

"Senden şüphelenmediler, değil mi?"

"İsterlerdi." Stephen'ın dudakları kıvrıldı. "Çok düzgün olurdu. Ama beni görmekten hiç de memnun olmayan Asılı Annelik temsilcisi bile, kapıyı çalan ve salonda cesetler olduğunu söyleyen bir paladin suikastçısına inanamadı."

"Onlara bizden bahsettin mi?" Grace, "*biz" kelimesinin* birçok anlama gelebileceğini bir an geç fark etti ve ekledi: "Yani, Marguerite ve benim orada olduğumuzdan."

"Bir gürültü duyduğumda, biraz hava almak isteyen bir bayana yardım etmek için salona geri döndüğümü söyledim," dedi. "Ve onun ve arkadaşının muhtemelen partiye geri döndüklerini ve onunla tanıştırılmadığımı söyledim."

Grace, hâlâ iki çay fincanını tuttuğunu fark etti ve birini Stephen'a uzattı. Fincanı alırken ellerinin dokundu, parmaklarının nasırlı uçları onun parmaklarının üstünden kaydı ve Grace, onun eldiven giymediğini fark etti. Bu dokunuş tuhaf bir şekilde samimi geldi. Grace yüzünün kızardığını hissetti ve elini çekti.

Bu çok aptalca. Ona sadece bir çay fincanı uzattın, hepsi bu. Tanrım, adama ağaç gibi tırmandın, kulağına bağırdın, bayıldın ve onun seninle ölü adamdan başka bir şey hakkında konuşmak istediğini düşünerek kendini aptal durumuna düşürdün, ve şimdi bunun *için kızarıyor musun*?

Evet. Görünüşe göre öyleydi.

Yukarıdaki, aşağıdaki ve ortadaki tanrılar, neden *zencefilli kurabiye gibi kokmak zorundaydı ki?*

"Bak," dedi, geri adım atarak, "Hala yapmam gereken işler var. Ne zaman döneceğini bilmiyorum, ama istersen bekleyebilirsin."

"Seni rahatsız etmeyeceksem," dedi adam.

"Hayır, sorun yok," dedi Grace otomatik olarak, ama aslında sorun vardı. Atölyede başkalarının olmasını hiç sevmezdi, Marguerite hariç, o

"Ne yapıyorsun?" "Bu parfüm mü?" "Bu sıcak değil mi?" gibi sorular sormayan Marguerite hariç. Phillip daha da kötüydü. İçeri girip eşyaları kurcalar, yerlerini değiştirir ve onun tekniğini düzeltirdi. Başka biri odaya girdiğinde omuzları kulaklarına kadar kalkmasın diye neredeyse bir yıl boyunca tek başına çalışmıştı. Ama Stephen'ın şerefine, o bunların hiçbirini yapmadı. Etrafına bir göz attı, ikinci bir tabure olmadığını fark etti, sonra yere oturdu, sırtını duvara dayadı, botlu bacaklarını önüne uzattı. Grace, gözünün ucuyla onun örgüsünü çıkarıp çalışmaya başlamasını izledi.

Çalışma masasına geri döndü. Bu sabah gerçekten yapacak işleri vardı, çoğunlukla kokuları karıştırmak. Pipetler, damlalıklar ve kağıt şeritlerle yapılan hassas bir işti, ancak tüm tarifler oldukça basitti ve ayrıntıları uzun zaman önce çözmüştü. Atölyede duyulan tek ses, iğnelerin neredeyse duyulmayacak kadar hafif tıklaması ve kayması ile camın yumuşak tıkırtısıydı. Ara sıra günlüklerinden birinin sayfasını çevirip bir tarifi tekrar kontrol ederdi ya da çay fincanını kaldırıp içip tekrar yerine koyardı. Birkaç kez, yoğun bir konsantrasyonla çorabı izleyerek, kendi kendine saymaya başladı.

Garip bir şekilde huzurluydu. Kendi işine dalmış, ama yine de orada, hala orada olan başka biriyle aynı alanı paylaşmak... Tanrım, ne kadar zaman olmuştu? Phillip kesinlikle hiç bu kadar uzun süre hareketsiz oturmazdı, hep konuşur, dürter ya da etkileşim talep ederdi. Çıraklık döneminden beri, ustasının nadiren iyi bir ruh hali içinde olduğu günlerde bile. Belki de ondan önce, yetimhanedeyken, başka bir kızla dostça bir sessizlik içinde kitap okuduğu zamanlarda. O günlere dair sadece bulanık bir hatırası vardı, çoğunlukla yer cilası kokusu, ama kesinlikle kitap kokusu da vardı.

Paladinlerden beklediği tüm özellikler arasında, sessizliğe kolayca alışmak yoktu.

ON ALTI

"Ne kadar rahat," dedi Marguerite, bir saat sonra atölyeye girerken.

"Geldiğini duymadım," dedi Stephen.

"Hayır, duymadın, değil mi?"

Grace, paladinin dudaklarının karmaşık bir çizgi oluşturduğunu izledi, sanki bir gülümsemeyi ya da bir kaş çatmayı saklıyordu ve hangisi olduğunu tam olarak bilemiyordu.

"Marguerite her zaman çok sessizdir," dedi Grace, eğlenerek.

"Öyle olmak istediğimde, evet. Bazen insanların geldiğini bilmeleri için çok gürültü yapmak daha iyidir."

Stephen ayağa kalktı, örgüsünü kaldırdı ve eldivenlerini giydi. Onun ne kadar iri olduğunu ve atölyenin o içinde durduğunda ne kadar küçük göründüğünü unutmuştu. Kapıya ulaşmak için onun yanından geçmesi gerekiyordu, bu da ikisinin de yana dönüp özür dilemesini gerektiriyordu. Burnu hala göğsüne değecek kadar yakındı.

Tanrım, ne kadar geniş bir göğsü vardı. Ve omuzları.

"Burada olduğun için mutluyum," dedi Marguerite'e, tepkisini gizlemeye çalışarak. "Ben üstümü değiştirirken biraz daha çay falan koyabilir misin?"

"Elbette," dedi Marguerite, sadece iki çay fincanı olduğunu görmezden gelerek. Gözlerinde bir parıltı vardı, bu da Grace'e arkadaşının paladinin kendisi üzerinde yarattığı etkinin oldukça farkında olduğunu düşündürdü. Neyse ki Stephen bunun farkında değildi.

Grace odasına koştu, yanmış sabahlığını çıkardı ve uzun bir tunik ve etek giydi. Küçük metal aynada kendine baktı, alnında kül lekesi ve gözünün köşesinde kurumuş kum taneleriyle Stephen'la konuştuğunu fark etti, saçlarına baktı, başka yere baktı, neden umursadığını merak etti ve sonra iki dakika daha ayırarak yüzünü yıkadı ve saçlarını düzgün bir hale getirmeye çalıştı.

Geri döndüğünde, Marguerite ve Stephen, komşusunun kedisinin bazen sokaktaki yabancı kedileri izlediği gibi birbirlerini izliyorlardı. *Kavga mı edeceğiz? Kavga etmek istemiyorum, ama sen başlarsan, ben bitiririm.* Grace, iş o noktaya gelirse, Marguerite'in işi bitireceğine inanıyordu. Öyle olmaması için dua ediyordu. Gerçekten öyle olmaması için dua ediyordu.

Dur. Önemli değil. O bir paladin, Tanrı aşkına. Ya da en azından bir şövalye, artık tanrısı öldüğüne göre. Sen ise... şey, sensin. Marguerite, Anuket Şehri'nin iyiliği için onu ikiye bölerse, hayat böyledir.

"Bunu ön odada yapalım," dedi Marguerite. "Grace, seni çok seviyorum ama bu atölyede çok uzun süre kalırsak, kanıtlarımın üzerine yağ ve toz bulaşacak, tabii onları yığın içinde kaybetmezsem."

"Sorun değil," dedi Grace. Onları ön odada görmek onu daha iyi hissettiriyordu. Çalışmadığı zamanlarda paladinin atölyesinde olması, onu açıkta hissettiriyordu, sanki dağınıklık ve malzemeleri döktüğü yerler için onu yargılayacakmış gibi.

Normal insanlar atölyelerini ara sıra temizlerler, her şeyi yığınlar halinde biriktirip yığın devrilene ve gelincikler üzerinde uyuyana kadar bırakmazlar.

Marguerite masadaki kağıtları yaydı ve arkasına yaslandı. "Okur musun?" diye sordu Stephen'a.

"Yeterince."

"O zaman işte kanıtımız. Bir mühür yüzüğü ve bu kağıtlar var." Yüzüğü kaldırdı. "Bu, Anuket Şehri senatosunun bir işareti. Bu yüzük varsa, Senato binasına girebilirsin ve resmi mühürle mektupları mühürlemek için kullanılabilir. Bunları elde etmek ve taklit etmek kolaydır ve bunların bir suikastçının işinde giyeceği türden şeyler olmadığını söylememe gerek yok herhalde."

Grace kaşlarını çattı ve yüzüğü eline aldı. Yüzük ağırdı ve parlak, yeni bir görünüme sahipti. "Ona da uymadı, değil mi?"

"Hayır."

Yüzüğü elinde tarttı. "İsteyen biri bu yüzüğü ne kadar kolay elde edebilir?"

"Yukarıda üç tane var," dedi Marguerite.

Stephen gözlerini Marguerite'in yüzüne kaldırdı ve Grace yine birbirlerini izleyen kedileri düşündü.

O, casus olduğunu ondan saklamıyor. İlginç.

Stephen deri eldivenlerini çıkardı ve kağıtları aldı. Elleri büyüktü ve sırtlarında düzinelerce küçük kesik izi vardı.

Grace kendi çevik parmaklarına, yanıklardan kaynaklanan düzensiz yara izlerine ve işaret parmağındaki kalın nasırlara baktı. O parmağıyla bir şeyin sıcaklığını dokunarak kontrol etmemeyi hiç öğrenememişti.

"O zaman Anuket City için mi çalışıyorsun?" diye sordu Stephen, kağıtların üzerinden Marguerite'e bakarak.

Marguerite kaşlarını kaldırdı. "Çok ince bir espri, değil mi?" "Benim tarikatım inceliğiyle pek tanınmaz."

"Anuket City'nin zaman zaman aynı görüşte olduğu belirli siyasi çıkarları olan bir grup için çalıştığımı söyleyelim. Anuket City'nin kendisi bu gerçeği takdir etmese bile."

"Hmm," dedi Stephen. Olumsuz bir ses değildi, sadece tarafsız bir ses. Kağıtlara baktı. "Bunlar kesinlikle suçlayıcı."

"Parodi derecesinde," dedi Marguerite. "Kimse suikastçılara böyle yazılı bir sözleşme vermez."

Grace'e baktı ve Grace, arkadaşının işverenlerini değilse de arkadaşını savunma dürtüsü hissetti. "Hiç suikastçı tutmadım, ama parfüm üreticileri de... şey... çok gizlidir." *Sırrımı çalacağını mı sanıyorsun, kızım? Dilini keserim, burun deliklerine sıcak kurşun dökerim, o zaman ne yaparsın bakalım!*

Önceki gecenin anıları çok yakındı. Görüşünün kenarları ateş ışığına dönüşmeden önce bu anıları uzaklaştırması gerekiyordu. Yaşlı adamın kolonyasının kokusu burnunu doldurdu: hindistan cevizi, yıldız anason, narenciye, yasemin, tarçın ve heliotropun kalp notaları, sedir, ambergris ve miskin temel notaları. Kolayca taklit edebileceği ama asla taklit etmeyeceği bir koku.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi Stephen kibarca. Ona gözlerini kırpıştırarak, "*Ne? Neyden bahsediyor?*" diye düşündü ve konuşmanın anısını geri getirdi.

"Gizli," dedi. "Evet. Parfümcüler sürekli birbirlerinin tariflerini çalarlar. Ama yine de her şeyi yazmak zorundayız, çünkü her şeyi hatırlamak imkansız. Bu yüzden yazdıklarımızı gizlemek için önlemler alırız."

Stephen, açıkça ilgilenmiş bir şekilde sandalyesinde biraz öne doğru kaydı. Ambergris ve heliotrop kokmuyordu, zencefilli kurabiye ve demir kokuyordu. Grace, eğilip onu koklamak için güçlü bir dürtü hissetti ve bunu bastırdı.

"Ayna yazısı," dedi. "Ama insanlar bunu zaten biliyor, bu yüzden şifreler uyduruyoruz. Ustam yasemin için 'koyun', misk kedisi için 'sığır' derdi. Tarifleri sanki hayvancılık faturası gibiydi. Elinize bir tane geçse bile

, kullanabilmek için önce tüm referansları çözmeniz gerekir." Elini uzattı ve elindeki kağıtlara dokundu. "Neden bunun için de aynısını yapmadılar? Bu parfümden çok daha önemli."

Stephen, Grace'in sandalyesinde kıpırdanmak isteyeceği kadar dikkatle yüzünü inceledi. Sonunda başını salladı ve kağıtları masaya bıraktı.

"Gördün mü?" dedi Marguerite. "Çok bariz."

Grace'in aklına bir düşünce geldi. "Anuket City, insanların dikkatini başka yöne çekmek için bunu yapabilir mi?"

Marguerite ona üzgün bir bakış attı. "İtiraf ediyorum, bunu düşünmemenizi umuyordum."

Stephen burnunu çekip ona onaylayan bir bakış attı. Grace, bu bakışın onu ne kadar ısıttığını ve ironik kaşlarının altında gözlerinin ne kadar mavi göründüğünü fark etti ve buna kızdı.

"Mümkün," diye kabul etti Marguerite. "Akıllıca değil, ama mümkün. Ama bunun benim gibi birinin eline geçmesini ummaları gerekir."

"Saldırı biraz daha ileri gitseydi, Archon'un muhafızlarının eline geçecekti."

"Ve onlar yeterince akıllı olabilirler," diye kabul etti Marguerite. "Ama böyle bir numara ile çok fazla risk alırsın. İyi bir casus, insanların akıllı olduğuna güvenmez."

"İnsanların aptal olduğuna güvenmek de aynı derecede tehlikeli görünüyor," dedi Stephen kuru bir şekilde.

"Öyle düşünürsün, değil mi?"

"Çoğu zamanımı atölyede kilitli geçirdiğimin farkındayım," dedi Grace, "ama genel olarak insanların *rahatsız edici* olacağına güvenebileceğini düşünüyorum.″

"Gördün mü, işte böyle," dedi Marguerite. "Casus olarak harika bir geleceğin olabilir."

"Ya da bir şövalye," diye homurdandı Stephen.

Grace ikisine de uyarıcı bir hareket yaptı.

"Tanrım, öğlen oldu mu bile? Biriyle buluşmam gerek," dedi Marguerite, pencereden dışarı bakarak. Ayağa kalktı. "Yakında sana daha fazla haberim olabilir, paladin. Tabii bu karmaşayla daha fazla ilgilenmek istersen."

"Politikaya karışmak gibi bir niyetim hiç yok," dedi Stephen derin, ciddi sesiyle. "Ama zaten karışmış gibi göründüğüm için, bunun için hayıflanmanın bir anlamı yok. En azından arkadaşlar hoş insanlar."

Son cümleyi söylerken Grace'e baktı. Grace yüzünün kızardığını hissetti ve kendine, bugün yeterince kızardığını ve bir daha asla kızarmayacağını sertçe söyledi. Her zamanki gibi cildi onu hiç dinlemedi.

Marguerite oda bölmesinin arkasında kayboldu. Grace, kapının kapandığını ve kendi odasına çıkan merdivenleri koşarak çıkarken ayak seslerinin gıcırdandığını duydu.

"Ben de gitmeliyim," dedi Stephen. "Bu kadar uzun süre kalacağımı tahmin etmemiştim. Piskopos, cellatla başım belaya girip girmediğimi merak ediyor olacaktır." Ayağa kalktı ve ona baktı. Mavi gözleri, ateşin ışığında altın rengi benekler oluşturuyordu. "Veliaht Prens'e hangi kokuyu verdin?" diye sordu aniden.

Grace şaşkınlıkla ona baktı. "Amber ve zencefil," dedi. "Ve başka şeyler. Açıklamaktansa koklatmak daha kolay." Arkasını döndü ve kokuyu aktardığı kavanozu buldu. Kavanozda hâlâ biraz kalmıştı, etiketlenip yaratımlarının kütüphanesine yerleştirilmeyi bekliyordu.

Gözlerine baktı ve tekrar giydiği deri eldivenleri çıkardı. Grace, onun bunu çok yavaş yaptığını tamamen hayal ettiğine kendini inandırdı. Sonra elini uzattı, avucunu yukarı doğru çevirdi. İşaret parmağına bir damla yağ sürdü ve avucunun içinden bileğine doğru sürdü. Parmak uçları, avucunun içinde neredeyse fark edilmeyecek kadar titriyordu.

Belki de bu, onun hayal gücü değildi.

Grace geri adım attı. Adam bileğini kaldırdı, derin bir nefes aldı ve Grace'e gülümsedi. "Hoşuma gitti."

Bunu sen ilham verdin, diye sesli söylemedi. *Sen ve çılgın zencefilli kurabiye kokun.* Amber parfümünün zencefilli kurabiye kokusuyla nasıl etkileşime gireceğini hayal etmeye çalıştı, çatışacaklar mı, birbirlerini tamamlayacaklar mı, yoksa... Nazik toplumda, insan öne eğilip yabancı erkekleri koklamazdı. Bilmeden yaşamak zorunda kalacaktı. Grace bunu kendine birkaç kez söyledi.

Paladin veda etmek için elini kaldırdı, diğer elinde hala deri eldiveni tutuyordu ve kapıdan çıktı. Grace kapıyı arkasında kilitledi, sonra duvara yaslandı. Yanakları yanıyordu.

Neden bu adam hakkında bu kadar kafası karışmıştı? Hiç mantıklı değildi. İstediği her şeye sahipti. Arkadaşları, işi ve yastıkları yiyen bir evcil hayvanı vardı ve Tab'ın yediği yastıkları yenileyip yenileyemeyeceğini düşünmek zorunda kalmayacak kadar para kazanıyordu. Neden onu görmezden gelemiyordu?

Neden o kadar kafayı takmıştı ki, onun geri gelip kendisiyle konuşmasının, gördükleri yüzünden değil, kim olduğu yüzünden olabileceğini düşünmüştü?

Aptal, dedi kendine. *Aptalca davranıyorsun. Onu istemiyorsun ve istesen bile istememelisin.*

Ve yine de... yine de...

O deri eldivenlerini çıkardığında, ellerine bakmıştı. Gerçekten bakmıştı, ona çay fincanını uzatırken hızlıca bir bakış atmakla kalmamıştı. Ellerinin arkasında uzanan tüm o dar beyaz izler ve parfümü bileğine sürmek için elini tuttuğunda, kılıçtan kaynaklanan nasırları avucunda sert şeritler gibi hissetmişti.

Onlar onun cildinde nasıl hissettirirdi? Onlarda herhangi bir zevk var mıydı?

Kendi düşüncelerine burun kıvırdı. *Zevk hakkında ne bilirsin ki?*

Phillip'in yatağını paylaşmak biraz rahatsızlık ve oldukça fazla sıkıntı gerektiriyordu. Bir noktada, kendisinin harika bir sevgili olduğu ve tek yapması gerekenin bir kadının bacaklarının arasına dilini sokmak olduğu, böylece kadının nefes nefese kalıp minnettar olacağı sonucuna varmıştı. Grace'in aslında bundan pek hoşlanmadığını açıklamaya çalışması, Phillip'in her gece ona saldırmasına neden olmuş, Grace ise tavana bakarak Phillip'in acelesini tutup beceriksiz salya akıtmasını bitirip onu bırakıp işine dönmesini dilemişti.

Birkaç hafta sonra, Phillip'in bile bir yere varamadığı anlaşılınca, ona soğuk bir inek dedi ve odadan fırlayarak çıktı.

Bu, onların ilk kavgası değildi, sonuncusu da olmayacaktı. Grace, her zaman şüphelendiği ve Phillip'in de doğruladığı gibi, bunun kendisinde derin bir sorun olduğunu düşünmüştü. Yeni hayatının en iyi yanlarından biri, yatakta başarısızlıklarından endişelenmek zorunda olmamasıydı.

Yine de burada, bir erkeğin ellerini düşünüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, ellerinden daha fazlasını. Şimdiye kadar iki kez yüzünü onun göğsüne bastırmıştı ve aralarında deri ve zırh katmanı olmadan bunun nasıl bir şey olduğunu çok merak ediyordu.

Bütün bu kılıç sallayanların kasları kasların üstüne kas...

Sen bir aptalsın, diye kendini sertçe azarladı. *Yine bir erkeği hayal kırıklığına uğratacaksın. Kendi kalbini kırmadan önce bu karmaşadan uzaklaşmalısın.*

Her neyse, kendini gülünç duruma düşürüyorsun. O seninle ilgilenmiyor. O burada, senin tanık olduğun suikast girişimi yüzünden, başka bir şey için değil. Sen aslında Marguerite için bir posta kutusu gibisin.

Marguerite odadaysa, hiçbir erkeğin ona ikinci kez bakması için bir neden yoktu. "Onu kıskanmıyorum!" diye Tab'a söyledi, çalışma odasına girerken. "Ben ilgilenmiyorum, zaten o olduğu gibi, erkeklerin ona bakmasını sağlamak onun işi ve zencefilli kurabiye kokan yakışıklı şövalyelerden çok, terli elleri olan şövalyelerle ilgileniyor."

Tab, "Mrrr?" dedi ve gerindi. "Aynen

öyle."

"Mrr."

"Geri gelip gelmemesi umurumda bile

değil." "Mrrr-rr-rr?"

"Gerçekten umurumda değil. Yani, Marguerite ona söylediği için muhtemelen geri gelecektir, ama geri gelmesinin tek nedeni budur. Bu karışıklık çözüldüğünde onu bir daha muhtemelen hiç görmeyeceğim."

"Mrrr," dedi Tab, yuvarlandı ve tekrar uykuya daldı.

Kız, simyacının kitabını açtı ve rastgele bir pasajı parmağıyla işaret etti.

Bilgelik sahibi olanlar, işaretleri not etsinler: kuşların uçuşu, hayvanların hareketleri, bitkilerin büyümesi, ateşböceklerinin düzeni, bunlar genellikle yeryüzünde ve insanların kalplerinde büyük bir değişimin habercisi olur.

Grace, Tab'a baktı. Tek hareket, eğer buna hareket denilebilirse, rüyasında pençelerinin seğirmesi idi.

"Tekrar deneyelim," dedi ve başka bir sayfaya geçti.

Kurtboğan adı verilen bitkiden ve yabani havuç gibi olan ancak su baldıran otu adı verilen kökünden hazırlanan bir toksin, bağırsakları boşaltır ve insanı felç ederek ölümüne bile neden olabilir. Ancak bu da, bir tavuk alıp onu hastanın ayaklarına koyarak ve zehir tavuğa geçene kadar Dört Yüzlü Tanrı'ya belirli dualar okuyarak tedavi edilebilir. Daha sonra bu kuş, toprağın derinlerine gömülmeli ve köpeklere yem olarak verilmemelidir, çünkü eti sağlığa zararlıdır...

"Sanırım hayvanların hareketlerini daha çok sevdim," dedi Grace. Kitabı kötü bir iş olarak bıraktı ve atölyeyi temizlemeye gitti.

ON YEDİ

Stephen odasının tavanına bakarak bileğini kokladı, amber ve zencefil kokusu giderek zayıflıyordu. Ve safran. Safran kokusunu alamıyordu. Kokusu mu gitmişti yoksa burnu yeterince hassas değil miydi? Hatta, parfümün kokusu tamamen gitmiş miydi? Hala kokusu kaldığını hayal mi ediyordu?

Ah, evet, bu son derece normal bir davranış. Yatakta uzanıp kolunu koklayarak, senin sunduklarına ilgi duymadığını açıkça belirten bir kadını düşünmek.

Kadının "Beni kurtarmaya devam etmene gerek yok" dediği zamanki düz, kapana kısılmış bakışını hala hatırlıyordu.

Ya seni kurtarmak istemiyorsam? Ya sadece seninle konuşmak istiyorsam, çünkü beni güldürüyorsun ve iyi huylu bir sansar ile şişeler ve kağıtların arasında yaşıyorsun ve ilginç şeyler yapıyorsun? Tamam, onu kurtarmıştı. İki kez. Paladin olduğunda edindiğin bir alışkanlıktı bu. İşi gereğiydi. Sürekli bunu yapmaya niyetli değildi.

Yanan sabahlığıyla onun görüntüsü onu tahrik ediyordu. Göğüslerinin kıvrımlarını görmüştü ve bakmamıştı, gerçekten bakmamıştı, ama onun yanmadığını gördükten sonra... şey, bu onda bir izlenim bırakmıştı. Cömertçe yapılmış, muhtemelen bir avuçtan fazla. Önceki gece korseden bir fikir edinmişti, ama daha yakından inceleme fırsatı bulmak isterdi.

Kes şunu. Yapmazsın.

Evet, yapardı, ama bu iyi bir fikir olmazdı. İşler... karmaşıklaşırdı. Şehvet, tutkuya çok yakındı ve tutku, temelde bir yer arayan çılgın bir savaşçıysan çok tehlikeliydi. Hiç de iyi bir fikir değildi. Ve örneğin, öne çıkıp yüzünü kadının saçlarına dayayarak bakmak, *son derece* kötü bir fikir olurdu.

Hala sedir kokuyordu ve sonra elini bornozunun yakasından aşağı kaydırıp göğsünün kıvrımlarına doğru kaydırdı.

Korkunç bir fikir. Evet. Oldukça korkunç. Bu fikrin ne kadar korkunç olduğunu tam olarak anlamak için, her açıdan dikkatlice inceledi. Vücudu bu fikrin kalitesi hakkında kesin bir görüşe sahipti. Stephen battaniyeleri düzeltmek zorunda kaldı.

Sonra Grace gidip üstünü değiştirmiş ve gövdesini gizleyen şekilsiz bir tunikle geri gelmişti, ama ne yazık ki pantolon da giymişti ve bu da onun gözlerini aşağıya çekmişti. Pantolon solmuş ve yıpranmıştı, dizlerinde ve poposunda parlak yamalar vardı. Muhtemelen rahat olduğu için iş yerinde giydiği türden bir pantolondu ve kumaşın kalçalarının kıvrımlarını sarmasıyla dikkat çekmemeye çalışan zavallı şövalyeleri hiç umursamıyordu.

Tanrım, merhamet et.

Tanrılar, belki de çok uzun zaman olmuştu. Istvhan kafasına vurup, şiirsel bir şekilde kaba bir dille, seks yapıp zihnini boşaltması gerektiğini söylerdi.

Istvhan için bu daha kolaydı. Paladin kardeşi... şey, ona hayat sevinci ve karşı cinse karşı belirli bir coşku diyebiliriz. Partnerine genel bir iyi niyetten başka bir şey hissetmeden bir ilişkiden diğerine geçebilirdi. Stephen ise...

Sen işleri fazla karmaşıklaştırıyorsun. Her zaman öyleydin. Bunu da fazla karmaşıklaştırıyorsun.

Belinin altında çok basit şeyler oluyordu. Karanlığa bakarak yüzünü buruşturdu.

Grace Angelica ona ilgi duymuyordu ve kurtarılmaktan açıkça hoşlanmıyordu. Yeterince uzun süredir paladin olduğu için minnettarlık beklemiyordu. Haydutları, tarikatçıları veya şeytan tarafından ele geçirilmiş hayvanları, teşekkür edilmesini bekleyerek öldürmezsin. Sadece yaparsın. Ve bazı insanlar kurtarılmaktan gerçekten rahatsız olurlar, sanki buna ihtiyaç duymaları kişisel bir hakaretmiş gibi. Sen de buna alışmıştın. Bu, bir sonraki haydut grubunu öldürmeni engellemezdi. Bu senin *işindi.*

Kahretsin, bu Çelik Aziz'in paladin kuralının yarısıydı. *Benim görevim hizmet etmektir. Güçlülerin karşısında zayıfların kılıcı ve kalkanı olacağım. Umuda ihtiyaç duyanlar için bir sembol olacağım. Taşıyamayanların yükünü taşıyacağım.*

Elbette daha fazlası da vardı, zenginlik veya şöhret için savaşmamak, ve beslenme kısıtlamalarıyla ilgili çok sayıda daha küçük kural (çiğ et yememek); ülkesine, ailesine ve kılıç kardeşlerine karşı görev; rahipler arasındaki emir komuta zinciri; ve benzeri. Ve her paladine verilecek battaniye, gömlek ve botların tam sayısı ve bileşimi üzerinde harcanan zaman, Stephen'ın gözünde biraz aşırıydı. Ama önemli olanlar hepsi başlangıçtaydı.

Kural ve savaş akımı, azizin paladinlerini oluşturan iki şeydi. Ya da tanrı ölmeden önceki yıllarda öyleydi. Şimdi... kural hala oradaydı. Akım da öyle, ama birini takip edip diğerini uyandırmamak için dua ediyordun. Zencefil ve safran kokusu yine burnuna geldi.

Onu yanan bir binadan kurtarmış değilim ki. Beş dakika boyunca bir ara sokakta onunla sevişiyormuş gibi yaptım, sonra bayılmak üzereyken onu biraz hava alması için dışarı çıkardım. Bu kurtarma değil. Her aklı başında insan aynı şeyi yapardı. Şey... belki ara sokakta sevişme kısmı hariç.

Kız, sahte bir tutkuyla kulağına bağırmıştı. Gerçek bir tutkuyla bağırdığında sesi nasıl olurdu acaba? Onu inlemesi, nefes nefese kalması ya da adını haykırması için ikna edebilir miydi?

Bunu asla öğrenemeyeceksin. Usta parfümcü Angelica ilgilenmediğini çok açık bir şekilde belirtti. Neden ilgilensin ki? O, soylulara satış yapan usta bir zanaatkar. Sen ise bir zamanlar tanrının eline geçen bir askerden ibaretsin. O bir sanatçı. Sen ise çorap örüyorsun.

Bu suikast işi halledilene kadar sana katlanmak zorunda, sonra da kibarca onun hayatından çıkıp onu daha fazla rahatsız etmeyeceksin. Sen de normal hayatına döneceksin, suikastlar ve kazara kendilerini ateşe veren çekici kadınlar tarafından rahatsız edilmeden. Ölene ve tüm borçlarını ödeyene kadar Rat'a hizmet edeceksin, sonra da toprağın altında dinleneceksin ve eğer öbür dünya varsa, sonunda tanrını orada bulabilirsin.

Bu basit bir plandı. Üç yıl boyunca onu ayakta tutmuştu. Karmaşıklığa ihtiyacı yoktu. Gri-yeşil gözlü ve iri göğüslü karmaşıklığa bile. Onu güldüren karmaşıklığa kesinlikle ihtiyacı yoktu... ve yine, göğüsler. *Evet. Bu konuya sürekli geri dönüyor gibiyim, değil mi?*

Onları, belki elleri dışında hiçbir şeyin örtmediği halde nasıl görüneceklerini merak etti. Stephen iç geçirdi. Bu gece uyku gelmeyecekti. Karanlıkta, gergin ve tahrik olmuş bir şekilde yatmaktansa, antrenman salonuna gidip birkaç saat çalışacak ve uykuya dalana kadar kendini yorup yoramayacağını görecekti

en azından, belki Grace'in parfümünün kokusunu terleyerek vücudundan atabilirdi. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu Stephen gerçekten bilmiyordu.

ON SEKİZ

"Yani suikastçı, Anuket Şehrinden gelen ve Veliaht Prensin ölümünü isteyen belgeleri taşıyordu ve Senato'dan bir mühür yüzüğü vardı," dedi Beartongue.

Stephen başını salladı. "Öyle sayılır."

Sabah ışığı Beartongue'un çalışma odasının pencerelerinden içeri süzülerek, kağıtlarla dolu masaları aydınlatıyordu. Saat çok erkendi ve Stephen çok geç saatlere kadar uyanık kalmış, düşüncelere dalmıştı. Yine de, Piskopos, Marguerite'den edindiği bilgileri tartışmak için, programı elverdiğinde hemen görüşmek istemişti. Stephen, sert çayını içen bir fincanın üzerine eğilmiş, ayrıntıları hatırlamak için beyin yoruyordu.

Odada beş kişi vardı: Beartongue, Istvhan, Stephen ve diğer ikisi. Biri, Zale, yüzünden geriye doğru örülmüş kalay grisi saçları olan ince yapılı biriydi. Stephen onları iyi tanımıyordu, sadece onların Rat'ın kutsal avukatları, sacrosanct avukatları arasında olduklarını biliyordu. Diğeri, melek yüzlü ve katil gözlü, dolgun göğüslü sarışın bir kadındı, onu hiç tanımıyordu. Beartongue onu sadece "Rat'ın bir ortağı" olarak tanıtmıştı.

"Bunların cesetten alınan belgelerle aynı olduğundan emin misin?" diye sordu Zale.

"Emin değilim," diye itiraf etti Stephen. "Aynı görünüyorlardı, ama o anda onları okuma fırsatım olmadı. Aynı yüzük olduğundan oldukça eminim."

Beartongue sandalyesine yaslandı. "Ne düşünüyorsun?"

"Annelik bizi ne kadar aptal sanıyor?" diye homurdandı Istvhan.

Piskopos burnunu çektirdi. "Asıl soru bu, değil mi? Çocuğun boynuna 'Ben kesinlikle kiralık katilim, bana bakın' yazan bir tabela asabilirlerdi."

"Duyuları rahatsız eden şey incelik eksikliğidir," dedi Zale. "Anuket'in parasıyla ödeme yapmak ve belki de sadece suikastçılarının kullandığı bir zehir kullanmak fazlasıyla yeterli olurdu. Bu kadar abartılı bir şekilde gösteriş yapmaya gerek yok."

"Onlar incelikli değiller," diye itiraf etti Piskopos. "Ama daha da önemlisi, bence onlar bizim çok zeki olamayacağımıza gerçekten inanıyorlar. Onların düşünce tarzına göre, eğer zeki olsaydık, çoktan Annelik'e hizmet ediyor olurduk." Omuz silkti.

"Peki ya bu Marguerite denen kadın?" diye sordu sarışın kadın.

"Ya casus ya da sahtekar," dedi Stephen. "Muhtemelen ikisi de. Anuket Şehri için. Elbette saldırının arkasında Anuket'in olmadığını bize ikna etmek onun yararına, ama..." Kaşlarını çattı. "Ondan daha iyisini beklediğimi söylemek tuhaf mı geliyor? Eğer belgeleri değiştirmiş olsaydı, bu daha az belirgin olurdu. O da belgelerden rahatsız olmuş gibiydi."

"Tabii ki, Annelik'i suçlamaya çalışıyorsa, bu şekilde davranması kendi çıkarlarına olur."

"O, Annelik'ten bahsetmedi," dedi Stephen. Yine kaşlarını çattı, kendisinin bahsetmiş olup olmadığını hatırlamaya çalıştı, ama hatırlayamadı. "Onları şüpheli görüp görmediğini bilmiyorum, ama bana bundan bahsetmedi."

"Eğer onların treninde genç adamı görmemiş olsaydın, sanırım biz de onlardan şüphelenmezdik," diye itiraf etti Beartongue.

"Ben yine de onlardan şüphelenirdim," dedi Istvhan. Beartongue ona bir bakış attı. "

Onları *her zaman* şüpheli bulurum," dedi. "Prensip olarak." Zale güldü.

Stephen çayından bir yudum daha aldı. Pencere ışığında toz zerrecikleri dans ediyordu. Sarışın kadının elleri masanın üzerinde kavuşturulmuştu. Şu anda üzerinde kaç tane bıçak taşıdığını merak etti.

En az üç tane, bahse girerim. Ve böyle bir kadın elbette bir boğma aleti de taşıyordur. Stephen buna saygı duyuyordu. Askerlerin yaptıklarının suikastçıların yaptıklarından daha temiz olduğunu düşünen insanlar vardı, ama onun deneyimine göre, her iki durumda da ölüler aynı şekilde ölüydü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Beartongue, yarı kendine. "Lanet olsun. Onunla kendim konuşmak isterdim, ama onu korkutmak istemiyorum. Bana bilgi verdiğini biliyor mu?"

Stephen kaşlarını çattı. Marguerite bunu fark edemeyecek kadar zeki görünmüyordu, ama bu konuda hiçbir şey söylememişti. "Bunu bilmediğini düşünemiyorum," dedi Stephen dikkatli bir şekilde. "Tıpkı onun da patronlarına bilgi aktardığını ya da rapor verdiğinde aktaracağını varsaymam gerektiği gibi."

Beartongue başını salladı.

"Peki ya parfümcü?" dedi muhtemelen suikastçı olan sarışın.

Stephen çenesinin gerildiğini hissetti. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Odadaki herkes ona baktı. Yüzü kızardı. "Tamam, bunu bilemem. Ama onunla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Arkadaşının casus olduğunu biliyor, ama kendisi... öyle biri değil."

Katilin gözleri onu delip geçti. "Ya da o, senin sandığından daha iyi bir oyuncu."

Stephen, Grace'in sersemlemiş bir halde kendini ateşe verdiğini düşündü. "Bu mümkün olabilir," diye kabul etti, "ama şüphelerim var. Bu bilgi ona da benim kadar yeni geliyor gibi görünüyor. Ve eğer o kadar zeki *ise*, benden o kadar ileride olacak ki onu yakalamamın imkanı yok."

Istvhan buna gülerek karşılık verdi. Sarışın kadının bakışları ona yöneldiğinde, "Ne? O dürüsttür. Genelde aşırı derecede." dedi.

"Dürüst, güvenilir ve hayal gücü zayıf," dedi Beartongue. "Bu arada, bu işte sonuncusu bir iltifattır. Gölgelere atlayanlar o kadar çok ki, sadece önündekini gören biri bir hazinedir."

Stephen burun kıvırdı ama tartışmadı. Istvhan da tartışmadı. Sarışın, Stephen'ın hayal gücü eksikliğine saygı gösterircesine başını eğdi. Beartongue elini yüzüne sürdü. "Bah. Bu perde arkası saçmalıklarını nefret ediyorum. Başdiyakozken hayatım daha kolaydı."

"Casus ağlarıyla uğraşmak zorunda kalmadan önce mi demek istiyorsun?" dedi Zale.

"Evet, öyle. Ve bu kadar kendini beğenmiş konuşma, yoksa seni terfi ettiririm ve o zaman bu senin sorunun olur."

"Tanrı korusun!" Zale mürekkep lekeli parmaklarıyla koruyucu bir hareket yaptı. "Senin için de sorun yoksa, ben sadece davaları yargılamayı tercih ederim."

"Yetkinlik kendi başına bir cezadır. Kılıçlarla yaptığın işi unutmadım." Beartongue çenesini eline dayadı ve Stephen'a döndü. "Marguerite gelecekte sana daha fazla bilgi vereceğini söyledi mi?"

"Evet, söyledi."

"Şu anda bunu en önemli önceliğin olarak gör. Ama neden seni bu kadar dahil etmek için bu kadar uğraştığını merak ediyorum."

Zale öksürdü. "Bir tahminde bulunabilir miyim?" "Buyurun."

"Eğer ona bunu engelleyecek kadar bilgi vermezse, kendi başına araştırma yapacağından korkuyor olabilir." Avukat-rahip

Stephen'a özür diler gibi baktı. "Ve... affedersin ama paladinler nadiren incelikli yaklaşımlarıyla tanınırlar."

Sarışın bile buna güldü.

"Yine de iyi bir fikir," dedi Istvhan, Zale'ye başını sallayarak. "Eğer o ya da ben cevaplar talep etmek için ortalığı birbirine katarsak, büyük bir sorun yuvasına basmış oluruz."

"O arı kovanını karıştırmamız gerekebilir," dedi Piskopos, ayağa kalkarak. "Ama şimdilik bizi haberdar et. Bu kadınla elinden geldiğince işbirliği yap, Stephen. Tapınağın kaynakları emrinde. Senin kararlarına güveniyorum."

"Buna emin değilim," dedi Stephen, ayağa kalkarak.

"Evet, ama en azından bunun farkındasın," dedi Beartongue. Gülümsedi. "Sınırlarını bilen bir adamı, bilmeyen on iki adama tercih ederim."

Istvhan onu salona kadar eşlik etti. "İyi gitti," dedi. Stephen ona alaycı bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Oradaki isimsiz dostumuz boynunu bir dal gibi kırmadı."

"O standartlara göre, evet." Stephen başını salladı. "Onu tanıyor musun?"

"Hayatımda hiç görmedim. Ama bir yılan türünü tanımak için onu şahsen tanımam gerekmez."

"Rat'ın ilginç bir arkadaşı."

"Pratikler. Ve ahlaklılar, ama bazen birini ortadan kaldırmanın en pratik yol olduğunu düşünüyorum."

Stephen başını salladı. Beartongue'u seviyordu. Ona hayranlık duyuyordu. Hatta ona güveniyordu. Ayrıca, sorun çözme adına ara sıra bir cesedi hendeğe atmaya yabancı olmadığını da tahmin ediyordu. "Peki, suikastlarla uğraşıyorsan, danışmak için en pratik kişi kesinlikle bir suikastçıdır, değil mi?"

Istvhan burnunu çektirdi. "Azizlerin hayaları, tam da bunu yapıyor, değil mi?"

"Kesinlikle öyle görünüyor."

Paladin kardeşi başını salladı, sonra durakladı. "Oh, şifacın seni arıyor. Bir refakatçiye ihtiyacı var."

"Bu saatte mi?" Stephen yüzünü buruşturdu. Banyo yapmamış ve yemek yememişti, ancak çay ve sarışının sessiz tehdidi onu kesinlikle uyandırmıştı. "Lanet olsun. Teşekkürler."

"Ben giderdim, ama duruşma bugün bitiyor. Ve o özellikle seni istedi."

"Hayır, sorun değil." Şifacının bir parça halinde gittiğinden emin olmak en azından Weaver's Nest'te tek başına dolaşmıyor." Stephen adımlarını hızlandırdı ve Kardeş Francis'in kafasını koruduğundan emin olmak için gitti.

ON DOKUZ

Yağmur yağdı.

Dökülerek yağdı, sağanak yağdı, sel gibi yağdı ve şelale gibi yağdı. Bir hafta boyunca yağmur yağdı, oluklar suyla doldu ve çöpler yüzdü. Sokaklardan gelen su hamamlara dolduğu ve kanalizasyonlardan ölü fareler çıkarıldığı için hamamlar kapandı. Archenhold'un can damarı olan Elkinslough Nehri, yağmurun beşinci gününde taştı. Şehrin büyük bir kısmı bu tür nedenlerle tepenin üzerindeydi, ancak rıhtımlar, balıkçı tekneleri ve en az bir yaya köprüsü koparak Büyük Nehir'e sürüklendi, akıntıya kapılıp muhtemelen denize ulaştı. En az iki gecekondu mahallesi de sular altında kaldı.

Grace dükkânının penceresinde durmuş, elmas camlara çarpan yağmur damlalarını izliyor ve hiç bu kadar yağmur görmediğini düşünerek hüzünleniyordu. Paladinlerin dışarıda olup olmadığını merak ediyordu. Rat'ın hizmetkarları kesinlikle dışarıda, geçici barınak ve yemek kuyrukları organize ediyorlardı. Stephen'ı çamurlu suda dizlerine kadar batmış, enkazın içinden sürünerek hayatta kalanları ararken hayal etti ve iç geçirdi. Yardımcı olabileceği hiçbir şey yoktu. Yüzmeyi öğrenme fırsatı bile hiç olmamıştı. Temizliğe yardımcı olmak için bir haftalık kârını Rat'a gönderdi ve bunun herkesin yoluna çıkmaktan çok daha yararlı olduğunu kendine söyledi.

Yağmur, nehirden uzakta bile başka sonuçlar doğurdu. Archon's Glory şehrinin orijinal çekirdeğini oluşturan eski surlu kale, ilkel kanalizasyon sistemine sahipti ve surlarla çevrili Yeni Şehir'in kanalizasyon sistemi oldukça iyiydi. Ancak dış mahalleler gelişigüzel bir şekilde büyümüştü ve bazıları kanalizasyon sistemine sahipken, bazıları sahip değildi. Kanalizasyon sistemi olmayan mahalleler 30 cm su altında kalmıştı. Gece çöp arabaları geçemiyordu ve insanlar sokaklara lazımlıklarını boşaltıyordu. Fosseptikler taşmıştı. En az bir mezarlık da sular altında kalmıştı ve

son zamanlarda gömülen cesetlerin sokaklarda yüzdüğü ve fareler tarafından sal olarak kullanıldığı söylentileri dolaşıyordu.

Yağmur durduğunda koku *olağanüstü* olacaktı.

Grace, birkaç ay boyunca, hazırlayabileceği en güçlü kokulardan pomander ve kokulu mendiller yapacağını öngörüyordu. Zaten nane, biberiye ve adaçayı karıştırarak temiz, aromatik ve her şeyden önce çok güçlü bir koku bulmaya çalışıyordu.

Birkaç saattir dükkana kimse gelmemişti. Randevu dışında haftada üç gün açık olduğu günlerden biriydi, ama kimsenin yağmura göğüs germek istemediği açıktı. Muhtemelen kapıyı kilitlemeli ve sonra komşusuna gidip bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmeliydi. Yaşlı kadın, bedensel günahlar hakkında bağırmayı severdi, ama çevresi gentrifikasyona uğrarken evine sıkı sıkıya sarılmıştı ve Grace, her hafta onu ziyaret edip kömür ve yiyeceği olup olmadığını kontrol etmek zorunda hissediyordu.

Elini tabelaya koyup çevirmek üzereyken, yağmurdan bir gölge belirdi. Şaşkınlıkla bir adım geri attı, figür kapıyı açıp içeri girdi ve ayaklarını yere vurdu.

Paladin pelerininin başlığını geriye itti. Yağmur kirpiklerine yapışmıştı ve Grace, kirpiklerinin ne kadar günahkarca uzun olduğunu fark etti. Erkeklerin böyle kirpikleri olmamalıydı, bu haksızlıktı.

"Özür dilerim," dedi. "Yerinize su damlatmak
istemedim." "Önemli değil." Neden kalbi bu kadar hızlı
atıyordu?

Boş ver onu, neden burada? Beni görmeye gelmiş olamaz...
?

Stephen omuzlarından buhar çıkan pelerini çıkardı ve kapının yanındaki kapının yanındaki askıya astı, mantonun suları tahtalara damlamaya başladı. Hafif bir dehşetle su birikintisine baktı. "Ah... havlun var mı yoksa...?"

"Evet, tabii ki." Atölyeye koştu ve geri geldi. Havluyu aldı ve su birikintisini temizlemek için diz çöktü.

"Sorun değil," dedi Grace tekrar. "Endişelenmene gerek yok." Omuzları, hatırladığından daha genişti. Bunu nasıl sürekli unutuyordu? "Seni buraya ne getirdi?"

Adam neredeyse ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Bunu beklemiyordu. Erkekler genellikle yeni bir parfüm almak için çaresiz olmadıkça, genellikle eşleriyle başlarını belaya sokmamak için ayaklarının dibine kapanmazlardı.

Bildiği kadarıyla, onun bir karısı *vardı*. Hiç sormamıştı. Paladinler evlenir miydi? Evlenmelerine izin verilir miydi?

Bazıları evleniyor. Demirci Tanrısının evlenebileceğini biliyorum. Rüya Tanrısı hakkında emin değilim.

Adam kadının yüzüne baktı ve gözleri çok maviydi. Sonra ayağa kalktı ve kadın onun göğsüyle aynı hizaya geldi, ki bu çok yakındı ve absürt derecede genişti.

Bu sabah bana ne oluyor böyle?

"Marguerite bana bir mesaj gönderdi," dedi. "Onunla burada buluşmam için."

Grace'in kalbi çarpıntısını durdurdu ve utangaç bir şekilde normal davranışına geri döndü. "Oh. Fark etmemişim. Henüz gelmemiş. Sanırım geri dönecektir." Yutkundu ve tekrar denedi. "Yani, geri dönecektir. Eminim. Burada yaşıyor."

Nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirdi ki? Adamı neredeyse hiç tanımıyordu. böyle hissetmeye *hakkı yoktu* ve böyle hissetmek *istemiyordu* ve...

"Seni tekrar gördüğüme sevindim," dedi. "İşler... şey... nasıl gidiyor?" Boş odayı belirsiz bir şekilde işaret etti ve Grace, onun da en az kendisi kadar garip hissettiğini ya da en azından konuşma konusunda en az kendisi kadar kötü olduğunu fark etti.

İlk seferinde çok rahat konuşmuştuk. Belki de kendimi ona atıp, bu garip durumu atlatana kadar kulağına bağırmam gerekiyor.

"Yavaş," dedi. "Yağmur herkesin evde kalmasına neden oluyor. Kimse parfüm istemiyor, beş dakika içinde akıp gidecek."

"Mantıklı." Ayaklarını hareket ettirdi. "Ah... sana bir şey getirdim."

Grace kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Çantasından küçük bir bezle sarılmış bir paket çıkardı. "Fazla bir şey değil. Şey... Onları burada başlattım, anlarsın ya, ben de düşündüm ki..." Paketi ona doğru itti.

Grace şaşkınlıkla aldı, sonra ne olduğunu anladı. "Çorap mı? Bunlar çorap mı?"

Adam başını salladı.

Göğsünde küçük bir sevinç dalgası hissetti. "Bunları sen mi yaptın?" "Benim işim bu."

Çoraplar krem rengi ve tozlu pembeydi, zikzak desenliydi. Zarif olmaktan çok sağlamdılar, ama Grace için sıcak çoraplar narin çoraplardan çok daha kullanışlıydı.

"Bunlar harika." En son ne zaman birinin kendisi için bir şey yaptığını hatırlayamıyordu. Phillip hiç yapmış mıydı? Aklına hiçbir örnek gelmiyordu.

Teknik olarak Tab her ay bana anal salgılar yapıyor, ama nedense bu kadar dokunaklı gelmiyor.

"Çorap örmeyi nasıl öğrendin?"

"Annem öğretti. Binamız terzilerle doluydu, bir tane daha gerek yoktu, bu yüzden annem çoğunlukla satmak için örgü örüyordu. İnsanlar her zaman çoraba ihtiyaç duyar. Ve sonra... askerler *kesinlikle* her zaman çoraba ihtiyaç duyar."

"Etkilendim. Ben yapamazdım."

Gülümsedi. "Ben parfüm yapamazdım, yani sanırım ödeştik."

"Evet, öyle."

Hafif bir sessizlik oldu. Grace çorapları elinde tuttu ve Marguerite onu çağırdığı için buraya gelmesinin bir anlamı olup olmadığını düşündü.

Kesinlikle bu konuyu fazla düşünüyorum.

Küçük ön odaya, uzun raflara ve küçük, düzenli oturma alanına göz gezdirdi. "Peki, şey... Birisi nasıl parfümcü olur?"

Sohbet, diye düşündü Grace. *Şimdi sohbet ediyoruz. Tamam. Sanırım çorapları sorarak ben başlattım.*

Sanırım normal insanlar böyle başlar. Önce küçük bir sohbet, sonra bir ara sokakta seks hareketleri taklidi, sonra cinayet sahnesi. Her zamanki gibi her şeyi yanlış yapıyorum.

"Birinin çırağı olunur," dedi Grace. "Benim durumumda, ustam beni yetimhaneden seçti."

"Yetim miydin?" Stephen kaşlarını çattı. "Çok üzüldüm."

"Neredeyse herkes sonunda öyle oluyor," dedi Grace. "Önemli bir şey değil." Yetimhanede büyüdüğü yerde, neredeyse hiç kimse anne ve babasını çok fazla düşünmüyordu. Herkesin hedefi, zengin ve saygın olacakları ve haftada üç kez etli yemek yiyecekleri bir alanda, nazik bir ustanın yanında çıraklık yapmaktı.

Dokuz yaşındaki Grace'in en büyük hayali, büyük bir evin köpek kulübesinde çıraklık yapmaktı. Hayvanlarla arası iyiydi ama atlardan biraz korkuyordu. Av köpeklerine bakmak, ona göre en iyi hayattı ve şanslıysan, av köpekleri kadar iyi muamele görürdün, ki bazı evlerde bu gerçekten çok iyiydi.

Bunun yerine, İşe Alım Günü'nde kendini yarım düzine başka gençle birlikte sıraya girmiş buldu ve ekşi suratlı yaşlı bir adam gelip, parşömen şeridini

ve sıranın başındaki çocuğun burnunun dibine tuttu. "Ne kokuyorsun?" diye bağırdı.

"Şey... Çiçekler, efendim?" dedi ilk

çocuk. "Ne tür çiçekler?"

"B-bilmiyorum, efendim?"

"Yararsız," diye homurdandı yaşlı adam ve sıradaki çocuğa geçti. "Ne kokusu alıyorsun?"

Dokuz yaşındaki çocuklar birbirlerine baktılar. Yaşlı adam deli miydi? Ama Dört Yüzlü Tanrının kız kardeşleri onu İşe Alım Günü'ne kabul etmişlerdi ve cesaret verici bir şekilde başlarını sallayıp gülümsüyorlardı.

Grace, yaşlı adamın ne beklediğini bilmiyordu, ama kağıt şeridini kokladığında, gül kokusu burnuna çarptı, ardından başka bir koku geldi. "İki koku var," dedi, heyecanından "*efendim*" demeyi unutarak. "Değil mi? Gül gibi, ama başka bir şey de var. Tarçın gibi baharatlı, ama tarçın değil. Sanırım daha önce hiç koklamadım."

"Huh!" dedi yaşlı adam, memnun bir şekilde. Elini uzattı, kafasının üstünü tuttu ve başını ileri geri çevirdi. "Hasta görünüyorsun," dedi sonunda. "Muhtemelen öleceksin ve ben de seni eğitmekle zamanımı boşa harcayacağım."

"Ölmeye çalışmayacağım, efendim," dedi Grace. Daha sonra, çıraklıktan kurtulmak için yalan söylemesi gerektiğini fark etti. Adam bir av köpeği ustası gibi görünmüyordu.

"Mmf. Çeneni kapalı tutabilir misin?"

Grace bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ağzını kapattı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Hmmf!"

O, evi işleten rahibelere doğru ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve ellerine para tutuşturdu. Grace, şimdi bile onun cimri bir usta olmadığını kabul etmek zorundaydı. Kaba, acımasız ve dünyaya kızgın biriydi, ama çıraklık ücretini eksik ödemedi.

"Hadi gel," dedi, sanki o bir köpekmiş gibi parmaklarını şıklatarak.

"Lütfen, efendim," dedi Grace, onun peşinden koşarak. "Ne öğreneceğim?"

"Parfümcü, canım," dedi Rahibe Rhys. İri, kaslı bir kadındı ve Grace'i kucakladığında, Grace bir an için her şeyin yoluna gireceğini hissetti. "Bu iyi ve önemli bir iş. Sen çok başarılı olacaksın."

Yaşlı adam boğazını temizledi. Grace, hala şaşkın bir halde onun peşinden koştu. Geri dönüp ömür boyu arkadaşları olan diğer çocuklara el salladı, sonra evin avlusundan ayrıldılar ve bir daha hiçbirini görmedi.

Stephen'a, kendine acımadan, elinden geldiğince bunu anlattı. Şikâyet edecek pek bir şeyi olmadığını hatırlıyordu. Giysileri, yiyeceği ve uyuyacak sıcak bir yeri vardı. Yeni efendisi günde sadece birkaç saat çalışabiliyordu, bu yüzden tanıdığı diğer çıraklara kıyasla çok fazla boş zamanı vardı. Artriti o kadar kötüydü ki, onu sadece ara sıra dövüyordu ve dövdüğünde ona göre çok daha fazla acı çekiyordu. Sadece çok bağırıyordu ve yapabildiğinde eşyaları fırlatıyordu.

Ama o da bir şeyler öğrenmişti. Beklediğinden çok daha fazlasını. Önüne yepyeni bir dünya açılmıştı, kokuların dünyası, onun gerçekten yetenekli olduğu bir dünya. Kokuyu içine çekip kafasında bir düzine bileşene ayırabildiği bir dünya. Bunu sokakta yürürken bile yapabiliyordu. Bu, ona gizli bir bilgiye sahipmiş gibi hissettiriyordu, sanki çok az kişinin hissedebildiği ve daha da azının anlayabildiği gizli bir dünyada yaşıyormuş gibi.

Yaşlı adam, eklemleri şişmiş olduğu için pipet, damlalık ve şişeleri kullanmak gibi hassas işleri yapamadığı için onu yardımcısı olarak işe almıştı. Ustası, çatlamış, huysuz sesiyle emirler yağdırırken, o da parfüm yapımının yüzlerce farklı aşamasını tekrar tekrar yaparak öğrendi. Sonunda, ustasının ihtiyaçlarını o kadar iyi tahmin eder hale geldi ki, ustası artık emirler yağdırmıyordu ve onun varlığını unutmuş gibiydi.

Ancak, bir öksürük onu haftalarca yataklara düşürdüğünde ve kız onun yerine siparişleri yerine getirdiğinde, yaşlı adam tekrar hatırladı ve kızın işini ele geçirmek için komplo kurduğundan şüphelenmeye başladı. Kızın beceriksizliği için ona bağırmak yerine, casusluk yaptığı, sırlarını çaldığı için bağırdı ve onu yerinden etmekten alıkoymak için dilini kesmekle ya da burnuna sıcak kurşun dökmekle tehdit etmeye başladı.

Bu tehdidi komik göstermeye çalıştı ve Stephen ona dehşetle bakana kadar bunun düşündüğü kadar komik olmadığını fark etmedi.

"Bak, bunu *yapması* mümkün değildi," dedi. "Yani, onun için kurşunu kaynatıp kendi burnuma dökmem gerekirdi ve... şey..." Bunun durumuna pek yardımcı olmadığını fark etti. "Biz

zanaatkarların odasındaydık ve diğer birçok çırak çok daha kötü durumdaydı. Hiçbir parfüm patlamadı ve kimse gözlerimi saat mekanizmasıyla değiştirmeye çalışmadı."

*"*Öyle bir şey *oldu* mu*?"*

"Lonca kuralları çıraklar üzerinde deney yapmayı yasaklıyordu, ama... şey..." Grace omuz silkti. "Evet, bazen."

"Hâlâ çok kaba biri gibi geliyor."

"Hayır, iyi bir adam değildi." Phillip onun çıraklık belgelerini satın aldığında, yaşlı adam ona küfürler yağdırmıştı, oysa Grace kağıdı sabit tutarak onun imzasını atmasını ve onu satmasını sağlamıştı.

Ancak bu, daha da karanlık bir yola girmeye benziyordu. Grace, konuşmayı başka bir yöne çevirmek için çaba gösterdi. "Peki, bir paladin nasıl olunur?"

Stephen omuz silkti. "Ah, şey. Ben Archenhold'da büyüdüm ve yaşımı saklayacak kadar büyüdüğümde orduya katıldım."

"Ordu mu? Çorapçı değil mi?"

Stephen güldü. "Maalesef hayır. Dokumacılar çıraklarını seçebiliyorlardı ve çoğunlukla beslemesi daha kolay görünenleri seçiyorlardı. Ben yaşıma göre iriydim ve bir şeyleri vurmakta iyiydim. Ordu haftalık maaş veriyor, beni besliyor ve barındırıyordu, böylece parayı anneme verebiliyordum."

Annesi. Kendisinin hiç akrabası olmadığı için, Grace'in aklına diğer insanların akrabaları olduğu nadiren gelirdi. *Evet. Bir aile. Normal insanlar aileleri vardır. Bunu hatırlamalıyım. Ne denir?* "Anneniz şimdi nasıl?"

"Öldü."

İyi gitti.

"Veremden," dedi, muhtemelen onun endişeli ifadesinden etkilenerek. "Tanrı tarafından seçildiğimi görecek kadar uzun yaşadı."

"Peki *bu* nasıl oldu?" Grace bu konuya atladı, en azından bu onları aile meselelerinden uzaklaştırırdı. *Paladinlerin nasıl çalıştığını bilmediğim için o kadar garip görünmeyecekti.*

"Ordudaki birimim, Wheatshields'ın yuvasını temizlemek için çağrıldı... oh, hmm. Ne zamandır Archenhold'dasın?"

"Sadece üç yıldır."

O başını salladı. "O zaman onları duymamış olabilirsin. Yaklaşık on beş yıl önce ortaya çıkan bir tarikat. Çimlerin Hanımı'nın takipçileri olduklarını iddia ediyorlardı, ama tapınak bunu şiddetle reddetti. Her neyse, onların teolojisi... farklıydı. Hanım'ın insanların buğday gibi hasat edilmesini istediğini iddia ediyorlardı

ve ancak hasat yapıldıktan sonra mevsimlerin değişebileceğini iddia ediyorlardı."

Grace'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kulağa hiç de iyi gelmiyor."

"Çok kötüydü. Köyleri ayrım gözetmeksizin katlettiler. O zamana kadar çoğu ortadan kaldırılmıştı, ama ara sıra hala ortaya çıkan küçük gruplar oluyordu. Bazı insanlar sadece kendi yaşamları boyunca kıyameti görmek istiyorlar." Omuz silkti. "Her neyse, benim birim ve bir grup Aziz'in şövalyeleri çağrıldı. Onlar... biz... şey... elit olarak kabul ediliyorduk."

Bunu itiraf etmekten son derece rahatsız görünüyordu. Grace, Stephen'ın erdemleri listesine alçakgönüllülüğü de ekledi. "Ben de öyle duydum."

"Evet. Tanrının lütfu paladinleri aldığında, beni de aldı. Bu konuda ne kadar bilgin var bilmiyorum."

Grace başını salladı. "Bir çılgın gibi, duydum."

"Evet, öyle. Sadece tanrı yönlendirdi. Bunun başıma gelmesi... beklenmedikti." Yüzündeki ifade, Grace'e bunun büyük bir understatement olduğunu düşündürdü. "Tek bildiğim, orduda olduğum ve bir saniye sonra kafamda bir şeylerin olduğu ve daha önce sadece geçici olarak gördüğüm bir grup adamın tam sorumluluğunu üstlendiğimdi."

"Bunun neden rahatsız edici olduğunu anlayabiliyorum."

Stephen kısa, gülünç olmayan bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir. Ordu beni hemen o anda terhis etti ve paladinlere teslim etti. Neler olduğunu zar zor anlıyordum. Aklımı kaçırmaktan mı, yoksa annemin maaşımı alamayacağından mı daha çok korkmam gerektiğini bilmiyordum."

"Ve sana reddetme şansı vermediler mi?" Kendisi adına öfkelenmeye başladığını hissetti, saflarından koparılmış, kutsal bir çılgınlığın kucağına atılmış, kafası karışık genç bir adam hayal etti.

"Hayır mı?" Stephen, bu soruyu sorduğuna şaşırmış gibiydi. "Şey, sanırım reddedebilirdim, ama... ah... savaşın akışı sizi bir kez ele geçirdi mi, sizi bırakmaz. Öylece kapatamazsınız." Ellerini açtı. "Bir kez uyandıktan sonra, seçeneklerim çok sınırlıydı. Tarikata katılmak ya da beni durduracak hiçbir şey olmadan çılgına dönme riskini almak. Sonunda seçim kolaydı."

Grace başını salladı. Tanrı işleri daha iyi düzenleyebilirdi sanki. "Bütün paladinler için durum böyle mi?"

"Çelik Aziz'in seçilmişleri için, evet. Diğer tarikatlar hakkında bir şey söyleyemem. Rüya Tanrısı'nın şövalyelerinin iblisleri bağlamak için yıllarca eğitim almaları gerektiğini biliyorum. Bizim için daha kolay. Bize düşman gösterilir ve sonra savaşın gidişatı

bize saldırır." Diye iç geçirdi. "En parlak dönemimizde, bir odadaki tüm tarikatçıları parçalayabilir ve esirlere parmak ucumuzu bile sürmezdik."

Hassas çılgın savaşçılar. Ordunun onları çağırmasına şaşmamalı. "Bu yararlı görünüyor."

"Yararlı. Evet. Yararlıydık." Omuz silkti. "Sonra tanrı öldü ve artık yararlı değildik. Hepsi bu."

Yüzü sakindi, vücudu gevşemişti ve gözleri açık bir yara gibiydi. Grace başka yere baktı. Onun bunu sakladığını düşündüğünü merak etti. Ona gidip kollarını dolamak için güçlü bir dürtü hissetti ama bu kesinlikle aptallıktı, o kesinlikle onun acımalarını istemezdi ve o kimdi ki birini teselli edecekti? *Tanrım, neden bu yola girdim, neden bunun yerine yağmurdan bahsetmedim?*

"Annen sonunda geri ödemesini aldı mı?"

Stephen ona göz kırptı ve gözlerindeki yaralı bakış biraz azaldı. "Evet. Aldı. Tapınak ailelerimize çok iyi bakıyor... bakıyordu. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini anladığımda, seçilmiş olduğum için çok mutlu oldum."

Ön kapı çarptı. Grace, tanrı öldüğü için hala böyle hissedip hissetmediğini sormadan önce, kısa ve yoğun bir rahatlama ile gözlerini kapattı.

YİRMİ

"Güzel, ikiniz de buradasınız," dedi Marguerite, içeri girerken. Şapkasındaki yağmur damlalarını silkeledi. "Araba bekliyor. Tanışmanızı istediğim biri var."

"Ha?" dedi Grace.

"Anlamadım?" dedi Stephen.

"Üzgünüm," dedi Marguerite, özür dilercesine gülümsedi. "Sen de geliyorsun çünkü... şey, bu işe karıştın. Ve sen, paladin, çünkü bazen kusursuz bir tanık istersin." Bir süre durdu, sonra "Ayrıca, benden gelen hiçbir bilgiye güvenmediğini düşünüyorum. Yani, ben olsam güvenmezdim," dedi.

Stephen ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, şövalyelik ve dürüstlük arasında kalmış olduğu belliydi.

"Kokladığın şeyden biraz al," diye ekledi Marguerite. "Kokulu bir yere gidiyoruz."

Söyleyeceği tek şey buydu. Stephen, çaresizce omuz silken Grace'e baktı ve karabiber kavanozunu ve paltosunu almaya gitti.

Üçü de bir arabaya bindiler. Stephen tek başına bir koltuğun çoğunu kaplarken, Grace ve Marguerite diğer koltuğa oturdular. Yağmur camları karartmıştı, bu yüzden Stephen'dan başka bakacak yer yoktu. Bu... garipti.

Ona çok mu bakıyorum? Yeterince bakmıyor muyum? Gözlerine bakmalı mıyım, yoksa bu tuhaf mı olur? Gözlerine bakmamalı mıyım? Hayır, o zaman suçlu görünürüm. Zaten Marguerite'e güvenmiyor.

Bana güvenip güvenmemesi neden umurumda? Ben hiçbir şey yapmadım ki. Ah, tanrım.

Ona gülümsedi. Vagonun karanlığında, gözleri o kadar koyu maviydi ki neredeyse siyah görünüyordu. Grace'in midesi bulandı ve kucağındaki kavanoza sarıldı

kucağındaki kavanoza sarıldı ve "*Marguerite bizi nereye götürüyor?*" diye düşündü.

STEPHEN ise, büyük boy paltosunun içinde neredeyse kaybolmuş olan Grace'e bakıyordu. Bu onu çok küçük gösteriyordu. Onu soğuktan, ıslaktan ve ona zarar verebilecek dünyadaki her şeyden korumak için paltosunu sıkıca sarma isteği duydu.

Dur. Bu tehlikeli bir yol. Dur.

Çoraplara gerçekten çok sevinmiş görünüyordu. Bunun garip bir hediye olduğunu, hiç romantik olmadığını biliyordu, muhtemelen gül getirmeliydi, ama bir haftadır yağan yağmurdan sonra gül kalmamıştı ve herkesin ayakları üşüyor ve ıslanıyordu. O yüzden çorapları getirmişti ve kız gerçekten memnun görünüyordu.

Gülümsemesi o çarpık dişi göstermişti. Kalbi bir an durmuştu. Sonra, aptal gibi, ona parfümcü olmakla ilgili sorular sormuştu.

Kız çıraklık dönemini hafife almış olsa da, belli ki korkunç bir dönem geçirmişti. Anuket Şehrine gidip yaşlı adamın kapısını tekmelemek ve omurgası sarsılana kadar onu sallamak istedi.

Sonra kız ona paladin olmakla ilgili soru sormuş ve Tanrı yardımcısı olsun, ona anlatmıştı.

Yıllardır o ilk günleri düşünmemişti. Hayatının yarısından fazlasını paladin olarak geçirmişti. O tecrübesiz acemi askerini hatırladı, mızrağını sıkıca tutmuş, kendini rezil etmemek için dua ediyordu... Azizlerin kanı, o kadar gençti ki.

Sonra savaşın akımı etrafında yükseldi. Kulaklarında büyük bir uğultu ve her sinirine dökülen altın bir ateş. Mızrak uçlarının denizine baktı ve onları çim yapraklarından daha fazla korkmadı. Altın ateş savaş alanına yayıldı ve o sadece üzerinde yürümek, kılıcını çekmek ve düşürmek zorundaydı. Düşmanın silahları ona zar zor dokundu. Çok yavaşlardı, çok zayıftılar ve onunla birlikte yürüyen bir tanrı vardı.

Tanrım, ama ne güzeldi.

Karşısındaki kadınlara bakarken onları görmediğini fark etti ve hızla pencereden dışarı baktı. Bulanık, sulu manzara, yer işaretlerini ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. "Surlu Şehre mi gidiyoruz?"

"Doğru," dedi Marguerite neşeyle.

"Sarayda beni kollarını açarak karşılayacaklarından emin değilim," dedi Stephen.

"Sorun değil. Sarayın ana binasına değil, yan binalardan birine gidiyoruz."

Birkaç dakika sonra araba, surların hemen yanına inşa edilmiş alçak bir taş binanın önünde durdu. Bina işlevsel ve oldukça sıkıcı bir görünüme sahipti. Bitkilerle veya afişlerle taşın görünümünü yumuşatmak için hiçbir çaba sarf edilmemişti.

Stephen önce indi ve iki kadına da inmeleri için elini uzattı. Marguerite şapkası altında ironik bir gülümsemeyle baktı. Grace berrak, ciddi gözleriyle ona baktı ve elini tuttu. Stephen aniden eldiven giymemiş olmayı diledi.

Hava buz gibi ve yağmur yağıyor, bu dilek aptalca. Sen sorumlu ve güvenilir birisin. Sorumsuzca dilekler dilemeyi bırak.

Marguerite'i takip ederek binaya koştular. Kimse onlara engel olmadı. Sıkılmış görünen bir güvenlik görevlisi nöbet tutuyordu, ama silahlı değildi ve sadece tembelce elini salladı. "Bayan Marguerite?"

"Piper bizi bekliyor."

Adam başını salladı ve sandalyesine geri çöktü. Stephen, adamın ağır gözlü ifadesinden, onun uykusunu böldüklerini düşündü.

Bir kapıdan geçip uzun bir taş merdiveni indiler. Etraflarındaki hava soğudu. Bir taş sahanlık ve ondan ayrılan bir koridor vardı, ama Marguerite bunu görmezden gelip tekrar aşağı indi.

"Şu anda oldukça aşağıya inmiş olmalıyız," dedi Stephen. "Eski

şarap mahzenleri," dedi Marguerite.

"Zindanlar değil mi?" diye sordu Grace.

"Hayır, onlar idari binaların altında."

Stephen, Grace'in gülmeye başladığını, arkadaşının şaka yapmadığını fark edip yerine yutkunduğunu gördü.

"Onlar pek kullanılmıyor," dedi. "Çoğu suçlu Waterling Caddesi'ndeki ana hapishaneye gönderiliyor. Zindanlarda sadece siyasi tutuklular ve birkaç özel durumdaki kişi tutuluyor."

"Bu beni rahatlatacak mı?" "Rahatlattı mı?"

"Hayır."

Merdivenlerin altında başka bir koridor vardı ve Marguerite bu koridora girdi. Son kapıyı yumrukladı. "Piper! Biziz!"

"Kapı açık," diye boğuk bir ses duyuldu.

Marguerite kapıyı itti. Kapı ağır metalden yapılmıştı ve hapishane kapısı gibi gürültüyle açıldı. Stephen kapıyı tuttu ve içeriye baktı, tehlike olup olmadığını kontrol etmeden Grace'in geçmesini engellemek için otomatik olarak elini uzattı.

Deri maskeli bir adam ona baktı. Ölü bir cesedin üzerinde duruyordu ve elinde çok büyük bir bıçak tutuyordu.

Stephen'ın eli hemen kılıcının kabzasına gitti. Maskeli adam gözlerini devirdi. "Boşuna uğraşma, paladin, şu anda pek umursamayacak durumda. İçeri gir."

"Bu Doktor Piper," dedi Marguerite, kenara çekilerek. "O otopsi yapar."

"Bu benim geçim kaynağım," dedi Piper. "Benim için, tabii ki. Onlar için değil, belli ki.

Sen paladin ve parfümcü müsün?"

Stephen, Grace'in kolunun üzerinden odaya bakarak gözlerini kocaman açtığını fark etti. Kenara çekilip kapıyı ona tuttu. Grace içeri girdi ama ona yakın durdu. Stephen bunun sorun olmadığını fark etti.

Oda, beklendiği kadar kötü kokmuyordu, ama açık bir mezar gibi kokmasını beklediği için, bu pek bir şey ifade etmiyordu. İnsan cesedinin kokusu burnuna geliyordu, ama hava yeterince soğuktu, bu yüzden koku gerçekten korkunç bir hale gelmemişti.

"Ölen çocuk için buradasın," dedi Piper. "Bu zavallı ruhu bitirmem için bana bir dakika ver, sonra anlatırım."

"O burada mı?" diye sordu Grace. "Bir haftadan fazla oldu!"

"Hayır, onu ilk gün hallettim," dedi Piper. Stephen'ın şimdi daha çok testereye benzediğini gördüğü bıçağı bıraktı ve daha küçük bir bıçak aldı, ölü kadının göğsünü dürttü.

Marguerite duvara yaslanıp bekledi. Grace boynunu uzattı. "Nasıl... nasıl öldü?"

Ölen kadın çok solgundu, dudakları morarmış, saçları yüzünün etrafında dağınık bir hale oluşturmuştu. Yüzü sakindi, göğsündeki açık yara ve içine dirseğine kadar dalmış adamla tezat oluşturuyordu.

Piper, Grace'e kaşlarını kaldırdı. Maske yüzünün alt yarısını kaplıyordu ve birbirine bağlanmıştı, daha çok bir gaga gibi görünüyordu. "Doğum sırasında öldü. Aile ebeyi suçlamak istiyor, ama korkarım şansları yok. Aslında oldukça iyi bir şekilde doğumu gerçekleştirmiş." Cesedin alt yarısını belirsiz bir şekilde işaret etti. Stephen, kalçadan kalçaya uzanan uzun bir

kesik gördü, ama neyse ki her şey hala içindeydi. Biraz mide bulantısı hissetti.

Savaş alanında kaç adam öldürdün? Şimdi mide bulandırıcı davranmak biraz aptalca.

Evet, ama o zaman tanrı benim yanımdaydı ve ilahi çılgınlık vardı, bu soğuk, kansız diseksiyon değil.

"Sorun kesinlikle akciğerleriydi," dedi Piper. "Berbat durumdalar. Burnunu kapatmak isteyebilirsin, genelde kokar." Küçük bıçağıyla içeri uzandı. "Ah! İşte, gördün mü?"

Çürüme kokusu odaya yayıldı. Marguerite burun kıvırarak mendilini çıkardı.

Grace'in burun delikleri sanki çürümeyi kasten kokluyormuş gibi genişledi. Sonra biraz yeşile döndü ve yüzünü çevirerek taşıdığı kavanozu aldı.

"Akciğerlerde apse var," dedi Piper. "Doğumun zorluğu yüzünden patlamış gibi görünüyor. Veremliymiş. Bebeği doğurmayı başardığına şaşırdım." Dönüp bıçakla başka bir şey yaptı. Koku daha da yoğunlaştı. "İki apse. Tanrılar şükürler olsun. Hmm, sanırım biri patlayıp akciğeri doldurdu, sonra öksürmenin zorluğu diğerini de açtı. Hiç şansı yoktu."

Grace gözlerini kapatarak burnunu kavanoza tamamen soktu.

Stephen'ın elini uzatıp kolunu omuzlarına dolaması ve yüzü omzuna yaslanacak şekilde ona yaklaşması, dünyadaki en doğal şeydi. Hayatta kalanlar için bunu defalarca yapmıştı. Aziz, deliliği sana yükler ve sonra tekrar alırdı. Sonrasında, savaşın bir parçası olmayan ve çiftliklerini veya köylerini ele geçiren katliamı görmek zorunda kalmayan insanlar kalırdı. En kolayı, paladinin sesini kullanmak, onlara bakmamalarını söylemek ve olay yerinden uzaklaştırmaktı.

Ve bu, bizi kullanmalarının tek nedeniydi, Anuket Şehrinden gelen saatli canavarları veya golemleri işe almak yerine. Tabii bu günlerde bir golem yapımcısı bulabilirlerse. Ruhsuz makineler bizim kadar verimli bir şekilde öldürürler, ama sonrasında hayatta kalanları teselli edemezler. Ya da rapor yazamazlar. Stephen, bir komutan için hangisinin daha önemli olduğu konusunda oldukça alaycı bir fikre sahipti.

Grace'in çekilebilmesi için onu yeterince gevşek tutmaya çalıştı, ama Grace ona yaslandı. Zincir zırhın içinden bile, vücudunun yanan bir demir gibi kendisine bastırdığını hissedebiliyordu.

Diğer kolunu ona dolayarak onu kucaklamak ve sıkıca tutmak çok kolay olurdu.

Ama sen, bir adamın ölü bir kadını parçaladığı bir odadasın ve şimdi bunun sırası değil.

"Neredeyse bitti," dedi Piper. Eğilip yerden kanlı çarşafı aldı ve cesedin üzerine örttü, sonra bıçağı tepsiye koydu. "Bana bir dakika verin." Odayı dolaşarak aletleri topladı.

Stephen Marguerite'e baktı ve onun, Grace ile onu küçük, okunaksız bir gülümsemeyle izlediğini gördü.

Piper işini bitirip bir leğene doğru yürüdü. Bir kalıp sabunla ellerini yıkadı, sonra kuruladı. Ancak o zaman maskesini çıkarmak için uzandı. Ortaya çıkan yüz genç ve yakışıklıydı, ama gözlerinin etrafındaki ince çizgiler Stephen'a onun göründüğünden daha yaşlı olduğunu gösterdi. Koyu kahverengi, kısa kesilmiş saçları vardı ve sakalı tıraşlıydı. Stephen onu suçlamadı. Eğer günde saatlerce yüzünü deri bir yarım maskeye sıkıştırmak zorunda kalsaydı, muhtemelen sakalını da keserdi.

"Tamam," dedi. "Yan odaya geçelim. Orası daha iyi kokar ve çoğu insanın bir cesedin başında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum."

Grace, hafifçe utanmış bir şekilde ondan uzaklaştı. Stephen bir adım öne çıktı ve ölen kadının cesedi üzerinde bir kutsama işareti yaptı. *Çelik Aziz, sen... sanırım artık bizi korumuyorsun. Öyleyse, Beyaz Sıçan ona huzur versin.*

Başını kaldırıp diğer üçünün onu izlediğini gördü. Affedilmeyi istemese de, yine de kendini garip hissederek boğazını temizledi.

"...tamam o zaman," dedi Piper. "Beni takip edin, bayanlar ve baylar."

Piper'ın ofisi morg kadar dağınıktı. Üzerinde hiçbir şey olmayan tek bir büyük masa ve iki sandalye vardı. Piper yüzünü buruşturdu, masanın arkasından sandalyelerden birini çekti ve diğerinin yanına kaydırdı. Masasına yaslandı. "Üzgünüm. Çok kalabalık gruplar pek gelmez."

Şövalyelik tamamen ölmemişti, Stephen ayakta dururken Grace ve Marguerite sandalyelere oturdu. "Demek siz Archon'un... ah...?" Stephen, Marguerite'in neden buraya gelmeleri konusunda ısrar ettiğini merak ederek söze başladı.

"Ölülerin doktoru," dedi Piper. "En azından kendi doktorları olmayan ruhlar için son şerefleri yerine getirmek üzere." Marguerite'e başını salladı. "O, sizin geçen gün ölen çocukla ilgilendiğinizi söylüyor."

Stephen Marguerite'e baktı. "Zehirlenmiş, değil mi? Bunu belirlemek için otopsiye gerek olduğunu sanmıyordum."

"Parmak uçları maviydi," dedi Marguerite.

"*Ve* ayak parmakları da," diye ekledi Piper.

Stephen ve Grace çaresizce birbirlerine baktılar. "Zehirden mi?" diye sordu Grace.

"Evet! Aynen öyle!" Marguerite gülümsedi. "Ama onun aldığı zehirden değil!"

Yine birbirlerine baktılar. Stephen, parfümcü de en az kendisi kadar çaresiz olduğunu görünce biraz rahatladı. "Şey... ne?"

"Aldığı zehir ayak parmaklarını morlaştırmaz," dedi Piper. "İnsanların vücutlarının uç kısımları öldüklerinde tuhaf şeyler yaptığı için bunu göz ardı edebilirdim, ama şüphelendim. Bu yüzden midesini açıp bir baktım." Kollarını kavuşturdu. "Midesinin içi berbat durumdaydı. Kendisine hiç uymayan bir şey yemişti."

"O zehir içti," dedi Stephen. "Onu izledik."

"Hayır," dedi Marguerite, "zehirli bir cam hap yedi. Çok fazla yutmuş olacağını sanmıyorum. Diş etlerini kesip kanına karışmış, ama midesine ulaşmamış."

Piper ona başını salladı. "Ağzı berbat durumdaydı ve onu tutmak için eldiven kullandım, ama cam sadece boğazının bir kısmına kadar inmişti. Ama ondan önce önemli bir şey almıştı. Sanırım onu öldüren bir şeydi. Midesini mahvetmişti ve bağırsağın üst kısmına da başlamıştı." Başını salladı. "Sanırım o cam hapı yemeden çok önce ölmüştü."

"Yani bizim önümüzde zehri içmeden önce başka bir şeyle zehirlenmiş miydi?" dedi Grace.

Stephen aniden uyanık bir şekilde öne eğildi. "Yani işvereni onu zehirledi. Panikleyip intihar *etmemesi* ihtimaline karşı."

"*Aynen öyle!"* Marguerite sandalyesinde döndü ve parmağını ona doğrulttu. "Yakalanacağını biliyorlardı ve konuşmamasını sağlamak istediler."

"Terliyordu ve hastaydı," dedi Stephen yavaşça. "Diğerlerinden biri onun kusarken gördü. Sinirlerinden olduğunu düşündük, ama öyle değildi. O zaten ölmek üzereydi." Piper'a baktı. "Bunu kim biliyor?"

"Bu," dedi Piper somurtkan bir şekilde, "diğer tuhaf kısım. Annelik, doktorlarından birini... ah... 'gözlemlemek' için gönderdi." Masadan uzaklaştı. "Ülser olup olmadığını sordu. Ya da baharatlı yemeklerden olabilir mi, inanabilirseniz

. Feh. Baharatlı yemekmiş, hadi oradan. Benim muayene eden olmamdan, kendilerinden biri olmamamdan dolayı kızgındılar."

"Yine Anneler Birliği," diye mırıldandı Stephen.

"Onların sivri parmakları birçok pastada var, değil mi?" dedi Marguerite.

"Ne tür bir zehir olduğunu biliyor musun?" diye sordu Stephen.

Piper başını salladı. "O kadar iyi değilim," dedi. "Terleme, kusma, mavi uzuvlar... ama aynı zamanda gergindi, bu yüzden terlemeyi belki açıklayabiliriz. Çok fazla seçenek var. Ve biri riski azaltmak istemişse, birden fazla zehir olabilir. Bağırsaklarında işler bu kadar kötüye gidiyorsa, şaşırmam. Ama tüm mide kramplarını sona erdirecek kadar şiddetli mide krampları çekiyor olmalıydı." Kaşlarını çattı. "Hayır, ne olduğunu söyleyemem, ama tanrılar aşkına, insanların birbirlerini öldürmek için kullandıkları tüm yöntemleri takip edemem. Ama tüm bunların gerginlikten kaynaklanan kusma ve beş dakika önce aldığı zehirden kaynaklandığını bir an bile inanmıyorum."

"...huh," dedi Stephen. "Bu... huh." "Öyle,

değil mi?" dedi Marguerite.

"Ne karmaşık bir ölüm şekli," diye mırıldandı Grace.

Piper yüzlerden yüze baktı. "S izin için yapabileceğim başka bir şey var mı? İçerideki hanımefendiyi cenazeye hazırlamayı bitirmem gerekiyor."

Stephen'ın aklına bir düşünce geldi. "Şehirde ortaya çıkan kesik kafalardan herhangi birini gördünüz mü?"

"Oh, Weaver's Nest Headsman'dan mı, ya da ona ne diyorlarsa? Bir tane gördüm."

"Ve?"

"Yanılıyor olabilirim, ama ölüm nedeninin kafasının kesilmesi olduğundan eminim."

Marguerite burnunu çektirdi. Piper ellerini açtı. "Ölüler sana çok şey anlatabilir, ama sadece onlara hızlıca ulaşırsan ve üzerinde çalışacak yeterince malzeme varsa. Üzgünüm, paladin. İnan bana, daha fazlasını bilseydim, bunu kendime saklamazdım. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, bu kadar yeter." Marguerite ayağa kalktı. "Teşekkürler, Piper."

Kapıda Grace döndü. Stephen kapıyı onun başının üstünde yakaladı. "Doktor?"

Piper başını kaldırdı.

"Evet?" "Bebek hayatta mı

kaldı?" "Eh?"

"Yan odadaki kadın. Doğum sırasında öldüğünü söyledin." "Oh!"

Piper gülümsedi. "Evet. Neyse ki sağlıklı bir bebek."

Grace de gülümsedi. Stephen onu bu kadar yakından izlemeseydi, gözlerinin Marguerite'in sırtına kaymasını görmezdi, bakışını takip edip diğer kadının omuzlarının doktorun sözleriyle neredeyse fark edilmeyecek şekilde gevşediğini görmezdi.

Demek kendisi için sormuyor. Anlıyorum. Stephen kapıyı kapatmak için adım attı ve Piper'a baktı. Bir kaşını kaldırdı.

Diğer adamın gülümsemesi kayboldu. Başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedi Stephen. Grace ve Marguerite'in bunu doktorun zaman ayırdığı için bir teşekkür olarak algılayacaklarını biliyordu, ama onun tüm minnettarlığı yalan için idi.

YİRMİ BİR

"İlginç bir adam," dedi Stephen, arabaya binerken. "İlginç bir hikaye."

"Kendi kulaklarınla dinlemenin en iyisi olacağını düşündüm," dedi Marguerite. "Böylece piskoposa ilk elden rapor verebilirsin."

Stephen alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, elbette. Ama bana da anlatabilirdin," dedi. "Piper'ın şahsen daha ikna edici olacağını düşündüm."

Grace tunikasındaki bir ipliği kopardı. Ölü bedenin kokusu hafızasında kalmıştı. Daha önce de ölüm kokusunu almıştı, ama hiçbiri diğer kokulardan bu kadar ayrı değildi. Genellikle kan, çamur, ter ve hastalık kokusu birbirine karışırdı. Başka hiçbir kokuyla karışmayan, saf ölüm kokusu, tuhaf ve mide bulandırıcı bir keşifti.

Bunu yeniden üretmek için ne kullanırdım?

Hiçbir şey. Kimse ceset gibi kokmak istemezdi. *Bu açıktı.*

Normal insanlar ceset kokusunu nasıl yeniden üreteceklerini düşünmezler.

Piper ölü kadının ciğerlerini açtığında havayı koklama hatasına düşmüştü. Bu, eski ustasının iş yerinde yaptığı bir alışkanlıktı. *Her şeyi kokla. İyi, kötü, fark etmez. Kafanda taşıyabileceğin bir koku kütüphanesi gerekir. Kötüyü bilmezsen, onu neyin maskeleyeceğini bilemezsin.*

Bunu nasıl maskeleyebileceğini merak etti. Yoğun duman olabilir. Tütsü gibi bir şey. Dilini kurutacak kadar yoğun olması gerekir.

Stephen kolunu onun omzuna dolamış ve onu uzaklaştırmıştı. Hâlâ her parmağının izini omzunda görünmez bir damga gibi hissedebiliyordu.

Buna ihtiyaç duymuş olmaktan utanıyordu — *her zaman zayıf, her zaman kurtarılmaya muhtaç, tanrım, ne zaman öğreneceksin* — ama bir an için, ona yaslanırken, o büyük, sıcak ve sağlamdı ve onu saran kolunun gücünü ve göğsündeki kasların sertliğini çok iyi hissetmişti. O sertliğin bir kısmı zırh gibiydi, ama hepsi değil.

"Gerçekten ikna ediciydi," dedi Stephen. Gözleri Marguerite'in üzerindeydi. "Ben... evet, tamam. Haklısın. Bana sadece anlatsaydın daha şüpheci olurdum. Doktor Piper'ın söylediklerine inandığını düşünüyorum."

"Ve?" dedi Marguerite.

"Ve bu mantıklı," dedi Stephen. "Acımasız bir işveren düşünürsen. Suikastçısının konuşmasını istemeyen birini düşün."

"Suikastçı gönderiyorsan, muhtemelen zaten acımasızsın," dedi Grace.

Başını eğdi. "Evet, haklısın. Ama yüksek eğitimli profesyonelleri göndermekle, sigorta için zehirlediğin çocukları göndermek arasında fark var. İki tür acımasızlık var, sanırım."

"Bu yüzden Anuket Şehri değil," dedi Marguerite yumuşak bir sesle. Stephen'ın gözleri ona kilitlendi.

"*Biliyorum,"* dedi. "Suikastçıları var. Hem de çok sayıda. Böyle bir şey çok karmaşık olur. Profesyonelleri tutuyorlar. Tutacakları profesyoneller var."

Stephen homurdandı. Başka bir şey söylemeye başladı, ama araba yuvarlak parke taşlarına çarptı ve ölen bir kadının göğsündeki nefes gibi tıkırdamaya başladı.

"Bekleyeceğiz," diye bağırdı Marguerite gürültünün üstüne. "Dükkanda konuşuruz."

Grace, Stephen'ın Marguerite'i izlediğini gördü ve itiraf etmek istemediği bir acı hissetti. Başını çevirip pencereden dışarıya, durmaksızın yağan yağmura baktı.

"BANA BİRAZ ZAMAN VERİN," dedi Marguerite, nihayet dükkana vardıklarında. "Saatlerdir yağmurda dolaşıyorum ve sırılsıklam oldum. En azından kuru bir şeyler giyeyim."

"Çay yapayım," dedi Grace gönüllü olarak. "Ben... burada bekleyeceğim," dedi Stephen. "Sen bunu çok iyi yapıyorsun," diye onu teselli etti Grace. "Eh, çok pratik yaptım."

Ona gülümsedi ve kalbi tanıdık bir şekilde sıçradı. *Kes şunu.*

Marguerite yukarı çıktı. Stephen, yapacak başka bir şey olmadığı için atölyenin kapısında dikilip Grace'in su kaynatmasını izledi. Çaydanlığı, savaşlardan çıkmış bir zırh gibi yıpranmıştı.

"Küçük gelincik arkadaşın nerede?" diye sordu sonunda.

"Muhtemelen sıcak bir yerde uyuyordur." Çay yapraklarının üzerine suyu döktü ve bergamot kokusu odayı doldurdu. Hoş bir kokuydu ve odadaki diğer kokularla uyumluydu. Atölyenin görünürdeki kaosunda kokuların birbirine karışmasını nasıl engellediğini merak etti, ya da bazen parfümlerinde hafif bir çay kokusu olup olmadığını, ya da belki de çayı sandal ağacı ve karanfil tadı ile çıkıp çıkmadığını.

Çay demlendiğinde Grace, "Bunun başka bir anlamı var, biliyorsun," dedi.

"Hmm?" Bir an için onun ne demek istediğini anlayamadı.
Çay başka bir şey mi ifade ediyordu?

Kız ona fincanı uzattı. Eldivenli ellerinde fincan çok küçük geldi. "Eğer zaten zehirlenmişse. O zaman senin söylediklerinin bir önemi kalmazdı söylediğinin bir önemi olmazdı."

Ona gözlerini kırptı, ama gerçek yavaş yavaş zihnine işledi, sanki su ahşabı ıslatır gibi. "Hayır. Hayır, fark etmezdi, değil mi? Yaptığım hiçbir şey onu kurtaramazdı."

Büyük bir yükten kurtulmuş gibi hissetmek için çok yaşlı ve yorgundu. Üzerinde çok fazla yük kalmıştı. Ama bu düşünceyle omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Genç suikastçıyı hayal kırıklığına uğratmamıştı. Tüm başarısızlıklar, o gelmeden çok önce yaşanmıştı. Yapabileceği en iyi şey, yaptığı en iyi şey, çocuğun duyduğu son sesin nazik olmasını sağlamaktı.

Marguerite kuru giysilerle geri geldi, Tab'ı omuzlarına bir şal gibi sarmıştı. "Bunu odama girmeye çalışırken buldum."

"Mrr-r-r."

"Üzgünüm," dedi Grace. "İçeri girmiş mi?"

"Hayır, kapıda birkaç çizik daha var." "Kirama ekle."

Stephen, Marguerite'in Grace'in ev sahibi, ortağı ve görünüşe göre arkadaşı olduğunu zihninde not etti.

Biri kapıyı yumrukladı.

Grace şaşırtıcı derecede kötü bir küfür etti ve Stephen'ı güldürdü.
"Kapalıyız," dedi. "Tabelayı görmüyorlar mı?"

"Sanırım bunun bir önemi yok," dedi Marguerite, elmas pencerelerden dışarı bakarak. "Charlock Veliaht Prensi'nin üniforması var."

"Ona daha sonra gelmesini söyleyeceğim."

"Prensin elçisini değil, ona söylemeyeceksin. Onu içeri al." Masadaki kağıtları toplayıp ceketinin cebine koydu.

Grace iç geçirdi ve kapının kilidini açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Majesteleri Veliaht Prens'ten bir mesajım var," dedi adam. Marguerite kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı.

"Oh. Öyleyse içeri gelseniz iyi olur." Kapıyı açtı.

Adam içeri girdi, sırılsıklam ve perişan bir haldeydi. Çok yakışıklıydı, ya da sırılsıklam olmasaydı öyle olurdu. Bal rengi saçları vardı ve üniforması ona çok ıslak bir eldiven gibi oturuyordu.

Grace'e derin bir reverans yaptı, sanki şu anda boğulmuş bir fareyi taklit etmiyor gibi. Dikleştiğinde, göğsünde kehribar rengi bir kristal bulunan ağır altın bir kolye sallandı. "Usta Parfümcü Angelica ile görüşme şerefine nail olabilir miyim?"

"O benim," dedi Grace. Avuçlarını pantolonuna sürterek elini uzattı.

Haberci elini tuttu, ama sıkmak yerine dudaklarına götürdü. Stephen, onun kolunu koparmak ve sonra belki de onunla kafasına ve omuzlarına vurmak için kısa ve yoğun bir istek duydu.

Kes şunu. Sakin ol. Sen bir şövalyenin mirasçısısın. Hiçbir kadına, kemiğini koruyan bir sokak köpeği gibi davranamazsın.

Ayrıca, ilk tanıştığınızda elini öpebilirdin. Öpmedin.

Bu senin suçun.

Onu bir ara sokakta kuru kuruya beceriyordum, diye hatırlattı kendine. *O noktada el öpücüğünden biraz daha öteye geçmiştik ve bu konu bir daha gündeme gelmedi.*

Grace elini geri çekti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ben, ah... merhaba?"

"Benim adım Ethan DuValier," dedi elçi. "Charlock Veliaht Prensi adına geldim."

Sanki alkış beklermişçesine ya da Grace'in bu fikir karşısında bayılmasını beklermişçesine dramatik bir şekilde durakladı.

"Uh... tamam?" dedi Grace.

DuValier iyi toparladı, Stephen bunu kabul etmeliydi. "Evet, Majesteleri beni sizinle konuşmak için gönderdi. Toplantınızdan çok etkilendi ve hizmetlerinizi almak istiyor."

"Hangi hizmetleri istiyor?"

En iyisi parfümcü olarak becerileri olsun, yoksa Majestelerinin kolunu koparıp onunla döverim.

"Senin onun için hazırladığın kokuyu çok beğendi," dedi Ethan. "Biz ayrıldığımızda Charlock'a götürmek için daha büyük bir miktar satın almak istiyor. Diyelim ki... on şişe?"

Grace kısa bir süre alt dudağını ısırdı. "Korkarım o kadar çok hazırlamadım, ama eğer prens... Majesteleri üç gün bekleyebilirse, bunu ayarlayabilirim."

"Üç gün fazlasıyla yeter," dedi Ethan. Sıcak bir gülümsemeyle. "Çok memnun kalacak. Peki fiyatı ne olacak?"

"Yetmiş beş altın taler," dedi Marguerite, Grace konuşamadan.

Stephen yüksek sesle ıslık çalmadı, ama az kalmıştı. Altın taler, Archenhold'da kullanılan en yüksek değerli madeni paraydı. Yetmiş beş tanesi, bir aileyi bir yıl boyunca, kanalizasyon ve kaldırımları olan nezih bir mahallede barındırabilirdi. Onun büyüdüğü çok dar binanın kirası ayda beş gümüş talerdi ve gümüşün değeri altının yarısından azdı.

Grace'in gözleri bir an için parladı, ama DuValier'e gülümsedi. "Veliaht Prens için indirim var, anlıyorum. Evet, tabii ki."

"Onun himayesinden onur duyuyoruz," dedi Marguerite sıcak bir şekilde.

Ethan başını eğdi, ama bunu inkar etmedi. "Bunu kendisine şahsen sunma şerefini bize bahşetmenizi umuyor. Üç gün sonra bir araba ile gelebilir miyim?"

Grace bir şey söylemeyince Marguerite, "Elbette," dedi. Ethan'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Affedersiniz, Bay DuValier, ama ya aksanınız mükemmel, ya da aslen Charlocklu değilsiniz."

Ethan hüzünle güldü ve ıslak saçlarını gözlerinden itti. "Beni ele verdiniz, bayan...?"

"Marguerite. Ben usta parfümcünün asistanıyım." "İş

ortağı," diye itiraz etti Grace.

"Tabii, tabii." Stephen'a baktı. Açık, dostane bir ifadesi ve sıcak kahverengi gözleri vardı. Stephen ondan hemen hoşlanmadı. "Siz kimsiniz?"

"Stephen. Ben Fare Tapınağı'nda hizmet

ediyorum." "Bir şövalye mi?"

"Hayır. Sadece bir askerim." Bu, pek çok şeyi atlamış olsa da, yanlış değildi.

"Anlıyorum." Marguerite'e döndü. "Evet, Marguerite Hanım, aslında ben Anuket Şehrindenim. Ama şu anda Charlock'a hizmet etmek benim için büyük bir şans."

"O halde neredeyse evine dönmüş sayılırsın," dedi Marguerite.

Ethan, görünüşe göre, Archon's Glory'nin Anuket Şehrine ne kadar az benzediğini ifade etmek için fazla diplomatikti, her ne kadar iki şehir nispeten yakın olsa da. "Ne yazık ki, veliaht prense hizmetim nedeniyle Anuket'e sık sık dönmem mümkün değil. Ama her halükarda bu sadece nostalji olurdu. Artık benim evim Charlock. Oraya gittiğimde hemen aşık oldum."

Son sözlerini söylerken Grace'e sıcak bir gülümsemeyle baktı. Stephen, ona üstünlük kurma dürtüsüne direndi. DuValier'den daha iriydi, bunu kanıtlamasına gerek yoktu.

Grace'in dikkati dağılmıştı ve Stephen, onun kafasında parfüm detaylarını düşündüğüne yemin edebilirdi. "Zencefil," diye mırıldandı, DuValier'in omzunun üzerinden belirsiz bir şekilde bakarak. "Yeterince zencefilim var mı?"

"Üç gün o zaman," dedi Marguerite kararlı bir şekilde.

"Evet, elbette. Sizi yaratıcılık sanatınızla baş başa bırakayım. Sizi tekrar görmek benim için büyük bir zevk olacak, Usta Parfümcü," dedi Ethan. Peleriniyle derin bir reverans yaparak Grace'e selam verdi. "Benim için... büyük... bir zevk."

Kol kolayca çıkmazsa, pelerini boğazına tıkabilirim.

"Evet, sorun değil," dedi Grace, sesi daha da dalgınlaşmıştı.

Marguerite'e daha az etkileyici bir selam verdi, Stephen'a üstünkörü bir baş selamı yaptı ve sanki kendisi veliaht prensmiş ve dışarıda yağmur yağmıyormuş gibi kapıdan çıktı.

Büyükelçiliğe dönerken boğulmasını ummak muhtemelen yanlış olurdu.

"Yetmiş beş altın taler!" dedi Grace, Marguerite'e dönerek. "Tanrım! Hazır başlamışken Charlock'ta bir yazlık ev de istesene!"

"Ama bunu çok güzel hallettin," dedi Marguerite. "'Veliaht Prens için indirim.' Neredeyse dişlerimi yutacaktım."

"Rakamı duyduğumda boğulacak gibi olduğumu görmesinden korktum." "Yani normalde bu kadar pahalı değil mi?" dedi Stephen.

"Tanrım, hayır! Sanırım bir yılda o kadar kazanmıyorum!"

"Özel hizmet pahalıdır," dedi Marguerite, sakin bir şekilde. "Charlock bunu ödeyebilir ve farkına bile varmaz. Ne kadar ücret aldığınız duyulduğunda, soylular birbirlerini etkilemek için ne kadar para harcadıklarını göstermek için sizden parfüm almak için can atacaklar."

Grace ellerini yüzüne götürdü. "Üç yıl önce, ekmek almaya bile gücüm yetmiyordu," dedi, kimseye özel olarak. "Çimlenmiş patatesler ve o kadar eski ki isimleri olan şalgamlarla yaşıyordum."

Stephen'ın göğsünde bir dayanışma duygusu yükseldi. Yoksullukta savaşa benzeyen bir şey vardı. Ya yaşamıştın ya da yaşamamıştın ve yaşamamış olanlara bunu açıklamak gerçekten mümkün değildi. "Ben de o durumdaydım," dedi, istemeden daha sıcak bir ses tonuyla. Grace, anlayışla onun gözlerine kısa bir süre baktı, sonra ikisi de başka yere baktı.

"Üç yıl uzun bir süre," dedi Marguerite.

"Gerçekten," dedi Stephen. Üç yıl önce, yaşayan bir tanrısı vardı... ama bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

"Benimle gelir misin?" dedi Grace.

"Evet, tabii ki," dediler Stephen ve Marguerite aynı anda.

Stephen kızardı. Grace'in kiminle konuştuğu belliydi. "Ben... ah..."

Marguerite ona eğlenceli bir acıma bakışı attı. "Sen de gelmelisin. Eğer bir... ne demiştin? Silahlı adamımız olursa, daha iyi görünürüz."

"Onlar ne yapar ki?" dedi Grace.

"Şey, silahlı adam..."

"Ağır işleri yapan bir koruma," dedi Marguerite. "...aşağı yukarı öyle, evet."

"Senin bir şövalye olduğunu sanıyordum," dedi Grace.

Bu onu incitmemeliydi, ama yine de biraz incitti. "Sadece basit bir askerim," dedi. "Tanrı beni çağırmadan önce piyadeydim."

"Tanrının hizmetinde şövalye yapılmaz mı?"

"Aziz, yapmaz," dedi. "Onun hizmetine çağrılan şövalyeler var, ama ben onlardan biri değildim." Hafifçe gülümsedi. "Ayrıca şövalyeler genellikle atlı savaşçılardır ve atların çılgın savaşçılara ilgi duymadığını kesin olarak söyleyebilirim."

"Sen şövalye gibi davranıyorsun," diye mırıldandı Grace, aşağı doğru kıvrılan ağzı daha da aşağı doğru kıvrıldı. Stephen kaşlarını kaldırdı. "Oh, bilirsin. Asil. Şövalyece." Göğsü şişti. "İnatçı." Hafifçe sönüverdi.

Marguerite sırıttı. "O zaman üç gün sonra geri gel, bizim silahşörümüz olabilirsin. Görevlerin izin verirse tabii."

"Sıçan, suikastın iç yüzünü ortaya çıkarmayı en önemli önceliğim yapmamı nazikçe önerdi. Bunun bu kapsamda olacağını düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Marguerite, ona açıkça kafasında bir şeyler döndürdüğünü gösteren bir bakış attı.

"Onların ilgilenmeyeceklerini bekleyemezdin," dedi Stephen.

"Hayır, sanırım bekleyemezdim." Marguerite ayağa kalktı, Grace de öyle. Stephen, kovulduğunu anlayan işaretleri okuyabiliyordu.

"Üç gün sonra o zaman," dedi ve kapıdan çıktı, elini öpme cesaretini gösterebilseydi keşke diye düşündü.

"Seni isteyen adam gidiyor," dedi Marguerite, paladinin karanlık silueti yağmurda kaybolurken.

"Ne?" Grace ona şaşkın şaşkın baktı.

"Hayır." "Tabii ki istiyor."

Hoş bir düşünceydi, ama Grace suikast girişiminin ertesi sabahını çok net hatırlıyordu. Ona kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söylediğinde, onun da ona, *onun için* orada olmadığını çok garip ve içten bir şekilde açıklamak zorunda kaldığını.

Ona çorap vermişti ama çoraplar romantik bir hediye sayılmazdı, değil mi? Ayaklarının üşüyeceğinden endişelenen birinin varlığını ne kadar takdir edeceğini bilemezdi. "Hayır. O buraya sadece sen çağırdığın için geliyor. Çünkü... bilirsin... her şey yüzünden."

"Bence tek neden bu değil."

Grace iç geçirdi. "O zaman muhtemelen benim için değil, senin için buradadır."

Elbette öyledir. Arabada gözlerini ondan ayırmadı. Neden ayırsın ki? Marguerite zeki, çekici, eğlenceli ve nazikti. Erkeklerin hayranlık duyacağı bir vücuda sahipti ve kendini bir korsan kraliçesi gibi taşıyordu. Grace ona hiçbir şey kıskançlık duymuyordu. O da Marguerite'i seviyordu. Açıkçası, kendisi yerine Marguerite *olmayı tercih ederdi*. Ama Marguerite varken, dağınık atölyesi ve tuhaf gelinciği olan garip gri fareye hangi erkek iki kez bakar ki?

Ama lanet olsun, bazen keşke...

"Saçmalama," dedi Marguerite. "O dürüst, onurlu ve nazik bir adam, muhtemelen yatmadan önce dua ediyor." Kaşlarını çattı. "Aslında o bir şövalye, bu yüzden bu kısmı söylemeye gerek bile yok. Böyle bir adamın bana ne faydası olabilir ki? Ve benim ne faydası olabilir ki?"

Grace, onu savunmak için mantıksız bir dürtü hissetti. Marguerite onu çok sıkıcı birisi gibi gösteriyordu. *O çorap örüyor. Bu kesinlikle bir şey ifade etmeli,* değil mi*?* Bu iyi bir argüman gibi görünmedi, bu yüzden "O seni sürekli izliyor" diye karar kıldı.

"Sadece benim casus olduğumu düşündüğü için."

"Sen ona casus olduğunu pratikte *söyledin*."

"Evet, öyle. Bu tür şeyleri halletmek daha kolaydır, böylece daha sonra başına bela olmaz. Ve Sıçan Tapınağı'ndaki Piskopos da aptal değil, paladin anlamasa bile o anlardı."

Grace, çalışma odasına geri dönerken ona şüpheci bir bakış attı. "Her neyse, bu onun benim için burada olmadığı gerçeğini değiştirmez."

"Kesinlikle benim için burada. DuValier denen adam seninle flört ederken domuz gibi kıllanmıştı. Bana bakıyorsa, göz ucuyla *seni* izlediğini fark etmemeni umduğu içindir."

"Hayal kuruyorsun," diye mırıldandı Grace. "Ve hayal kurmasan bile, öyle bir adamla ne yapacağım ki?"

Hayal gücü ona çok ısrarcı önerilerde bulunuyordu. Örneğin, zırhını çıkarıp o kütlenin ne kadarının zırh, ne kadarının kas olduğunu görmek gibi. *Tabii ki, sadece araştırma amaçlı.*

Marguerite, sanki bu düşüncelerin bir kısmını okuyabiliyormuş gibi, ona eğlenceli bir bakış attı. "Oh, aklıma birkaç şey geliyor."

Grace yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. *Aman Tanrım! Neyim var benim? On yedi yaşında zanaatkarın çırağıyla birbirimizin bekaretini bozduktan sonra artık utangaç bir bakire değilim. Ve o da utangaç bir bakire değilse, benimle bir gece geçirip yine de hayal kırıklığıyla gidecektir.*

Stephen o kadar kibardı ki, bunun korkunç olduğunu bile söylemezdi. Muhtemelen sadece bekârlık yemini eden bir tarikata katılmak için güçlü bir çağrı hissederdi.

"Bütün erkekler Phillip gibi değildir," dedi Marguerite nazikçe. "Bunu düşünebilirsin

bunu düşünebilirsin."

Grace başını salladı. Kocasının adından sapkın bir güç alıyordu. Öğrenmesi yavaş olabilirdi, ama bazı şeyler sonunda kafasına kazınmıştı. "Hayır. Hayır, sanmıyorum. Öyle bir adam için bile olmaz."

Yirmi iki

Üç gün sonra, ön odadaki bir sandalyede oturmuş, paladinin gelmesini bekliyordu.

Kendine onu görmek için sabırsızlanmadığını söyledi. Sadece dükkân kapalı olduğu için kapıyı açmak için orada olması gerekiyordu. Hepsi bu kadar.

Simya kitabını karıştırdı ve rastgele bir sayfayı açtı. "Gelecekte beni neler bekliyor, kitap?"

...bu bileşik, asil mineral kükürtten oluşur ve Bilgelerin kara kurşunu olarak övülür, Güneş'in yüceltildiği ilk göksel işareti sembolize eder ve aşırı tatlı bir kokuya sahip kırmızı bir yağ formundadır...

Grace, kükürt içeren herhangi bir şeyin olağanüstü bir tatlılığa sahip olabileceğinden şüpheliydi. Kafasını kaldırdığında, zırhlı bir figürün caddeyi geçmeye çalıştığını gördü.

O, kapıyı çalınmadan önce ayağa fırladı ve kapıyı açtı. Stephen içeri girdi.

"Yorgun görünüyorsun," diye patladı Grace ve hemen dilini ısırmak istedi.

Ama doğruydu. Gerçekten yorgun görünüyordu. Stephen her zamanki gibi yakışıklıydı, ama yüzündeki keskin hatlar yorgunluktan yumuşamış, gözlerinin altında derin gölgeler oluşmuştu.

"Yorgunum," diye itiraf etti Stephen. Omuzlarından pelerinini çıkardı. "Son birkaç gün çok işim vardı. Ama en azından şimdilik yağmur durdu."

"Temizlik işleriyle mi uğraşıyordun?" diye sordu Grace.

"Hepimiz çalıştık." Başını salladı. "Çok fazla insan çok şey kaybetti ve zaten başlangıçta da fazla bir şeyleri yoktu. Sel duvarları yıktı,

yani... çok ağır işler var. Ve birkaç yağmacıyı uzaklaştırdık, çok fazla değillerdi. İnsanlar nazikti."

"Nazik olmak iyidir," dedi Grace. *Bu çok anlamlıydı. Aferin bana.*

"Peki ya sen?"

"Çalışıyorum." Arka odayı belirsiz bir şekilde işaret etti. "Çok karmaşık bir tarif değil, ama safran biraz zorlu. Atölyemin yarısı şu anda sarıya boyandı. Ve büyük bir siparişti."

Adam başını salladı. "Üç gün makul bir süre miydi?"

"Eh, yeterince makul. El ile teslim etmek zorunda olmasaydım sorun olmazdı."

"Ah."

"Veliaht Prens'in beni neden oraya çağırdığını anlayamıyorum," diye mırıldandı, avuçlarını pantolonuna sürterek. "Marguerite de kolaylıkla teslim edebilir."

"Sanırım seni ilginç buluyor," dedi Stephen, neredeyse çalışılmış bir tarafsızlıkla.

"Parfümler o kadar ilginç değildir," dedi Grace. "Yani... şey... tabii ki ilginçtirler. Ama bir prens? Onun daha önemli işleri vardır herhalde." Veliaht Prens'in onu kişisel olarak ilginç bulduğu fikri o kadar tuhaftı ki, yanlış duymuş olabileceğine karar verdi.

"Bence onlar ilginç," dedi Stephen.

"Sen *çılgın* bir *şövalyesin*," dedi Grace. "Ben çok zamanımı otları buharlamakla geçiriyorum. İnan bana, sen benden çok daha ilginçsin."

"Buharda pişirilmiş otlarla çılgına dönme ihtimalin daha düşük, sanırım." "Çılgına dönmek mi?" Grace başını eğdi. "Sen öyle bir şey mi yapıyorsun?"

Stephen ona o kadar uzun süre baktı ki, Grace yanaklarının kızardığını hissetti. "Özür dilerim," dedi Grace. "Bunu söylememem mi gerekiyordu? Kahretsin. Özür dilerim. Belki herkes biliyor. Ben buraya, yani Archenhold'a, tam da senin tarikatın... şey...

"Aziz öldüğünde," dedi Stephen, neredeyse nazikçe.

"Evet," dedi. "Özür dilerim. Sanırım bazı ayrıntıları kaçırdım. Hâlâ... şey..."

"Berserker krizlerine yatkın mısın? Evet, korkarım öyle."

Ona, açıkça bir şey bekleyen ve en kötüsüne hazırlıklı olan bir ifadeyle bakıyordu ki, Grace ne söyleyeceğini bilemedi. "Huh" demekle yetindi.

Koyu renkli kaşları, resepsiyondan sonraki gün kendini ateşe verdiğinde olduğu gibi, yukarı doğru kalkmaya başladı.

"Yani, şu anda öyle bir şey yaşamıyorsun," dedi, bu garip durumu çabucak doldurmak için aceleyle.

"Hayır," dedi Stephen. "Öyle olsaydı bilirdin."

Oh, hayır. Sanırım çığlık atıp kalkanını ısırıyor falan. Stephen'da böyle şiddetli bir duygu olduğunu hayal etmek zordu. Her zaman çok sakin görünüyordu, biraz sinirli olsa da. "Sık sık olur mu?"

"Bir yıldan fazladır yaşamadım. Bundan kaçınmaya çalışıyorum."

"Oh! Evet, tahmin edebiliyorum." Başka bir şey söylemek için uğraştı. "Kaybın için üzgünüm. Tanrıyı kaybettin, yani. Çok zor olmuş olmalı."

O, okunması imkansız gözlerle ona sabit bir şekilde baktı. Grace alt dudağını ısırdı. "Ee... zor muydu? Tanrılar nasıl çalışır bilmiyorum."

Adam nefes verdi. Grace bir an için adamın kızacağını sandı, ama adam soruyu ciddiye aldı. Grace, adamın tüm sorularını ciddiye aldığını, üzerinde düşündüğünü ve cevap vermeye değer bulduğunu fark etmişti. Buna alışık değildi.

"Bunu tarif etmek zor," dedi sonunda. "O an, sanki içim boşaltılmış gibiydi. Sanki biri vücuduma uzanmış ve avuç dolusu etimi koparmış, geri kalanım da deliklerin etrafında çökmüş gibiydi."

Grace yutkundu. Onu teselli etmek için elini uzatmak istedi, ama cesaret edemedi.

"O zamandan beri..." Lambanın ışığında kesilmiş mücevherler gibi parıldayan, büfenin üzerindeki küçük şişeleri gösterdi. "Şey. Göğsünün içinde bir şişe olduğunu hayal et. Bunlar gibi camdan bir şişe. Ve içinde bir şey var... muhteşem bir şey..."

Parmağını uzattı ve en yakın şişenin yüzeyini okşadı. "Orada olduğunu hayal et, kalbin, ciğerlerin veya omurgan gibi. Bazen onun farkındaydın, bazen ışık veya ısı yayıyordu ama çoğunlukla sadece oradaydı. Ve çok nadiren, şişeyi açardın ve altın ateş gibi üzerine dökülürdü."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Grace, söylemek istediği her şeyi söylediğini düşünmüştü, ta ki tekrar konuşana kadar. "Ve sonra bir gün, hiçbir uyarı olmadan... paramparça oldu."

Bir an için Grace, sözlerini eyleme geçireceğinden korktu. Ama elleri de geri kalanı gibi nazikti ve geri çekilerek

bileği bozmadan geri çekildi. Şişeye baktı, ama Grace onun gerçekten gördüğünü düşünmedi. "Aynen öyle," dedi, sesi alçaldı. "Tüm ışık ve ısı kayboldu. Emici bir karanlık. Ve göğsünde kırık cam parçaları kalır, her hareket ettiğinde seni paramparça eder."

Dışarıdaki sokaktan bir araba geçti. Atın nalları kaldırım taşlarında gürültü çıkardı, sonra sessizliğe gömüldü.

"Üzgünüm," dedi Grace, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle. *Neden sordum ki? Sormamalıydım. Hiçbir şey söylememeliydim.* Tanrılar, şimdiye kadar öğrenmesi gereken onca ders varken, neden ne zaman susması gerektiğini öğrenmemişti?

"Ben de üzgünüm. Eh, kardeşlerim ve ben, elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Yapamayanlar öldü. Geri kalanlarımız ise, sanırım, ya çok inatçı ya da aptal ya da görevine bağlıydık, bu yüzden yaşamaya devam ettik."

Grace'in söylediği her şey durumu daha da kötüleştirdi, bu yüzden bir şey söylemeyi bıraktı ve yerine ona sarıldı.

Garip bir sempati dolu kucaklaşma deniyordu, çünkü garip sempati dolu sözler onu pek bir yere götürmemişti. Stephen şaşırmış gibiydi. Grace bir an için onu daha da kırdığını düşündü, ama Stephen kollarıyla onu sardı ve dikkatlice kucaklaşmaya karşılık verdi.

Göğsü çok genişti. Sertliği kısmen zincirden kaynaklanıyordu, ama kollarında zincir yoktu ve kolları hala sırtına sıcak taş gibi geliyordu. Aniden burnuna zencefilli kurabiye kokusu doldu.

Vücutları arasında bir sıcaklık yükseldi. O sadece bir anlık rahatlık istemişti, ama birden göğüslerinin onun göğsüne bastırıldığını ve kalçalarını sadece birkaç santim ayırdığını fark etti. Sonra o hafifçe hareket etti ve o birkaç santim de kayboldu, aralarında sadece omuzlarından uyluklarına kadar uzanan bir sıcaklık vardı.

Çenesini indirmiş, yanağını onun omzuna dayamıştı. Hareket etmezse, bunun sadece dostça bir jest olduğunu iddia edebilirdi. *Öyleydi! Hepsi bu kadardı!*

Dostça gelmiyordu. Aynı anda hem tehlikeli hem de rahatlatıcı geliyordu, sanki güvenli, korunaklı bir yerde duruyor ve oraya aitmiş gibi, ve bu inanılmaz derecede tehlikeliydi, her şeyi altüst edecekti, hayatı olduğu gibi iyiydi ve eğer uzaklaşmazsa, hayatında bir şeyler sonsuza kadar değişebilirdi.

Adamın elleri beline kaydı. Sanki ateşe basılmış gibi, her parmağının sırtında yayıldığını hissedebiliyordu. Adam kolunu sıkılaştırarak onu kendine doğru çekti, kalçaları birbirine değiyordu ve belki de uzun zamandır

başka bir bedenin vücuduna değdiğini hissetmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti, ama bir sarsıntı onu sardı ve aniden, şok edici bir şekilde tahrik oldu. Zincir zırh ve eldiven giyen, cildine bile dokunmayan bir adamı kucaklamaktan daha fazla tahrik olmuştu.

Tanrım, tanrım, ne yapacağım, bu doğru olamaz, böyle hissetmek istememiştim...

Vücudu bu hissi açıkça çok seviyordu. Vücudu ona sürtünmek ve mırıldanmak istiyordu. Vücudu, sokak kedisinden daha utanmaz, lanet olası bir aptaldı.

Neden zencefilli kurabiye gibi kokmak zorundaydı ki? Eğer o lanet olası zencefilli kurabiye gibi kokmasaydı, geri çekilip hiçbir şey olmamış gibi davranabilir ve bunun beklediğinden daha fazlasına dönüşmediğini iddia edebilirdi!

Grace çenesini kaldırdı ve ona baktı, yüzü hemen oradaydı ve çok yakındı, ama ikisi de geri çekilmedi. Gözleri bazı duygularla kararmıştı, ama artık bunun üzüntü olduğunu düşünmüyordu.

Ona, dostça bir kucaklaşmayı garip hale getirmiş gibi bakmıyordu. Ona, kurak bir toprağın ortasında bir yudum suymuş gibi bakıyordu.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama bulamadı. Çenesindeki sakal izlerini görebiliyordu. Parmakları onu dokunmak ve cildinin dokusunu hissetmek için kaşınıyordu. Ağzı kurumuştu.

Dudaklarını yaladı ve adamın gözleri bu harekete kilitlendi, oysa o bunu bilerek yapmamıştı, sadece konuşurken sesi kısılmadan konuşamıyordu, ama ne söyleyecekti ki?

Adam başını ona doğru eğdi ve dudaklarında nefesini hissedebildi.

Marguerite'in dairesinden merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. O ve Stephen, sanki gençlermiş ve birinin ebeveynleri aniden eve gelmiş gibi birbirlerinden ayrıldılar.

"Ah, burada olduğunuz iyi." Marguerite ikisini birden süzdü ve gözleri hafifçe kısıldı. Grace, insan derisinde parmak izi kalmadığını ve onların ne yaptığını bilmesinin imkânsız olduğunu kendine söyledi.

Yani hiçbir şey. Yani bir kucaklaşma. İnsanlar kucaklaşır. Arkadaşlar kucaklaşır. O ve ben arkadaşız.

Değil miyiz?

Elbette, Stephen'ı o kadar uzun süredir tanımıyordu, ama birden fazla ceset üzerinde bağ kuramıyorsan, ne üzerinde bağ kurabilirsin ki?

"Tanrım, Grace, bunu giyemezsin."

Grace kendine baktı. En iyi pantolonlarından birinin üzerine temiz bir tunik giymişti, Tab'ın pençelerini bilemediği pantolonlardan biri. "Giymem mi?"

"Resmi bir toplantıda giyemezsin."

"Üç saat boyunca beni başka bir elbiseye sokmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Gerekirse giydiririm."

Oradaki tek kişiye sessiz bir rica bakışı attı. "Bence olduğun gibi çok güzelsin," dedi Stephen centilmenlikle.

Marguerite onu yakasından tutup merdivenlere doğru sürüklemeye başladı. "Güzel olmak yetmez. Bir yıllık kâr elde etmek üzeresin, bu duruma uygun giyinmen bekleniyor."

Grace inledi ve kaderine boyun eğdi.

STEPHEN, Marguerite'in iş ortağını merdivenlere doğru sürüklemesini izledi ve rahat bir nefes aldı. Grace'in yüzündeki mahcup ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, bu biraz zaman alacaktı ve bu onun için iyi bir şeydi. O kucaklamadan kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı olacaktı. Tanrım, onu öpmek üzereydi ve bu çok kötü bir fikir olurdu.

Onu kucaklamasına neden olan şey acıma duygusuydu. Bunu biliyordu. Kimsenin acıma duygusunu istemiyordu, hele ki onun acıma duygusunu hiç istemiyordu. Yine de, kolunu göğsüne dolayıp ona sarılmak için eğildiğinde, bu hareketin bariz masumiyetine rağmen, göğsünde ve... şey, çok daha aşağıda bir şey alevlendi.

Aralarındaki sıcaklık acıma gibi gelmiyordu. Büyük, tehlikeli ve önemli gibi geliyordu. Önemli gibi geliyordu ve bu korkutucuydu, ama durma olasılığı kadar korkutucu değildi.

Kendini onu kendine doğru çekerken buldu ve o geri çekilmedi, ona yaslandı, tüm kıvrımları ve yumuşaklığı vücuduna uyum sağladı. Nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldı, aralarındaki zırhı şeytana lanetler okurken bile. Ve eldivenler, neden hala eldiven giyiyordu ki, saçları eline düşüyordu ve deri yüzünden hissedemiyordu, ne büyük bir israf.

Onu daha önce de kollarında tutmuştu ama böyle olmamıştı. Hiç böyle olmamıştı. Stephen, buna benzer bir şey hatırlayamıyordu.

Oh Aziz, çok uzun zaman oldu, çok uzun zaman olduğu için olmalı, açlıktan ölüyorum ve her şey bana ziyafet gibi geliyor...

Sonra kız başını eğip ona baktı ve Stephen nefes almayı tamamen unuttu. Gri gözlerinde yeşil benekler olan geniş gözlerinde hiç acıma yoktu. Belki şaşkınlık. Belirsizlik. Ama aynı zamanda onunkiyle eşleşen bir sıcaklık. O ne hissediyorsa, kız da onu hissediyordu.

Kızın dili dudaklarını yaladı ve Stephen, içinden geçen ve doğrudan penisine ulaşan bir sarsıntı hissetti. Elini aşağı kaydırıp kızı kendine doğru çekmek, ağzını kendi ağzıyla kapatmak üzereydi ki, merdivenlerde ayak sesleri duydu.

Bu en iyisiydi. Tanrım, bu kesinlikle en iyisiydi. Bu kadar güçlü duygular tehlikeliydi. Üç yıl boyunca görev, umutsuzluk ve hafif bir öfke dışında hiçbir şey hissetmeyerek hayatta kalmıştı. Bunları anlıyordu. Bunları kontrol edebiliyordu.

Bu, kontrol edebileceği bir şey gibi gelmiyordu.

Burnunun köprüsünü sıktı. *Bu yanlış zaman ve kesinlikle yanlış kadın. Zaten bir suikastı çözmeye çalışıyorsun. Sakin ol.*

Beartongue, suikastçının önceden zehirlenmiş olduğunu öğrenince çok ilgilenmişti. Hâlâ Annelik'i suçlama eğilimindeydi, ama Zale'in de işaret ettiği gibi, *her şey* için Annelik'i suçlayamazlardı. ("Ne kadar istesek de," demişti avukat-rahip, gözlerinden kalay rengi saçlarını somurtarak çekerek.)

Tab arka odadan çıktı ve Stephen'a öfkeyle mrrrp diye bağırmaya başladı. Stephen, tarihin en büyük canavarı olmadığı için, bir dizinin üzerine çöktü ve misk kedisini okşadı. Kürkü kaba ve hafif yağlıydı, uzun koyu renkli koruyucu tüylerinin uçları gümüş rengi, alt tüyleri ise daha soluktu. Tam olarak bir gelincik gibi değildi, ama Stephen'ın daha önce gördüklerinden daha yakındı.

Tab okşamayı onayladı ve paladinin omzuna pençelerini koyacak şekilde ayağa kalktı. "Mrrr," dedi.

"Söyleme."

Tanrım, Grace'i öpmek üzereydi. Çok yakındı. Neredeyse dilinde onun tadını alabiliyordu. Birkaç saniye daha geçse, bu sadece hayalden öteye geçecekti. Onların araya girmesine

, yoksa işler olduğundan bin kat daha karmaşık hale gelirdi.

Ayrıca, bir kadına ne sunabilirsin ki? "Sana her zaman sıcak çoraplar sağlayacağım" kimseyi heyecanlandıracak bir cümle değil.

"Bay-y-y."

"Bu senin fikrin."

"Bayım!"

YİRMİ ÜÇ

Grace ve Marguerite nihayet merdivenlerden tekrar aşağı indiğinde, onu yerde diz çökmüş, boyun eğmiş bir şekilde, Tab'ı kucağına örtü gibi örtmüş halde buldular.

"Bu hiç rahat olamaz," dedi Grace.

"Ben bir şövalyeyim. Dizlerimin üzerinde birçok kez nöbet tuttum." Civette'ye baktı. "Genelde kucağımda bir gelincik olmadan, kabul ediyorum."

Marguerite ağzını açtı ve Grace, diz çökerek nöbet tutmakla ilgili bir şaka yapacağını anladı. "Oh, bak," diye sözünü kesti, "araba geldi."

Stephen uyuyan misk kedisini kucağına aldı ve onu koyacak bir yer aradı. Grace hayvanı almak için harekete geçti ve Marguerite aralarına girdi. "Oh hayır! Kadifeyi sansar tüylerinden temizlemek için o kadar zaman harcamadım ki, yine kirlenesin!"

Grace içini çekti. "Sandalyeye," dedi, işaret ederek.

Stephen itaat etti, gözleri Grace'in kıyafetlerini takdirle süzdü. "Beklemeye değdi," dedi. "Kraliyet seyircileri için tam uygun görünüyorsun."

Grace utangaç bir şekilde kolunu çekiştirdi. Koyu mavi kadife ceket, sanki beş mil çapındaki her bir tüyü kendine çekecekmiş gibi hissettiriyordu. Ama vücudunun tam olarak şekilli olduğundan emin olmadığı yerleri sararak, belindeki kemerle birleşince, kendisini biraz korsan gibi hissettiriyordu.

Gerçek korsanlar tüyleri dert etmezler. Onlar korsanlar ve iskorbüt gibi başka şeyler hakkında endişelenirler.

Stephen'ın gözlerindeki sıcaklıktan, tüyler *veya*
iskorbüt hakkında endişelenmiyordu.

Bir dakika sonra DuValier kapıdan içeri girdiğinde, üç gün öncesinden daha da dramatik bir şekilde elini öptü. "Malların kadar güzelsin, Usta Parfümcü," dedi.

Grace böyle yorumlara nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bu iltifattı, ama aynı zamanda açıkça kasıtlıydı. Dürüst olmak gerekirse, bu adam ona biraz Phillip'i hatırlatıyordu.

Bu onun suçu değil. Charlock'ta işler farklı yürür. Eminim kötü bir niyeti yoktur.

Bir düşünce aklına geldi. *Oh hayır, bu onun da bana iltifat etmemi beklediği anlamına mı geliyor?* Marguerite hiçbir şey söylememişti, ama belki de Grace'in bilmediğini fark etmemişti. DuValier'in kıyafetine baktı, sıcak kahverengi tonlarında, bir karga bile göz kamaştıracak kadar altın brokarlıydı. Bunun hakkında ne söyleyebilirdi ki?

Anladığı bir şeye başvurdu. "Kullandığınız parfüm çok iyi yapılmış," dedi. "Amber, tütün, reçineli bir ağaç ama aşırı kullanılan sandal ağacı değil." Kokladı. "Ve sanırım biraz da afyon. İyi bir kombinasyon." İçinden, biraz daha iyisini yapabileceğini düşündü, ama yine de iyi bir işti. Başka bir şey eklemesi mi gerekiyordu? "Size yakışıyor."

DuValier bir an şaşırmış gibi göründü, sonra gülümsedi. "Yeteneklerin, söylentilerin anlattığından çok daha fazla." Grace, kendisi hakkında söylentiler olabileceği endişesini hala kafasında tartarken, DuValier onları arabaya kadar geçirdi.

DuValier önce Marguerite'i, sonra Grace'i arabaya bindirdi. Kendisi de arabaya atladı, Stephen'a bir bakış attı ve aracın arkasına doğru işaret etti. Stephen, ifadesiz bir yüzle, Grace'in görüş alanından çıktı. O, arabacının yerine oturduğunda yayların hafif bir gıcırdamasını duydu. Bir seyis, bir uşak ya da... Kendini ne olarak tanımlamıştı? Silahlı bir adam mı? Arabada arkada oturmasının olağandışı bir yanı yoktu, ama bu durum tuhaf ve garip bir şekilde aşağılayıcı geliyordu. O, onun hizmetçisi değildi, o... onun...

O neydi ki?

Ortak mı? Tanıdık mı? Suikastçılar ve zehirleyicilerle dolu bu garip dünyada olası bir komplo ortağı mı? Ona çorap vermişti, bu kesinlikle onun bir tanıdıktan daha fazlası olduğu anlamına geliyordu. Ve onu neredeyse öpüyordu - neredeyse onu öpeceğinden emindi - ve bu neredeyse çoraplar kadar değerliydi.

Arkadaş, diye düşündü. Arkadaşla *gideceğiz*.

DuValier, veliaht prensin geçici konaklama yerine giderken sürekli konuşmaya devam etti. Hepsi hafif, iltifat dolu şakalarla doluydu ve Grace beş dakika sonra bunu yorucu bulmaya başladı. Marguerite boşluğu doldurarak aşırı derecede flört etmeye başladı, Grace ise pencereden dışarı bakarak pahalı döşemeli pahalı bir arabanın kokusunu nasıl taklit edebileceğini merak ediyordu, ancak araba hafif nemliydi ve yaklaşan küf kokusu geliyordu. *Kadife yerine orman, toprak ve sıcak, hafif tozlu bir şey... Hmm, küfle ne yapacağımı bilmiyorum. Belki gerçek küf kullanabilirim. Acaba daha önce kimse bunu izole etmeye çalışmış mıdır?*

Stephen üşümüş müdür acaba? Bir kez olsun yağmur yağmıyor ama orada hava sıcak olamaz. Ah, tanrım.

Araba durduğunda DuValier indi. İki kadına yardım etmek için döndü, ama Stephen ondan önce davrandı, onun yanından akıcı bir hareketle geçip eldivenli elini uzattı. Grace ona gülümsedi. *Dostum*. Hâlâ zencefilli kurabiye gibi kokuyordu.

DuValier çok hafif bir şekilde rahatsız olmuş gibiydi. Stephen'ın yüzü granit gibiydi. Paladin, bir adım geriye ve Grace'in soluna, şeref kıtası pozisyonunda yürüyerek sorunu daha da karmaşık hale getirdi. Grace, onun varlığını hissederek omzunun üzerinden baktı ve sırtı kılıç gibi dikti. Kesinlikle askeri bir görünümü vardı.

Eh, paladin olmadan önce askerdi. Ve sanırım paladinler sadece ilahi askerlerdir. Yine de biraz rahatsız ediciydi.

Rahatsız olan tek kişi o değildi. DuValier, Marguerite ve Grace'in önünde yürümek zorunda kaldı, bu yüzden onlarla konuşmak için neredeyse geriye doğru yürürcesine dönüp durmak zorunda kaldı. Elinden geleni yaptı, ama gözleri sürekli Grace'in omzunun üzerinden onun bekçisine kayıyordu. Marguerite, Grace'in uzun tecrübesinden bildiği, Elkinslough nehri kadar geniş bir sırıtışın yerine geçen sakin bir gülümseme takınmıştı.

Araba, küçük bir saray ile büyük bir otelin karışımı gibi görünen, üst düzey ziyaretçileri ağırlamak için ayrılmış resmi konuta girmişti. Archenhold'un resmi tarzında, tamamen taş, kemerler ve yüksek sütunlardan oluşuyordu. Grace, Anuket Şehri'nin tarzına kıyasla buradaki çizgilerin ne kadar temiz olduğunu oldukça beğeniyordu. Anuket Şehri'nde süslemek istemediği bir cephe ya da on hayvan ve Refah'ın alegorik bir temsilini oyulamayacak bir taş yoktu.

İki uşak heybetli çift kapıyı açarken DuValier, "Usta Parfümcü," dedi, "veliaht prensin evinden uzaktaki evine hoş geldiniz. Sizi Charlock'taki saraya davet edemediğim için üzgünüm. Archon's Glory'nin misafirperverliğini hiçbir şekilde küçümsemek istemem, ancak buradaki ortam elbette çok farklı ve kimse misafirlerini kendi evinde olduğu kadar iyi ağırlayamaz."

"Uh... tabii," dedi Grace. Tavus kuşu tüyleriyle dolu çok büyük vazoların bulunduğu görkemli girişe göz gezdirdi. Orada tütsü kokusu ve onun altında da ahşap cilası ve çamaşır suyu kokusu vardı. Kokusu hoş değildi, özellikle de birçok binanın koktuğu düşünülürse. "Temiz kokuyor."

Marguerite elini ağzına götürdü.

DuValier gülümsedi. "Siz gerçekten özgün birisiniz, Usta Parfümcü Angelica."

"Anlamadım?" dedi Grace otomatik olarak.

"Özür dileyecek bir şey yok. Bu çok ferahlatıcı." Yine omzunun üzerinden baktı. "Siz bizi terk edene kadar, silahşörünüz mutfağı ziyaret edebilir."

Grace gerildi. Marguerite konuşmak için ağzını açtı, ama Stephen ondan önce davrandı. "Bayan Angelica nereye giderse, ben de oraya giderim," dedi, sesi o kadar derindi ki Grace botlarının içinden bile duyabiliyordu.

"Burada saldırıya uğrayacağından korkmanıza gerek yok," dedi DuValier, kendini kaybedip paladine hitap edecek kadar.

"Bir kavanozu açması gerekebilir," dedi Stephen, sakin bir şekilde. "Ya da ağır bir şeyi taşımak. Görevim açık."

Marguerite'in bir dakikaya ihtiyacı vardı. Karşılaşmalardan hiç hoşlanmayan Grace, gülmek mi yoksa dehşetle çığlık atmak mı gerektiğini bilemiyordu. Ne *yapmaya* çalışıyorlardı*?*

DuValier'in ağzı açıldı, sonra kapandı. Böyle bir ifadeye nasıl cevap vereceğini hiç bilmiyordu. Bir süre sonra kendini toparlayıp gülerek, "Usta Parfümcü'nün karşılaşabileceği kavanozları açabilecek pek çok insan olduğunu sanıyorum," dedi.

Stephen başını eğdi, altın renkli üniformalı adama baktığı çok açıktı. "Yüksek raflardaki eşyalara ulaşmada da çok yetenekliyim."

Grace daha fazla dayanamadı. "Veliaht Prensi bekletmek istemem," dedi. Tanrılar, başka ne bu işi hızlandırabilir ki? "Ve... şey... ayakkabılarım ayağımı sıkıyor."

Diğer üç kişi de onun ayaklarına baktı. Grace kızardı ve söz konusu ayaklarını sinirli bir şekilde hareket ettirme dürtüsüyle mücadele etti.

"Bir sandalye getirebilirim," dedi DuValier

aceleyle. "Seni taşıyabilirim," dedi Stephen.

Marguerite'in omuzları bastırılmış kahkahalarla titremeye başladı.

Ey tatlı tanrılar ve tanrıçalar, benim için kavga *mı ediyorlar?*

Bu çok gülünçtü. Saçmalıktı. Hiç mantıklı değildi. Kimse Grace gibi tuhaf, küçük, gri bir fare için kavga etmezdi. Böyle bir şey olmazdı. Ama Stephen neredeyse onu öpecekti. Grace bundan neredeyse emindi. Ve ona çorap vermişti, ama bu ona çorap vermekle biriyle kavga etmek arasında büyük fark vardı. Baladlarda erkeklerin senin için kavga etmesi romantik bir şey gibi gösterilirdi. Gerçekte ise bu durum çok utanç verici ve çok garipti. Grace suçluluk duyması mı yoksa ikisini de tokatlaması mı gerektiğini bilmiyordu.

"Hizmetçilerinize çok büyük bir özgürlük tanıyorsunuz," dedi DuValier, bir silahşörle kavga etmenin onuruna yakışmadığını hatırlamış gibi. Boynunda asılı olan kehribar kristali parmaklarıyla okşadı.

"O bir hizmetçi değil," dedi Grace öfkeyle. "O... ah..." Kahretsin, ne dedi ki?

"Onun hizmetine yemin etti," diye gürledi Stephen. "Yemin ederek."

"Öyle mi?" dedi DuValier, ki bu iyiydi, çünkü aksi takdirde Grace bunu söyleyecekti ve bu da etkiyi oldukça bozacaktı. "Senin Rat Tapınağı'na yemin ettiğini sanıyordum."

"Ben çok yemin ederim."

"O ayakkabılar hakkında," dedi Marguerite aceleyle. Grace dramatik bir şekilde topallamaya çalıştı. Ayakkabıları aslında o kadar da kötü değildi, ama insanlar tartışırken onu salonda ayakta bekletmeye devam ederlerse, onları çıkaracaktı. Muhtemelen birinin kafasına vurmak için. DuValier vazgeçti, topuklarını döndü ve onları binanın içinden geçirdi.

Grace başka bir resmi sunumdan korkuyordu, ama Charlock'tan gelen elçi onları merdivenlerden yukarı, veliaht prensin odaları olması gereken bir süite götürdü. Buradaki mimari, kesinlikle Archenhold'dan olmayan düzinelerce duvar halısı ile yumuşatılmıştı. Halılarda, yakıcı güneşin altında av ve savaş sahneleri resmedilmişti. Grace, iklim konusunda Charlock'un nasıl bir yer olduğunu hiç bilmediğini fark etti. "Charlock çölde mi?" diye sordu.

DuValier yavaşladı ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Ah, duvar halıları. Hayır, biz gerçek bir çöl değiliz, ancak bazı bölgelerimiz kesinlikle çok kurudur. Ancak Charlock geniş bir alanı kapsar ve doğu sınırı çok bereketlidir. Goblenler Baiir'den. Dokumacıları tüm dünyada ünlüdür ve lordlarından biri bunları veliaht prensin büyükbabasına hediye olarak sipariş etti. Ama tabii ki onlar da Charlock'un nasıl bir yer olduğunu tam olarak bilmiyorlardı, bu yüzden bunları ürettiler. Güzel, ama tamamen doğru değil." Goblenlere eğlenerek baktı. "Bunlar, kraliyet ailesi seyahat ederken yanlarında götürdükleri mobilyaların bir parçası."

Grace, bir düzine duvar halısı sıradan bir şey gibi atılmışsa, kraliyet ailesinin mobilyalarının ne kadar geniş bir set olduğunu hayal etmeye çalıştı. Kaç vagon gerekir? Prens kendi mobilyalarını da getirmiş miydi? Kraliyet Sırtı'nın yabancı yatakların rahatsızlığından muzdarip olmaması için bir yatak?

Başka bir kapı açıldı ve şurup kadar yoğun bir koku dalgası yayıldı. Grace, amber, vetiver ve evet, sandal ağacı kokularını ayırt etti, ancak diğerlerine kıyasla daha hafifti. Koku sıcak ve erkeksiydi ve bu sorun olmazdı, ancak zihni hala şurup kokusuna takılıp kalmıştı ve *erkeksi şurup* kokusu, dünyanın en kötü euphemism'i olacaktı... Aslında, bunun euphemism olabileceği tek bir şey vardı. Histerik bir şekilde gülme dürtüsü hissetti ve bunu zorla bastırdı.

Veliaht Prens yataktaydı. Tamamen giyinikti ve yatak bir platformun üzerindeydi, ama yastıklara yaslanmış olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Garip bir şekilde, bu onu hiçbir şekilde zayıf göstermiyordu. Archon, geniş yatakta küçük ve kaybolmuş görünebilirdi, ama Veliaht Prens büyük, yırtıcı bir kedi gibi görünüyordu. Hatta oldukça kedi gibi bir ifadesi vardı - şu anda uzanmış ve rahatlamış olduğunu ve bir göz açıp kapayıncaya kadar harekete geçip, çevresindeki küçük, masum tüylü şeylerin üzerine atlayabileceğini söyleyen bir ifade.

Grace, kendisi de küçük, masum tüylü bir yaratık gibi hissediyordu.

Birkaç bakan, hizmetçi, görevli ya da... her ne haltsalar, Grace'den çok daha iyi giyinmişlerdi ve muhtemelen çok daha önemliydiler... yatağın ayak ucunda durmuş sohbet ediyorlardı. DuValier odaya girdiğinde başlarını kaldırıp baktılar.

DuValier, Stephen'ı hariç tutarak onları tanıttı, sonra kapının bir tarafına geçti. Grace ve Marguerite onunla birlikte hareket ettiler. Stephen, onur muhafızının resmi duruşuyla arkalarında durdu. Grace, onun

DuValier'i gölgede bırakmaya çalıştığını mı, yoksa sadece o tür bir duruşu olduğunu mu bilmiyordu. *Paladinler muhtemelen hep ayakta durup heykel gibi görünmeyi öğrenirler, değil mi? İtiraf, kötülüğü yok etmek, resmi görüşmeler, tüm müfredat.*

Marguerite eğilip fısıldadı: "Veliaht Prens birazdan sana yaklaşmanı söyleyecek. Ona doğru yürü. Bir bakan kutuyu senden alacak ve içine bakacak, sonra yaklaşmana izin verilecek. O konuşurken cevap ver, konuşmayı başlatma. Uzun sürmeyecek."

"Tamam," dedi Grace. "Tamam. Peki." Kutu neredeydi? Onda değil miydi? Arabada bırakmamış mıydı? "Şey... Nerede...?"

Stephen kutuyu ona uzattı. Grace ona minnettarlığını gösteren bir bakış attı. Stephen çok hafifçe başını salladı.

"Usta Parfümcü Angelica," dedi veliaht prens, yüksek sesle.

Neredeyse "Evet?" diyecekti ama kendini tuttu. *Doğru. Ona yaklaşmam gerekiyor. Yatağa kadar yürümem ve parfümü sunmam gerekiyor. Bunu yapmam gerekiyor.*

Küçük tahta kutuyu tutarken elleri titriyordu. Parfüm şişelerini saklamak için uygun düzinelerce tahta kutusu vardı. Cam Mahallesi'nde, muhtemelen tek başına istihdamını sağlayan bir zanaatkar vardı. Tasarımın sadeliğinden her zaman gurur duymuştu, bu sadelik, kutuların yapıldığı caddenin aşağısında başka bir zanaatkar tarafından yapılan küçük, kesme şişeleri ortaya çıkarmıştı. Satın aldığı şişe sayısına bakılırsa, muhtemelen onun çocuklarını da besliyor ve giydiriyordu.

Aslan gibi görünen Veliaht Prens'in karşısında, aniden kutuların daha süslü olmasını diledi. Belki altınla süslenmiş olmasını. Yetmiş beş altın taler karşılığında, parfümle birlikte sunum da satın almış olurdun, değil mi? Marguerite yıllardır ona bunu söylüyordu.

Artık veliaht prensle neredeyse aynı seviyedeydi ve kesinlikle çığlık atmayacak, bayılmayacak, "Erkeklik şurubu!" diye bağırmayacak ve histerik bir kahkahaya boğulmayacaktı. Yapmayacaktı. Reddediyordu.

"Ah, Usta Parfümcü," dedi Veliaht Prens sıcak bir şekilde. "Charlock'a döndüğümde, kokunuz krallığın gündeminde olacak."

Bir şey söyle. Erkeklik şurubu *olmayan bir şey söyle*. *Yap şunu.*

"Majestelerinizin..." *Majesteleri mi, ihtişamlı mı, lanet olsun, erkeksi lanet olsun...* "...ihtişamınızın hoşuna gitmesi benim için bir onurdur," dedi. Sonra, doğru ve makul ölçüde saygılı bir şey bulmak için beynini zorlayarak, " birçok parfüm yaptım insanlar istediler çünkü onlar modaya uygun

modaydı. Kokuyu kendisi için anlayan birini bulmak çok güzel.” Güzel. Güzel yanlış kelimeydi. Kahretsin. “Çok memnun edici.” İşte, bu daha iyiydi.

O gülümsedi. Yüzü kızardı. Sonra aniden DuValier onu uzaklaştırdı ve kimse ona bakmıyordu ve Veliaht Prens başka biriyle konuşuyordu, bu yüzden muhtemelen bayılmamış, kusmamış ya da yabancı bir devlet başkanına "Erkeksi şurup!" diye bağırmamıştı.

Sonra ne olacağını hiç bilmiyordu. Odada beklemek zorunda mıydılar? Başka bir şey mi olacaktı? Parasını alacak mıydı? Muhtemelen veliaht prens parayı sana vermezdi, başka biri verirdi.

Stephen koluna girdi. O da ona yaslandı, sağlamlığı için minnettardı. O bir şövalyeydi. Onur muhafızlığı yapıyordu. Bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyor olmalıydı.

Görünüşe göre odadan çıkmaları gerekiyordu. DuValier kapıyı açtı ve Stephen'ı sanki yokmuş gibi görmezden gelerek onlara geçmeleri için selam verdi. Komşunun kedisi, sokakta yabancı bir köpek olduğunda bazen böyle yapardı. Köpek kavga edemeyecek kadar büyüktü, bu yüzden kedi onun gerçek olmadığını düşünmeyi tercih etti ve sıkılmış bir şekilde ona bakmaya devam etti.

"Ayakların nasıl?" diye sordu.

Grace ona göz kırptı, sonra hatırladı. "Oh! İyi. Sıkıyor. Ben... şey. Eve gitmeliyim. Ayakkabılarımı çıkarmalıyım. Evet."

"Evet, elbette. Araba bekliyor olacak." Elini uzattı ve Grace'in ellerini tuttu. Grace'in kolu Stephen'ın koluna dolanmış olduğundan ve DuValier şu anda paladini görmezden geldiğinden, bu hareket belli bir incelik gerektiriyordu ve Grace, onun bunu ne kadar iyi başardığından oldukça etkilenmişti. "Korkarım ki saray önümüzdeki birkaç gün içinde Charlock'a dönecek. Ancak, bir dahaki sefere şehrinize döndüğümde, sizi ziyaret etmeme izin vereceğinizi umuyorum?"

"Evet, elbette," dedi Grace, sadece yarı dikkatle dinleyerek. "Dükkânın yerini biliyorsunuz." Para almışlar mıydı? Marguerite'e sorması gerekecekti.

DuValier, iki kadını da büyük bir törenle arabaya bindirdi ve kapıyı kapatmaya çalıştı. Stephen kapıyı tutmuştu ve kapı sadece üç santim kadar hareket etti. Elçi kısa bir süre şaşkın göründü, sonra sanki kendi fikriymiş gibi geri adım attı, arabanın genel yönüne doğru eğildi ve arkasını döndü.

Stephen arabaya atladı ve onların karşısındaki koltuğa oturdu. Sürücü dizginlere vurdu ve arabayla elçilikten uzaklaştılar.

"Tanrılara şükür bitti," dedi Grace, inleyerek minderlere gömüldü. "Marguerite, paramızı aldık mı?"

"Oh, evet." Marguerite süslü bir deri keseyi kucağına bıraktı. "Bir memur bana verdi. Prensler kirli paraya ellerini bulaştırmazlar ve muhtemelen usta parfümcüler de öyle yapmamalıdır."

"Bu öyle yapıyor," dedi Grace, paraları sayarken. "Özellikle de bu kadar çok olduğunda. Tanrılar, bir kez olsun vergileri önceden ödeyebileceğim. Ve cam üfleyicilere olan borcumu ödeyebileceğim."

"Daha kaliteli ambalajlar bile yaptırabilirsin," dedi Marguerite.

"Çılgınca davranmayalım."

Arkadaşı burun kıvırdı ve gözlerini devirdi, ama bu düşünceyi bir kenara bırakıp Stephen'a baktı. "Oradaki serginin ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Ona güvenmiyorum," dedi Stephen, her zamankinden daha anlaşılmaz bir ifadeyle. "O bir siyasi elçi, elbette ona güvenmemelisin. Ama bu
sanki ona evin anahtarını verecekmişiz gibi. "Mmm."

YİRMİ DÖRT

Stephen davranışından biraz utanıyordu, ama sadece biraz. Pek nazik davranmamıştı. DuValier gibi erkeklere, etkilemeye çalıştıkları kadınların son derece çekici olmayan koruyucuları olduğunu sık sık hatırlatmak gerekiyordu.

Grace senin korumanı istememişti.

Ama yine de koruma almıştı.

Kesinlikle iki köpeğin kavga ettiği bir kemik gibi muamele görmeyi istememişti.

Dişlerini sıktı ve "Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim" dedi. Pencereden dışarı bakan Grace, "Ha? Ne?" dedi.

"Büyükelçilikte. Davranışım seni rahatsız ettiyse özür dilerim." "Oh. Evet, rahatsız ettin." O eğilip onun koluna hafifçe vurdu. "Sorun değil. Ben de gergindim. Sürekli çok uygunsuz bir şey söyleyeceğim ya da prensin karşısında histerik bir şekilde kıkırdamaya başlayacağım diye düşünüyordum."

"Bunu yapan ilk kişi sen olmazdın," dedi Marguerite.

Stephen, gerginlik hissetmediğini söylemek üzereydi, ama vazgeçti. Hâlâ az önce neredeyse öpüşecekleri anın etkisinden kurtulamamıştı, bugün daha fazla duygusal yükle uğraşmak istemiyordu.

"En azından yağmur dinmiş," dedi Grace, pencereden geçen şehri izlerken. "Meşe yosunum bitmek üzereydi."

"Meşe yosunu mu?" dedi Stephen.

Grace kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bir yosun türü. Ağaçlarda yetişir." "Meşe ağaçlarında mı?"

"Hızlısın."

"Bazen zekiyimdir. Yağmurda yetişmez mi?"

"Oh, gayet iyi büyür, sadece sırılsıklam olmadan onu toplamaya çıkamıyorum." Kuzey yönünü belirsiz bir şekilde işaret etti. "Elkinslough'un karşısında, ortak arazide bir meşe ormanı var, çoğunu oradan topluyorum. Muhtemelen vücut ağırlığımın yarısı kadar çamur bulaşacak, ama en azından biraz toplayabileceğim. Yağmur dinerse yarın gideceğim."

"Yürüyerek mi?" dedi Stephen şaşkınlıkla.

"Beni oraya götürmesi için bir araba kiralayıp, sonra bir saat boyunca oradan oraya dolaşırken orada oturmam mümkün değil. Atım da yok. Yani, evet, yürüyerek gidiyorum."

"Ben de seninle gelirim," dedi hemen.

Grace kollarını kavuşturdu. "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi. Hâlâ biraz eğlenmiş görünüyordu, ama Stephen, yüzeyin hemen altında gizlenen rahatsızlığı hissedebiliyordu. Marguerite ona, "ince buz üzerinde yürüyorsun" anlamına gelen uyarıcı bir bakış attı.

"Özür dilerim. Bir daha deneyeyim." Elini saçlarında gezdirdi. "Lütfen sana eşlik etmeme izin ver."

"Neden? O kadar ilginç değil ki. Etrafta dolaşıp ağaçlardan yosun topluyorum. Mantar toplamak gibi, ama daha sıkıcı ve sonra yiyemiyorsun."

"Bu şehirdeki kesik baş olayından endişe duyan tek kişi gerçekten ben miyim?" dedi Stephen. "Gerçekten mi?"

"Kafaları kesilen insanlar çok endişeliydi eminim," dedi Marguerite.

"En azından kısa bir süreliğine," diye ekledi Grace.

Stephen tavana bakarak Rat'ın güç vermesi için dua etmenin bir faydası olup olmayacağını düşündü. Grace ona acıdı. "Tamam, itiraf ediyorum, kafalar konusunu unutmuştum. Onu yakalamaya yaklaşabildiler mi?"

"Hayır. Sorumlu kişi olan Yüzbaşı Mallory iyi bir adam, ama ona çalışması için hiçbir şey vermiyorlar, çünkü olay yoksul bir mahallede oldu ve... şey." Başını salladı.

"Başka bir şey buldular mı? Belki de durmuştur."

"Riskli bir tahminde bulunacağım ve şunu söyleyeceğim: Bir kez insanların kafalarını eğlence için kesen bir yere girdiysen, muhtemelen oradan geri dönmezsin," dedi Stephen. "Ama hayır, bulmadılar. Son zamanlarda yağan yağmurlar, onun durduğu anlamına gelmez. Kurbanlar yağmurla sürüklenmiş olabilir ve onları asla bulamayabiliriz."

"Ama çoğu Weaver's Nest'te, değil mi?" diye sordu Grace.

"Artık değil," dedi Stephen kasvetli bir şekilde. "Weaver's Nest şu anda yarısı su altında, bu yüzden kimse onun nereye gittiğini bilmiyor. Eğer başka bir yere taşındıysa, daha fazla kafa bulmaya başlayana kadar bunu bilemeyeceğiz." *Ve o, kimsenin çığlıklarını duyamayacağı, şehirden kilometrelerce uzakta bir yere gitmek istiyor...* "Eğer daha zengin bir bölgeyse, Mallory'nin olayı henüz çözemediğinden şikayet edecekler ve başka birini, muhtemelen siyasi bir atamayı bu işe koyacaklar ve bu da iki kat daha uzun sürecek. Rat, her mahalleye haberciler göndererek insanlara yalnız dışarı çıkmamalarını söyledi, ama herkes bunu dinleyemez."

"Hâlâ cesetlerden iz yok mu?" dedi Marguerite.

"Hayır." Stephen'ın bir teorisi vardı, ama bunu söylemek istemiyordu. Bazı şeyler yüksek sesle söylenmemesi daha iyiydi.

"Acaba onları yiyor mu?" dedi Marguerite, hemen yüksek sesle söyleyerek. Stephen elini gözlerine koydu. Kimsenin hassas duygularını korumak için çok fazla. *Gerçekten, daha iyi bilmeliydim.*

"Hepsini mi?" Grace şüpheci görünüyordu. "Bu çok fazla. Ayrıca kemikleri yiyemezsin."

"Peki, belki de onları parçalayıp et olarak satıyordur. Bu yüzden kafaları ortadan kaldırması gerekiyor, böylece insan kafası olduğu belli olmaz."

"Ve eller ve ayaklar," dedi Grace. "Hmm. Sence onlar nereye gitti?"

"Belki kafalarla birlikte suya attı," dedi Marguerite. "Ama çok daha çabuk çürürler, değil mi?"

"Balıklar yiyebilir," dedi Grace.

"Gulyabaniler," dedi Stephen. "Gulyabanilerle çevriliyim."

"Elkinslough'da balık yok," diye itiraz etti Marguerite. "En azından canlı balık yok. O nehir bok, boya atıkları ve kim bilir başka nelerle dolu."

"Kedi balığı var."

"Yok."

"Ben şahsen yayın balığı gördüm," diye araya girdi Stephen. "Sağlıklı görünmüyorlar, ama oradalar."

"Peki," dedi Marguerite. "Yani bu sağlıksız kedibalığı kesik elleri yiyor. Gördün mü? Mükemmel bir suç."

Herkes bunu düşünürken uzun bir sessizlik oldu. "Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Lütfen yosun almaya seninle gelmeme izin ver," dedi Stephen. "Böylece hastalıklı bir kedi balığının içinde kesik eller yığını olarak sonun gelmez."

"Şey, *öyle* deyince..." Grace, onun kalbini acıtan o çarpık gülümsemeyi gösterdi. "Tamam. Kahvaltıdan sonra dükkanda ol."

Ertesi gün güneş hala parlıyordu, ama pek mutlu görünmüyordu. Kalın bir bulut tabakası vardı ve ışık, her şeyi keskin bir şekilde odaklayan parlak, dolaylı bir nitelikteydi, özellikle de tepeyi, taşları ve baş hizasının çok üzerinde bulunan ağaçları kaplayan çamuru.

"Ne kadar çok çamur var," dedi Grace, başını sallayarak. "Hiç böyle çamur gördün mü?"

Stephen tepenin yamacına baktı ve yağmurlu mevsimde, çamurun o kadar kalın olduğu ki atların bile giremediği bir köyü hatırladı. Yerel klanlardan biri, yeni lordun kim olacağı konusunda bölünmüş ve kaybeden taraf kovulmuş, köyü ele geçirmiş ve kazanan tarafa sadık olduğundan şüphelenilen herkesi kılıçtan geçirmişti. Klanlar, dışarıdan kimsenin karışmasını istemiyordu, ancak onlar atlı savaşçılar olarak atlı savaşa alışkındı ve çamurun kurumasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdılar. Kurtarılacak kimse kalmadan önce oraya girecek birine ihtiyaçları vardı.

Savaşın akışı onu ileriye taşımıştı. Shane de oradaydı, Galen ve Wren de. İşleri bittiğinde çamurun çukurlu yüzeyinde kan birikmişti. Dizlerine kadar çamura batarak yürümek, her ayakkabısına yapışan yirmi kilo ıslak çamurla ayaklarını kaldırmak için harcadıkları çabadan dolayı uyluk kasları kramp girmiş, sonrasında zar zor yürüyebiliyorlardı.

Sonunda, otuz kişiden dokuzunu kurtardılar. Lord, hayatta kalanların sayısının ne kadar az olduğunu gördüğünde gözlerindeki ifade, dehşet ve minnettarlığın karışımı, Stephen'ın kasları gevşeyip tekrar normal yürüyebilmeye başladıktan sonra da uzun süre aklından çıkmadı.

"Stephen?"

"Hayır, asla," diye yalan söyledi. "Devam etmek istediğinden emin misin?"

"Bugün yapmazsam, daha sonra yapmak zorunda kalacağım ve o zaman da muhtemelen yağmur yağacak ve çamur olacak." Grace başını salladı. "Bir veya iki günden fazla açık kalacağını sanmıyorum."

Stephen iç geçirdi. Muhtemelen haklıydı. Çamurun botlarını emdiğini duyarak çamurun içine batmaya başladı. "Orada kal, en iyi yolu bulmaya çalışacağım." Islak ve dağınık tepeye bakarak ekledi: "Ya da en azından en az kötü yolu."

Tepeye vardıklarında ikisi de çamurla kaplıydı. Grace en yıpranmış tunik ve pantolonunu giymişti, bu yüzden ondan daha iyi görünüyordu

. Stephen zırhındaki çamuru temizlemeyi hiç istemiyordu.

En azından Aziz'in seçtiği kişiler alt kısımda fazla zırh giymiyorlar. Bu pisliği tam zırhtan çıkarmak zorunda kalsaydım, vazgeçip onu saksıya çeviririrdim.

Grace, daha kısa olduğu için çamura daha fazla batmıştı. Stephen kolunu uzattı, bu tamamen şövalyece bir hareketti ve vücudunun tüm duyularının, Grace'in dokunduğu kolunun 15 santimetrekarelik kısmına odaklanmasına neden olmamalıydı. Grace ona yaslandığında ve göğsü onun dirseğine değdiğinde bile. O deri kol zırhı giyiyordu. O dokunuşu aslında hissedemiyordu. Onu iliklerine kadar yakıp kavuran tamamen onun aşırı ısınmış hayal gücüydü.

"Burada yosun olduğundan emin misin?"

"Şey..." Kız, artık omuz hizasına kadar çamurla kaplı ağaçlara baktı. "Yani, vardı. Ve muhtemelen hala var, sadece... altında..." Kurumaya ve çatlamaya başlayan çamuru dürttü. "Ama bir şey bulma umuduyla ağaçları temizleyerek dolaşamam."

Ellerini beline koydu ve dallara doğru yukarı baktı. "Aradığımız şey, yaklaşık bu kadar büyük, soluk gri-yeşil renkli küçük bir bitki. Yaprakları düzinelerce boynuz gibi görünüyor. Yani, bu bir yosun, gerçek bir bitki değil, bu yüzden tam olarak yaprak sayılmazlar ama ne demek istediğimi anladın."

Stephen, gökyüzünün beyaz parıltısından gözlerini korumak için elini gözlerine koydu ve dalları tek tek inceledi.

"Ah..." Grace boğazını temizledi. "O bir meşe değil, akçaağaç. Kabuğu böyle olanlardan birine bakmalısın."

"Üzgünüm," dedi. "Ben doğuştan şehir çocuğu sayılırım. Ormanda geçirdiğim zamanın çoğunu bir yerden başka bir yere giderken geçirdim. Ağaçlara pek bakmadım. Ya da... aslında baktım, ama arkalarında biri saklanıyor mu diye bakmak dışında pek dikkat etmedim."

"Farklı yetenekler," dedi Grace cömertçe. "Yardımı olacaksa, ben on iki yaşına kadar Anuket Şehrinden ayrılmadım. Sonra ustam, tedarikçisinin yağları hazırlama şeklini beğenmediği için beni daha yaygın olan şeyleri bulmaya sürükledi." Eğik bir gülümsemeyle, "Kendi başına o kadar uzağa yürüyemediği için sedyeyle taşınmak zorunda kaldı, bu yüzden iki taşıyıcı ve ben parkın ortasında kalakaldık ve onlar ne düşüneceklerini bilemediler. Kimse onları ormanda dolaşıp ot aramaları için tutmaz."

"Peki şimdi?" diye sordu. "Buraya sık sık gelir misin?"

Grace kaşlarını çatarak çapraz çapraz dallara baktı. "Eskiden gelirdim. Buraya değil, Anuket'in dışına. Partnerimden uzaklaşmak için."

"Marguerite mi?"

"Hayır. Ondan önce. Başka bir parfümcü, o..." Elini salladı. "İyi anlaşamıyorduk," dedi kesin bir tonla.

Stephen, Grace'in kollarını gövdesine dolayarak, neredeyse bilinçsizce kendini küçültmesini izledi. Bu eski ortağı bulup, üzerine çok ısrarcı bir şekilde çökmeyi kafasına koydu.

"Mutsuz muydun?" diye sordu Stephen.

Grace açıkça düşünmek zorunda kaldı. "Sanırım öyle. Evet, öyle olmalıydım, ama... söylemesi çok zor. Çok rahatlamıştım, anlarsın ya." Alt dudağını ısırdı. "Çıraklığımdan kurtulup kendi parfümlerimi satabilmek. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ve farkı bilmiyorsan, rahatlama mutluluk gibi gelir. O zamanlar bunu sana söyleyebilir miydim, bilmiyorum. Mesafeye ihtiyaç vardı, ama o zamanlar hala çok yakındım."

"Hepimiz hayatımıza çok yakınız," dedi Stephen. "En azından çoğu zaman. Peki sonra?"

"Sonra değildim," diye itiraf etti. "Rahatlama artık yeterli değildi. Ama o kadar uzun süredir oradaydım ki, bu... uzun zaman aldı."

"Sorun değil," dedi, onun bir anıyı hatırlayarak kızardığını görünce. Evet, o ortağına kesinlikle baskı yapacaktı ve belki de insan eklemlerinin çok kırılgan şeyler olduğunu nazikçe ifade edecekti. "Bunda utanılacak bir şey yok."

"Öyle mi?" diye sordu Grace. "Sanki daha akıllı ya da zeki ya da... ya da daha deneyimli olsaydım, ya da başka bir şey olsaydım..."

"Hayır." O sesi kullanıyordu, bunu yaparken kendini duyabiliyordu, ama buna inanıyordu ve onun da inanmasını istiyordu. "Hiç öğrenmene izin verilmeyen bir şeyi bilmediğin için kendini suçlayamazsın."

"Şu anda mutluyum, sanırım," dedi. Açıkça bunu hafife alıyordu, ama sonra gerçek yine de ortaya çıktı. "Ya da tüm bu suikastlar, cesetler, belgeler ve diğer şeyler olmasaydı mutlu olurdum. Bazen hala mutlu oluyorum ve bu beni şaşırtıyor, çünkü tüm bunlar olurken mutlu olmaya hakkım olduğunu düşünmüyorum."

"Her zaman mutlu olmaya hakkın var," dedi.

Yüzü aydınlandı. Onun yönüne bakıyordu ve bir an için Stephen, o bakışın kendisine yönelik olduğunu düşündü. Göğsü eskisinden çok daha fazla sıkıştı

ve neredeyse istemsizce ona doğru bir adım attı. "Bak!" dedi, işaret ederek.

Omzunun üzerinden bir şey vardı. O duygu bir anda kayboldu. Dönüp baktığında, kızın başının çok üstündeki bir dalı işaret ettiğini gördü.

"Bu mu?" diye sordu, gözlerini kısarak. Bir dalın üzerinde bir tutam saç gibi görünüyordu. "Bu! Şimdi sadece oraya çıkmam gerekiyor." Kaşlarını çatarak ağaca yaklaştı. Gövdesinde Y şeklinde bir çatlak vardı ve çamurla kaplı olmasına rağmen, üzerine tırmanmaya çalıştığını hayal edebiliyordu. çıkmaya çalıştığını hayal edebiliyordu.

Tanrım, ben burada olmasaydım bunu yapar ve muhtemelen boynunu kırardı.

Bu dünyada kimse güvenliği düşünmüyor mu? Hiç mi?

"Daha iyi bir fikrim var," dedi. Kız ona döndü. Stephen eğildi, kollarını kızın beline doladı ve onu meşe yosununa ulaşması için kaldırdı.

"Waaaa!" Kız, gülmekle korkmak arasında kalmış, Stephen'ın omuzlarına tutundu.

"Şimdi ulaşabiliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım." Kız öne eğildi ve Stephen onu yerinde tutmak için bir adım geriye sendeledi.

Beş saniye içinde Stephen, ciddi bir hesap hatası yaptığını anladı. Çenesi kadının yumuşak karnına bastırılmıştı ve kadının göğüslerinden biri kafasının üstüne dayanmıştı. *Lanet olsun, ne düşünüyordum ben?* diye inledi.

"İyi misin? Çok mu ağırım?"

"Sorun yok," dedi. Sorun ağırlığı değildi. Hiç de bile. Sorun, kadının kalçalarının göğsüne değmesi, yumuşaklığa boğulmasıydı... Tanrım. Hareketsiz kalmaya ve başka bir şey düşünmeye çalıştı. Herhangi bir şey. Aklına hiçbir şey gelmedi.

Aslında aklına pek çok şey geldi, ama çoğunlukla uygun bir ağaç gövdesi bulup, onu birkaç santim yukarı kaldırıp, yüzünü bacaklarının arasına gömmekle ilgili görüntülerdi. O ıslanana ve nefes nefese kalana kadar onu tatmak ve sonra onu bekleyen penisine indirmek... Yaşayan ve ölen tatlı tanrılar, *neden* onu kaldırmıştı ki? Düşünmemişti, ama şimdi pek çok şey düşünüyordu ve hepsi de yanlış şeylerdi.

Bu korkunç bir fikir olurdu, diye düşündü. *Ormanda seks berbat bir şeydir. Her yere çam iğneleri batar. Ve şu anda her yer çamur ve sivrisineklerle dolu. Korkunç, berbat bir fikir.*

Vücudu aynı fikirde değildi. Vücudu bu konuda kesin fikirleri vardı.

Dur. Sen sorumlu birisin. Çamurla kaplı bir yamaçta bir kadınla sevişmeyeceksin. Bu sorumlu bir davranış değil. O sivrisinek ısırıkları alacak. Sen de öyle.

Grace daha da öne eğildi ve en yüksek yosun parçasına uzanırken kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. Göğüsleri onun kafa derisine bastırıyordu. "Neredeyse bitti," dedi neşeyle. Bıçağın kabuğu kazıdığını duydu. Bu ses, neredeyse herkesin coşkusunu soğutacak bir sesdi ve o bu sesi minnetle karşıladı. *Bıçaklar. Evet. O seni bıçaklayacak. Bunu hak ediyorsun. Bir şövalye kadar onurlu olsaydın, muhtemelen onun için kendini bıçaklardın.*

"Bitti!" diye bağırdı. "Seni bıçaklamam için bu bıçağı kınına koyayım... pardon, az önce bir şey mi dedin?"

"...hiçbir şey."

Stephen onu yere indirdi, ya da indirmeye çalıştı. Pratikte bu, kızın onun önünden kayarak vücudunu ona yaslaması, bir elini onun pazısına koyması ve diğer elinde bıçağı ve ipliksi yeşil yosun dolu bir torba tutması anlamına geliyordu.

"Başardık!" dedi, ortak zaferin mutluluğuyla ona gülümseyerek.

Bu çok fazlaydı. Tanrısı çelikten yapılmıştı ama o sadece et ve kemikten ibaretti. "Başardık," dedi ve ağzını onun ağzına yaklaştırdı.

YİRMİ BEŞ

Dudakları onun dudaklarına buz gibi gelmişti ve bir an için tek düşünebildiği şey, onun üşüdüğüydü, elbette üşüyordu, hava serindi ve soğuk çamurda duruyorlardı ve o bunun farkında değildi. Onu kucaklayıp ona sıcaklığını vermek istedi.

Eldivenlerinden birini çıkardı ve elini kızın yanağına koydu. Avucunun altında soğuktu, ama aralarında yükselen sıcaklık onu olduğu yerde yakacak gibiydi.

Dünden beri bunu hayal etmişti. Yavaşça, dikkatlice, bir kelebeğin kanatları kadar hassas davranacaktı. Ani bir tutku onu sadece korkuturdu.

Kesinlikle *onu* korkuturdu.

Nazikçe. Dikkatlice. Eğer bu onun istediği şey değilse, bırakın çekilsin.

Grace'in ağzı onun ağzının altında açıldı ve tüm iyi niyetleri bir anda yok oldu.

Tuz ve adaçayı tadı vardı ve ağzı dudakları kadar soğuktu. Onu kendine sıkıca çekti ve ellerini sırtına kaydırarak vücudunu daha da yaklaştırdı. Aralarındaki mesafe, sadece birkaç kat giysi ve - tabii ki zincir zırh olsa da - dayanılmaz derecede büyük görünüyordu. Öpüşmeleri uzadıkça zırhın küle dönüp düşmemesine biraz şaşırsa da, bu önemsiz bir şey değildi.

Çıplak elini kadının saçlarına doladı, parmaklarının etrafında kıvrılan saç tellerini hissetti. Dudaklarını kadının dudaklarından ayırdı ve çenesinden boğazına doğru öpücükler yağdırdı, dokunuşuyla soğuk cildin ısındığını hissetti. Kadın boğazının derinliklerinden küçük, memnun bir ses çıkardı, neredeyse bir inilti gibiydi ve adam o anda kontrolünü kaybedebileceğini düşündü.

Kontrol.

Sahip olduğu azıcık şey bile, aralarındaki sıcaklık, dudaklarını nabzına değdirdiğinde çıkardığı sesler ve vücudunun vücuduna sürtünmesinden kaynaklanan hızlı atışları tarafından yok olmuştu.

ve hızlı attığını hissettiğinde, kadının vücudunun onun vücuduna sürtünmesinin verdiği hisle.

Tehlikeli, diye fısıldadı zihni. *Bu tehlikeli.*

Kanında yükselen dalga siyah değil kırmızıydı, ama çok benziyordu, çok yakındı. Onun vücudunun sıcaklığında kendini çok kolay kaybedebilirdi. Bu dalga, geçmişini, görevini ve onu geri tutan ve aklını başında tutan her şeyi silip süpürebilirdi. Onu öpmek ona bu kadar etki ediyorsa, daha ne kadar ileri gidebilirdi?

Bilmiyordu. Bunu öğrenmeyi çok istiyordu, tutkunun bir an için boşlukları ve yalnızlığı yakıp kül etmesini, onunla birlikte olmayı ve birkaç dakika için kırılmamış olmayı istiyordu.

Kız ona karşı eriyordu, elini boynunun arkasına dolayarak onu kendine yaklaştırıyordu. *Daha fazla,* diye düşündü, zihnindeki ses şehvetle bulanıklaşmıştı. *Daha fazla.* Ona daha fazlasını verebilirdi. Ona her şeyi verebilirdi, ikisini de yakıp kül edene kadar aralarındaki ateşi körükleyebilirdi.

Kız nefes nefese kaldı ve bu zevkten olsa da - neredeyse zevkten olduğuna emindi - ses ve bir an için ona zarar veriyor olabileceği düşüncesi, onu bu dalgadan kurtardı.

Stephen başını kaldırdı ve geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi, onu bırakarak. "Bu olmamalıydı."

Gözleri ağırlaşmış, ağzı bir gülümsemeye bürünmüştü. Sanki ona tokat atmış gibi, yüzünde farkındalığın yayıldığını izledi. Kendini yaratılmış en aşağılık yaratık gibi hissetti.

Kahretsin. Onu incitmek istememiştin ama sonuç bu oldu. Saint'in kanlı dili. Yüzü soğuk bir hareketsizliğe büründü, ama gözlerindeki acı sanki göğsüne saplanmış bir bıçak gibiydi. Açıkçası, onun bıçaklamasını tercih ederdi.

"Grace, özür dilerim, demek istediğim bu

değildi..." "Anlıyorum."

"Lanet olsun, Grace, demek istediğim..." Ona uzandı, sonra durdu.
Sanki hastalıklıymış gibi onun dokunuşundan kaçtı.

Elini kaldırdı. "Sorun değil. Sen ilgilenmiyorsun. Ben de ilgilenmiyorum. Kimse ilgilenmiyor."

"İlgi duymadığımdan değil, şey..." Ne diyebilirdi ki? "*Eğer yapabilseydim, seni hemen burada, şu anda alırdım, ama deliye dönüp ikimizi de öldürmekten korkuyorum" mu?* Bu, öptüğün bir kadını rahatlatacak türden bir şey değildi.

"O zaman ne... Hayır. Hayır, söyleme." Arkasını döndü ve tepenin aşağısına doğru yürümeye başladı. "İlgilenmiyorum. Tek önemli olan bu."

önemli olan tek şey bu."

O pek iyi bir yalancı değildi. Şişmiş dudakları ve dağınık saçları da pek yardımcı olmuyordu.

"Sadece... Ben bir *şövalyeyim*," dedi, onu kovalayarak. "Çelik Aziz'in şövalyelerinden biri."

"O zaman tarikatınız bekarlığa yemin etmiş mi?" Her kelime sanki buzdan oyulmuş gibi geliyordu.

"Hayır, tabii ki değil, ama..." Elleriyle saçlarını taradı. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Hiçbirini yapmamalıydım. Biliyorum, son birkaç gündür... Aramızda bir şey olabileceğini düşünmene neden olmuş olabilirim, ama..."

"Buraya gelmen için ısrar eden ben değildim," dedi Grace.

Bu doğruydu ve onu susturdu. *Muhtemelen bu iyi bir şeydi. Istvhan burada olsaydı, beni başımdan tutup başka bir kelime daha söylemememi söylerdi.*

"Her neyse, çok cesursun," dedi Grace, çamurda kayarak tepenin aşağısına doğru kayarken. Ona tekrar kolunu uzatmak istedi, ama cesaret edemedi. "Aramızda bir şey *olabileceğini* söylediğimi hatırlamıyorum. Beni bir iki kez kurtarmış olabilirsin, ama bu senin ayaklarına kapanacağım anlamına gelmez. Hayatım çok güzel, onu seviyorum ve bozulmasını istemiyorum."

VE BU ÇOK iyi bir replik olurdu, diye düşündü Grace, *hemen ardından kıçımın üstüne düşmeseydim. Tanrılar bugün pek nazik davranmıyorlar.*

Ayakları üzerinde zorlukla ayağa kalktı, sol botunun çamurla dolduğunu hissetti, soğuk ıslak çamurun Stephen onu öperken hissettiği sıcaklığın son kalıntılarını da silip süpürdüğünü hissetti.

Çok güzeldi. Lanet olsun, *çok* güzeldi. Zanaatkarın çırağıyla paylaştığı ilk gerçek öpücük kadar güzeldi, birinin onu öpmek *istemesi* gibi yepyeni bir şeyin sinirlerini ateşlediği ve her yeni duygunun bir keşif gibi hissettirdiği öpücük. Uzun zamandır öpüşmek böyle hissettirmemişti. Ve onun kolları onu sarmalarken çok sağlam ve koruyucu hissettirmişti. Kendini güvende hissetmişti. *Asla* güvende hissetmezdi, ama bir an için...

Belli ki bu onun için pek de etkileyici olmamıştı.

Daha iyi yapabileceği tüm yolları düşünmeye çalıştı — dudaklarını daha fazla hareket ettirmek ya da diliyle daha süslü şeyler yapmak gibi. Ona daha sert sürtünmek. Görünüşe göre yaptığı her neyse, yeterli olmamıştı, çünkü

beş saniye ve iyi bir bahaneyle orada kıyafetlerini çıkarmaktan vazgeçmişti ve o da onu yere indirip özür dilemişti.

Phillip haklıydı, diye düşündü morali bozuk bir şekilde. Yatakta berbat biriydi ve bununla ilgili söylenecek başka bir şey yoktu. Görünüşe göre öpüşmede de berbat biriydi. Ve bir şeyde ne kadar kötü olduğun için senden özür dilemek tamamen bir paladinin yapacağı bir şeydi. Ve o piç hala zencefilli kurabiye gibi kokuyordu.

Ona yardım etmeye çalıştı. O sadece ona baktı. Nedense o toza dönüşmedi.

Eğer çökseydi, lanet toz bile zencefilli kurabiye gibi kokardı.

Ağlamak, çığlık atmak ve eşyaları fırlatmak istiyordu, ama bunu onun önünde yapmayacaktı. Phillip'in önünde ağlamak yeterince kötüydü, ama Stephen ona acıyacak, muhtemelen onu teselli etmeye çalışacaktı ve bunu kaldıramazdı. Onun gururu vardı. Başka pek bir şeyi yoktu, ama onun bir kez daha kurtarıcı rolünü oynamasına izin vermeyecekti. "Yardımına ihtiyacım yok," dedi, ayağa kalktıktan sonra. "Yıllardır kendimi koruyorum ve bu konuda çok iyiyim. Sen... benim için zahmetine girmen gerekmez."

"Başka birinin seni kollaması o kadar da kötü mü olur?"

"Geçmişte benim için pek iyi sonuçlanmadı," diye tersledi Grace. Tanrım, ondan ne istiyordu? *Önce beni öptü, sonra itti, sonra da bana beni kollayacak birine ihtiyacım olduğunu söyledi... Neden kararını veremiyordu?*

Dudakları öpücüğün izini hala taşıyordu ve bacaklarının arasında hissettiği hüsran dolu zonklama gitmişti ama unutulmamıştı. Ve bir an için başka birinin onu kolladığını hissetmiş olması onu daha da öfkelendirmişti. *Lanet olası paladinler.*

"Güvenliğin için endişelenmiyor musun?"

"Anuket Şehrinden buraya, sırtımdaki giysiler ve bir misk kedisiyle yürüdüm. Kışın. Başa çıkabilirim."

Stephen keskin bir nefes aldı. "Anlıyorum."

Ancak Stephen'ın anladığını sanmıyordu. Fırtınada yürüyerek gitmişti ve üç gün sürmesi ve bir feribot yolculuğu gerektiren yol beş gün sürmüştü. Archenhold kış standartlarına göre hafif bir fırtınaydı, ama yine de birkaç parmağını kaybetmemiş olması küçük bir mucizeydi.

"Kışın yürümek zor olur," dedi.

"En çok Tab için endişeleniyordum," diye itiraf etti. "Onu gömleğimin içine almıştım ve sürekli öldü mü diye kontrol ediyordum. Her seferinde, *'Bu kadar, sonunda öldü' diye* düşünüyordum."

Neden ona bunu anlattığını bilmiyordu. Hâlâ ona kızgındı ve onun acıma duygusunu kesinlikle istemiyordu. Belki de bu adamla samimi ve garip konuşmalar yapmak onun kaderiydi.

Normal insanlar flört eder. Sanırım. Görünüşe göre biz sadece berbat hayat hikayelerimizi paylaşıyoruz.

Stephen flörtöz görünmüyordu. Çenesi o kadar sıkıydı ki, dişlerini gıcırdatmasını duyamadığına şaşırdı. Onunkiler üzerinde o kadar nazikçe hareket eden dudaklar, sert ve amansız bir çizgi halindeydi.

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın," dedi.

"Hayır, yapmamalıydım. Ama hayat böyle ve başka bir pisliğin beni isteyip istemediğine karar vermesini beklemeyecektim."

Onun bu sözlere ne kadar sinirlendiğini görmek ona acı bir zevk verdi. Arkasını döndü, kayarak ve kayarak, tek başına olabileceği ve utanmadan gözyaşlarını akıtabileceği evine gitmekten başka bir şey istemiyordu.

"Öyle değil," dedi adam. "Ben... Ben Çelik Aziz'e aitim, aittim. Kendime güvenemiyorum. Güvenilemem. Tehlikeliyim. *Ben* tehlikeliyim." "Tanrılar, bir paladine güvenmemi yasaklasın," dedi kadın boş boş. Aptal herif. Ayrıca, zaten güvendiği biri vardı. Marguerite onu koruyordu. Marguerite onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Zencefilli kurabiye kokan *bazı* insanların aksine.

Burnunu kırıştırarak, burnundan onun kokusunu çıkarmaya çalışırken, başka bir koku aldı.

"Bu kokuyu alıyor musun?" diye sordu Grace, aniden uyanık bir şekilde.

Stephen, konunun aniden değişmesine şaşırmış gibi göründü, ama kokladı. "Neyi kokluyorum?"

"Bilmiyorum. Yanık gibi kokuyor. Keskin bir koku. Ama öyle değil." Grace, su basmış ormana bakındı, belirsiz bir şekilde duman görmeyi bekliyordu.

"Bu havada yanıyor olamaz. Hayatın buna bağlı olsa bile odunu yakamazsın."

Kafasını salladı. Koku, basit odun dumanından daha karmaşıktı. Ağır, dili kaplayan bir özelliği vardı, ekşi süt ve kömürleşmiş kemik kokusu. Yine de üstünde başka bir koku daha alabiliyordu. Tatlı, neredeyse çiçeksi bir koku, bu hiç mantıklı gelmiyordu. Çürüme mi? Hayır, çürüme

farklı bir tatlı kokuydu. Bu kokuyu tanımlayamıyordu. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Adam başını salladı. Grace, onun bunun önemini anlamadığını fark edince hayal kırıklığına uğradı. "Sanırım anlamıyorsun. *Bu kokuyu tanımıyorum."*

Stephen başını eğdi. "Bilmeli misin?"

"Bu, bir hayvan gördüğünüzde onun ne olduğunu bilmemeniz gibi bir şey. Bu sık sık olan bir şey değil. Farklı türler, farklı renkler, farklı varyasyonlar olabilir, ama tamamen farklı hayvanlar olmaz. Anlatabildim mi?"

"Anlıyorum," diye kabul etti. "Kokuyu takip edebilir misin? Nereden geldiğini bulabilir misin?"

En azından beni ciddiye alıyor, diye düşündü Grace. Somurtarak baktı. Onun yeteneklerine bu kadar saygı duymamış olsaydı, kızgın kalması daha kolay olurdu. "Bilmiyorum. Ben avcı değilim. Hadi öğrenelim."

Neredeyse yirmi dakika boyunca ileri geri yürüdü, kokuya yaklaşmaya çalıştı. Suyla dolu defne ağaçlarının ve alçak, çalımsı, yarı ölü madrone ağaçlarının arasından geçtiler. Sonunda neredeyse kokunun kaynağına ulaşmışlardı —en azından Grace öyle düşünüyordu— ama hala kokuyu anlamaya yaklaşamamıştı.

"Bir tür çürüyen bitki mi?" diye sordu Stephen.

Kollarını silerek burnunu sildi. "Belki?"

Bir dakika boyunca sessizce durdular, Grace'in burnu akıyordu ve tüm bu durumdan giderek daha fazla aptalca hissetmeye başlamıştı. *İşte buradayım, rastgele garip bir kokuyu bulmak için onu cehennemin yarısına kadar sürükliyorum...*

O rahatsız görünmüyordu. Kibar ve sağlamdı ve sabırsızlık belirtisi göstermiyordu. O kadar düzgün davrandığı için, onun aşırı kaslı bacaklarına tekme atma isteği duydu.

"Peki," dedi sonunda, burnunu tekrar silerek, "Sanırım bu bir gizem."

Dönüp gitmek için adım attı ve hemen kesik bir kafaya ayağını bastı.

YİRMİ ALTI

"Oh, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lan

Grace çığlık attı ve o kadar sert bir şekilde geri çekildi ki neredeyse düşüyordu. Stephen, Elkinslough'un sel sularıyla dolmuş pis suda ıslanmış keskin çiviler, mızraklar ve sivri uçlu nesnelerin üzerine basma korkusuyla onu yakalamak için atıldı. "İyi misin? Yaralandın mı? Sen..."

Sonra o da gördü.

Kafa yan yatmış, yanağı çamura batmış ve *tazeydi*. Gözleri ardına kadar açıktı ve üzerinde henüz sinekler bile yoktu. Boynun pürüzlü kütlesindeki kan ıslak bir şekilde parlıyordu. Bir erkeğin kafasıydı, çok yaşlı değildi, bir günlük sakalı vardı. Yüz hatları gevşek ve göz bebekleri kocaman olmuştu, ama kafa bir saatten daha eskiyse, Stephen kılıcını yerdi.

Grace ona sarıldı, öfkesi unutulmuştu, elleri onun cüppesine tutunmuş, gözleri ölü adamın yüzüne kilitlenmişti. Botunun izi yanak kemiğinde çamurda belirgindi.

"Aman Tanrım," dedi. "Aman Tanrım. *Onun yüzüne bastım."*

"Sorun yok," dedi otomatik olarak, kolunu onun omzuna atarak. "Sorun yok."

"Sorun yok değil!" diye bağırdı. "Yüzüne bastım! *Bu sorun yok değil!"*

Haksız değildi. Stephen bu düşünceyi bıraktı. Ayrıca, ortada olmayan Kardeş Francis'i bulup ona bağırmak gibi tamamen değersiz bir arzuyu da bıraktı: *Bak,* şimdi *kesik kafayı ciddiye alacak mısın?*

Bunun yerine, "Hayır, sorun değil. Ama buradan gitmeliyiz," dedi. Tek düşünebildiği, katil hala yakınlarda olabilir diye Grace'i buradan uzaklaştırmaktı. Eli kılıcının kabzasına gitti ve ağaçları tarayarak hareket olup olmadığını kontrol etti, ama kimseyi görmedi.

"Biz... biz gömmeli miyiz... ben..." Grace elini ağzına kapattı. "Normal insanlar bir kafa bulduklarında ne yaparlar?" diye parmaklarının arasından mırıldandı.

"Şehir muhafızlarına haber verirler. Biz de öyle yapacağız. Ama katil geri dönmeden buradan gidelim."

Bu açıkça aklına gelmemişti. Yeşilimsi solgunluğu beyaza dönüştü. Ondan uzaklaştı ve çılgınca etrafına bakındı. "Hadi,"

dedi. "Nehre. Git, git!"

Gittiler. Burnu bir av köpeği gibi çalışmaya devam ediyordu. "O kafanın üzerinde bir şey vardı," diye mırıldandı. "Ya da yakınında. O koku."

"Katil mi? Yoksa öldürme yöntemi mi?"

"Bilmiyorum! Birinin kafasını kesmek böyle kokar mı?"

"Benim tecrübelerime göre hayır," dedi Stephen. Hayatında tam olarak üç kişinin kafasını kesmişti. Bu, insanların düşündüğünden daha az sıklıkta oluyordu. Kılıç tamamen geçmeden önce düşme eğilimindeydiler ve açı tam olarak doğru değilse, yerine köprücük kemiğini kesiyordun.

Grace dönüp ona baktı. "*Senin* deneyimin mi?"

"Hepsi çok kötü insanlardı," dedi. Önlerinde bir yaya köprüsü görünüyordu, ama elini kılıcının üzerinde tuttu.

Köprü berbat durumdaydı, çamurla kaplıydı, ama hala sağlamdı. Tepeyi tırmanırken köprüyü geçtiler ve şimdi tekrar geçtiler. Grace neredeyse onun önünde koşuyordu.

Stephen bunun aptalca olduğunu biliyordu, ama nehir, katil ile aralarında bir duvar gibi duruyordu. Katilin şu anda onların bulunduğu tarafta olma ihtimali çok yüksekti.

Gündüz vakti, diye düşündü somurtkan bir şekilde. *Şehirde değil. Cesaretleniyor mu?*

Kafayı buraya, cesedi de nehre mi attı?

Weaver's Nest'ten çok da uzakta değillerdi. İnsanlar gecekondudan taşındıkça katilin faaliyet alanı mantıklı bir şekilde genişlemiş olabilir miydi? Ormanda, selden sonra kamp kurmuş olabilecek insanların yaşadığı birkaç geçici yapı vardı. Onları uyarmaları gerekiyordu... tabii bunlardan biri katile ait değilse.

Şehir muhafızları bunu benden çok daha etkili bir şekilde kontrol edebilir. Bu iş en azından silahlı adamların çiftler halinde yapacağı bir iş. Önce Grace'i güvenli bir yere götürmeliyim. Sonra geri gelebilirim ya da birkaç Rat rahibi gönderebilirim. Archen's Glory'deki şehir muhafızları özellikle kötü adamlar değildi, ama rozetleri olan adamlardı ve Stephen, çoğu şövalye gibi, kendilerini

. Muhafızların, sorgulamalarında fazla hevesli davranmamalarını sağlayacak biri olmadan evsizleri kovalamalarını istemiyordu.

"Buradan dön," dedi. "Şimdi yükseltilmiş bir tahta kaldırım var. İnsanların ıslanmaması için onu kurmak için haftanın çoğunu harcadık." Grace başını salladı.

Titriyordu. Sırtının büyük bir kısmı çamurla kaplıydı. Onu silmek istedi, ama denerse, Grace onun elini bileğinden koparacaktı ve bunu hak etmişti. Bunun yerine pelerinini çıkardı ve omuzlarına örttü.

"Gerek yok..."

"Grace," dedi yorgun bir sesle, "bir süreliğine kesik kafa dışında hiçbir şey olmamış gibi davranalım. Lütfen. Bir seferde sadece bir korkunç karışıklıkla başa çıkabilirim ve en azından bu benim hatam değil."

Ona yan gözle baktı, sonra onun kabul ettiğini düşündüğü bir homurtu çıkardı.

Botlarının topukları tahta kaldırımda ses çıkardı. Kaldırım, hurda tahtalardan yapılmıştı ve takviye edilmezse bir mevsimden fazla dayanmazdı, ama işini görüyordu. Grace'in adımları daha yumuşaktı, ancak neredeyse koşacak kadar adımlarını uzatmıştı. Pelerini ona çok büyüktü ve onu bir kolunun üzerine çekip omuzlarına sıkıca sardı.

Yağmalamayı önlemek için su basmış alanın yakınında geçici bir nöbet kulübesi kurulmuştu. Stephen oraya doğru yürüdü, acele etme ihtiyacını, Grace'in az önce kötü bir şok yaşamış olması ve bacaklarının kendisininkinden çok daha kısa olması gerçeğiyle dengelemeye çalıştı.

O, tüm bu üzücü karışıklık, o gün, yaptığı tüm yanlışlar ve yapamadığı tüm doğru şeyler için tekrar özür dilemek istedi, ama cesaret edemedi. *Zaten ne faydası olacaktı ki? Beni daha iyi hissettirecek, ona beni affetmesi gerektiğini hissettirecek... Hayır. Ağzını kapalı tut.*

Artık bunu yapmanın zamanı geldi.

Nöbet kulübesinin önünde bir kadın vardı. Stephen onu geçen haftaki işinden tanıyordu ve muhtemelen onu ciddiye alacağını biliyordu. Yanına yaklaşıp "İnsanlara ihtiyacımız olacak. Az önce başka bir kafa daha bulduk" dedi.

Sonraki bir saat boyunca Grace'i fazla sorgulamadan korumak için elinden geleni yaptı. Uzun süre oturup bekledikten sonra aynı hikayeyi başka birine anlattı, o da gidip başka birini getirdi, o da

hikayeyi dinlemesi gerekiyordu, ve böylece devam etti. Komuta zincirine alışkın sert bir asker bile bu durumdan yıpranırdı - aslında onu yıprattı da - ama aynı hikayeyi defalarca dinlemek isteyen sert, zırhlı adamlarla çevrili olmaya alışkın olmayan, rastgele vücut parçalarına basmaya kesinlikle alışkın olmayan ve ayrıca gerçekten korkunç bir öğleden sonra geçirmiş olan Grace için durumun daha kötü olduğunu düşünmek zorundaydı.

Neyse ki, nöbet kulübesinde bir ateş vardı ve bu yardımcı oldu. Ateşin yanında oturdular. Stephen, rapor vermek için gelen her kişi için ayağa kalkmaya devam etti. Grace ise artık uğraşmayı bıraktı.

"Artık fazla uzun sürmez," dedi, üçüncü veya dördüncü kişi hikayeyi dinlemek için geldikten sonra.

Gözleri ona kaydı. "Gerçekten mi, yoksa moralimi mi düzeltmeye çalışıyorsun?"

"Gerçekten," dedi. "Son gelen bölge nöbet komutanıydı. Muhtemelen bir kez daha, takipten sorumlu kişiyi gönderecek ve sonra işin bitecek."

Grace başını eğdi ve aleve bakarak durdu. Sırtı kılıç gibi dik, çenesi havadaydı. Gururlu ve o kadar savunmasız görünüyordu ki, bu onun kalbini kırdı. Kendini onun ayaklarına atıp, onu dünyanın geri kalanından korumak için yalvarmak istedi. Ancak bugün ona en çok zarar veren kişi kendisiydi ve yapabileceği en iyi şey, kendi gururunu bir kenara bırakıp ona yardım edecek başka birini bulmaktı.

Öndeki kadına gidip bir kez daha ricada bulundu.

"NASIL DAYANIYORSUN?" diye sordu Stephen, o nazik ses tonuyla, ki bu ses tonu, o anki ruh haline bağlı olarak ya ona tırmanmak ya da ona tuğla ile vurmak istemesine neden oluyordu. O anki ruh hali tuğla ile vurmak yönündeydi ve bir süre öyle kalacağını tahmin ediyordu.

"Bu kadar üşümemeliyim," diye mırıldandı Grace. Ateşe rağmen, yarı donmuş gibi hissediyordu. Hâlâ Stephen'ın pelerini üzerine sarılmıştı ama bu yeterli değildi. "Neden hâlâ bu kadar üşüyorum?"

"Şok geçirdin," dedi Stephen. "İnsanlar şok geçirdikten sonra üşürler. Nedenini bilmiyorum."

Sıcak kıvrımların içine gömüldü, zencefilli kurabiye kokusunu içine çekti, onun kokusuna benzediği için nefret etti, durgun su, çürüme ve o korkunç, kalıcı yanık kokusundan çok daha iyi koktuğu için zevk aldı.

Onun bu kadar sakin ve anlayışlı olmasından nefret ediyordu ve kendisinin zayıf ve soğuk olmasından nefret ediyordu. Bir yandan Grace, *lanet olası* bir *kesik kafaya* bastığını ve sonrasında mutsuz ve panik olmasının normal olduğunu biliyordu, diğer yandan Stephen her sabah kesik kafalara basıp, onlara kibarca selam verip, gününe devam edebilecekmiş gibi görünüyordu.

Lanet olası şövalyeler.

Normal insanlar böyle bir şeyden dolayı üzülmeye hakları vardır. Normal insanlar kesik kafalara basmazlar.

Dün bununla ilgili şaka yaptığını inanamıyordu. Daha dün müydü? Ve sonra orada, yaşayan, nefes alan bir insanın kalıntıları vardı, buz gibi soğuk ve ayağının altında bir kaya gibi sertleşmişti.

Herkes çok nazikti. Muhafızlar ondan ifade almıştı ve o da kafanın nerede olduğunu büyük bir hassasiyetle söyleyebilmişti. O bölgeyi çamurda bile çok iyi tanıyordu. Stephen konuşmanın çoğunu yapmıştı, ama bu konuda ona tamamen güvenmişti. Muhafızlardan biri Stephen'a onun hikayesini doğrulamasını istediğinde, Stephen sadece "O benden çok daha iyi bilir" demişti.

Kalbinin derinliklerinde *asıl* istediği, Stephen'ın kollarına atlayıp bu korkunç olay yüzünden ağlamak ve onun onu kucaklamasıydı, çünkü Stephen onu istiyordu ya da o güçlü, o zayıftı diye değil, sadece mutsuz ve bitkin olduğu ve lanet olası bir kucaklaşmaya ihtiyacı olduğu için. Ama hala gururu vardı. Lady Vance'in önünde yıkılmamıştı. Ayakları donmuş ve Tab'ın öldüğünden emin olsa bile karda yürümeyi bırakmamıştı. Gurur, o kadar uzun süredir onun tek güvenilir arkadaşı olmuştu ki, ondan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Bu yüzden sırtını tekrar düzeltti ve sadece "Ne zaman ayrılmama izin verilecek?" diye sordu.

"Birkaç dakika içinde," dedi Stephen. "Eve kadar eşlik edilecek."

"Benim ihtiyacım yok..."

Stephen yorgun bir şekilde elini kaldırdı. "Ben değil. Başka biri. Şu anda ilk tercihinizin ben olmadığımı biliyorum."

Lanet olsun, *o* konuda bile düşünceli davranacaktı.

Onu eve bırakmaya gelen adam altın sarısı saçları ve yakışıklı, keskin hatlı bir yüzü vardı. Çelik Aziz'in pelerinini giymişti ve bir kılıç taşıyordu. Kendisini Shane olarak tanıttı. Ayrıca zencefilli kurabiye gibi kokuyordu ve Grace daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Stephen, Shane'e selam verdi. Shane de Stephen'a selam verdi. Grace çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Stephen ona sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı, ama o yüzünü çevirdi. Durumu düzeltecek şeyler söyleyebilirdi, ama söylemeyeceği şeylerdi. Ve o affetmeye niyetli değildi.

O kadar güzel bir öpücüktü ki. Neden onu mahvetmek zorundaydı?

Shane konuşmaya çalışmadı. Sorun değildi. Grace konuşmak istemiyordu. Artık küçük konuşmalar yapma enerjisi kalmamıştı ve bugün bir tane daha garip, ciddi konuşma yapmak zorunda kalırsa, kendi başına kafaları kesmeye başlayacaktı.

Eve dönüş yolunun büyük bir kısmını kat etmişlerdi, paladin kibarca sessizce yanında yürüyordu, sonunda o patladı ve ona döndü. *"Neden* hepiniz zencefilli kurabiye gibi kokuyorsunuz?!"

Shane ona gözlerini kırptı. Gözleri maviydi, ama Stephen'ınkinden çok daha açık bir tondaydı. Kızın bariz öfkesi karşısında bir adım geri attı. "Anlamadım, hanımefendi?"

"Zencefilli kurabiye!" diye bağırdı, sesinin tamamen çıldırmış gibi geldiğini bilerek. "Sen! Stephen! Neden siz paladinler hep zencefilli kurabiye gibi kokuyorsunuz?"

Yüzünde ani bir gülümseme belirdi, o kadar parlak ve geçiciydi ki, neredeyse hayal gördüğünü sandı, ama sonra hemen tekrar ciddi bir ifadeye büründü. "*Oh.* Tarçın ve zencefil. Kardeşimiz Istvhan'ın yaptığı bir kas ovma kremi. Eski bir aile tarifi olduğunu söylüyor. Çok iyi işe yarıyor, ama kokusu oldukça güçlü. Zencefil ısıtıcıdır, görüyorsunuz, ve içinde bir çeşit biber de var. Bazı askerlerin kullandığı kafurdan daha iyidir."

Kas gevşetici. Tabii ya. Neden bunu düşünmemişti ki?

"Hepsi paladin değil," dedi Shane, neredeyse özür dilercesine. "Sadece Istvhan'ın arkadaşları."

"Eh, iyi iş çıkarıyor," dedi Grace, sanki orada olmayan Istvhan'ı ölümcül bir günahla suçluyormuş gibi sert bir şekilde.

Shane birkaç kez gözlerini kırptı, sonra çekinerek, "Evet?" dedi.

Normal insanlar... Ah, boş ver.

Stephen'ın neden aniden paniğe kapılıp ona güvenilemeyeceğini söylediğini Shane'e sormayı düşündü. Sonra bunun tam olarak nasıl duyulacağını düşündü — *Lütfen*, *hayatımın en güzel öpücüğünden sonra silah arkadaşın neden aniden bana ilgi duymadığını açıklayın* — ve dişlerini o kadar sert bir şekilde sıktı ki çenesi zonkladı.

"İyi misiniz, bayan?"

"İyiyim," diye homurdandı.

Adını sayabileceği diğer bazı şövalyelerden farklı olarak, Shane konuşmayı kesme akıllılığını gösterdi.

Sokağını, dükkânını ve komşusunun penceresindeki kediyi görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Sanki sabahtan beri bir asır geçmiş gibi hissediyordu.

"Sizi bekleyen biri mi var?" diye sordu Shane nazikçe. "Ya da bu gece size eşlik edecek biri?"

Bu kez Grace'in gözlerini kırpma sırası gelmişti. "Tanrım, umarım yoktur." Şu anda en son istediği şey, başka biriyle daha konuşmak zorunda kalmaktı.

Paladin öksürdü. "Sadece... ah... şok geçirdikten sonra, yardımcı olabilir..."

Sözünü bitirmedi. Grace, ifadesinin tartışmaya elverişli olmadığını tahmin edebiliyordu. "Ah, söylediklerimi unut. Burası senin evin mi?"

"Evet," dedi Grace. "Teşekkürler..." Elini salladı, cümleyi bitirecek kelime bulamadan kapıyı paladinin yüzüne kapattı.

YİRMİ YEDİ

Stephen'ın günü şafak vakti başlamış ve tepeyi aramaya devam edemeyecek kadar karanlık olana kadar sürmüştü. Başka kafa bulamadılar, daha önce buldukları kafaya ait olan bedeni de bulamadılar.

"Elkinslough'un o tarafı tamamen ortak arazidir," dedi Mallory, kafa meselesinden sorumlu olan şehir muhafızlarından biri. "Teorik olarak insanlar orada kamp kurmamalı, ama sel sular çekilene kadar görmezden geliyoruz. Ama o piç kurusu onları orada takip ediyor mu, yoksa sadece cesetleri atmak için mi kullanıyor, bilmiyoruz... tabii, her zamanki avlanma alanı kuruyana kadar." Kel kafasını kaşıdı ve sessizce kendine küfretti. "Ve nehrin aşağısına çeyrek mil bile gitmezseniz, orada on ya da on iki mahalle var ve onlara giden köprüler var."

Stephen, Mallory ile birkaç kez karşılaşmıştı ve onu, sadece katilin artık daha zengin mahallelere geçebileceği gerçeğinden değil, herhangi birinin öldürülmesinden dolayı öfkeli olduğunu düşünecek kadar saygı duyuyordu, ama aynı zamanda, gerçek güce sahip insanlar kendilerini tehdit altında hissettikleri için, adamı durdurmak için baskının artacağını da biliyordu.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Mallory yorgun bir şekilde, duvara yaslanarak. "Bu sabah başka bir kafa daha buldular. Muhtemelen seninkinden sadece birkaç saat önce."

"Öyle mi?" Stephen bunu bilmiyordu ve diğer gardiyanlar da takdire şayan bir şekilde ağzı sıkı davranmışlardı. "Buranın yakınlarında mı?"

"Hayır," dedi Mallory. "Sorun da bu. Tam tersi yönde.
Scarlet Mahallesi'nin hemen ötesinde."

"... kahretsin," dedi Stephen, duygulu bir şekilde. "Şimdi günde iki tane mi yapıyor?"

"Ya da bir taklitçi var. Tanrılar biliyor ki, gazeteler her gün Kızıl Cellat hakkında yazıyor, bu beni şaşırtmaz.

. Ve hala bir sonuca varamadık. Her yerden şüpheli kişilerin tariflerini aldık, ama hiçbiri birbirine benzemiyor."

Stephen iç geçirdi. "İblis mi?" diye sordu. "Vücut değiştirme mi?"

"Mmm." Mallory omuz silkti. "Olabilir. Bana şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi gelmedi, ama bu noktada, her türlü ipucuna sarılacağım."

"Rüya Tanrısı'nın paladinlerinden biri yardımcı olabilir."

"Eh, denemeye değer." Mallory ona baktı ve onun kendi adamlarından biri olmadığını hatırladı. Duvardan uzaklaştı. "Yardımın için teşekkürler, şövalye. Piskoposa haber vereceğiz, belki Rat, ortak alanda kalan insanlara haber vermemize yardımcı olabilir."

"Teşekkürler," dedi Stephen. Mallory'ye selam verdi ve yavaşça Tapınak'a ve evine doğru yola çıktı.

Stephen geldiğinde Shane koridorda bekliyordu. "Onu eve sağ salim götürdün mü?" diye sordu Stephen.

"Evet."

"Ve...?"

Sarışın paladin ona baktı, başını salladı ve arkasını döndü. "O kadına ne yaptığını bilmiyorum ve bunun için seni azarlamam gerekip gerekmediğinden tam emin değilim."

"Muhtemelen öyle yapmalısın," dedi Stephen, Shane'in uzaklaşan sırtına. Diğer adam tekrar başını salladı, ama cevap vermedi.

Stephen iç geçirdi ve önce banyoya, sonra da kendi odasına ve erdemli bir şekilde boş olan yatağına gitti.

Fiziksel yorgunluğa rağmen uyku gelmedi. Yatakta uzanıp tavana bakarak zihninde bir sahneyi tekrar tekrar canlandırdı: Grace'in yüzü, gülümseyen, biraz kızarmış, ağır göz kapaklarıyla ona bakan, sonra şaşkın bir acı ifadesiyle aniden kırılgan bir kayıtsızlık maskesine bürünen.

Bunu görmeyi engelleyemiyordu. Yoğun faaliyetlerin arasında kısa bir süreliğine bunu kafasından atmayı başarmıştı, ama muhafızla çamurda yürürken, durdukları her an, zihni bir an bile olsa başka yerlere daldığı her an, o yaralı gri-yeşil gözleri görüyordu. Bu anı onu bir kırbaç gibi açığa çıkarıyor, her seferinde daha derine kesiyordu.

En iyisi bu. O kadar uzağa gitmemeliydin. Ne kadar erken durdurursan o kadar iyi. Bunun olmasına izin vermek senin hatandı ve evet, utanmalısın.

Tutku... acı... kayıtsızlık.

Onun hatası.

Stephen iç geçirdi, ayaklarını yataktan indirdi ve Istvhan'ın kapısını çalmaya gitti.

ISTVHAN GÖMLEKSİZ VE UYKULU GÖRÜNÜYORDU.

acil bir durum olsaydı, Stephen onu uyandırmak için kapıyı çalar ve Istvhan bir dakika içinde silahlanıp zırhını giyip savaşa hazır olurdu. Oysa o, kapı çerçevesine yaslanıp esniyordu. "Ne oluyor?"

Stephen içini çekti ve ritüele sığındı. "Kardeşim, kalbim ağır, beni affet."

"Azizlerin hayaları," dedi Istvhan, artık uykulu görünmüyordu. "Bu saatte mi? Birini mi öldürdün?" Stephen'ın girebilmesi için kapıyı açık tuttu.

Istvhan'ın odası Stephen'ın odasından farklı kişisel dokunuşlara sahipti: zemini yumuşatmak için bir halı, küçük bir kuş resmi, rafta birkaç kitap. Stephen'ın odasında ise çoğunlukla yün sepetleri ve yarı bitmiş çoraplar vardı. Onun dışında, odalar aynıydı. Stephen, orada olacağını bildiği sandalyeye uzandı ve Istvhan'a sırtı dönük olacak şekilde çekti. Herhangi bir paladin başka birinin günah çıkarmasını dinleyebilirdi, ancak Çelik Aziz'in seçilmişleri arasında bu genellikle sırt sırta yapılırdı. Böylelikle, birlikte savaş alanında olursanız, düşman üzerinize çullanmadan önce günahlarınızı döküp birbirinizi koruyabilirdiniz.

"Tamam," dedi Istvhan. Diğer adam yatağa otururken çıkan gıcırtıyı duydu. "Kalbini rahatlat, kardeşim. Aziz dinliyor..." Öksürdü. "Yani, *ben* dinliyorum en azından."

Stephen ona anlattı.

"Bunun için beni yataktan mı kaldırdın*?"*

"Uyuyamadım."

"O zaman normal bir insan gibi mastürbasyon yap."

"Istvhan."

Diğer adam inledi, ayağını sandalyenin ayağının altına taktı ve Stephen'ın kendisine dönmesi için sandalyeyi çevirdi. "Bu şehvet, seni aptal. Bu normal. Bunu hissetmeye hakkımız var, evet, *sen* bile. Bu kadının üzerine atlamak istediğin için sana af vermeyeceğim." Elini kaldırdı.

"Diğerleri de affetmeyecek, o yüzden onların kapılarını da çalmaya kalkma."

Stephen başını ellerinin arasına aldı.

"Onu yosun aramaya çıkardın ve tahrik oldun. Bu gerçekten günah değil, kardeşim."

"Onu öptüm."

"Yine de günah sayılmaz, tabii ki öpülmek istemediğini düşünmüyorsan."

"Hayır." Stephen, Grace'in en azından ilk başta öpülmekten oldukça memnun göründüğünü kabul etmek zorundaydı. "Hayır, o kısım iyi gitti."

"O zaman günah değil."

"Sonra tartıştık." "Yine de
günah değil."

"Çok aptalca şeyler söyledim."

"Şaşırtıcı değil, ama günah değil."

"Sonra kopmuş bir kafaya bastı." "Bir
dakika, *ne?"*

Stephen ona anlattı. Istvhan birkaç kez gözlerini kırptı. "Oturmam
lazım." "Zaten oturuyorsun."

"Daha fazla oturmam lazım." Odayı belirsiz bir şekilde süzdü, kalktı, sonra tekrar oturdu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu da işe yaramamıştı. "Neden kesik kafayla *başlamadın*?"

"Kafa konusunda suçluluk duymuyorum. Onu kesen ben değilim ki
"

"Evet, ama..." Istvhan burnunun köprüsünü sıktı. "Bundan bahsetmiş
olabilirdin
bunu söyleyebilirdin!"

"Shane'e Grace'i eve götürmesini söyledim, ben de Mallory'ye rapor verdim. Sonra muhafızları geri götürdüm, onlar da onu aldılar, hikaye bitti."

"Oldukça yoğun bir gün geçirdin, değil
mi?" "Öyle de denebilir."

"Ve kesik kafa olayına rağmen, hala suçluluk duygusuyla boğuşuyorsun."

"Kesik kafa, geri kalanıyla pek ilgisi yoktu."

"Hayır, ama geri dönüp kadını teselli etmek için harika bir bahane olurdu." Istvhan, hayal gücüne pek yer bırakmayacak şekilde kaşlarını oynattı.

"Yapamam," dedi Stephen. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Öyle bir şey bilmiyorum. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Sorun mu?! Aziz *öldü!* Göğsümde kocaman bir boşluk var. Ben yıkıldım. *Sen* yıkıldın. Hepimiz yıkıldık."

Istvhan omuz silkti. "Hayatta birçok insan kırılır, Stephen. Biz özel değiliz."

"Çok az insanın *ruhundan tanrısı* sökülüp atılmıştır.*"*

"Haklısın. Yine de, sevgiyi sadece aklı başında, zarar görmemiş insanlarla sınırlarsak, gelecek nesilde yaklaşık üç kişi kalır ve muhtemelen insanlık kısa süre sonra yok olur."

Stephen homurdandı.

"Bak, acı çektik. Buna itirazım yok. Bunun, bu parfümcüye olan şehvetinle ne ilgisi var?"

Stephen iki kaşını da kaldırdı. "Tarikatımız *yok oldu.* Baş rahibimiz kendi tapınağını yaktı. Sen ise dört gün komada kaldın."

Istvhan büyük elini sallayarak bunu reddetti. "Ee? Bu yüzden kendimizi çok özel mi sanıyoruz? Bizim acımız diğer insanların acısından o kadar büyük ki, bir daha asla normal hayatımıza devam edemeyecek miyiz?"

"Öyle değil!" diye bağırdı Stephen. "Öyle değil... öyle değil... bak, o bana güvenemez, tamam mı? Güvenilir olmak benim tek iyi olduğum şey ve bunu bile yapamıyorsam, bir kadınla ne işim var ki?"

"Sadece bir kaçamak yapmayı düşündün mü? Lanet olsun, sadece sikini ıslatıp lanet olası gerginliğini atmayı düşündün mü?"

Stephen, Grace hakkında bu kadar kaba bir şey söylediği için silah arkadaşını yumruklamak için ani bir dürtü hissetti, ama Istvhan'ın haklı olduğunu kanıtlayacağından bunu bastırdı.

"Ya birden patlarsam? Ya tehlikeli bir hale gelirsem?"

"Anlayamadığım şey, neden sen de bizim gibi gençken bunu aşamadın!"

Stephen ona öfkeyle baktı. Öfkeye karşı bağışık olan Istvhan kollarını kavuşturdu. "Ben gençken çığlık atan bir çılgın değildim."

"Şimdi de değilsin," dedi Istvhan. "Yani, bağırmıyorsun. Gittiğinde bu tür bir hırıltı sesi çıkarıyorsun. Galen ise huzursuz ölüler gibi ağlıyor, ama..."

"Istvhan."

"Bak, seni toplum için bir tehdit haline getiren cinai krizlerin hakkında gülemezsen, ne anlamı var ki?"

Stephen inledi. "Tamam, tamam. Diyelim ki devam ettim, o zaman ne olacak? Ya ben... biz... ah... yaparken gelgit yükselirse ne olacak?"

"Haklısın," dedi Istvhan. "Ama tuvaletler hala ayakta."

"Bunun ne alakası var?"

"Şey, şehvetten dolayı kontrolsüz bir çılgınlık krizine girme tehlikesi altında olsaydık, en azından birimiz şimdiye kadar bunu yapardı. Üç yıl oldu, sakın bana kendi işini kendi başına halletmediğini söyleme."

Stephen kızardı. Elbette yapmıştı ve evet, tuvalette de olmuştu. "Şey..."

"Kahretsin, Galen'i orada üç kez yakaladım. Son bir ay içinde."

Stephen, konuşmayı tekrar kontrol altına almak için çaresizce uğraştı. "Neden umursadığını anlamıyorum," diye homurdandı. "Geceleri bizim gibi yalnız yatıyorsun."

Istvhan öksürdü.

Stephen dönüp ona baktı.

"Piskopos," dedi Istvhan, neredeyse özür dilercesine, "harika bir kadın. Ve tabii ki, bariz nedenlerden dolayı hiyerarşideki kimseyle ilişki kuramaz, ama biz hiyerarşinin dışında olduğumuz için..."

"Azizlerin dişleri," dedi Stephen. *"Beartongue'u* beceriyor musun*?"*

"Aslında, onun beni mahvettiğini söylemek daha doğru olur," diye itiraf etti Istvhan. "O benden on yaş büyük ve aramızda kalsın, ona ayak uydurmakta zorlanıyorum. Açıkçası, biraz dinlenebilmek için kuzeydeki görevlerden birini almayı düşünüyorum."

Stephen ona birkaç kez göz kırptı, yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Seni *köpek."*

"Ciddi bir şey değil," dedi Istvhan. "En azından onun için değil ve ben umutlanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Yine de, bu mümkün, dostum, tek söylediğim bu. Bizler kırık adamlar olabiliriz, ama yine de erkekleriz." Bir süre durdu, sonra başını eğdi. "Ve duruma göre kadınlar da, ama Wren'e onun herhangi bir ihtiyacı olduğunu ima ettiğimi asla söyleme."

"Ağzımı sıkı tutacağım," diye söz verdi Stephen. Wren, tüm kardeşleri arasında, demirden ve taştan yapıldığını kanıtlamaya en kararlı olanıydı. Ellerini ovuşturdu. "Tamam. Belki de asıl sorun bu değildir. Ama kıskançlık duymaktan korkmuyor musun?"

"Ne, Beartongue'un başka bir erkekle olması mı? Ona sarılır ve onu kurtarıcım olarak adlandırırdım. Belki bir görev listesi düzenleyebiliriz.

Kırklı yaşlarında, çözülmesi gereken birçok agresifliği olan bir kadın, korkutucu bir ihtişamdır."

Stephen kollarını kavuşturdu. "Veliaht Prens'in elçisi Grace'le flört etmeye devam ediyor. Kafasını koparıp koptuğu yerden kanını içmek istedim."

Bunu çok sakin bir şekilde söyledi ve Istvhan da aynı şekilde karşıladı. "En iyi şey olduğunu söylemeyeceğim, ama birçok erkek çekici bulduğu kadınlara karşı böyle hisseder."

"Birçok erkek, geri dönemeyecekleri bir savaş öfkesine kapılabilir." Yutkundu. "Hallowbind'i hatırla."

"Hallowbind biz değildik," dedi diğer adam. "En azından... sen ve ben değildik." Birkaç arkadaşları Hallowbind'deydi, ama kimse bundan bahsetmedi ve şimdi de bahsetmeyeceklerdi.

"Olabilirdi."

"Evet, olabilirdi. Ama sadece tanrı öldüğü için. O zamandan beri hiçbirimiz çıldırmadık, değil mi?"

Stephen başka yere baktı. "Hayır. Tamamen değil. Ama o zamandan beri hepimiz için durum kötüye gitti."

"Ve biz de lanet olasıca durumdan kurtulduk."

"Eğer 'kendimize geldik' derken beni yıldızları görecek kadar boğdun demek istiyorsan, evet. Sanırım kendimize geldik."

Istvhan omuz silkti. "İşe yaradı, değil mi?"

"Golemleri düşünmeden edemiyorum," dedi Stephen, sessizlik çok uzun sürdüğünde.

"Golemler mi?" Istvhan kaşlarını çattı. "Kil ile yapılan adamlar mı?"

"Evet, onlar."

"Onlar gerçek miydi? Ben sadece hikayelerini duydum."

"Ben de öyle. Ama hikayeler hep aynı. Hiçbir zaman bir görevi yarıda bırakmazlarmış. Golemi bir kuyu kazması için görevlendirirsen, dünyanın merkezine kadar kazar."

Istvhan bekledi.

"Biz sadece ölüm makineleriydik," dedi Stephen. "Ama en azından bizi kapatmanın bir yolu vardı. Şimdiyse..." Çaresizce ellerini kaldırdı. "Şimdi golemler gibi devam ediyoruz. Hiç başlamamak daha kolay."

"Sen kuyu kazmaktan değil, sevişmekten bahsediyorsun. İnan bana kardeşim, bir ara durman lazım. Aksi takdirde yıpranırsın."

Stephen gözlerini devirdi. "Ben bundan bahsetmiyorum, bunu sen de biliyorsun. Ya kendimi aşık olmaya izin versem ve ona bir şey olursa? Tanrı aşkına Istvhan, bir sokakta soyulabilir ve ben panikleyip, sizden biri kafama vurmadan önce tapınağın yarısını yıkabilirim."

"Evet. Ne olmuş yani? Planın, hayatının geri kalanında hiçbir kadına karşı güçlü duygular beslememek mi?"

Stephen omuz silkti. "Bunun *iyi* bir plan olduğunu söylemedim."

"Bu camın altında intihar etmek gibi bir şey. Üç yıl önce bıçağı isteseydin daha iyi olurdu."

"Belki. Ama en azından ölmeden önce iyi bir şey yapmış olurum ve Rat'a bize gösterdiği ilginin karşılığını öderim."

Istvhan başını sallayarak ayağa kalktı. "Bu yaşamak değil," dedi. "Seni seviyorum kardeşim ve senin için daha iyisini istiyorum." Stephen'a bakarak durdu. "Seni affedecek başka birini bul, Stephen. Daha fazlasını istediğin için sana af vermeyeceğim."

YİRMİ SEKİZ

Grace'in gecesi de huzursuz geçti, başlangıçta aynı nedenlerden dolayı, sonra ise tamamen farklı nedenlerden dolayı.

Shane onu bıraktıktan sonra çay yaptı. Marguerite aşağı indi ve "Lütfen, şimdi olmaz" dedi, Marguerite de "Tamam" dedi ve tekrar gitti. Tab ayak bileklerine dolandı ve o çayı izleyerek öpücükleri, başarısızlığı ve onun ağzının kendi ağzını kapattığı o muhteşem, kalbi durduran anı ve sonra bunun bir hata olduğunu söylediği, yine kalbi durduran anı düşündü.

"Ben daha iyi biliyordum,"

dedi Tab'e. "Bay-y-y."

"Hayatım gayet iyi."

"Mrr," dedi Tab, ki o, bir misk kedisi olduğu için hayatının herkesin hayal edebileceği kadar harika olduğuna inanıyordu.

Onu öpmeye nasıl cüret eder? Atölyesinde oturup örgü örmeye nasıl cüret eder? Etrafında rahatça dolaşmaya nasıl cüret eder?

Simya kitabını açtı. *Tüm madde temelde sadece tozdan ibarettir, ama yolu bilen Arayıcı, tozdan, metalden ve reaktiften, yıldızdan ve taştan, hatta Yaşamın Kendisinden bile her şeyi yeniden bir araya getirebilir...*

Sayfaya bir damla gözyaşı düşene kadar ağladığının farkında değildi.

Civetteler empatiyle tanınmazlardı. Tab pençelerini pantolonuna takıp tırmandı, okşanmak istedi, insanının garip sesler çıkarmasına aldırış etmedi. İnsanlar her zaman garip sesler çıkarırdı; bir sansar bununla başa çıkmayı öğrenmişti. Grace yüzünü onun yanına gömdü, kürkünün hafif av kokusunu kokladı, olabilecek ama olmayan her şey için büyük hıçkırıklarla nefes aldı, bunları dilememenin daha iyi olduğunu bildiği halde.

Tab sıkışmaktan çabucak sıkıldı ve kurtulmak için kıvrandı. Grace çayını aldı ve misk kedisini yatak odasına kadar takip etti. Uzun ve zorlu bir gün olmuştu ve artık bitmesini istiyordu.

Ancak görünüşe göre bu da ona nasip olmayacaktı. Gecenin erken saatlerinde, tanımlayamadığı bir ses nedeniyle uyandı. İlk düşüncesi Tab'ın bir şeyi devirmiş olabileceğiydi ve neredeyse tekrar uykuya dalacaktı, ama sonra bir tahta gıcırdadı. O tahtayı tanıyordu. Çalışma masasındaki her zamanki yerinin solundaki tahtaydı ve sadece bir kişi üzerine ağırlığını verdiğinde gıcırdıyordu.

Atölyede biri vardı. Anında, titreyerek

uyandı.

Kapıyı barikatlamalıyım. Tab nerede? Eğer dışarıdaysa, yaralanırsa...

"Tab!" diye fısıldadı, cesaret edebildiği kadar yüksek sesle, ki bu çok da yüksek değildi. "Tab, neredesin?"

Uzun, çok uzun bir sessizlik. Avuç içlerinde ter damlaları belirdi. Saç derisi nemliydi.

Sonra: "Mrr-rr-ch-ch-chk?"

O yatak odasındaydı. *Tanrılar ve azizler, teşekkürler.*

Yatak odasından atölyeye giden kapıda kilit yoktu. Neden olsun ki? Atölyesi, yatak odası kadar özel bir alandı. Hatta daha da özeldi. Yatak odasında birinin görebileceği en kötü şey kirli çamaşırlardı. Atölyede ise tarifler, teknikler, ekipmanlar... *önemli şeyler* görürlerdi.

Tahta yine gıcırdadı.

Marguerite'i uyarmalıyım. Bunu nasıl yapacağım? Ona ulaşmak için atölyeden geçmem gerek, ama o da tam orada.

Hayır, burada kalmalıyım. Belki tavana bir mesaj yazabilirim.

Uyuyormuş gibi mi yapayım?

Hafızam... Phillip'in sesi: *Grace, tatlım, uyanık mısın? Grace, uyan, tanışmanı istediğim biri var...*

Dudakları ekşi bir şekilde kıvrıldı. Bir dizi aşağılayıcı davranışa maruz kalırken uyuyormuş gibi davranmıştı ve bunun ona tek yararı, ihtiyacı olmadığı halde birdenbire ortaya çıkıp boğazını sıkan bir dizi anı daha kazanması olmuştu.

Hayır, buraya kimsenin girmediğinden emin olmalıydı, hepsi bu kadar.

Mümkün olduğunca sessizce yataktan kaydı ve iki ayağını da yere indirdi. Kapıyı kilitleyebilecek neyi vardı? Kapı kolunun altındaki sandalyesi, hareket ettirebileceği tek şey oydu.

Karanlıkta bile yatak odasını çok iyi bildiğine yemin edebilirdi, ama birdenbire hiçbir şeyin yerini hatırlayamadı. Duvarın yanında, evet, ama nerede? Titreyen elleriyle etrafı yokladı, parmaklarını komodinin, şifonyerin üzerinde gezdirerek aradı.

İzinsiz giren kişi bir şeyi kaldırıp tekrar yerine koyarken, yan odadan daha fazla ses geldi. Bir şey mi arıyordu? Para mı? Kolayca satılabilecek bir şey mi?

Elleri kumaş kıvrımlarına kapandı. Dün giydiği kıyafetler, sandalyenin üzerine atılmıştı. Onları çıkardı, sessizce yere bıraktı ve sandalyeyi kaldırdı.

Sandalyenin ayakları duvara hafifçe sürtündü. Diğer odadaki sesler kesildi.

Grace gizliliği hız için terk etti, döndü, üç adım attı ve sandalyeyi kapı kolunun altına olabildiğince sıkıca sıkıştırdı, arka ayaklarını tekmeledi, böylece sandalye döşeme tahtalarına sıkıca kenetlendi.

Ayak sesleri yine atölyeyi geçti, bu sefer koşarak. Grace omzunu kapıya dayadı, gerekirse kapıyı vücuduyla tutmaya hazırlandı.

Bunun yerine başka bir çarpma sesi duydu, ön kapı açıldığında çanların çınlaması ve ardından ayak sesleri gecenin karanlığında kayboldu.

Sessizlik.

"HİÇBİR ŞEY ÇALINMIŞ MI?" diye sordu Marguerite.

"Defterlerim," dedi Grace. Kendini uyuşmuş hissediyordu. Kaybının büyüklüğü o kadar fazlaydı ki, bunu kafasında tam olarak kavrayamıyordu. Birkaç dakika sonra uyanacak ve tüm bunlar bir rüya olacak, sayfaları kenarlarından dökülen, çay lekeli, dağınık kitaplar hala masanın üzerinde duruyor olacaktı.

Marguerite dişlerinin arasından hava emdi. En azından bunun ne anlama geldiğini anlıyordu. "Hepsini mi aldılar?"

"Altıdan beşi." Grace yavaşça başını salladı ve son defterin kalıntılarını elinde çevirdi. En eskisiydi ve hırsızın onu almamasının tek nedeni muhtemelen ciltinin açılmış olmasıydı

sayfalar atılmıştı, birinin ortasında bot izi vardı.

Hepsini topladı ve sonunda doğru sırayla geri koyacaktı. Ama bu, ne yaptığını zar zor bildiği zamanlarda koruduğu çok küçük bir bilgi parçasıydı. Grace önündeki sayfalara baktı, küçük, sıkı el yazısıyla, daha sonraki defterlerde defalarca cevapladığı soruları yazmıştı.

İşte bu. Her şeyin ters gittiği ve her şeyin elinden alındığı yer burası. Bunun sadece an meselesi olduğunu biliyordun.

"Neden bunu yapsınlar ki?" diye fısıldadı. "Neden biri benim notlarımı çalsın ki? Zaten okunması neredeyse imkansız."

"Belki başka bir parfümcü," dedi Marguerite. "Resepsiyonda büyük ilgi gördün ve veliaht prense o kadar beğendiği bir şey verdin ki, daha fazlasını sipariş etti. Bir rakip, tarifi çalmak istemiş olabilir ve ne aradığını bilmeyen birini göndermiş olabilir, bu yüzden hepsini almışlardır."

"Ama ben hiç kimseyim," dedi Grace. "Varlığımı neredeyse kimse bilmiyor."

"Bu konuda çok yanılıyorsun," dedi Marguerite. "Sen yükselen bir yıldızsın.

En iyi insanların çoğu senin kokularını kullanıyor."

"Ne? Haftada iki ya da üç şişe mi satıyorum? Parfümlerden kira almazsan bu mekanda para kaybederim."

"Bu bir ayrıcalık."

"Evet, ama..." Grace boş bir kahkaha attı. "Artık önemi yok. Parfümlerin yarısını hafızamdan yeniden yaratmam gerekecek. Notlarım kalmadı. Yıllarca neyin işe yaramadığını öğrenmek için yaptığım deneyler, hepsi gitti. Beni mahvetmek istedilerse, çok iyi iş çıkardılar."

Bir sandalyeye çöktü. Nefes alamıyor gibiydi.

Bununla başa çıkabilirim. Daha önce de bu durumdaydım. Archon's Glory'ye geldiğimde de bu durumdaydım... ve Phillip çıraklığımı satın aldığında da.

Bu yanlış bir düşünceydi. Gözleri karardı ve ucuz kağıt ve sulu meşe mürekkebinin kokusunu, en ucuz yağ mumlarını hatırladı. Hatırlayabildiği kadarını yazarken, çok şey unuttuğunu, çok küçük miktarları, kaç damla, yüzde kaç olduğunu, baş notasını, kalp notasını unuttuğunu biliyordu. Phillip onu suçladığını hiç söylemedi ama onu yaşlı adamın dükkânına çeken kokuları yeniden üretemediği için her geçen gün hayal kırıklığı daha da belirgin hale geliyordu.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Grace!" dedi Marguerite. "Grace, sorun yok, onları bulacağız, geri alacağız."

Beni suçladığını hiç söylemedi. Çıraklık sözleşmesini satın aldıktan bir gün sonra benimle evlendi ve ben ona bunun bir hata olmadığını, yanılmadığını, onun dediği gibi bir dahi olduğumu kanıtlamak için çok hevesliydim.

Tırnaklarını avuç içlerine batırdı. Yağ, seks ve hala hafif nemli yün battaniyeler. Bu, kaldıkları ilk küçük odanın kokusuydu. Nemi dışarıda tutmanın bir yolu yoktu. En eski günlüğü, yere dağılmış sayfaları, o odadan kalma dalgalı, şişmiş kenarları vardı.

Koku yine burnuna doldu ve onu hafifçe mide bulandırdı. Belki de bu bir anıydı, ya da belki de hala o sayfalara yapışmıştı. Phillip ona ne kadar harika bir sevgili olduğunu söylüyor, bu kokuları elde ettiklerinde ona tutku, zevk, aşk ve servet vaat ediyordu.

Ben geleceğe yapılan bir yatırımdım. Tab gibi. Ve ikimiz de aynı sonucu elde ettik, değil mi? Birlikte kaçan bir çift ayıklanmış hayvan. Başardık, ama sadece kısa bir süreliğine. Ona çıraklığımın bittiğini bile ilan ettiremedim. Şimdi her şey yine yok oluyor.

"Grace!" Marguerite'in sesi çılgınca geliyordu. Bir an sonra, tanıdık, zengin, keskin charbeans kokusu burnuna ulaştı ve donyağı, nemli yün ve seks kokusunu kovdu. Grace derin nefes aldı, ciğerlerini doldurdu.

Orada değildi. Bu sefer çok daha fazla kaynağı vardı. Her şey bitse bile, her şey çökse bile, kitaplar çöküşün ilk adımı olsa bile, o kaybolmamıştı. Önlem almamak için çok fazla şey kaybetmişti.

Hâlâ oradalar, değil mi? Panik, terli pençelerini boğazına geçirdi. Ya değillerse?

"Gitmeliyim," dedi ayağa kalkarak. "Gitmeliyim... bir şeyi kontrol etmeliyim
" diyerek odasına koştu, giysilerini giydi ve Marguerite'in sorularını görmezden geldi.

Dışarıya, kaldırıma çıktığında işler daha kolay oldu. Yürüyordu ve net bir hedefi vardı. Yürürken yürüyüşten başka yapabileceği bir şey yoktu. Beyninde bir şeyler gevezelik ediyordu, ama Grace onu ve burnunu doldurmaya çalışan yoksulluk, yağ ve seks kokusunu görmezden gelebileceği küçük, temiz bir alanda bulunuyordu.

Cam Mahallesi'nin kenarındaki mezarlık küçük, bakımsız ve otlarla kaplıydı. Bir zamanlar çok zengin insanlar buraya gömülmüştü, ama onların torunları, gerekli alanı korumak için bahçıvan ordusuna ödeme yapamıyordu. Şapel duvarları hala ayaktaydı, ama vitraylar sökülüp satılmıştı ve onların yerine sadece tahta panjurlar vardı. Kırlangıçlar saçaklara yuva yapmıştı. Mezarları temiz tutan yaşlı bir bekçi vardı, mezarlığın kenarları yabani otlarla kaplanmış, şapelin çatısı ise yeşil pas ve yosunla kaplanmıştı.

Grace orada tanınırdı. Bakıcı, Grace içeri girdiğinde dikleşti ve ona el salladı. Grace de el salladı. Onu severdi. Grace'in kenarlardan parfüm yapmak için bitki toplamasını umursamıyordu — "Benim çekeceğim otlar azalır, kızım" — ve Grace, her yıl karısının isim gününde ona karısının en sevdiği kokudan bir şişe hediye ederdi.

En arka köşede, köpek gülleri ve altın başaklarla kaplı, harap bir mozole vardı. Aile uzun zaman önce ölmüştü ve kapı açık kalmıştı. İçinde artık kemik yoktu, sadece eski kumaş parçalarıyla dolu tozlu raflar vardı. Mermer bina bir tarafı ciddi şekilde çökmüştü ve tabanında su birikmişti, bu yüzden kimse onu devralmak istemeyecekti.

Gül toplama bahanesiyle Grace geçen yılki dalların arasından geçerek mozoleye uzandı. Tavana yakın, gözden uzak bir yerde, Dört Yüzlü Tanrı'nın heykelinin durduğu küçük bir yuva vardı.

Parmakları muşamba dokundu ve göğsündeki düğüm biraz gevşedi.

Hâlâ buradaydı. Tamamen çaresiz değildim. Hâlâ buradaydı.

Paketi çıkarmadı. İçindekileri zaten biliyordu: iki takım giysi ve bir kese dolusu bozuk para. Bir aylık masraflar, dikkatli olursa iki aylık. Kendisini ve Tab'ı güvenli bir yere götürüp yeniden başlamak için yeterliydi.

Şehrin diğer yerlerinde üç tane daha zulası vardı. Biri komşusunun terk edilmiş güvercinliğinde saklıydı. Biri başka bir mezarlıkta. Sonuncusu ise meşe yosunu topladığı yerin yakınındaki ölü bir ağaçtaydı. O zulaya pek güvenmiyordu, ağaç çok açık bir şekilde içi boştu ve biri onu bulabilirdi, ama şehir dışında bir zulaya sahip olmak çok önemliydi. Ne zaman kaçmak zorunda kalacağınızı asla bilemezdiniz.

Normal insanlar muhtemelen bunu dert etmiyorlardı. Normal insanlar güzel, normal hayatlar sürüyorlardı. Grace'in ise sadece kendi hayatı vardı ve bu hayat ona, hayatın başkalarının kaprislerine göre çok sık değiştiği ve er ya da geç her şeyin elinden alınabileceği için önlem alması gerektiğini öğretmişti.

"Doğru," dedi. "Doğru. Tamam. Henüz tamamen kaybetmedim."

Her şeyi kaybetmedin. Hâlâ Marguerite var. O seni hayal kırıklığına uğratmayacak.

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, omuzlarını düzeltti ve parçaları toplamaya gitti.

YİRMİ DOKUZ

Stephen uyandığında vücudu ağrıyor ve tutulmuştu ve ilk düşüncesi, çok daha iyisini hak eden bir kadına zarar veren sefil bir adam olduğu idi.

Kalkıp biraz çay içene kadar, uyanınca ilk düşüncesinin sonsuza kadar yataktan çıkmamak olmadığı farkına varmadı.

İstesem de istemesem de, duygu dünyasına geri çekiliyormuşum gibi görünüyor. Keşke beni çeken şey suçluluk duygusu olmasaydı.

Durum daha da kötüye gidiyordu. Kılıç antrenmanına giderken tanıdık bir ses onu selamladı. Stephen döndü ve suçluluk duygusu daha da şiddetlendi.

Jorge hâlâ genç kızların iç çekmesine ve eski genç kızların dizlerinin titremesine neden olan bir yüze sahipti. Sağ kaşındaki yara izi onu çapkın ve tehlikeli gösteriyordu. Yarım santim daha olsaydı, gözünü kaybetmiş olacaktı. Stephen bunu biliyordu çünkü o yara izini oraya koyan oydu.

Ve ben o darbeyi vurmayı başarsaydım bile, muhtemelen göz bandıyla da yıkıcı görünecekti. Rüya Tanrısı'nın şövalyelerinin sorunu buydu. Her şey onlara yakışıyordu. Elbette, Çelik Aziz'in seçilmişleri neredeyse öldürülemezdi, bu yüzden Stephen çok fazla şikayet edemezdi. Birincisi, üç yıl önce delirdiğinde kafasına vuran Jorge'ydi ve Stephen hayatta kalmış, uzun vadeli bir hasar bile almamıştı.

Öte yandan, insanların dikkatini çeken bir yüze sahip olmak güzel olurdu. Örneğin, bazı parfüm üreticileri gibi.

Yine de yara izini görünce hala yüzünü buruşturuyordu. Çok az kalmıştı.

Jorge ona karşı hiç kin beslememişti, ama elbette beslemezdi. Paladinler, fırsat bulduklarında affetmeyi rekabetçi bir spora dönüştürürlerdi.

"İyi misin?"

"Yeterince iyi. Hayır... bir olay olmadı." Gözleri istem dışı olarak diğer adamın yüzündeki yara izine kaydı.

"Senin suçun yok," dedi Jorge kararlı bir sesle, onun kolunu tutarak. "Hiç kimsenin dayanamayacağı bir durumdaydın ve elinden gelenin en iyisini yaparak çılgınlıkla savaştın. Kendini suçlu hissetmene gerek yok."

Jorge'nin sesi derin, sakin ve samimiydi, herkesin güvenebileceği bir ses. Stephen onun inancından şüphe duymuyordu. Neredeyse ona inanmıştı. Neredeyse.

"*Bana* bu ses tonunu kullanma," diye homurdandı. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Jorge irkildi, sonra ona üzgün bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm. Alışkanlık. Ama doğru."

"Tanrım öldü," dedi Stephen. "En azından suçluluk duygumu bırak bana, yoksa benim bir şövalye olduğumu anlayabilecekleri tek şey zırhım olacak."

Jorge güldü ve kolunu Stephen'ın omuzlarına attı. "Neşeli görünüyorsun."

"Herkes öyle diyor," dedi Stephen. "Nedenini bilmiyorum. Başarısız suikast planlarıyla boğuşuyorum ve Anneler muhtemelen bir şeylerden şüphelenip beni hapse attırmak isteyeceklerdir."

"Pfff, onlar herkesi hapse atmak istiyorlar. Bu yüzden kendini beğenmişlik yapma."

"Ayrıca dün kesik bir kafaya takılıp düştüm." "Ah,

o senin kafandı!"

Stephen ne demek istediğini anladı, ama yine de ona bir bakış attı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu yüzden buradayım. Anlaşılan onlara bir fikir vermişsin, bu yüzden kafayı ele geçirmem için beni gönderdiler."

Stephen, Rüya Tanrısı'nın şövalyesine yavaşça göz kırptı ve bunu sindirmeye çalıştı. "... Anlıyorum."

"Şeytani bir şey olup olmadığını bilmek istediler." "Şeytanlar sık sık

kendi kafalarını keserler mi?"

Jorge'nin gülümsemesi kayboldu. "Bu, şeytanların yaptığı en garip beş şey arasında bile olmazdı. Ama neyse, hayır, geride herhangi bir leke hissetmedim. Tabii ki her zaman anlayamazsın, ve eğer bir şeytan yeterince kurnazsa ve konak

bunu isteyerek kabul ederse, ben hiçbir şey hissedemem. Ama bunun şeytanların işi olduğunu sanmıyorum."

"Sıradan insan kötülüğü mü?"

"Öyle demedim." Jorge alt dudağını ısırdı. "Bilmiyorum. Bu işte bir terslik var. Ama yine de, sarayın altında kesik bir kafayı tutuyordum, yani tüm durum oldukça tuhaftı."

"Öyle de denebilir."

"Her neyse, üstlerim beni Beartongue'a haber vermek için buraya gönderdi."

Stephen başını salladı. "Şaşırmadım. Tapınak, katilin sel ile birlikte taşındığından endişeleniyor. Tek bir bölgede çalışırken bile yeterince kötüydü, ama faaliyet alanını genişlettiği takdirde, insanlara hangi bölgelerde önlem almaları gerektiğini bile söyleyemeyiz." Elini saçlarının arasından geçirdi.

"Evet," dedi Jorge. "Piskopos beni bekliyor. Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Stephen. "Birisi yapmalı." Aşağıya baktı. "Sana düzgün çoraplar veriyorlar mı?"

"Tapınak satın alabileceği en iyi çoraplar." "O zaman git hadi."

Diğer paladine el salladı ve salona gitti. Kapıya zar zor ulaştığında, içeride başka birinin olduğunu ve onun gergin olduğunu fark etti.

O kişi Marcus'tu. Artık genç denilebilecek olan genç paladinlerden biri, sopasını vahşice pelse vuruyordu. Galen ve Stephen ile olan... olaydan sonra, paladinler birbirleriyle antrenman yapmıyorlardı. Risk çok fazlaydı. Bu durumdan dolayı dövüş formlarında şüphesiz sıkıntı çekiyorlardı, ama alternatifleri göz önüne alındığında...

Stephen onu bir süre izledi, gömleğini lekeleyen koyu renkli ter ve darbelerin tam olarak gizleyemediği titremeyi fark etti. Yanındaki duvara yaslandı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Marcus sopayı tekrar yere vurdu. Stephen bekledi.

"Bir zamanlar bir karım vardı," dedi Marcus. "Eskiden. Bunu biliyor muydun?" Stephen başını salladı.

"Muhtemelen şimdi demirciyle evlenmiştir, on çocuğu vardır."

Stephen, üç yılda on çocuk sahibi olunabileceğinden şüphe duyuyordu, ama bunun uygun bir zaman olmadığını düşündü.

"Bu beni öldürüyor," dedi Marcus. "Umarım evlenmiştir. Umarım beni unutmuştur. Hallowbind'den sonra herkes benim öldüğümü düşünüyor. Ölü kalmak daha kolaydı. Ama

bu beni öldürüyor."

"Bilememek mi?" diye sordu Stephen.

Marcus başını salladı, sonra başını salladı, sonra ikisini birden yaptı ve baş dönmesi geçene kadar durmak zorunda kaldı. "Bilmiyorum. Bilseydim daha kötü olabilirdi. Eğer demirciyle evlenmişse ve onu mutlu etmişse, onu öldürmek mi yoksa minnettarlıkla dizlerimin üzerine çökmek mi isterdim, bilmiyorum. Çünkü ben yapamadım. Onu nefret eder ve ona minnettar olurdum. Bu... beni... öldürüyor." Her kelimeyi sopayla vurarak vurguladı.

"Onu seviyor musun?"

"Her şeyden çok," dedi Marcus. "Onu bırakmamalıydım. Ama belki de doğru olanı yaptım. Bilmiyorum. Bilemem."

Stephen, tehditkar olmayan bir şekilde ellerini kaldırdı ve yaklaştı. Marcus, hala titreyerek ona baktı, ama gelgitin hiçbir izi yoktu.

Yeterince yaklaştığında, Stephen kardeşinin omuzlarına kollarını doladı ve onu sıkıca sarıldı.

Yavaş yavaş, Marcus'un kasları gevşedi. Stephen'a yaslandı ve derin, düzensiz bir nefes aldı, sonra bir tane daha.

Hepsi çok şey kaybetmişti, ama hala birbirlerine sahiptiler. Bir eş ve bir tanrıya kıyasla çok azdı, ama sahip oldukları tek şey buydu.

"Daha iyi mi?" diye sordu Stephen sonunda, geri adım atarak.

Marcus başını salladı. Yüzünde utanç yoktu, olması da gerekmiyordu. Stephen, bir ay önce Galen için de aynısını yaptığını biliyordu. Güçlü olan olmak için sırayla yaparlardı.

Grace'e doğru olanı yaptım. Marcus'un sırtına bir şaplak attı. "Git. Ben temizlerim." *Birbirimiz için güçlü olmalıyız. Onları terk edemem.*

Ona hiç istemediği halde, Grace'in kendisinden kardeşlerini terk etmesini hiç istemediği, hatta bunu hiç önermediği düşüncesi geldi. *Benim kendi hayatım var*. Belki de hayatları birbirini tüketmeden iç içe geçebilirdi.

Hayır. İkinci kez düşünmeyi bırak. Olman gereken yerdesin. Bir kadından tanrının bıraktığı boşluğu doldurmasını istemek adil değil.

Marcus iç geçirdi ve sopayı almaya uzandı. Stephen onu durdurdu. "Ben kaldırırım," dedi. "Sen yapman gerekeni yap."

Marcus hamama gitti ve Stephen onun bıraktığı aletleri kaldırdı. Grace başka birini bulursa nasıl hissedeceğini düşünmemeye çalışıyordu. *Onu öldürmek mi isterdim, yoksa minnettarlıkla dizlerimin üzerine çökmek mi, bilmiyorum.*

Bu her şeyi özetliyor gibiydi.

O ayrıldı salle salondan uzanarak uzandı iki parmak
uzanarak geçti geçerken ve ölen tanrının önünde yanan mumu söndürdü.

GRACE sabah kalktı ve işe gitti. Yatağında yatıp başını çarşafla örtmeyi tercih ederdi, ama yerine getirmesi gereken siparişler vardı ve bunları başka kimse yerine getiremezdi. Veliaht Prens'in verdiği altın talerler, umarım bazı tariflerini yeniden yaratması için ona yeterince zaman kazandırırdı, ama mevcut siparişlerin yine de gönderilmesi gerekiyordu.

Neyse ki, siparişlerin çoğu kas hafızasına iyice yerleşmiş kolay siparişlerdi. Ne yaptığını yazmak için sürekli durduğu için hazırlamak iki kat daha uzun sürdü, ama genellikle ne yaptığını fazla düşünmeye başladığında birkaç kez hata yaptı.

Yedi damla sandal ağacı... Hay aksi. Yedi mi?

Ve tabii ki, bir şeyi fazla düşünmeye başladığınızda, kafanızın içinde her şey anlamsız hale gelir, tıpkı bir kelimeye bakıp bakıp, nasıl yazıldığını ya da gerçek bir kelime olup olmadığını bile bilemez hale gelmeniz gibi. Yedi damla mı? Yedi bir sayı mıydı ki? Damla ne demekti? Sandal ağacı gerçek miydi?

Grace, simya kitabını çaresizce özlediğini fark etti. Bu noktada, genellikle kitabı açar ve rastgele bir pasaj bulurdu. Kitap o kadar anlamsızdı ki, diğer her şey onunla karşılaştırıldığında daha gerçek ve sağlam görünüyordu. Bu, sinirlerini inanılmaz derecede yatıştırıyordu.

Kitabın şu anda nerede olduğunu sadece tanrılar biliyordu. Belki bir rehin dükkanındaydı. Belki birkaç yıl sonra, bir yerlerde tozlanırken bulur ve eski bir dost gibi selamlardı.

İşinden uzaklaşıp içini çekerek oturdu ve kapının üzerindeki zil çaldı.

Tanrılar aşkına. Düşünmeden "açık" tabelasını çevirmişti, ama dükkan açık olmamalıydı. Ya biri, onun ezberlemediği süslü bir formül isterse? Grace ellerini uyluklarına sildi ve Marguerite'in içeride olup bunu halledeceğini umdu.

"Usta Parfümcü? Merhaba?"

Grace, DuValier'in sesini tanıdı ve ilk düşüncesi, geri ödeme talep etmek için buraya gelmiş olabileceği paniğiydi. *Hayır, hayır, yapamaz, geçinmek için yeterli param kalmaz, oh hayır...*

"Usta Parfümcü Angelica?"

Ya daha fazlasını isterse, o da kötü olur, belki o kadar kötü olmaz, ama Veliaht Prens'in parfümüne ne kadar safran konulduğunu hatırlamıyorum, onu yeniden yapmak için zamana ihtiyacım var, yapamam...

Dişlerini sıktı ve masadan geri çekildi. Paniklemenin bir anlamı yoktu. Zaten paniklemişti, ama bunun aptalca olduğunu biliyordu. Ne istediğini görmesi gerekiyordu.

"Usta DuValier," dedi, kapıya yaklaşarak. *Usta mı? Elçi mi? Kahretsin, hatırlayamıyorum.* "Yardımcı olabilir miyim?"

Adam elini uzattı. Grace refleks olarak elini uzattı ve adam elinin üzerine eğildi. "Umarım öyledir."

"Prensin emrinde bir sorun yok, değil mi?" *Lütfen hayır de, lütfen hayır de.*

"Hayır, hayır, hiç de değil." DuValier ona gülümsedi. "Buraya iş için gelmedim." Bu cümle Grace'e anlamsız geldi, ancak korkunç "*geri ödeme*" kelimesi geçmediği için. "Öyle mi?" dedi, onun anlamlı bir şey söylemesini umarak.

anlamlı bir şey söylemesini umarak.

"Evet. Bugün şehirden ayrılmamız gerekiyordu, ama veliaht prens kendini iyi hissetmiyor. Son zamanlardaki nemden dolayı soğuk algınlığı geçirmiş olmalı."

"Hava çok nemliydi," diye onayladı Grace. Aslan gibi Veliaht Prensi'nin soğuk algınlığı geçirdiğini hayal etmeye çalıştı ama başaramadı, ama muhtemelen altın savaşçılar da herkes gibi nezle oluyorlardı.

"Bu onun için çok can sıkıcı," dedi DuValier. "Sel yüzünden zaten gecikmişti, şimdi de yollar açıldıktan sonra hastalanmak..." Omuz silkti. "Ama gecikme beni boşta bıraktı, çünkü şehirdeki tüm görevlerimi çoktan yerine getirmiştim."

"Tamam mı?" dedi Grace. Bu adam burada ne yapıyordu? Sadece ona programını ve veliaht prensin soğuk algınlığını anlatmak için mi gelmişti?

"Seni düşündüm," dedi DuValier. "Seninle geçirdiğim zaman çok keyifliydi, öğle yemeği için vaktin var mı diye sormak istedim." Konuşmanın tüm sonuçları arasında, Grace DuValier'in onu öğle yemeğine davet edeceğini hiç tahmin etmemişti. "Uh," dedi. İlk içgüdüsü reddetmekti. Stephen'a çok kaba davranmıştı ve... hayır, lanet olsun, Stephen'a kaba davrandığı için *memnundu*, Stephen bir *pislikti.* İnsanları öpüp sonra da bundan etkilenmemek için

insanları o kadar iyi öpüp sonra da bundan etkilenmeme hakkına sahip değildi.

DuValier ile öğle yemeği yemenin bir sakıncası yoktu. Hoş biriydi ve fazla flört etse bile, muhtemelen yalnızdı. Tüm arkadaşları

Charlock'taydı, iki kez görüştüğü bir iş arkadaşıyla arkadaşlık arıyorsa. Onunla bir pasta falan yiyip hoş davranacaktı.

Bu, gelecekte veliaht prens parfüm isterse, Duvalier'in onun için iyi şeyler söyleyeceği anlamına bile gelebilir. Daha kötü kaderler de vardı. Her şey kötü giderse ve şehri terk edip başka bir yerde dükkan açmak zorunda kalırsa, Charlock'tan daha kötü yerler de vardı.

Ona kararlı bir şekilde gülümsedi. "Tabii. Gidip bir pelerin bulayım. Köşede, her zaman gitmeye değer peynirli turtalar yapan bir yer var."

OTUZ

Marguerite o öğleden sonra içeri girip "Günlüklerde bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Grace başını salladı. "Ben de yeni döndüm. DuValier beni öğle yemeğine çıkarmak istedi."

Marguerite atölyenin kapısında durdu, kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Bu tuhaf mıydı?" Grace notlarından uzaklaştı. "Kahretsin, tuhaf olduğunu biliyordum."

"Özellikle değil," dedi Marguerite. "Sen çekici bir bekarsın.
O da bunu fark etmiş."

Grace burnunu çektirdi. "Sen öyle diyorsan."

"Öylesin," dedi Marguerite. "Ve her neyse, buna katılmıyorsan, en azından yetenekli bir parfümcü olduğunu kabul et."

"Ben çok iyi bir parfümcüüm," dedi Grace. En azından bu konuda haklıydı.

"Charlock'ta bu çok önemli. Güzel kokuyorsun ve belki de senin tipinden hoşlanıyordur."

"Onun sadece çok flört eden insanlardan biri olduğuna eminim. Sana da flört etti."

"Evet, ama *beni* öğle yemeğine çıkarmadı." Marguerite bir tabureye oturdu, Tab'ı cam eşyaların arasında uyuklarken buldu ve elini civette'nin sırtında gezdirdi. "Ee?"

"Ne olmuş yani?"

"Ne hakkında konuştunuz?"

Grace birkaç damla yağı bir şişeden diğerine aktardı, kokladı ve memnuniyetle mantarı kapattı. Ne hakkında konuşmuşlardı? Hatırlamaya çalıştı. "Uh. Çoğunlukla Anuket Şehri. Onun geldiği yer. Benim geldiğim yer

. Bu tür şeyler." Dürüst olmak gerekirse, hepsini hatırlayamıyordu. Çoğu zaman, çok mu fazla konuşuyor, yoksa yeterince konuşmuyor mu, bir şey söylemesi mi gerekiyor, yoksa kibar bir homurtu yeterli mi diye merak ederek geçirmişti.

Stephen ile konuşmanın çok daha kolay olduğu düşüncesi aklına geldi. Doğru yapıp yapmadığını bu kadar çok düşünmemişti. Sadece... konuşmuşlardı. Bazen korkunç, utanç verici şeyler hakkında, ama sözler yine de dökülmüştü.

Bunu kes, dedi kendine. *Önemli değil. Zaten doğru şeyleri söylemediğin açık.*

Bazı insanların bıçak sapını kavradığı gibi insan doğasını kavrayan Marguerite, "Bugün bekçi köpeğin nerede?" dedi.

Grace'in dudağı kıvrıldı.

"Ah." Marguerite arkasına yaslandı. "Toplama seferi iyi gitmedi galiba."

"Kesik bir kafaya bastım," dedi Grace.

"Ne?!"

Kafa ve muhafızla ilgili hikaye o kadar uzun sürdü ki, Grace Marguerite'in dikkatinin dağıldığını ummaya başladı. Daha iyi bilmesi gerekirdi. Casus ona keskin bir bakış attı ve "Peki Stephen?" dedi.

Grace, yeniden yazmaya çalıştığı notlara bir şeyler mırıldandı. "Grace..."

"Beni öptü."

"Ve?"

"Sonra bunun bir hata olduğunu, güvenilmez olduğunu ve aramızda hiçbir şey olamayacağını söyledi."

"*Ne* yaptı*?!"*

Grace, arkadaşının kesik kafa konusunda olduğu kadar bu konuda da öfkeli görünmesinden memnun mu yoksa endişeli mi olması gerektiğini bilemedi.

"Öpücük nasıldı peki?" diye sordu Marguerite, Stephen'ı yedi cehennemin en dibine mahkum ettikten sonra. Grace, birden fazla cehennem olduğunu bilmiyordu, ama görünüşe göre Marguerite ondan daha fazlasını biliyordu.

Grace inledi ve başını ellerinin arasına aldı.

"O kadar mı kötü?" Ve sonra, Grace cevap vermediğinde, "Oh hayır. O kadar mı iyi?" "Harikaydı," dedi Grace acı bir şekilde. "Ayak parmaklarını kıvırtan. Saçları kıvırtan, benimkilerin daha fazla kıvrılması gerekmiyor."

"Kahretsin."

"Eğer bir metre çamur olmasaydı, onu orada sikmesine izin verirdim."

"Çamur işleri biraz bozuyor."

"Evet." Yüzünü ovuşturdu, sonra yanağında mürekkep lekesi bıraktığını fark etti ve bir bez aradı. "Lanet olası paladinler."

"Eh," dedi Marguerite. Sonra yarım dakika kadar durakladı, Tab'ı görmezden gelerek ona bakakaldı. Tab, en davetkar karın okşama hareketini yapmak için yuvarlandı, ama Marguerite farkında değil gibiydi. "Eh. En azından onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Erkekler panik yapmaz ve aranızda bir şey yoksa aranızda bir şey olamaz diye nutuk atmazlar," dedi Marguerite. "Tabii onlara aşık olduğunu söylemezsen, o başka bir şey."

"Kesinlikle öyle bir şey söylemedim ve ona aşık değilim," dedi Grace.

"Emin misin?"

Grace ağzını açtı, tekrar kapattı ve sayfaya sertçe baktı. "... çoğunlukla."

"Yani, aşık olsan da seni suçlamam. Geniş omuzlar ve tüyleri diken diken eden öpücükler? Sevilmeyecek ne var ki?"

"Ne olmuştu, 'böyle bir adamla ne yapardım'?"

"O benim, sen değilsin. Ve onun *benim* vücudumun hiçbir yerini kıvırmadığını unutma."

Grace yine inledi. "Demek tüm cevapları sen biliyorsun. Ben ne yapacağım?" "Şu anda mı? Hiçbir şey. O batırdı, düzeltebilir. Ya da değir. Marguerite omuz silkti. “Her neyse, cinayetler henüz çözülmedi, yani bir ara geri dönmeyecek gibi değil. Ya da dönmeyecek, o zaman da onsuz daha iyi olursun.”

"Keşke senin kadar kendime güvenebilseydim," dedi Grace.

"O bir paladin," dedi Marguerite. "Onların sadece birkaç duygusu vardır ve en başlıcası suçluluk duygusudur. Göreceksin."

ÜÇ GÜN BOYUNCA Stephen, kararlılık ve suçluluk duygusu arasında gidip geldi; suçluluk duygusu o kadar yoğundu ki, adeta tadını alabiliyordu. Grace'in peşinden gidemezdi. Bunu biliyordu. Bu, Grace'e haksızlık olurdu. Kardeşlerine de haksızlık olurdu. Doğru olanı yapmıştı.

Ama bunu mümkün olan en beceriksiz şekilde yapmıştı. Öpüşmeyi o başlatmış, sonra da onu itmişti. Kendini kontrol edebilseydi, bunların hiçbiri olmazdı.

*N*eden kendini kontrol edememişti?

Bu soru sabah akşam onu rahatsız ediyordu. Elkinslough ormanındaki çadır kampında çok sakinleşmiş Brother Francis'i gezdirdi. Bir grup gnol'un su basmış yuvaları için bir menfez kazmasına yardım etti. Istvhan ile alaycı sözler değiştirdi ve su altında kalmış bir taş bloğunda ayağını kırmak üzereydi. Ve düşünceleri bir an bile olsa başka yere kayarsa, Grace'i ve onun yüzünde bıraktığı acı izini görüyordu.

Stephen çorap örmeyi bıraktı. Bu, zihnini çok fazla boş bırakıyordu. Suçluluk duygusu onu sararken, kendini iğneler ve ipliklerden oluşan bir halkaya boş boş bakarken buldu ve "*Bunu düzeltmeliyim*" *diye* düşündü.

Bu, söylemesi yapmasından daha kolaydı.

Ne diyecekti ki? *"Senden özür dilemeliyim ve beni affetmeni rica etmeliyim çünkü artık örgü öremez oldum ve bu beni delirtiyor. Ya da en azından daha da delirtiyor."*

Bu pek umut verici görünmüyordu. Stephen insan kalbi konusunda uzman olmayabilir, ama bunun iyi sonuç vereceğini düşünmüyordu.

"Seni incittiğim için çok üzgünüm, seni istiyorum ama kardeşlerimin bana ihtiyacı olduğu için suçluluk duyuyorum."

Hayır, bu hiç mantıklı değildi, değil mi? Grace'i istemekle diğer paladinlerin ona ihtiyacı olması arasında ne alakası vardı? Bu bir öpücüktü, Tapınaktan taşınıp ıssız bir yere yerleşme teklifi değildi. Grace, haklı olarak, birinin diğerle hiçbir ilgisi olmadığını düşünecekti.

Son üç gündür bir sıra bile uzamayan çoraba baktı.

Belki de birinin diğerle hiçbir ilgisi *yok*tu.

Istvhan ona bunun bir bahane olduğunu söylerdi. Istvhan her şeyi bilmiyordu, ama ara sıra doğru kararlar veriyordu. Stephen çorabı bir kenara koydu. İşleri berbat ettiğini kabul edip gidip özür dilemek zorunda kalacaktı. Bu da başlı başına zor bir durumdu, çünkü özrünün bir işe yaramayabileceğini biliyordu ve bu da özrünü kendisi için dilediğini, onun için değil, anlamına geliyordu. Onun bir pislik olduğu gerçeğini affetmek onun işi değildi. Eğer tek istediği affedilmekse, muhtemelen Istvhan'dan tekrar günah çıkarmasını istemeliydi.

Ama lanet olsun, kızın yanlış yapmadığını bilmesi gerekiyordu. Onu, gitmeye hakkı olmayan bir yola sürüklemişti ve bu tamamen onun hatasıydı, kızın değil. Kız çekiciydi ve o çok kırılmıştı, hepsi bu.

Glover's Quarter'a kadar uzun bir yürüyüş oldu, bu sırada üç farklı konuşma hazırladı ve hepsini bir kenara attı, sonunda "Özür dilerim, pisliğin tekiydim" demeye karar verdi ve işlerin nasıl gelişeceğini görmek istedi.

Sonunda vardığında, kapı aralıktı. Bu garipti. Stephen kapı çerçevesine hafifçe vurdu, sonra kapıyı iterek açtı. İki adım içeri girdi ve Marguerite arka odadan fırladı. "Geldin!" dedi.

"Uh... evet?"

Bir an için casus, Stephen'ın göğsüne atlayacakmış gibi göründü. Stephen kendini hazırladı, ama Marguerite onun önünde durdu.

"Bunu nasıl öğrendin... Hayır, hayır, tabii ki. Rat. Rat'ın her yerde gözü var. Doğru." Alnını tuttu. "Doğru. Buradasın. Tanrılara şükür. Ne yapacağız?"

"Ne hakkında?" diye sordu Stephen, konuşmanın önemli bir kısmını kaçırmış gibi hissederek.

"Grace hakkında!" Ona gözlerini kırptı, sonra yavaşça yüzündeki canlılık kayboldu. "Buraya bunun için gelmedin."

"Grace'e kesik kafa... şey... durumu... anlatmaya geldim." Gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Marguerite, zehirlenerek ölen bir çocuk ve parçalanmış bir ceset karşısında sakinliğini korumuştu, ama şimdi yüzü solmuştu ve ellerini ovuşturup duruyordu. "Ne oldu?"

"Grace," dedi. "Tutuklandı."

PEKİ, diye düşündü Grace. *Bu olan bir şey.*

Normal insanlar tutuklanmadı. Muhtemelen.

Adamlar onu götürmek için geldiklerinde, kapıyı açmıştı. Onların hırsızlık yüzünden geldiğini sanmıştı. Herkes için çok kafa karıştırıcı birkaç dakika olmuştu.

Herkes... tam olarak hoş olmasa da, profesyonel davranmıştı. En azından neredeyse herkes. Kraliyet muhafızlarından iki adam vardı ve çok profesyonel davrandılar, ona tutuklandığını söylediler, o da onlara boş boş baktı ve "Ee... ne?" dedi.

"Zehirleme suçundan," dedi, Annelik'in indigo cüppesini giyen üçüncü adam. O kadar profesyonel değildi.

"Zehirleme mi?"

"Suçlamanız bu, hanımefendi," dedi kraliyet muhafızlarından biri. "Lütfen bizimle gelmeniz gerekiyor."

"Kimi zehirledim?"

"Charlock'un Veliaht Prensi," dedi Annelik'ten adam, muhtemelen dramatik ve mezarlık gibi bir ses tonuyla.

"O zehirlenmiş mi?" diye sordu Grace, adamın etkileyici konuşmasını biraz bozarak. "Öyle görünüyor, hanımefendi," dedi muhafız, Annelik'ten adama karanlık bir bakış attı. "Bu yüzden buradayız."

"Peki onu kim zehirledi?" Ve sonra, muhafızlar stoik ve utanmış bir ifadeyle bakarken, Annelik adamı morarmaya başladı. "Bir dakika, *onu* zehirlediğim için *beni* tutukluyor musunuz*?"*

"Evet, hanımefendi."

"Ama o iyi birine benziyordu," dedi.

Muhafız bir şey söylemek istercesine ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Bizimle gelir misiniz, hanımefendi?"

"Oh, tanrım." Ellerini önlüğüne sildi. "Umarım bu işi çabucak halledebiliriz."

"Avukat çağırma hakkınız var," dedi gardiyan, ama bu sorunun cevabı değildi.

"Birkaç dakika izin verir misiniz?" diye sordu, meşe yosunu ısıtmanın tam da kritik aşamasında olduğunu ve bunu bitirebilirse, tüm bu karışıklığı hallettikten sonra her şeyin tamamen mahvolmayacağını düşünerek.

"Büyücülüğünü bitirmek için mi? Sanmıyorum."

"Korkarım ki hayır, hanımefendi," dedi gardiyan, rahibe bastırıcı bir bakış atarak.

"Oh," dedi Grace. Korku göğsüne yayılmaya başladı, uzun gri dallar kalbini sarmaladı. *İşte bu. Her şeyin kötüye gittiği an. Kötüye gitmek böyle bir şey*. "Oh, anlıyorum. Tamam."

Isıyı kapattı. Meşe yosunu zaten mahvolmuştu. Yenisini alması gerekecekti.

Bütün o zahmetin sonunda öpüldüm ve reddedildim. Ve bir kafaya bastım.

Arkasını döndü ve odada beş kişi daha olduğunu fark etti. "Bir dakika, sizler nereden geldiniz?" *Beni tutuklamak için gerçekten sekiz kişi mi gönderiyorlar?*

beni tutuklamaya mı gönderiyorlar? Ne yapacağımı sanıyorlar, yüzlerine parfüm mü atacağım?

Belki de bu bir hata değildi ve basit bir açıklamayla bu durumu açıklığa kavuşturamayacağını düşünmeye başladı.

Yeni gelenler odalarda dolaşmaya başladılar, eşyaları eline alıp incelediler, yerlerinden çıkarıp başka yerlere koydular.

"Lütfen bunu yapmayın," dedi Grace, korkusu giderek artarken. "Lütfen, hiçbir şeyi tekrar bulamayacağım."

Onu dinlemediler. Güvenlik görevlisi kolunu tuttu ve çok nazikçe, "Gitme zamanı, hanımefendi," dedi.

"Ama ortalığı dağıtırlar! Her şeyin yerini biliyorum, eğer yerlerini değiştirirlerse..."

Adamlardan biri yatak odasının kapısını açtığında, Grace'in sesi kesildi. "Durun, ne yapıyorsunuz?"

Tab yatak odasından fırlayıp atölyeye girdiğinde adam şaşkınlıkla bağırdı. "*O da* ne öyle*?"*

"O Tab, bir misk kedisi, lütfen onu korkutmayın, tatlı bir çocuk ama gergin olduğunda ısırır, ama kötü niyetli değildir!" Panik, korkuyu bastırmaya başladı. Ya Tab'a bir şey olursa? Ya onlardan birini ısırırsa ve onu öldürürlerse?

"Senin familiarın mı?" diye sordu Annelik

adamı. "Benim neyim?"

"Tanıdık ruh! Büyücülükte yardım etmek için!"

"Ben cadı değilim? Şey, bazen yastıklarımı yiyor, bunun ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum?"

Adamlardan biri ona uzandı. Tab, yeni gelenlerin hepsinden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde uzaklaştı. Arkasında bir sesler karmaşası yükseldi.

"Yakalayın onu!"

"Kaçmasına izin

vermeyin!" "O şey kanıt!"

"Yakalayın!"

"Durun, onu korkutacaksınız!"

Ön kapı, bir başka kişinin içeri girmesiyle gürültüyle açıldı. Tab, özgürlüğe açılan kapıyı gördü ve kaçtı.

"Tab!"

Grace gardiyandan kurtulup peşinden koştu, ama çok geçti. Civette sokağa kayboldu. Merdivenlerde, onun adını haykırırken, gardiyan onu tekrar yakaladı.

"Hanımefendi, lütfen bunu bir daha yapmayın."

"Ama kaybolacak ya da ezilecek ya da başka bir şey olacak!" Adamın ifadesiz yüzüne bakarak, ona anlamasını sağlamaya çalıştı. "Dışarı çıkmaması gerekiyor. Dışarıda iyi değil."

"Eminim tekrar ortaya çıkar," dedi adam. "Şimdi benimle gelin. Maalesef bunun için vaktimiz yok."

"Ama..."

"Ama yok, hanımefendi. Lütfen benimle gelin."

GRACE, veliaht prensin onun için gönderdiği arabadan çok daha az yastıklı bir arabayla seyahat etti. *Son birkaç haftada, hayatımın geri kalanında geçirdiğim zamandan daha fazla zamanı arabada geçirdim.* Ayrıca, muhtemelen küf yapabilecek kumaş olmadığı için daha iyi kokuyordu. Muhafızlar çoğunlukla lanolin ve zırhlarından gelen hafif bir karanfil kokusu ile ter kokuyorlardı, ancak içlerinden biri ucuz tütün ve portakal kokulu bir tür saç yağı kullanıyordu ve bu ona hiç yakışmıyordu.

Motherhood adamı, kenarlarında hafif ekşi bir koku olan tütsü gibi kokuyordu. Tütsü normalde böyle ekşi kokmazdı, bu yüzden muhtemelen vücut kokusu sızıyordu. Grace, arabanın duvarına yaslanarak, ona ekşi ter kokusu olan bir parfüm mü sürdüğünü sormak için kibar bir yol var mı diye düşündü. *Muhtemelen yoktu.*

Saraya gitmediler. Bunun yerine, Eski Şehir surlarının gölgesinde bulunan büyük bir binaya gittiler. Çatı boyunca oyulmuş kabartmalar ve ön tarafta dikilmiş çalılar vardı, ama pencerelerde parmaklıklar da vardı. Grace parmaklarını tunikasına gömdü ve boğazında sıcak ve ağır bir panik hissetti.

"Burası nöbetçi kulübesi mi?" diye sordu. Sesi cırtlak çıktı.

Muhtemelen muhafızın gözlerinde bir anlık acıma gördü. "Duruşmaya kadar burada tutulacaksınız, hanımefendi."

"Duruşma mı? Ama önce biriyle konuşmam gerekmez mi? Bu konuyu açıklığa kavuşturmam lazım. Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma."

"Yanlış anlaşılma falan yok, *zehirci,"* diye homurdandı Annelik adamı.

"Ama..." Grace hiçbir şey anlamıyordu. "Kimse bana bunu yapıp yapmadığımı bile sormadı!"

"Eğer masumsan, endişelenecek bir şeyin yok," dedi gardiyan. Bunu inanıyormuş gibi ya da Grace'in inanmasını bekliyormuş gibi söylemedi. Grace, bunun sanki biri hapşırınca "Çok yaşa" demek gibi, konuşmayı devam ettirmek ve garip anı atlatmak için mekanik olarak söylenen bir şey olduğu izlenimini edindi.

"Ama..."

Adam ona yorgun bir bakış attı ve Grace utanarak ağzını kapattı. Görünüşe göre, her şeyin üstüne bir de haksız yere tutuklanıyordu.

Binaya girdiler. Grace'e veliaht prensin elçiliğini hatırlattı, aynı çamaşır suyu ve ahşap cilası kokusu vardı. *Ancak tavus kuşu tüyleriyle dolu vazolar yoktu. Ve tütsü de yoktu.* İki kat merdiven çıkıp bir koridora geldiler, sonra başka bir muhafız sandalyesinden kalktı ve kraliyet muhafızları bir kağıdı imzalayıp gittiler, yeni muhafız ve Annelik adamı onu koridordan geçirdiler. Bir dizi sıradan kapı vardı. Muhafız dış duvardaki bir kapının kilidini açtı ve içeri girmesini işaret etti.

"Burada kalacaksınız, hanımefendi,"

dedi. "Öyle mi?"

"Evet."

İçeri girdi. Bir masa, bir sandalye, bir yatak ve küçük bir mahremiyet perdesi vardı. Pencerenin üzerinde tahta bir kepenk vardı.

"Ama..." dedi ve kilit arkasında kapandı.

OTUZ BİR

Stephen çılgına dönmedi.

Neredeyse çılgına dönüyordu. Her zaman mecazi ayak bileklerini yalayan dalgalar, en azından beline kadar yükselmişti. Sadece sakin, net ve metodik davranmanın yardımcı olacağını bilmesi onu ayakta tuttu.

"Onu kim kaçırdı?" diye Marguerite'e bağırdı, sonra ne yaptığını fark etti ve bir adım geri attı. *Dikkat!* diye kendi kendine bağırdı, kafasında eski talim çavuşunun sesini duydu. Adam on yıldır toprağın altındaydı ve Stephen muhtemelen öleceği güne kadar onun sesini duyacaktı. Vücudu tepki verdi. Paladinler asker değildi, ama o paladin olmadan çok önce askerdi. *Duruş... Dinlen.* Elleri arkada, ayakları belirli bir mesafede. Evet. Tamam. Sakin, net, metodik hareket.

Garip bir şekilde, Marguerite onun ne yaptığını anlamış gibiydi ve o resmi geçit töreni dinlenme pozisyonuna geçene kadar bekledi. "Saray muhafızları," dedi.

O keskin bir şekilde başını salladı.

"Yanlarında bir Annelik adamı vardı."

Stephen, ellerinin belinin arkasında yumruk haline geldiğini hissetti ve resmi dikkat pozisyonuna geri döndü. "Onu nereye götürdüklerini gördün mü?"

"Eski subay kışlasına. Dönüştürdükleri yere."

Stephen kendini normal, ritmik nefes almaya zorladı. *Bay Brass vergisini ödememişti...* Bir süre sonra, "Daha kötüsü de olabilirdi," dedi. En azından eski kışlada, bu bir hükümet meselesi olarak ele alınıyordu. Grace, Asılı Anne'nin tapınağına götürülseydi, binaya tek başına bir saldırı düzenlemek zorunda kalacaktı ve başarılı olma ihtimali ne yazık ki yüksek olsa da, bunun sonucunda ortaya çıkacak katliam, yıkılmış paladinlerin imajına bir şekilde zarar verecekti.

"Çok daha iyi de olabilirdi," dedi Marguerite. "Onları binaya kadar takip ettim ve neler olduğunu anlamaya çalışan insanlar var, ama bu birkaç saatimi alacak. Bu arada..." Ellerini açtı ve Stephen ilk kez odadaki felaketi fark etti. "Atölye daha da kötü durumda," dedi. "Temizlemeye çalışıyorum. Bir şey ararken her yeri alt üst etmişler."

"Ne arıyorlardı?"

"Bu henüz bilmediğim şeylerden biri. Onun neyle suçlandığını bile bilmiyorum."

Stephen dişlerini sıktı. "Sence bu suikastçı ile ilgili mi?"

"Değilse, oldukça uzun bir tesadüf olur. Birkaç gün önce bir hırsızlık olayı oldu ve bir sürü günlüğü çalındı. Bunun da tesadüf olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Stephen'ın vicdanı onu bıçaklamış gibi acıttı. Birkaç gün önce mi? Bir uyarı almış olabilirlerdi. Ve hırsızlık olayını ona anlatmamıştı çünkü o, onu tepenin üzerinde itip kakmış bir pislikti ve buraya özür dilemeye gelmeseydi, kraliyet muhafızları onu götürmüş olabilirdi ve o da ne olduğunu asla öğrenemezdi. Lanet olsun, Marguerite burada olmasaydı...

"Neredeydin?" diye sordu, sonra suçlayıcı ses tonundan dolayı yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim, sadece..."

"Biliyorum." Dolgun dudakları, çoğu kanlı canlı erkeklerin (ve birkaç kanlı canlı kadının) son derece çekici bulacağı bir gülümsemeye büründü. Stephen'ın aklına sadece Grace ve sürekli düşünceli bir ifadeye sahip olan aşağı doğru kıvrılmış dudakları geliyordu. Tanrım, merhamet et. "Evi sürekli gözetleyen biri var."

"Ne?"

"Birincisi, ben... tehlikeli sayılmaz ama ara sıra rahatsız edici durumlarla karşılaşabileceğim bir işte çalışan bir kadınım. İkincisi, biz iki kadın, iyi huylu bir gelinciği bekçi olarak tek başımıza yaşıyoruz. Bir gözcü olması mantıklı."

"Ve hırsızı görmediler mi?"

"Onu gördüler ama yüzünü göremediler. Onlar sadece gözcü, koruma değil."

Bir düşünce aklına geldi. "Gelincik nerede?"

Marguerite başını salladı. "Buraya geldiğimde ön kapı ardına kadar açıktı. Kaçtığını sanıyorum."

Kahretsin. Grace çok üzülecek.

"Geri gelmesini umuyorum. Bu arada..." Derin bir nefes aldı ve kalın siyah saçlarını eliyle taradı. "Raporları beklerken temizliği bitireceğim."

"Temizlik yapacak kimse yok mu?"

Ona, sanki çok tuhaf bir şey söylemiş gibi baktı. "Burası Grace'in evi," dedi. "Yabancılar içeri girmiş. Yabancıların tekrar temizlemesine izin veremezsin. Eşyaların yerini bilmezler, nasıl düzenlenmesini sevdiğini bilmezler."

Ve böylece bir casus atölyeyi temizliyordu. Stephen'ın şüphelenmeye başladığına göre, bu casus gerçekten çok üst düzey bir ajandı.

"Bir şey öğrenir öğrenmez sana haber veririm," dedi.

"Lütfen haber ver," dedi Stephen. "Ama bu sefer işleri daha hızlı halledebileceğimi düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Bence," dedi Stephen, "Bishop'un Bayan Angelica ile tanışma zamanı geldi."

GRACE odayı üç kez dolaştı ama hiçbirinde yararlı bir şey bulamadı.

Masa yere sabitlenmişti. Penceredeki ahşap panjurlar hava akışını sağlamak için çıtalıydı, ama sadece kapalı değillerdi, normal panjurlar gibi görünmesi için biraz dekoratif oymalarla tek parça ahşaptan yapılmışlardı.

Sanırım bu, sanki akşamımı bir handa geçiriyormuşum gibi göstermek için nazik bir davranış. Hapishane gibi değil. Sadece çıkmama izin verilmiyor.

Annelik'in davalarından o kadar emin olup olmadığını ya da Archon'un mahkumlara karşı çok medeni davrandığını merak etti. Ya da belki de sadece krallığa karşı suç işlediğinden şüphelenilen mahkumlar böyleydi. Muhtemelen onu bir yankesici olarak görselerdi, diğer serserilerle birlikte sıradan bir hapishane hücresinde olurdu. Belki de yüksek düzeyde bir suikast girişimiyle suçlanmanın bir önemi vardı.

Öte yandan, beni bir yankesici olarak görselerdi, muhtemelen ya para cezası verirlerdi ya da birkaç kırbaç atıp serbest bırakırlardı.

Grace kırbaçlanmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye pek hevesli değildi, ama insanlar bu yüzden pek sık ölmüyorlardı, değil mi?

Oda, binanın geri kalanı gibi, çamaşır suyu ve cila kokuyordu. Yatak temizdi ve böcek yoktu, çarşaflar da

çamaşır sabunu gibi kokuyordu. Umutsuzluk koktuğunu düşünmesi tamamen onun hayal gücüydü.

İşte böyle, her şey böyle oluyor, sonunda her şeyi senden böyle alıyorlar, işte böyle hissediyorsun...

Aklı Tab'a geri döndü, ön kapıdan dışarı fırladı. Tanrım, ona ne olacaktı? Fareleri yakalamakta iyiydi, ama hayatta kalmakta pek iyi değildi. Birisi onu bulup evcil hayvan olarak satmaya çalışır mıydı?

Lütfen tanrılar, evcil hayvan olarak olsun, kürk şal olarak olmasın.

Ellerini ovuşturdu, sonra tahta panjura gitti ve çıtaları arasındaki boşluğu kokladı. Yine yağmur yağmıştı, bu yüzden hava kısa bir süreliğine insan kokusundan arınmıştı ve şimdi çoğunlukla yağmur ve Elkinslough çamuru kokuyordu, muhtemelen binanın önüne dikilmiş çalıların kokusundan gelen hafif bir petrikor kokusu da vardı.

Gözlerini kapattı. Petrichor, kuru toprağa yağan yağmurun kokusu, en sevdiği kokulardan biriydi. Böyle kokan bir parfüm yapabilseydi, her gün onu sürerdi.

Arkasındaki kapı açıldı. Grace geri çekildi ve burnunu pencereden dışarı çıkarıp kokluyormuş gibi görünmemeye çalıştı. Normal insanlar burnunu pencerenin çıtalarına dayayıp havayı koklamazlar.

"Oradan çıkamazsın," dedi Motherhood'daki adam.

"Dışarı çıkmaya çalışmıyordum," dedi Grace. "Nefes almaya çalışıyordum."

Adam ona kaşlarını çattı. Arkasında duran güvenlik görevlisi boğazını temizledi ve öne çıktı. Grace pencereden uzaklaştı ve ekşi koku ve tütsü kokusuna razı oldu.

"Bunu imzala," dedi Motherhood adamı, masanın üzerinden ona bir parşömen kağıdı uzattı. "İşleri hızlandırır."

Grace ona, sonra kağıda baktı ve okumaya başladı. *Ben, Grace Angelica, Charlock Veliaht Prensi'ni zehirle öldürmeye teşebbüs ettiğimi itiraf ediyorum...*

"Bunu imzalamayacağım!"

Yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirdi. Grace, adamın onun okuyabildiğini bilmediğini mi, yoksa sadece söylediği için kağıdı imzalamasını mı beklediğini merak etti.

"Bunu imzalarsan, her şey çok daha hızlı ilerleyecek," dedi. "İşlerimize devam edebiliriz."

"Ama bu doğru değil!" *İşlere devam etmek* ne demekti acaba? Duruşma mı? Mahkûmiyet mi?

Tanrı yardımcısı olsun, idam mı?

"İşbirliği yaparsan işler senin için çok daha kolay olacak."

"Yeter," dedi kraliyet muhafızı. "Onlardan imzalamalarını istersin, tehdit etmezsin. Burası taşra değil. Biz burada medeniyiz."

Grace, medeniyete kısa bir süreliğine tezahürat etme isteği duydu.

Motherhood adamı imzalanmamış itirafnameyi masadan kapıp kapıya doğru yürüdü.

"Akşam yemeği saat sekizde olacak, Bayan Angelica," dedi gardiyan, sanki kaliteli bir otelde kalıyorlarmış gibi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen kapıyı çalın, biri size yardımcı olacaktır." Bir süre durakladı, sonra nazikçe ekledi, "Bu ayrıcalığı kötüye kullanmamanızı öneririm."

"Kullanmayacağım," dedi Grace ve sesinde bir titreme duydu. Odanın havası birdenbire boğucu ve sıcak hale geldi, mumlar boğucu bir ısı yayıyordu.

Kapı arkasından kapandı. Kilit tıkırdadı. Grace, kepenkli pencereye geri döndü ve yüzünü çıtalara dayayarak tekrar nefes almaya çalıştı.

OTUZ İKİ

Stephen, arabayla giderken, piskoposa büyük bir yük bindirdiğini fark etti. Piskopos, neredeyse yüz kadar rahip, avukat ve ilgili personelden oluşan bir tapınağı yönetiyordu. Archon's Glory'de olduğu kadar, tüm Archenhold'da da tartışmasız en önemli kişilerden biriydi. Yine de, yardımını isteyen kırık bir şövalye için her şeyi bırakmıştı.

Arabada onun karşısında sakin bir şekilde oturuyordu, elleri kucağında düzgünce katlanmıştı. Kişisel sekreterlerinden biri yanında oturmuş notlar alıyordu, ama Beartongue konuşmuyordu, sadece pencereden dışarı bakıyordu. Onun zihninin Anuket Şehrindeki otomatlar gibi çalıştığından emindi.

"Teşekkür ederim," dedi aniden. "Tüm bunlar için teşekkür ederim. Çok şey istediğimi biliyorum."

Gözlerini onun yüzüne kaldırıp gülümsedi ve o, Istvhan'ın ne hissettiğini biraz anladı. *Böyle bir kadın, korkutucu bir ihtişamdır.* Savaş alanında ve dışında tanıştığı tüm insanlar arasında, Piskopos Beartongue'un gerçek büyüklüğe en yakın kişi olduğunu fark etti.

"Stephen," dedi nazikçe. "Halkınız üç yıldır bizimle birlikte yaşıyor ve bu süre boyunca hiçbiriniz hiçbir şey istemediniz, belki kendinizi daha da zorlamanıza izin verilmesini istemeniz hariç. Malzeme sorumlusunun size maaş değil, maaş benzeri bir ödemeyi kabul etmeniz için neredeyse zorlaması gerektiğini ve hizmetçilerin, çarşafı yırttığınızda veya sandalyeyi kırdığınızda bunu bildirmek zorunda olduklarını biliyorum, çünkü hiçbirinizin aklına böyle bir şey gelmez. Ve her birinizin, sorgusuz sualsiz, şikayet etmeden Tapınak'ın hizmetinde canınızı vereceğinizi biliyorum."

Stephen eldivenli ellerine baktı. "Şey," dedi. "Şikâyet ederdik. Muhtemelen."

O burun kıvırdı. "Ve şimdi bana gelip, zaten Rat'ın yetkisi dahilinde olan ve Annelik'in kıllarını diken, benim kişisel zevkim olan arkadaşını temsil etmem için yalvarıyorsun. Ve sanki bir ordu ya da ilk çocuğumu ya da onun kadar korkunç bir şeyi ödünç almak istiyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Çok meşgulsün," dedi.

"Öyleyim." Ona başını salladı. "Ama meşgul olduğum için bir yardım çağrısını reddettiğim gün, Rat'ın yüzünü benden çevirdiği gün olacaktır. Ve bunu hak etmiş olacağım."

Stephen yumruğunu kalbinin üzerine koydu ve bir askerin hükümdarına ya da bir şövalyenin tanrısına yaptığı gibi başını eğdi.

Binaya vardılar. Beartongue indi ve sekretere başını salladı. "Sorumlu kişiyi bul," diye emretti. "Her tutuklama emrinin kopyasını ve her suçlamanın ayrıntılarını istiyorum."

"Evet, Majesteleri."

Binaya girdiler. Sekreter ayrıldı. Piskopos merdivenleri çıktı ve Stephen onun yanına geldi.

"Mahkumlar burada tutuluyor," diye fısıldadı ona. Sonra daha yüksek sesle, "Bayan Angelica'yı görmeye geldim. Lütfen beni tutulduğu yere götürün."

Archon'un üniformasını giyen iki muhafız, Beyaz Sıçan Tapınağı'nın cüppesini gördü ve hemen kenara çekilerek Beartongue'un geçmesine izin verdi. Biri başını salladı. "Bu taraftan, ekselansları..."

"Dur!" diye bağırdı başka bir adam, salona adım atarak.

"Ah, sensin Jordan," dedi Beartongue, etkilenmemiş bir şekilde. "Son zamanlarda iyi kitaplar yaktın mı?"

Burun delikleri genişledi ama tuzağa düşmedi. "Hangi hakla zehirleyiciyi görmek istiyorsun?"

Stephen öfkelendi. *Elbette boyunlarına kadar bu işe bulaşmışlardı.* Marguerite de öyle demişti, ama indigo cüppelerin görüntüsü onu boğa gibi kızdırıyordu. Adama saldırmak ve belki de onu ezmek istiyordu.

"Hukuki danışmanlık hakkı," dedi Beartongue.

Motherhood adamı koyu renkli, kesik kollu bir cüppe giyiyordu. Stephen, *onun normal muhafızlardan daha yüksek rütbeli olduğunu ve arkasında onu destekleyecek birinin olduğunu* düşündü. *Kılıcı yoktu ama arkasında kılıcı olan birinin durmasını bekliyordu. Yaşlıydı. Onu alt edebilirim ama böyle bir adamın her zaman bir numarası vardır.*

Archon'un muhafızı Beartongue'dan Motherhood adamına, sonra tekrar Beartongue'a baktı.

"Zehirleyicilerin avukata ihtiyacı yoktur," dedi Annelik adamı. "Onlar bizim yetki alanımıza girerler."

"Tüm vatandaşlar kanunlarca korunma hakkına sahiptir," dedi piskopos. "Bu *bizim* yetki alanımıza giriyor. Bu konuyu Archon'a götürmek ister misiniz? Ben şimdi gitmeye hazırım."

Gözleri kısıldı. Sonra bir küfür mırıldandı ve kenara çekildi, ama çok uzağa değil. Piskopos onun yanından geçmek için sıkışmak zorunda kalacaktı.

"İzin verin," diye mırıldandı Stephen ve kadının önüne geçti. İleri doğru yürüdü. Annelik adamı ya yolundan çekilirdi ya da zırhlı omzuyla göğsüne darbe alırdı. Yolundan çekilmeyi tercih etti.

"Sinirlerine hakim ol, Jordan," diye mırıldandı Beartongue yanlarından geçerken. "Geçen seferki gibi bir başka hazımsızlık daha yaşamak istemezsin."

"*Endişenizi anlıyorum*," dedi Jordan, her kelimeyi tek tek telaffuz ederek.

"Hatırladığım kadarıyla mahkemeye bir şifacı çağırmak zorunda kalmıştık. Duruşmayı oldukça aksatmıştı."

"Annelik davayı yine de kazandı," dedi Jordan.

"Öyle mi?" Beartongue omzunun üzerinden gülümsedi. "Sevindim. Herkes ara sıra kazanmalı."

"Şey," dedi gardiyan, açıkça piskoposun doğru kapıdan geçmesini engellemek istiyordu, ama aynı zamanda iki rahibin atışmalarını da kesmek istemiyordu. "Şey. Efendim?" Stephen'a yalvaran bir bakış attı.

"Sanırım vardık," dedi Stephen.

Muhafız kapının kilidini açtı ve geri çekildi. Stephen, görünüşte saldırganlara karşı korunmak için önden girdi. Gerçekte ise, kapıdan geçmeye çalışırken piskoposu ezip geçecekti.

Ve Grace oradaydı.

Onu gördüğünde, kepenkli pencereden dönüyordu ve yüzündeki korku, onu düşman kılıcı gibi parçaladı. Sonra onu gördü.

Stephen, başka birinin yüzünde hiç bu kadar büyük bir rahatlama gördüğünü hatırlamıyordu ve zihninde Grace'in "Farkı bilmiyorsan, rahatlama mutluluk gibi gelir" dediği anı canlandı.

"Beni buldun," dedi. Odanın karşısına atladı ve neredeyse, neredeyse kollarına atlayacaktı. Stephen ellerini kaldırıp onu yakaladı.

"Elbette," dedi. *Elbette seni buldum. İhtiyacın olursa her zaman senin için geleceğim. Her zaman.* Sesli olarak, hiç de değil, veremeyeceği bir söz. Çok kırılmış, çok dengesizdi. Onun ihtiyacı olduğu gün, gelgitin yükseldiği gün olabilirdi. Ama içindeki pervasız bir yan, onu kollarına almak ve yine de söz vermek istiyordu, sadece gözlerindeki korkuyu hafifletmek için.

Kız, bir adım uzaklıkta durdu, aniden temkinli davranmaya başladı, gözleri belirsiz bir şekilde onun yüzüne doğru kalktı. O, bundan sonra ne olacağını bildiği için irkildi: hatırlanan acı, buz gibi kırılganlık. Bunu tekrar görmeye dayanamazdı, bu yüzden korkakça bir çıkış yolu seçti ve arkasını döndü, kollarını indirdi. "Grace, sana Rat Tapınağı'ndan Piskopos Beartongue'u tanıtayım."

Grace, Anuket Şehri usulüne göre, avuçlarını uyluklarına koyarak selam verdi. "Sizin... şey..."

"Kutsal Efendim," dedi Piskopos. "Ama bu durumda, bana sadece Piskopos diyebilirsiniz. Ya da isterseniz Beartongue." Odaya bakındı. "Şey, konaklama koşulları gördüklerimin en kötüsü değil. Size yemek veriyorlar mı?"

"Evet," dedi Grace. "Yemekler... şey... fena değil. Çok aç değildim. Sizin... Piskopos."

"Tutuklanmak iştahı kaçırır," dedi Beartongue. "Şimdi, hadi." Masaya oturdu. "Muhafız geldiği andan itibaren olan her şeyi anlat bana."

Stephen, gardiyan olarak Piskopos'un arkasında durması gerektiğini biliyordu, öyle de yaptı, ama bu, Grace'in yüzünü izlediği anlamına geliyordu. Gözleri sürekli ona kayıyordu ve o ne yapacağını bilmiyordu. Teşvik edici bir gülümseme mi? Başka yere mi bakmalı? Gardiyanların ve askerlerin her zamanki bin metre ötesini gören bakışları, bu durumda son derece uygunsuz görünüyordu.

Grace, Annelik adamının imzalamasını istediği itirafa geldiğinde, parmakları Beartongue'un sandalyesinin arkasını o kadar sıkı kavradı ki, ahşap gıcırdadı. Piskopos şiddetle kaşlarını çattı. "Akbabalar," diye homurdandı. "*Etik olmayan* akbabalar."

"İmzalasaydım ne olurdu?" diye sordu Grace.

"Bu kesinlikle işimizi zorlaştırırdı," dedi Beartongue. Grace'e başını salladı. "İmzalamamakla haklıydın." Düşünceli bir şekilde masaya tırnağıyla vurdu. "En azından sana neyle suçladıklarını biliyoruz. Bu da iyi bir şey."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Grace. "Eve gidebilecek miyim?"

Bishop iç geçirdi. "Hayır," dedi. "Üzgünüm. Hâlâ ayrıntıları çözmeye çalışıyoruz, ama korkarım bu pek olası görünmüyor." Odaya göz gezdirdi. "Şimdilik bu sana yeter mi? Savunmanı planlarken, bizden istemen gereken bir şey var mı? Yiyebileceğin veya yiyemeyeceğin yiyecekler, ya da dua etmek için kullanabileceğin kutsal kitaplar?"

"Hayır," dedi Grace. "Hayır, ben oldukça sıkıcı biriyim. Şey..." Durdu, gözleri Stephen'a kaydı. "Charbeans alabilir miyim? Kokuları... kokuları yok ediyorlar."

"Bunun ayarlanabileceğini düşünüyorum," dedi Piskopos. "Muhtemelen en az bir hafta burada kalacaksın. Dükkânına bakabilecek biri var mı? Düzenlemeler için yardıma ihtiyacın olursa, Rat bu işleri yapar. Lütfen çekinmeden bize söyle."

"Marguerite dükkânla ilgilenebilir," dedi Grace. "Ama Tab..." Piskopos'a değil, Stephen'a baktı. "Tab'ı bulmalısın. Lütfen. Kapıdan dışarı koştu, sokakta olacaktır... ezilecek ya da biri onu yakalayacak ya da... *lütfen."*

Stephen, onun neredeyse bayılmasını, bir intiharı izlemesini, bir otopsiyi izlemesini, kesik bir kafaya basmasını ve tutuklanmasını tartışmasını görmüştü, ama Grace hiç ağlamamıştı. Ancak Tab'ı bulmasını istediğinde, dudakları titriyordu ve sesinde bir kalınlık vardı ki, Stephen'ın kendisi de ağlamak istedi.

O anda her şeyi vaat edebilirdi. Dağlara tırmanabilir ya da kralları öldürebilirdi. Neyse ki, bu çok daha basitti. "Tabii ki," dedi. "Onu bulacağım. Uzaklara gitmiş olamaz."

"Ben dışarı çıkacağım," dedi incelik ustası Beartongue. Stephen, piskoposun gözlerinin ensesinde delikler açtığını hissedebiliyordu, sonra kapı gıcırdadı ve kapandı.

Grace ona baktı. O da ona baktı. Sessizlik uzadı ve dayanılmaz hale geldi.

"Ben..."

"İyi ki..."

"Üzgünüm."

"Görüşürüz."

İkisi de durdu. Öksürdüler. Odanın farklı köşelerine baktılar.

Sonunda Stephen, "Biraz aptalca davrandım," dedi.

"Biraz, evet."

"Bunun için çok üzgünüm. Telafi etmek için bir şey yapabilir miyim?"

"Beni buradan çıkarabilirsin."

"Bunun üzerinde çalışıyorum." Elini saçlarına geçirdi. "Ama bunu yine de yapmaya çalışırdım. Başka bir şey yok mu? Belki dizlerimin üzerine çöküp dua etmek gibi?"

"Nöbet tutulacak bir şeyim olduğunu sanmıyorum. Bu kelime

var mı ki?" "Hayır, ama biz yaratabiliriz."

Grace ona o çarpık gülümsemeyi gösterdi, sadece gözlerindeki şüpheli parıltı gülümsemesini bozuyordu. "Ama beni buldun. Nasıl bildin?"

"Marguerite dükkânı izletiyordu ve ona söylediler. Özür dilemek için uğradım ve sonra..." Ellerini kaldırdı ve bıraktı. "Rat'a gittim. Daha erken gelirdim, ama beni tek başıma içeri alacaklarını sanmadım."

"Şimdi burada olduğuna sevindim."

"Ben de," dedi ve sonra, kafasının içinde Beartongue ve Istvhan'ın ona bağırdığını duyduğu için, iki adım öne çıktı ve kollarını uzattı.

Ve eğer bana tarihin en büyük aptalıymışım gibi bakarsa, bu benim hak ettiğimden fazlası olmaz.

Grace uzun bir süre ona baktı, kalbi sıkıştı ve sonra bir adım öne çıkarak kollarını ona açtı.

Kollarını ona doladı ve içinden bir sarsıntı geçti. Şehvet değil, kilit deliğine giren bir mandal ya da yerine oturan bir kemik gibi bir his. Bu *doğruydu.* Tam da bu anda, olması gereken yer burasıydı. Ondan uzaklaşarak doğru şeyi yaptığına dair tüm kesinliği anında yok oldu.

Azize hizmet ederken, nerede olması gerektiğini her zaman bilmişti. Savaş alanında, altın ateş seni ele geçirdiğinde, cennetteki ve dünyadaki tüm yerler arasında, senin durman gereken tek yerin burası olduğunu bilirdin. Tanrı öldüğünden beri, o kesinliği hissetmemişti. Bu, kaybettiğini, bir daha asla hissetmeyeceğini düşündüğü birçok şeyden biriydi.

Grace'in başını çenesinin altına gömüp kollarını ona doladığında, en azından bunun insanların birbirlerine verebilecekleri bir kesinlik olduğunu fark etti.

Uzun süre öylece durdular. Stephen onu öpmeye cesaret edemedi. Çok erkendi ve çok fazlaydı. Ama ciğerleri birlikte bir ritim buldu ve

kalp atışları yavaşladı ve kendini onun sırtını okşarken buldu, parmakları sanki tespih tanelerini sayar gibi her bir omurunu okşuyordu.

Grace iç çekip geri adım attığında, her şey çok erkendi. "Piskopos seni bekliyor olacak."

Stephen, bir saat geç kalırsa, seks kokarak ve boynunda aşk ısırıklarıyla ortaya çıkarsa, Piskopos'un tamamen anlayışlı olacağını tahmin ediyordu. Hatta belki tebrik bile ederdi. Ama bunu söylemek diplomatik bir davranış gibi görünmüyordu, bu yüzden söylemedi. "Evet," dedi. "Gitmeliyim. Tab'ı bulacağım."

Gözlerindeki umut, onu hem korkuttu hem de içini ısıttı, eve kadar olan uzun yolculuk boyunca.

OTUZ ÜÇ

Sıçan Tapınağı'na döndüklerinde, Piskopos personelini çağırdı ve onları bir deste kart gibi yeniden dağıttı. "Percy, git Zale'i uyandır. Mur, o suçlamaların üç kopyasına ihtiyacım var. Stephen, Istvhan'ı bul, ona mevcut görevinden alındığını bildir ve ofisime gel."

Stephen selam verdi, diğerleri selam vermediğinde biraz şaşırdı. Beş dakika sonra piskoposun ofisinde toplandılar.

"Zale," dedi Piskopos, "Sen Bayan Angelica'nın savunmasını üstleneceksin."

Zale şaşkın bir ifadeyle baktı. "Uh... tüm saygımla, ekselansları, ben bir emlak avukatıyım."

Stephen içinden inledi.

"Evet," dedi Piskopos, sakin bir şekilde. "Ve bu tür davaları yürüten en iyi iki avukatım şu anda Aquila-on-Marsh'ta."

Zale sessizce küfretti ve "Günah yiyiciler" gibi bir şey mırıldandı.

"Elimde sadece siz varsınız," dedi Piskopos. "Bunu halletmek için eğitildiniz, her ne kadar biraz zaman geçmiş olsa da. Ve zaman kazanma konusunda oldukça iyisiniz."

Zale'in dar yüzü, somurtarak yana doğru çekildi. "Sanırım öyle."

"Ve davaya başkanlık eden yargıç Konsolos Gucciard ve onun sana karşı her zaman zaafı olduğunu biliyorsun."

Zale iç geçirdi. "Tamam, tamam. Sen kazandın. Muhtemelen bu iş için en uygun kişi benim." Stephen'ın meraklı bakışıyla karşılaştılar ve "Müstehcen bir şey değil. Çalıştığım bir malikanede nadir bir şarap buldum ve Gucciard'la iletişime geçtim. Müşterime adil bir fiyat vereceğini biliyordum ve o da bu şarapları ilk kez deneme fırsatı bulduğu için minnettardı."

"Bu noktada," dedi Stephen, "onunla ateşli bir ilişki yaşaman ve onu parmağında oynatabileceğini düşünmen umurumda olmaz. Aslında, bunu tercih ederim."

Zale burnunu çektirdi. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Acaba sen...?"

"O benim tipim değil ve ben de onun tipi değilim. Korkarım ki bu sıradan bir hukuki çekişme olacak." Zale kaşlarını kaldırdı. "Bu arada, sanık için karakter tanığı olarak hizmetlerine ihtiyacım olabilir."

"Elbette. Ne olursa olsun."

Zale başını salladı. "Eğer bana eşlik etmek istersen, şimdi oraya gideceğim." "Maalesef reddetmek zorundayım," dedi Stephen. Yağmurla ıslanmış sokağa baktı ve kalbi sıkıştı. Yine de, paladin, ölüme kadar sadık, vb. "Korkarım bir gelincikle randevum var."

GRACE SIKILMIŞTI. Korkmuş, endişeli ve huzursuzdu, ama en çok da olağanüstü derecede sıkılmıştı. Odadaki her mobilyayı, alt kısımları da dahil olmak üzere, en ince ayrıntısına kadar incelemişti. Yatağın altında ve sandalyenin altında hiçbir şey yoktu, ama biri masanın altına düşünceli bir şekilde bir penis çizmişti.

Geceleri uykusuz uyudu, sonra mümkün olduğunca yatakta kaldı. Odada oturup pencereden nefes almaya çalışmaktan başka yapacak hiçbir şeyi yoktu, bu yüzden uyku saatlerin geçmesini sağladı. Uyku gelmediğinde, insanlar çok eski zamanlardan beri yaptıkları şeyi yaptı, yatakta tek başına yatarken, sıkıntıdan patlayacak gibi, elini bacaklarının arasına kaydırdı.

Ne yazık ki, aklında tek bir erkek vardı. Günlerdir onu düşünmek istemiyordu, ama o yine de fantezilerine girip duruyordu.

"Lanet olsun, Stephen," diye mırıldandı. Geçen hafta onu düşünmemek için çok uğraşmıştı, ama birdenbire geri dönmüş, onu kollarında tutuyor ve zencefilli kurabiye gibi kokuyordu. Kızgındı ve evet, o özür dilemişti, ama daha da önemlisi, onu *bulmuştu*. O çok güçlüydü ve o çok yorgundu ve o güce teslim olup onun bir kez daha onu kurtarmasına izin vermek çok kolay olacaktı.

Kurtarılmayı düşünmeyi bırak. Kurtarılmak seksi değildir. Zencefilli kurabiye kokusunu ve tepenin yamacında seni öpüşünü düşün.

Bu zor değildi. O öpücüğü saçlarının köklerine kadar hissetmişti. Eldivenli ellerin aşağıya doğru kaymasını, derinin pürüzlülüğünün

cildine değdiğini hayal etmesi yeterliydi...

Biri kapıyı çaldı ve neredeyse kalbinden çıkacaktı.

Odadaki on altı saatlik yalnızlığın ardından, kendime dokunmaya ve paladinleri düşünmeye başladığım anda, biri kapıyı yumruklamaya başladı. Tipik.

Annelik olamaz, onlar kapıyı çalmazlar. Çalsalardı, gözleri dolardı herhalde.

"Bir dakika!" diye bağırdı, önceki günkü kıyafetlerini giyip aceleyle lavaboda ellerini yıkadı. Küçük cilalı çelik aynada saçlarına baktı ve düzeltmeyi umudunu kesti. *Neyse, güzel görünmemi istiyorlarsa, beni tutuklamamalıydılar.*

"Girin," diye seslendi.

Kapıdan giren kişi zayıf, gümüş saçlı ve bir yığın kağıt taşıyordu. "Günaydın," dedi. "Benim adım Zale. Rat Tapınağı'ndan bir avukat-kutsal kişiyim. Sizi temsil etmek için gönderildim."

"Oh," dedi Grace. "Oh, uh. Tamam. Teşekkür ederim." Avukat-rahip gülümsedi. "Masanızı kullanabilir miyim?"

"Evet, tabii ki." Masaya yaydıkları kağıtlara bakarak ayakta durdu. Ondan başka bir itirafname imzalamasını mı isteyeceklerdi? Hayır, burası Rat'tı, onlar ezilenleri temsil ediyorlardı. Stephen onlara güveniyordu.

"Sana bundan sonra ne olacağını kimse söyledi mi?"

Grace başını salladı. "Hayır. Eee..." *Beni idam etmeden önce bir şeyler yapmaları gerekmez mi? Beni öylece cellada götürmezler, değil mi? Önce birinin "Suçlu!" demesi gerekir, değil mi?*

Bunu Zale'e anlatmaya çalıştı, Zale ise başını ellerinin arasına aldı. "Teorik olarak öyle," dedi. "Pratikte ise... Bazı insanların cellada sürüklendiğini söyleyemem. Ya da yere bağlı olarak, darağacına."

Marguerite bir şeyler yapacaktır. Beni öylece öldürmelerine izin vermez.

"Ancak," dedi Zale, "Sıçan Tapınağı senin davanla ilgileniyor ve sana yardım edecek." Sıcak bir gülümsemeyle ekledi: "Gerçi itiraf etmeliyim ki, zamanlama çok daha iyi olabilirdi ve yakında benim yardımımı lanetleyeceksin. Cinayet ve zehirleme benim uzmanlık alanım değil."

"Benim de değil," dedi Grace.

"Sormak zorundayım," dedi Zale, "lütfen alınmayın, ama veliaht prensi zehirlediniz mi?"

"Hayır!"

"Eğer öyle yapmış olsaydın, savunman biraz değişirdi, anlarsın ya. Eminim çok iyi bir nedenin vardı, ama ben senin öyle yapmadığını kanıtlamak için zamanımı boşa harcamazdım ve senin başka seçeneğin olmadığını, arkadaşım Sarkis'in dediği gibi, 'Onun öldürülmesi gerekiyordu'nu kanıtlamaya çalışırdık."

"Onu zehirlemedim," dedi Grace. "Hiç kimseyi zehirlemedim. İnsanların parfümcüleri ve zehirleyicileri neredeyse aynı şey olarak gördüklerini biliyorum, ama ben zehirlerden hiç anlamam. Kendimi birçok kez yaktım ve birkaç kez başım döndü, ama bu, başkalarına, hatta kendime bile verdiğim en büyük zarar. Tab'ın yutmasından korktuğum için fare zehiri bile koyamıyorum. Şey... Tab benim misk kedim."

Zale'in ince kaşlarından biri daha da yükseldi. "Görüyorum ki bu özellikle ilginç bir vaka olacak," dedi. "Ya da belki de sen sadece özellikle sıra dışı bir müşterisin. Misk kedisi nedir ve neden fare zehiri yer?"

Grace başını ellerinin arasına aldı. "Tamam. Bir zamanlar, biri evcil bir misk kedisi yetiştirmeye karar verdi..."

"Çok ilginç," dedi Zale, Grace sözünü bitirdiğinde. "Ne yazık ki, davayla pek alakalı değil, ama yine de ilginç." Avukat başını eğdi, ciddi, gümüş tepeli bir kuş gibi görünüyordu. "Sanırım şimdi daha az mutlu konulardan bahsetmeliyiz. Dava sistemini anlıyor musun?"

Grace başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Sesinde umutsuzluk duyuluyordu ve bunu kontrol etmeye çalıştı. "Stephen ortaya çıkana kadar, nereye gittiğimi, ne olduğunu veya beni savunacak biri olup olmadığını bile bilmiyordum."

"Seni savunacağım," dedi Zale kararlı bir şekilde. "Bunun için en uygun kişi olmadığımdan korkuyorum, ama şu anda mevcut en uygun kişi benim, ki bu da aynı şey sayılır." Ellerini açtılar. "Ben Tapınak'ın kutsal avukatıyım, uzmanlığım esas olarak mülkiyet anlaşmazlıklarında olsa da. Cinayet davalarım çoğunlukla yıllar önceydi, ama yasalar o kadar da değişmedi."

Avukatın başarısızlıklarını itiraf etmesini duymak, Grace'e nedense daha fazla güven verdi. Ayrıca kış yeşili, mürekkep ve temiz çamaşır kokuyordu ve bu da daha da yardımcı oldu.

"Peki," dedi Zale. "Duruşma. Hiç duruşma gördün mü?" "Şey. Bir keresinde birinin asıldığını görmüştüm?"

"Ah... hayır. O idamdır. Duruşma çok kötü sonuçlandıktan sonra olur. En azından sanık için öyle, bu özel davayı bilmiyorum. Asılma kısmını önlemeye çalışacağız. Oturabilir miyim?" Masayı işaret etti.

"Evet, tabii ki." Grace, patates çuvalı kadar zarif olmayan bir şekilde karşısındaki sandalyeye oturdu. Zale, bir kuşun tünediği kadar düzgün bir şekilde oturdu.

"Duruşmalar endişe verici. Buna şüphe yok. Ama ben seninle birlikte oturacağım ve Annelik sana bağırmaktan başka bir şey yapamaz."

"İnsanların bana bağırmasından nefret ediyorum," dedi Grace zayıf bir sesle.

Zale iç geçirdi. "Ah... peki. Korkarım bunun için bir çare yok. Onlar bağırır, ben de bağırırım ve bazen bu büyük bir bağırışa dönüşür ve en ikna edici şekilde bağıran kazanır." Gülümsediler. "Korkarım ki, Anuket Yüksek Mahkemeleri gibi yerlere kıyasla, biz biraz medeniyetsiziz. Hepimiz aynı anda konuşuruz ve çok fazla bağırış olur ve sık sık bu, yargıç ikimize de bağırıp bir seferde sadece bir kişinin konuşmasını talep edene kadar devam eder."

"Ama konuşmayı sen mi yapacaksın?"

"Gerekirse dilim düşene kadar konuşurum."

"Yarın duruşma mı var?"

"İki gün sonra. Annelik biraz erteleme istedi, biz de kabul ettik. En az üç gün süreceğini tahmin ediyorum: bir gün savcılık suçlamalarını ve delillerini sunacak, bir gün hepimiz karakter tanıklarını çağıracağız ve sonra karar verilecek." Zale, gözlerinden sarkan saç tutamını geri itti.

"Neden erteleme istediler?" diye sordu Grace. Hücreden çıkma arzusu ile her günün cellattan çalınan bir gün olduğu korkusu arasında kalmıştı.

"Sanırım veliaht prensin ölmesini umuyorlar," dedi Zale. Grace gözlerini kırptı.

"Oh, kelimelerle ifade edilmez. Ama gerçek bir ceset çok büyük bir ağırlık taşır. Eğer onun ölene kadar erteleyebilirlerse..." Zale omuz silkti. "Bu bir tahmin, anlarsın ya. Başka bir şey de olabilir. Ama erteleme bizim de lehimize. Rat bu işin aslını astarını öğrenmek için elinden geleni yapacaktır."

"Neden?" diye sordu Grace. Zale'in kaşları havaya kalktığında, "Minnettar olmadığımdan değil," diye ekledi. "Ama beni tanımıyorsun bile ve tüm bu belaya bulaşıyorsun... Yani, sel felaketi yardımına bir miktar bağış yaptım, ama neden yardım ettiğini anlamıyorum."

tüm bu zahmete giriyorsun... Yani, sel felaketi yardımı için biraz bağış yaptım, ama neden yardım ettiğini anlamıyorum."

Zale rahatladı, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Ah. Şey. Rat'ın görevi, yasal savunması olmayanları savunmaktır. Biz, aslında, herkesin avukatıyız. Ama olağanüstü bir yardım aldığını düşünmekte haksız değilsin. Elbette yine de yardım etmeye çalışırdık, ama dünyada iyilik yapmaya çalışan herkes gibi biz de çok azız." Masadaki kağıtları topladı, kenarlarını düzgün, kesin çizgiler halinde düzeltti. "Ama Annelik, Archenhold'a karşı suç işlediğini kanıtlamak istiyor ve eğer başarırlarsa, Archon'a değerlerini kanıtlamış olacaklar. Archon, onların gerçek tehditleri ortadan kaldırdığını düşünürse, onları daha çok kayırması muhtemeldir. Annelik'in şu anda sahip olduğundan daha fazla güce sahip olmasını neden istemediğimizi açıklamama gerek var mı?"

Grace titredi. "Hayır. Hiç de değil."

"İşte, buradasın. Ve tüm bu zehirler ve serbestçe dolaşan bir zehirleyiciyle, açıkça garip bir şeyler dönüyor. Piskopos olayın özüne inmek istiyor. Ve sonunda..." Ellerini açtılar ve yarı pişman, yarı nazik bir gülümsemeyle gülümsediler.

"Sonunda mı?"

"Paladin Stephen senden hoşlanıyor," dedi Zale. "Ve tapınakta somurtup, zırhlarını şıngırdatıp, asil bir şekilde acı çeken paladinlerimizi mutlu eden herkes, uğruna savaşmaya değer."

OTUZ DÖRT

Stephen, çiseleyen yağmurda durmuş, oluklarda akan suyu izliyor ve "*Eğer bir misk kedisi olsaydım, nereye saklanırdım?"* diye düşünüyordu.

Ne yazık ki, cevap "İstediğim her yerde" gibi görünüyordu.

Bir sansar uzun, ince ve dar bir şekle sahipti, çok küçük deliklere sığmak için mükemmeldi ve bir sansarın bakış açısından zemine baktığınızda, dünya deliklerden oluşuyordu. Drenaj boruları, yağmur olukları, tuğla duvarların çatlakları, palet yığını, komşunun harap olmuş güvercinliği...

Elli kadar adamım olsaydı bu çok daha kolay olurdu. Bir çevre oluşturabilirdik. Hiçbir civet içeri girip çıkamazdı.

İnsan gücü olmadığı için, sansar boyutunda görünen her çatlağı karıştırmakla yetinmek zorunda kaldı. En az bir yaya ona çok şüpheli bir şekilde baktı, sonra aceleyle uzaklaştı. Hırsız mı yoksa kanalizasyonla ilgilenen biri mi gibi göründüğünü merak etti.

Kanalizasyon demişken... Stephen çömeldi ve çatıdan kanalizasyon borusuna baktı. Hiçbir şey görmedi, ama yine de eldiven giymeden elini soktu ve kürk aradı.

Hiçbir şey yoktu. Elini borunun daha yukarısına sokarken, ıslak tuğlaya yüzünü bastırarak yüzünü buruşturdu. Burun delikleri ıslak tuğla kokusuyla doldu. Islak tuğla kokusunun bir adı var mıydı? Grace muhtemelen bilirdi. Bunu parfüm yapmıştı mı? Kimse böyle kokmak ister miydi? Olası görünmüyordu, ama öte yandan, pek çok insan gelincik kokmak istiyordu, yani zevkler ve renkler tartışılmazdı.

Kolunu bir deliğe sokmak son derece rahatsız edici bir şeydi. Sadece bir drenaj borusu olsa bile, Stephen'ın beyninin bir köşesinde bir parça, çenelerin üzerine kapanmasını bekliyordu. Bu, gecekondu mahallelerindeki küçük çocukların birbirlerine anlattıkları, yağmur suyu kanallarına bakarak anlattıkları türden bir hikayeydi. "Cesaretin varsa

"Billy'nin kuzeni kolunu oraya soktu ve bir şey kolunu ısırdı!" "Hayır, hayır." "Evet, evet." Ve sonra itiş kakış başlardı.

Kolunu çıkardı, ısırılmamıştı ama misk kedisi de yoktu.

Güvercinliği kontrol etmeli miydi? Muhtemelen evet. İçeride kuru bir yer var gibi görünüyordu. Eğer o bir misk kedisi olsaydı ve yabancı bir yerde kaybolmuş olsaydı, kesinlikle kuru bir yerde olmak isterdi.

Etrafına baktı. Teknik olarak bu, hiçbir şey almayacak olsa bile, haneye tecavüz sayılırdı. Grace'in komşuları onu yakalarsa ne diyecekti? "Bana aldırmayın hanımefendi, ben bir şövalyeyim. Komşunuz ziyaret eden bir devlet başkanını zehirlediği şüphesiyle tutuklandığından, güvercinlikte haydut parfüm sansarları olup olmadığını kontrol ediyorum."

Muhtemelen bunu açıklamak zorunda kalmaması en iyisi olurdu.

Güvercinlik yıkılmak üzereydi ve belli ki uzun zamandır güvercin barındırmamıştı. Stephen, kapının önüne dayalı arka kapıyı kaldırdı. İçerisi gerçekten kuruydu ve Stephen'ın kendisinden bile daha eski olabilecek samanlarla doluydu.

Diz çöküp ellerinin ve dizlerinin üzerinde içeri sürünerek, olası köşeleri karıştırdı. Hiçbir şey... hiçbir şey... bir şey mi? Parmaklarının altında muşamba hissetti. Beklenmedik bir şekilde, etrafındaki havadan daha sıcaktı. Dikkatlice iki elini köşeye uzattı ve kumaşa sıkıca sarılmış büyük bir paket buldu. Onu kaldırdığında, bir şey tıkırdadı.

Giysilerle dolu bir muşamba çuval ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla bir miktar bozuk para gibi görünüyordu. Ve tam ortasında, oyulmuş bir yuvada, yuvarlak bir civet topu vardı.

GRACE, gece yarısı gelen tereddütlü bir kapı çalmasını beklemiyordu. Kalbi hızla çarptı. Annelik mi? Avukatı mı? Stephen mı?

Marguerite mi? Tanrım, umarım Marguerite'dir. Arkadaşının onu bir kez bile ziyarete gelmemiş olması garipti. Stephen onun atölyede olduğunu söylemeseydi, Grace casusun da yakalandığından korkardı.

Belki de Annelik onu suç ortağı olarak yakalamasın diye saklanıyordur. Muhtemelen beni bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmak için deli gibi çalışıyordur, ama duruşma zamanı gelene kadar buraya gelmeye cesaret edemiyordur.

"Merhaba?" diye tereddütle sordu.

"Merhaba? Orada mısın?"

Ses tanıdıktı, ama beklediği ses değildi. "DuValier?"

Kapıyı iterek açtı. "Usta Parfümcü... Bayan Angelica?"

Elçi yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kıyafetleri her zamanki gibi tertemiz değildi. Botlarının burunları aşınmıştı ve kehribar rengi kristal, nakışsız sade bir gömleğe çarpıyordu.

"Ee," dedi Grace. Umudunu yitirdiğini sanıyordu, ama umudu beklenmedik bir şekilde yeniden alevlendi. "Aman Tanrım, DuValier! Buradasın! Onlara, Annelik Örgütü'ne, veliahtı zehirlemediğimi açıklayabilirsin. Bu durumu düzeltebilirsin!"

"Bayan Angelica," dedi DuValier üzüntüyle. "Maalesef

yapamam." "Ama onu zehirlemediğimi biliyorsun!"

"Biliyorum," dedi DuValier. "Biliyorum. Sana inanıyorum. Ama kimin yaptığını söyleyemem ve Annelik, kimin yaptığını bilmiyorsam, kimin yapmadığını da bilemeyeceğimi söylüyor. Senin sorumlu olduğuna kararlılar." Ellerini açtı. "Tartışmaya çalıştım, ama..."

Grace ağır ağır oturdu. Umutları, yıkılmaya yetecek kadar yükselmiş değildi, ama yine de bir acı hissetti. "Oh."

"Elimden geleni yapacağım," dedi DuValier. "Ama korkarım ki, yardımına ihtiyacım olduğu için geldim."

Grace kaşlarını kaldırdı. "Gördüğün gibi, ben kimseye yardım edecek durumda değilim."

"İhtiyacım olan senin uzmanlığın," dedi DuValier. "Eğer veliaht prensin nasıl zehirlendiğini veya neyle zehirlendiğini belirleyebilirsek, belki ikiniz de kurtulabilirsiniz."

Grace şaşkınlıkla ona baktı. "Zehirler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama parfümleri biliyorsunuz. Ve bunu adım adım çözersek...

Lütfen? Birbirimizi uzun süredir tanımadığımızı biliyorum." Grace'in elini tutup avuçlarının arasında sıktı. "Ama çaresiz durumdayım ve çok fazla parfüm var ve herhangi biri olabilir."

Grace çaresizce başını salladı. "Bilmiyorum! Parfümle insan öldürülebilir mi, onu bile bilmiyorum! İnsanlar öldürülebileceğini *düşünüyor*, ama... Yani, zehirli eldivenler yapılabileceğini söylüyorlar, ama bunun gerçekten işe yarayacağını hayal edemiyorum."

"Öyle düşünülür, ama ince zehirler de vardır ve eldivenler iyi bir yöntem olabilir."

"Sanırım." Grace alt dudağını ısırdı ve elini geri çekti. "Tabaklama kokusunu bastırmak için çok güçlü kokular kullanmak gerekir, bu yüzden

koku gelirse, kimse fark etmez. Ama dokunmakla öldürebilecek bir şey bilmiyorum." Onun bakışlarını karşıladı ve başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

DuValier iç geçirdi ve altın sarısı saçlarını eliyle taradı, daha az nazik ve daha çok kederli görünüyordu. "Çaresizce bir umut arıyorum," itiraf etti. "Ama efendim ölüyor ve o benim arkadaşım."

Sesi tam olarak kırılmadı, ama tınısında Grace'i derinden etkileyen bir çatlak vardı. Omzuna dokundu. "Elimden geleni yaparım," dedi. "Zehirler bulmama yardım et, ben de onları parfüme katmanın bir yolunu bulmaya çalışayım."

Neredeyse bir saat boyunca bununla uğraştılar ve sonunda Grace hiç yardımcı olamadığını hissetti. Sürekli eldivenlere geri dönüyorlardı, ama Grace veya Ethan'ın - "Lütfen bana Ethan de. Resmiyet daha az acil durumlar içindir" - düşünebildikleri tüm zehirler başarısızlığa mahkum gibiydi.

"Kabarcıklar oluşur," dedi. "Bunların hepsinde, cildinde kesinlikle kabarcıklar oluşur ve eldivenleri çıkarırsın. Bu çok kötü olur, ama bunun eldivenlerden kaynaklandığını anlarsın. Veliaht Prens'in cildinde kabarcıklar oluştu mu?"

Ethan başını salladı. "Çok zayıf," dedi. "Zayıf, terliyor ve hiçbir şeyi midesinde tutamıyor. Parmak uçları mavi. Onun kadar güçlü bir adamın bu kadar çabuk çöküşünü görmek... çok zor."

"Mavi..." diye mırıldandı Grace. "Mavi. Suikastçı... suikast girişiminde bulunan adamın parmak uçları maviydi. Terliyor ve kusuyordu." Veliaht Prens'in arkadaşına baktı. "Aynı şey olabilir mi?"

"Paladinlerin yakaladığı adam mı? Yakalanmamak için aldığı bir şey olduğunu sanıyordum. Cam haplardan biri."

"Evet, ama hayır. Ya da aynı zamanda. Uh..." Grace aceleyle çift zehirlenme durumunu özetledi. "Aynı şey olabilir. Eğer aynıysa, o zaman... oh tanrım..." Doktor Piper'ın söylediklerini hatırlamaya çalıştı, ama o hiçbir isim vermemişti, değil mi? Çok fazla vardı. "Onunla konuşmalısın. Daha fazla yardımcı olabilir. Ve o bir doktor."

"Piper mı?" DuValier ayağa fırladı. "Hemen gideceğim." Bir kez daha elini tuttu ve göğsüne bastırdı. "Bayan Angelica... Grace... teşekkür ederim."

"Ben bir şey yaptığımı sanmıyorum," diye itiraz etti Grace.

O, kapıya doğru yürürken itirazını reddetti. "Aksine, ne kadar yardımcı olduğunuzu bilmiyorsunuz. Hemen bu Piper'ı arayacağım. Teşekkür ederim."

Kapı arkasından kapandı. Grace içini çekip sandalyesine çöktü, hiçbir şeyi durduramayacağını hissederek. *Sanki dünya kontrolden çıkmış gibi ve hepimiz dizginleri çekmeye ya da tekerlekleri durdurmaya çalışıyoruz, ama biz çok küçüğüz ve dünya çok ağır.*

Elinden geleni yapmıştı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Ama o gece yatakta kıvrılmış, küçük parfümcülerini dinleyen herhangi bir tanrıya, veliaht prensin hastalığından kurtulması için dua etti, ve bunu sadece bir gün daha yaşamak umuduyla yapmadı.

OTUZ BEŞ

Stephen sabahın erken saatlerinde kapıyı çaldı. Grace "Girin" dediğinde, kapıyı açıp içeri girdi. Grace açıkça yemeğini seçerek yemişti. Neredeyse hiç dokunulmamış gibiydi ve tost parçalara ayrılmıştı. Onu suçlayamazdı. Zehirleme suçundan yargılanmak kimsenin iştahını kaçırırdı. Neyse ki, en azından düzeltebileceği bir şey vardı.

"Tab güvende," dedi.

Ayağa fırladı. "Onu buldun mu?"

"Komşunuzun evinin arkasındaki güvercinlikte saklanıyordu, giysilerle dolu bir çuvalın içinde uyuyordu."

"Oh!" Rahatlamış bir şekilde tüm vücudu gevşedi. "Onlar benim. Benim kokumu almış olmalı."

Bu ilginçti, diye düşündü Stephen. Çuvalda para da vardı. Hızlı bir kaçış için malzeme saklayan birini tanıdı. "Şu anda tapınakta ve aşçı onu o kadar çok yemekle dolduruyor ki sosis gibi görünecek."

Kız ellerini gözlerinin üzerine koydu ve tekrar indirdiğinde Stephen, kızın yanaklarının ıslak olduğunu görünce dehşete kapıldı. "Grace..."

"Biliyorum," dedi, arkasını dönerek. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Biliyorum. Ama o benim sahip olduğum tek şey, anlıyor musun?"

Düşünseydi, cesaretini kaybederdi. Tüm nedenler ve korkular onu durdurmak için ortaya çıkardı. Ama düşünmedi. Sadece onun ağladığını gördü, elini yüzüne koydu ve eldivenli başparmağıyla yanağını sildi. Cildi, kızarmış olsa bile, koyu kahverengi deriye karşı absürt derecede solgundu.

Kadın küçük, sulu bir kahkaha attı. "Sorun yok," dedi, sanki *onu* teselli etmesi gereken kişi kendisiymiş gibi. "Ben iyiyim. Onu buldun."

"O senin sahip olduğun tek şey değil," dedi, gözyaşlarını silmek için çaresizce. "Seni seven arkadaşların, harika bir yeteneğin ve bir kariyerin var..."

Bir adım geri çekildi, sanki bir laneti uzaklaştırmak istercesine ellerini kaldırdı. "Hayır," dedi. "Hayır, yapma. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum, ama yapma. Yapamam." Anlayış arıyormuş gibi onun yüzünü inceledi. "Eğer bir şeylerin varsa, onları kaybedersin. Hepsi elinden alınır. Sonunda her zaman her şeyi kaybedersin."

"Her şeyi mi?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Ben yetimdim. Sonra ustam beni satın aldı ve sahip olduğum az şeyi de kaybettim. Dokuz yıl hizmet ettikten sonra, onun sözleşmeyi yerine getirmeyeceğini ve beni zanaatkar ilan etmeyeceğini anladım. Sonra Phillip, ortağım, ondan çıraklık sözleşmesini satın aldı ve ben yine her şeyi kaybettim. Notlarımı bile alamadım. Her şeyi sıfırdan yeniden yaratmak zorunda kaldım. Neredeyse on yıl sürdü. Ve sonra... şey." Başını çevirdi. "Buraya geldiğimde yine hiçbir şeyim yoktu. Tab için yemek çalmak zorunda kaldım. Loncaya çıraklığımı bitirdiğimi ikna etmenin bir yolu yoktu. Denemedim bile. Ama yeniden inşa ettim. Ve işte buradayız, ve yine her şeyi elimden alacaklar." Parmaklarını tuhaf, kaderci bir hareketle salladı.

O, "*Ben senin olabilirim*" demek istedi.

O, "*Beni kaybetmeyeceksin*" demek istedi.

Bu, vücuduna yavaşça işleyen bir farkındalıktı. O, onun olacaktı. Tüm direnişi, Elkinslough'un şehrin bazı kısımlarını süpürüp sadece enkaz bırakması gibi, tamamen ortadan kalkmıştı.

"Kaç kez daha baştan başlayabileceğimi bilmiyorum," dedi kadın.

"Ben zaten her şeyi kaybettim," dedi adam. "Alacak başka bir şeyim kalmadı." Parmaklarını kadının çenesinin altına koydu ve yüzünü kendine doğru çevirdi.

Grace'in gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla büyümüştü, dudakları hafifçe aralanmıştı. Onu öpmek için can atıyordu.

Bir *öpücük*, diye düşündü. *Bir öpücük daha zararı olmazdı.*

Bunu düşünürken bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Bir öpücük bir adamı mahvedebilirdi.

Ve ikinci yalanın, sadece bir öpücükle kalacağı olduğunu biliyordu.

Yine de yaptı. Yıllar önce altın ateş üzerine geldiğinde tanrıyı takip etmemeyi seçemediği gibi, buna da direnemedi. Onu kollarına aldı ve dudaklarını onun dudaklarına indirdi.

İyiydi. Çok iyiydi. Sanki evrendeki tek sağlam şey oymuş gibi ona sarıldı, sıcaklığı, ısısı ve yumuşaklığı ona sıkıca yapıştı. Parmaklarını saçlarına doladı, onu daha da yaklaştırdı, sarhoş ve sersemlemiş bir şekilde.

Kadın boğazının derinliklerinden küçük bir ses çıkardı ve adam da kendi homurtusuyla cevap verdi, onu kendine doğru kaldırdı. Tanrım, buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Bir şeye ihtiyacı vardı.

Peki kızın ihtiyacı neydi?

Bu düşünce onu rahatsız ediyordu, ellerini kızın yanlarına kaydırıp belindeki çukuru ve avuçlarının altında kalçalarının kıvrımlarını hissederken bile.

O, hapishane hücresinden bir adım öte bir odada kilitli ve onu koruması gereken kişi sensin. Onu senden kim koruyacak? Senin yardımına ihtiyacı var, belki de seni reddetmekten korkuyor. Bunu nereden bileceksin?

Grace korkmuş gibi onu öpmedi. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir kadın gibi onu öptü. Ama bunu bilemezdi ve rahatlığın zulme dönüşme riskini göze alamazdı. Yavaşça, isteksizce kucaklaşmayı bıraktı, dudaklarının köşesine şefkatle öptü, sonra geri çekildi.

"Şimdi özür dileyecek misin?" diye sordu yorgun bir sesle.

Biraz acı verse de gülümsemek zorundaydı. Ama bu acı hak edilmişti ve ikisi de bunu biliyordu. "Sadece bana ihtiyacım olduğunu söylersen."

"Hayır," dedi kadın, ona bakarak. Gözlerinde artık yaş yoktu. "Hayır, bence gerek yok."

Eldivenini çıkardı ve elini kızın yanağına koydu, başparmağını kızın alt dudağına dokundurdu. Kız başını biraz çevirdi, sonra dilini çıkardı ve adamın başparmağının ucuna dokundu. Adam, asil düşünceleri bir kenara bıraktı ve köşedeki dar yatak iki kişi için yeterince büyük mü diye merak etmeye başladı.

Kapının açılma sesi gök gürültüsü gibiydi. Birbirlerinden ayrıldılar. Zale, kolları kağıtlarla dolu olarak içeri girdi. "Oh, iyi!" dedi avukat-rahip. "Zaten buradasın, Stephen."

"Eee," dedi Stephen. "Evet. Ben, ah..." Grace hafifçe gülümsedi ve dikkatlice onun bakışlarından kaçındı. "Geldim. Erken."

"O zaman hep birlikte mahkeme salonuna gidelim," dedi Zale.

"Mahkemeye benimle birlikte gelecek misin?" diye sordu Grace.

Stephen başını salladı. "Senin yanından ayrılmayacağım," diye söz verdi. "Annelik seni sindirmeye çalışacak. Ben bunu engellemek için orada olacağım."

Diğer nedenlerin yanı sıra.

Grace ona gülümsedi.

"Bu en kısa gün olacak," dedi Zale, koridora çıkarken. "Annelik suçlamaları sunacak ve ben bunları çürütmeyi planladığımı açıklayacağım. Sonra fiziksel kanıtlarını sunacaklar."

"Sonra biz de bizimkileri sunacak mıyız?" diye sordu Grace.

"Teorik olarak, ama elimizde hiçbir şey yok." Zale omuz silkti. "Birini zehirlemediğine dair fiziksel kanıt sunmak son derece zor, özellikle de kullanılan zehirin ne olduğunu bile bilmediğimiz durumlarda. Savunmamızın çoğu karakter tanıklarına dayanıyor ve bu yarın olacak. Yani bugün kısa sürecek."

"Karakter tanıklarımız kimler?" diye sordu Grace.

"Paladin Stephen ve arkadaşın Marguerite. Ayrıca komşundan yazılı bir ifade aldım."

Grace dudağını ısırdı. "İyi bir ifade mi?"

"Senin, büyüklerine saygılı ve kedileri nasıl sevileceğini bilen iyi bir kız olduğunu söylüyor."

"Ondan gelen bir övgü, bu olağanüstü

bir şey." "Anladım, evet."

Nöbetçi kulübesinin önünden geçtiler. Grace merdivenlerin başında durup etrafına baktı, sonra uzun bir rahatlama nefesini verdi. "Dünyanın geri kalanı hâlâ burada," dedi. "Merak etmeye başlamıştım."

"Mahkeme salonu bitişik binada," dedi Zale, "ama isterseniz avludan çıkabiliriz. Başınız dönmeye başlarsa veya açık alan sizi rahatsız ederse, lütfen hemen bana söyleyin."

"Sadece birkaç gün oldu," dedi Grace şaşkınlıkla.

Zale omuz silkti. "Daha uzun süre hapis yatmış olsaydınız bunu daha çok beklerdim, ama herkesin tepkisi farklıdır."

Avluyu geçtiler. Yağmur çiseliyordu, hava griydi ve gökyüzünde hiç açıklık yoktu. Grace, bir tavanı başka bir tavanla değiştirmiş gibi hissediyordu, ancak bu tavan daha yüksek ve daha ıslaktı. Yine de hava, yağmurun getirdiği kısa süreli temizliğe sahipti. Derin bir nefes aldı, yağmurun, ıslak tuğlaların ve taşların arasında zorlukla hayatta kalmaya çalışan ağaçların yeşil kokusunu içine çekti.

Stephen, avluyu geçerken ikisinin arkasında yürüdü, silahlı adam pozisyonuna geri döndü. Grace, onun varlığına minnettar mı olmalıydı, yoksa onu bu karmaşaya sürüklediği için suçlu mu hissetmeliydi, bilemiyordu.

"Üzgünüm," dedi. "İkinizin de görevleri olduğunu biliyorum... Size bu kadar sorun çıkarmak istememiştim."

"Sanığı temsil etmek benim görevim," dedi Zale basitçe. "Sen diğerlerinden daha az değerli değilsin."

Grace içini çekti. "Tutuklandığım için kendimi çok aptal hissediyorum," itiraf etti. "Keşke daha iyi açıklayabilseydim..."

"Bu çok normal," dedi Zale. "Ve aynı zamanda çok yanlış. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Güç sahipleri senin bir şeyden suçlu olduğuna karar verdiklerinde, gerçeği söylemenin bir önemi kalmaz. Hatta, bu onları rahatsız eder. Masum olduğun kanıtlandığında, Anneler, senin suçlu olduğuna inanmalarına izin verdiğin için muhtemelen kızacaklardır."

"Bu mantıklı değil," dedi Grace.

"Mantıklı insanlar için mantıklı değil," dedi Zale, duvardaki bir kapıyı açarak ona içeri girmesini işaret etti. "Neyse ki, bu yüzden avukatlar var."

OTUZ ALTI

Yargıç Gucciard, siyah cüppesini çıkarıp gerekirse bir mahkeme memurunun yerine geçebilecek gibi görünen iri yarı bir adamdı. Boynu kalındı ve saçları askeri kısa kesimiydi. Grace, onun önünden geçmek için kendini hazırladı, ama şaşırtıcı bir şekilde, yargıç ona sempatik bir bakış attı ve Zale'e tanıdık bir şekilde başını salladı. Grace, birçok yargıcın yaptığı gibi, yargıcın onu otomatik olarak suçlu kabul etmeyeceğini ummaya cesaret etti.

Yargıç, "Bu durum hoşuma gitmiyor. Kurbanın cinayet girişimi olduğuna *dair* bir ifadesi bile yokken, benden bir kadını cinayet girişiminden yargılamamı istiyorsunuz" diyerek konuşmaya başladığında, Grace'in umutları yeniden yeşerdi.

Motherhood'un avukatı Jordan adındaydı. İtirafı imzalaması için onu zorlayan adam o değildi, ama bir veya iki kez ortaya çıkmış, çoğunlukla gardiyanların arkasında durup ona öfkeyle bakmıştı. Sanki midesine oturmayan bir şey yutmuş gibi görünüyordu, midesine oturmaya devam ediyordu ve sonuna kadar midesine oturmayacağını tahmin ediyordu. Gucciard konuşmasını bitirene kadar bekledi ve "Veliaht Prens çok hasta ve duruşmaya katılamıyor. Elçisi bu konuda ifade verecek." Odanın bir tarafına, DuValier'in uzun ahşap bir bankta oturduğu yere doğru başını salladı.

Grace bir anlık rahatlama hissetti. DuValier, onun sorumlu tutulamayacağını açıklayacaktı. Belki de bu durum beklenenden daha çabuk açıklığa kavuşacak ve hepsi çok tatsız bir anı olarak kalacaktı.

"Hmm," dedi Gucciard.

"Bu konuyu hızlı bir şekilde ele almanın önemli olduğunu anladığınıza eminim, Sayın Yargıç," dedi Jordan.

Gucciard da kendisine uymayan bir şey yutmuş gibi görünüyordu, ama elini uzattı ve masanın üzerindeki bir kaya kristali küresini

"Pekala. Duruşma başlasın. Elinizde ne var?"

Zale'e doğru eğildi. "Bu konuyu ele aldığımızı göstermek önemli demek ne anlama geliyor?"

Zale, Jordan'dan gözlerini ayırmadı, ama "Politika. Charlock çok mutsuz. Sorumluları bulmak için harekete geçtiğimiz görülmeli" diye mırıldandı.

Grace başını salladı. *Belki de bu, gerçek suçluları bulana kadar bir sis perdesi.* Bu rahatlatıcı bir düşünceydi, ancak o rahatlatıcı düşüncelerden hemen şüphelenmeye başladı.

Ancak Annelik avukatı bunun bir sis perdesi olduğunu düşünmüyordu. Bir vaiz gibi konuşarak zehirleyenleri "adil bir toplumun bağrındaki yılanlar" olarak kınadı ve titrek parmağıyla Grace'i işaret etti. "Sayın yargıç, makul şüphenin ötesinde, bu kadının, masumların kanına daha kolay zehir akıtabilmek için bu şehrin duvarları içinde yuva yapan kıvrımlı yılanlardan biri olduğunu kanıtlayacağım!"

Grace, arkasına bakıp Jordan'ın kimden bahsettiğini görmek için güçlü bir dürtü hissetti. Daha önce kimse ona kıvrılan yılan dememişti. *Ben kıvrılmam ki. Popom uyuşmadan uzun süre bacak bacak üstüne oturamam bile. Ve kana parfüm koymazsın. Bu çok garip olurdu.*

"Evet, evet," dedi Yargıç Gucciard yorgun bir şekilde. "Eminim yaparsın. Savunma?" "Eminim yapmazlar," dedi Zale, "çünkü müvekkilim hiç kimseyi zehirlemedi

.

"Bu senin açılış konuşman mı?"

"Daha uzun bir konuşma ister misin?"

"Tanrım, hayır." Gucciard gülümsedi. Grace, Zale'den daha kötü bir avukat bulabileceğini düşünmeye başladı, her ne kadar esas olarak mülkiyet anlaşmazlıklarında çalıştıklarını iddia etseler de.

"Pekala," dedi yargıç, odanın Annelik tarafına dönerek. "Sanırım tüm bunların kanıtları var?"

"Sayın yargıç, önce yazılı kanıtlarımızı sunmak istiyoruz. Sanığın evinden ele geçirilen zehir kitapları." Bir sihirbazın el hareketiyle, deri ciltli bir kitabı havaya kaldırdı. "Beş tane."

Grace'in kapağı tanıması biraz zaman aldı, çünkü tanıdık gelmediğinden değil, bu odada olduğuna inanamadığından.

"Onlar benim günlüklerim!" dedi Grace. "Benim tarif kitaplarım!" Öfkeyle ayağa kalktı ve Zale onu sertçe sandalyesine geri çekti. "Birkaç gün önce biri onları atölyemden çaldı!"

"Ama onların senin olduğunu inkar etmiyorsun," dedi Annelik adamı, burnunu kıvırarak.

"Hayır, tabii ki inkar etmiyorum! Onları nereden buldunuz?" Ve sonra, içini birdenbire korkunç bir kesinlik kapladı, "Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, onları benim atölyemden çaldınız!"

"Kanıt toplamak hırsızlık sayılmaz. Özellikle de zehir kitaplarını. Bunları ortadan kaldırmak bizim görevimizdir."

"Onlar zehir değil! Parfüm!"

"Öyle mi?" En üstteki kitabı açtı ve okumaya başladı. "...*Fareler ve insanlar için tedavi edilemez bir zehir yapmak için, önce altın bir potada antimon kaynatın ve buna köpek idrarı ve Monk's* Hood *adlı bitkinin beş yaprağını ekleyin*..."

"Bu benim günlüklerimden biri değil," dedi kızgın bir şekilde. "Bu tuhaf bir simya kitabı. İçindeki tariflerin hiçbirini hiç yapmadım. Altın potam yok ve köpeklerin idrarını toplamak için çok zaman harcamıyorum."

"Ama bu kitabın sende olduğunu inkar etmiyorsun, değil mi?" Zale

elini onun koluna koydu. Grace ağzını kapattı.

Yargıç öne eğildi. "Bayan Angelica, bu sorunun cevabını merak ediyorum."

Zale'e baktı. Zale iç geçirdi ve ona başını salladı.

"Öyleydi," dedi. "Eski ustamın bana hediyesiydi. Onu saklıyorum çünkü..." *Kehanet için kullandığını söyleme, Annelik bunu fırsat bilip bayram eder.* "...bazen onun parfümler hakkında ne kadar yanıldığına gülmek iyi geliyor."

Bu açıklama, kendisine bile saçma geldi.

Motherhood adamı gülümsedi ve kitabı yargıca uzattı. Yargıç kitaba baktı ve kaşlarını çattı. *Eski ustam yüzünden duygusal bir bağım olduğunu söylemeliydim. Kahretsin.* Grace, o anda bunu düşünemediği için kendini suçlayamazdı, çünkü eski ustası hakkındaki duygularının çoğu "en azından burnuma sıcak kurşun dökmedi" şeklindeydi. Yine de.

"Eski ustandan bahsetmişken..." diye mırıldandı Motherhood adamı. "Anuket Şehrinde Usta Garvan'ın çırağıydın, değil mi?"

Zale yine Grace'e başını salladı. "Öyleydi."

"Ama çıraklık belgelerinin başka bir kişi adına kayıtlı olduğunu görüyoruz, doğru mu?"

"Satıldılar," dedi Grace. Zaten kıpır kıpır olan midesi, kaynamak üzereymiş gibi hissediyordu. *Phillip'ten bahsetme. Kimsenin onu bilmesi gerekmiyor. Önemli değil.*

"Seni lonca'ya usta olarak kaydettirmeyen bir kişi. Onunla eğitiminizi tamamladınız mı?"

"Evet."

"O zaman neden usta olarak kayıtlı değilsin?" "O

çok dalgın bir adamdı," dedi Grace.

Yargıç Gucciard, eğlence mi yoksa inanamama mı, emin olamadığı hafif bir ses çıkardı.

"Anuket Şehri'nde veya Archenhold'da aktif bir Parfümcü Loncası yok," dedi Jordan, "Eminim Sayın Yargıç da bunun farkındadır."

"Bilmiyordum," dedi yargıç, "ama sanırım şimdi bana bilmek istediğimden daha fazlasını anlatacaksınız."

"Onlar bunun yerine Tabakçılar Loncası'na kayıtlıdır," diye devam etti Annelik adamı.

"Tabakçılar mı?" Gucciard, Grace'e şaşkın bir bakış attı.

"Bu sanatın ilk günlerinde, bizim asıl işimiz deri ticaretinin kokusunu maskelemekti," dedi Grace. "Kimse amonyak kokan eldivenler giymek istemez."

"Ah."

"Eldivenler," diye mırıldandı Motherhood adamı. "Evet. Zehirli eldivenlerle ilgili hikayeler duyulur."

"Sarayın koridorlarında dolaşan kehanetçi keçiler ve başsız hayaletler hakkında da hikayeler duyulur," dedi Zale sinirli bir şekilde. "Müvekkilimin bunlardan da sorumlu olduğunu mu iddia etmek istiyorsunuz?"

Mübaşirlerden biri kıkırdadı. Gucciard gözlerini kısarak baktı. "Zehri verme yöntemi hala bilinmiyor," dedi Jordan. "Sadece, Angelica Hanım'ın burada unvanını iddia etmesine rağmen, loncasında tanınmış bir usta olmadığını belirtmek istedim."

Zale, muhtemelen herhangi bir patlamayı önlemek için parmak uçlarını koluna koydu. Grace geri çekildi. *Ben öyle iddia etmedim. Öyle demek istemedim. Marguerite bana kimsenin umursamadığını söyledi ve şimdiye kadar* umursamadılar *da.*

"Usta olarak kaydolmamanın bir nedeni var mı?" diye sordu Gucciard.

"Çıraklığımı satın alan usta bunu..." *Ne diyeyim, ne diyeyim, onun kocan olduğunu söyleme, bunu sana karşı kullandığını söyleme, kahretsin, kahretsin, kahretsin* "...değdiğinden daha fazla sorun yarattı. Burada, bir başyapıt üretirsem becerilerimi garanti edecek bir usta bulmayı düşünüyordum." Grace masaya bakakaldı.

"Ama yapmadın," dedi Jordan. "Değil mi?"

"Zor oldu," dedi Grace. *Hepimiz paranoyaklık derecesinde gizliyiz. Kimse rekabet edecek birine adını vermek istemiyor. Anuket Şehrine geri dönmem gerekirdi ama o kadar param yoktu.* "Bunun için çalışıyorum. Kolay bir şey değil."

"Bütün bunların bir anlamı var mı?" diye sordu Zale. "Müvekkilimin bir adamı zehirleyip zehirlemediğini belirlemeye çalışıyoruz, lonca evraklarının düzenli olup olmadığını değil."

Jordan burnunu çekti. "Onun yaptıklarını denetleyen *meşru* bir usta olmaması dikkat çekicidir. Ve veliaht prense bir... madde... sunmak için nitelikleri hakkında yalan söylemiş olması da."

Grace dişlerini sıktı. Marguerite neredeydi? Marguerite tüm bunları açıklayabilir, bu korkunç adamı konuşarak alt edebilir, lonca niteliklerini bir yanlış anlaşılma olarak gülüp geçebilir ya da en azından sorumluluğunu üstlenebilirdi. Neredeydi?

Burada değildi. Görünüşe göre önemli olan tek şey buydu.

"Eğer sayın yargıç izin verirse, Elçi DuValier şimdi veliaht prensin durumunu anlatacak," dedi Jordan.

"Zamanı gelmişti," dedi Gucciard.

DuValier tanık kürsüsüne çıktı. Geçerken Grace'e küçük bir gülümseme attı ve onun gergin sinirleri biraz gevşedi. Onu tanıyordu. Arkadaş sayılmazlarsa da, en azından dostça tanıdıklardı. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu açıklayacaktı.

"Veliaht Prens ölümün eşiğinde," dedi DuValier. "İyileşmesi pek olası değil. Doktoru, semptomlarının zehirlenmeye uyduğunu söyledi. Ateşi var, güçsüz ve parmak uçları morarmış. Ne su ne de yemek tutabiliyor. Korkarım bu geceyi atlatamayacak."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi yargıç. "Bu ne zaman başladı?"

"Birkaç gün önce," dedi DuValier. "Ancak bazı zehirlerin, geri dönüşü olmayan bir noktaya gelene kadar hiçbir belirti göstermediğini duydum. Doktoru, zehri vücuttan atmak için terletip kusturmaya çalıştı, ama..." Ellerini açarak gösterdi.

"Bunun birkaç gün önce başladığını söylüyorsunuz," dedi Annelik adamı. "Evet."

"Daha açık olabilir misiniz?"

"Elbette." DuValier acı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Her şey, Mistress Angelica'nın Prens'in parfüm siparişini teslim ettiği günün ertesi günü başladı."

"Ve bunun sorumlusu onun olabileceğine inanıyorsunuz?" diye sordu Annelik adamı.

Grace bekleyişle bekledi.

"Bulabildiğim tek bağlantı bu," dedi DuValier. "Yatak çarşaflarını, yemeğini, giysilerini değiştirdik. Tek değişmeyen şey onun parfümüydü. Angelica Hanım'ın efendimi zehirlediğinden başka bir sonuç çıkmıyor."

...ne?

Bir dakika,

ne?

"Bu sonuca sizi ne yönlendirdi?" diye sordu Jordan.

"O zehirler konusunda çok bilgili. Dün gece, prensin hayatını kurtarabilecek bilgileri ondan istemek için yanına gittiğimde bile, bildiği tüm zehirleri ve bunların uygulanabileceği yöntemleri anlattı..."

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Grace.

Motherhood adamı, bir terrier'in fareye saldırması gibi üzerine çullandı. "Dün gece onunla konuşmadın mı?"

"Evet, ama..."

"Ve zehirlerden mi konuştunuz?"

"Evet, ama..." Annelik adamı onun sözünü kesmeye çalıştı, bu yüzden Grace sesini yükselterek duyulmasını sağladı. "Öyle değil! Bana sorumlu olabilecek herhangi bir şey düşünebiliyor muyum diye sordu ve ben de ona pek bir şey bilmediğimi, ama yardımcı olabilecek herhangi bir şey düşünmeye çalıştığımı söyledim!"

"Herkes sakin olsun," dedi Gucciard, kristal küreyi masaya vurarak. "Sırayla konuşun. Bayan Angelica, onunla konuştuğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Evet, ama..." DuValier'e baktı ve uyuşmuş bir şekilde sözlerini bitirdi, "öyle bir şey değildi. Yardım istediğini sandım ve pek bir şey bilmiyordum ama denedim..."

"Sen. DuValier." Gucciard işaret etti.

"*Bana* çok bilgili geldi. Zehirli eldivenler ve onun bildiği diğer zehirlenmeler hakkında konuştuk."

Grace çığlık atmak istedi ama yargıcı kızdırmak akıllıca görünmüyordu. Ya da belki artık önemi yoktu. Belki de zaten mahkum edilmiş gibiydi. DuValier'in sözleri çok uzaklardan geliyor gibiydi. Bu olamazdı. Bu kesinlikle olamazdı. Uyanacak ve bu bir rüya olacak ve her şeyini kaybetmeyecekti.

Kaybetti, kaybetti, kaybediyor, her şeyi kaybetti, her şeyi elinden alındı...

Hafıza kaybının başladığını hissedebiliyordu. *Tanrım, şimdi olmaz.* Kelime parçaları aklından geçiyordu: "...motif...prens...takıntılı...toplantılar..." ama hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Stephen elini omzuna koyduğunda, zencefil ve baharat kokusu burnunu doldurdu. Sesini duyamıyordu ama konuştuğunu hissedebiliyordu. Sözlerin önemi yoktu. Önemli olan zencefilli kurabiye ve çeliğin kokusuydu.

Derin bir nefes aldı, ciğerlerini doldurdu ve dünya yeniden netleşti. Burada yalnız değildi. Çok kırık bir paladin onunla birlikteydi. Tamamen kaybolmamıştı. Henüz değil.

DuValier konuşmasını bitirmiş gibi görünüyordu. Zale ayağa kalktı ve basitçe, "Bu bir dava değil. Bu kadını, doktor olmayan, zehirlenmenin nasıl gerçekleştiğini belirleyecek hayal gücü veya eğitimi olmayan bir adamın ifadesine dayanarak yargılıyoruz. Adam, aceleci bir sonuca varmış ve sonra müvekkilimi tuzağa düşürmek için onunla konuşmuş. Ben de konuk elçiliğinin yerlerini temizleyen adamı bulup, onun yer cilasına zehir kattığını iddia edebilirim. Zeminlerin temizliğinde tam olarak ne kullanıldığını bilmiyorum, ama oldukça eminim ki kostik kullanıyorlar ve eğer doğru kelimeleri seçersem, o adamın zehirli maddeler kullanarak zemini temizlediğini ve şimdi prensin hasta olduğunu anlatan bir hikaye uydurup size anlatabilirim. Bu hikaye de en az bu hikaye kadar gerçekçi olur ve onu destekleyecek en az bu kadar kanıt olur."

"O zaman yapmadığını kanıtla," dedi Jordan.

"*Senin* yapmadığını kanıtla," diye tersledi Zale. "Zehirleme için kişinin orada olması gerekmediğine göre, bunu kanıtlamak çok zor, değil mi?"

"İkiniz birbirinize sataşmayı bitirdiyseniz," dedi Gucciard yorgun bir sesle, "sanırım bugünlük yeterince dinledim. Mahkeme yarın sabah yeniden toplanacak."

Ayağa kalktı. O ayrılırken herkes ayağa kalktı. DuValier, Grace'e acıyarak baktı ve Grace, gözlerinin kenarlarında öfkenin kıvılcımlarını hissetti.

Berserkler böyle mi hissederler?

Öyleyse, Grace çok kötü bir çılgın olurdu. Zale elini koluna koydu ve Grace hemen özür dilemek istedi. Avukat ve Stephen onu dışarı çıkardılar ve Grace kendini götürmelerine izin verdi.

"Bu daha iyi gidebilirdi," diye itiraf etti Zale, Grace'in hücresine dönerken. "Gucciard makul bir adam, ama Charlock'tan büyük baskı var ve dolayısıyla Archon da ona baskı yapıyor. Sen veliahtı zehirleyen kişi olmasan bile, *senin* bir zehirleyici *olduğuna dair* kanıtlar olduğunu karar verebilir." Gözlerinden sarkan gümüş saç tellerini geri çektiler. "Ve o da pratik bir adam olduğu için, Archon'u yatıştırmak için seni kurtların önüne atmayacağından istediğim kadar emin olamıyorum."

Grace başını salladı, hemfikir olduğu veya anladığı için değil, insanlar o tonda konuştuğunda başını salladığın için. Aklı küçük, anlamsız döngüler halinde çalışıyordu. DuValier'in ona sırt çevirdiğine inanamıyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu. *Zehirci, zehirci, zehirci...*

"Peki ya diğer zehirleme vakası?" diye sordu Stephen. "Bu, olayı şüpheye düşürmek için kullanılabilir mi?"

Zale iç geçirdi. "Muhtemelen, ama o zaman adam zehirlenerek öldüğünde Grace'in orada olduğu gerçeğiyle başa çıkmamız gerekir. Bu dolaylı bir kanıt, ama Annelik bunu büyük bir mesele haline getirecektir. Başka seçeneğimiz kalmazsa bunu gündeme getiririm, ama bu bize kolayca ters tepebilir."

"Şimdi ne yapabiliriz?" diye sordu Stephen.

"Grace'in zehirci olmadığına dair kanıt bulmak," dedi Zale kuru bir şekilde. "*Bunu* nasıl yap*arsak* yapalım. Sanırım bir tanrının yeminli ifadesi işe yarayabilir."

"Tanrılarımız yok," dedi Grace boğuk bir sesle. Yutkundu. Boğazı kurumuştu. "Atölyemden kitapları çaldıklarına inanamıyorum."

"Adil olmayan bir savaş," dedi Zale. "Ama ne yazık ki kanıt kanıttır. Ve onu nasıl elde edeceğine dair bir yasa yok, sadece senden zorla alamazlar."

"En azından bunu yapmadılar," dedi Grace. Stephen düşük bir homurtu çıkardı ve kolunu Grace'in omuzlarına doladı. Grace yüzünü Stephen'ın göğsüne çevirdi ve teselli bulmaya çalıştı, ama tek düşünebildiği, zincir zırhını çıkarıp ne kadarının metal, ne kadarının kas olduğunu görme şansı bile olmadan idam edileceğiydi.

Evet, çok yardımcı oldu. Muhtemelen kazıkta yakılacaksın ve hala o adamın pantolonunun içine girmek istiyorsun. Öncelikler hiç senin güçlü yanın olmadı, değil mi?

"Atölyeden kitapları çaldılar," dedi Stephen düşünceli bir şekilde. Grace, yanağında onun sesinin titreşimini hissedebiliyordu. "Atölyede onu aklayabilecek başka bir şey olabilir mi?"

"Denemeye değer," dedi Zale. "Şimdi çaresizce bir umut aramak, sonra aramaktan iyidir."

"O zaman ben kontrol edeceğim," dedi Stephen. Başını eğdi ve dudaklarını Grace'in alnına değdirdi, sonra kapıya doğru aceleyle yürüdü.

OTUZ YEDİ

Stephen yürüdü. Karanlık sokaklar yağmurla ıslanmıştı ve lambalar kaldırım taşlarının üzerinde uzun ışık izleri bırakıyordu. Artık yoğun bir sis çökmüştü, ter gibi cildini ıslatıyor ve saçlarının uçlarından damlıyordu.

Atölye işe yaramamıştı. Birinin zehirci olmadığını nasıl kanıtlayabilirdiniz? Bu, bir mazeret kanıtlamak gibi bir şey değildi. Stephen, onun bileğine sürdüğü parfüm şişesini bulursa, bu sadece o partinin zehirli olmadığını kanıtlardı. Kimse bunun parfüm olduğunu inkar etmiyordu. O iğrenç küçük elçiye göre, veliaht prense verilen parti imha edilmişti, bu yüzden onu bile test edemezlerdi. Stephen, yardımcı olsaydı kendi etini bile sunardı.

Ellerini nemli saçlarına geçirdi. Eldivenler saçlarının karışık kısımlarına takıldı ve saçlarını kopardı, ama umursamadı.

Ne yapacağım ben?

Cevabı yoktu. Yürümeye devam etti. Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece yeterince uzun yürürse, bir cevap geleceğini biliyordu, bir tür cevap, herhangi bir cevap. Botları kaldırımda tıklıyordu.

Bay Brass vergisini ödemedi... cellat ona kırk darbe vurdu...

O oradan geçerken iki kişi bir sokağa dönüyordu. Biri genç ve sarhoştu, Stephen ondan başka bir şey ayırt edemedi. İkincisi çok kısa bir süreliğine başını çevirdi ve Stephen onun yüzünü gördü.

Öfke ve çaresizliğin sisinden bile, bir şey onu rahatsız etti. Bir şey yolunda değildi. Kişinin yüzü porselen gibi pürüzsüz ve çizgisizdi. Bir an için maske taktığını düşündü, ama kişi gözlerini kırptı ve dönüp giderken dudakları hafifçe açıldı.

Makyaj mı? Bu garip, gözeneksiz berraklığı yaratabilecek bazı makyaj türleri vardı. Beyaz kurşun ve yağ, herkesin bildiği bir makyaj malzemesiydi, ama artık neredeyse kimse kullanmıyordu, çünkü kurşunun cildi yediği çok iyi biliniyordu. Stephen, gençliğinde bunu hala kullanan birkaç büyük hanımefendi gördüğünü hatırladı, ama onlar çoktan ölmüştü ve o, sokakta kendinden üstün olduğunu düşündüğü insanları izleyebilen genç bir çocuktu.

Başkasının sorunlarına kesinlikle karışamazdı. Yapamazdı. Grace'i kurtarmak zorundaydı.

Yine de bir sonraki sokağa dönüyor ve mümkün olduğunca gizlice karşı caddeye doğru ilerliyor gibi görünüyordu.

Genç sarhoştu. Sadece şüpheli bir durum olup olmadığını kontrol ediyorsun.

Bir an için onları kaçırdığından korktu. Buradaki binalar kıvrımlıydı ve yol da onlarla birlikte kıvrımlıydı. Weaver's Nest kadar kötü bir mahalle değildi, ama çok eskiydi ve yıllar boyunca her şey gelişigüzel bir şekilde bir araya getirilmişti. Sarhoş birinin duvara sürtünerek sendeleme sesini duyduğunda neredeyse geçip gidecekti - deneyimlerine göre şaşırtıcı derecede belirgin bir sesdi ve çapraz sokağı bulduğunu fark etti.

Ne yazık ki, yolun üzerinde büyük bir ahşap kapı vardı ve kapının iki yarısını birleştiren bir zincir vardı. Muhtemelen biri, kalabalık cadde köşesini önlemek için geçit olarak kullanılan sokağı kullanmaktan bıkmıştı. Stephen spekülatif bir şekilde kapıya baktı. Üstünden atlayabilir miydi? Belki, ama sessizce değil.

Bir tarafta menteşelerde bir boşluk vardı. Stephen oradan içeriye baktı. Sokağın bir kısmını görebiliyordu ve sonra aradığı kişi göründü.

"Burada mısın?" diye mırıldandı genç olan.

Pürüzsüz yüzlü adam hiçbir şey söylemedi, ama genç olanın omzuna elini koydu.

Arka sokakta bir numara izlemek üzeresiniz. Bu, davanıza kesinlikle yardımcı olacak.

"Bana... bir dakika... dakika... dakika..."

Pürüzsüz yüzlü adam diğer elini genç adamın diğer omzuna koydu ve sonra, Stephen hareket edemeden, hatta tepki veremeden, o fazla pürüzsüz çene imkansız bir şekilde genişçe açıldı ve diğer adamın boynunun arkasına kapandı.

O kadar hızlı oldu ki Stephen çığlık atacak zaman bile bulamadı. İlk başta ne olduğunu bile anlayamadı — elbette göründüğü gibi olamazdı, değil mi? Adamın ağzı o kadar geniş açılmamalıydı, bu bir ışık oyunu olmalıydı ya da...

Genç adam düştü. Pürüzsüz yüzlü adam da onunla birlikte yere indi. Stephen, bir dizi ıslak çıtırtı sesi duydu, azizler merhamet etsin, sanki biri havuç yiyormuş gibi.

O öldü. Hayatta olan hiç kimsenin boynu böyle bir ses çıkarmaz. Kahretsin, kahretsin, çok geç kaldım, çok geç kaldım, ama nasıl bu kadar hızlı hareket edebilirdim ki?

Kara dalganın yükselmeye başladığını hissedebiliyordu, ona zinciri koparabileceğini, kapıyı menteşelerinden söküp çıkarabileceğini, katili yakalayabileceğini vaat ediyordu, o her neyse, *her* ne olursa olsun, hiçbir insan birinin omurgasını öyle ısırıp koparamazdı...

Neredeyse dalgaya teslim olacaktı. Çok kolay olurdu, çok hak edilmişti. Başka hiçbir şeyi düzeltemezdi ama bunu kesinlikle düzeltebilirdi.

Pürüzsüz yüzlü adam dizlerinin üzerine çöktü. Sırtından bir çanta çıkardı, içine uzandı ve soluk, yuvarlak bir şey çıkardı, onu iki eliyle tuttu.

Garip, keskin bir koku Stephen'ın burun deliklerini doldurdu. Acı bir kokuydu ve çenesini ağrıtıyordu, daha da kötüsü, *tanıdık* geliyordu. Birkaç gün önce, çamurla kaplı bir çayırda güneşin altında dururken, Grace'in burun delikleri av köpeği gibi çalışırken ve kaynağını bulmaya çalışırken bu kokuyu almıştı.

Adam sarhoş gencin boynunu ısırmıyordu. Kafasını ısırıyordu.

Onu buldum, diye düşündü Stephen. Bu düşünce o kadar tuhaftı ki, ne zafer ne de korku hissi uyandırıyordu. Zihninde tek başına duruyordu. *Kesik kafaları bırakan kişiyi buldum.*

Pürüzsüz yüzlü adam elindeki nesneyi çevirdi ve nesne Stephen'ın yanından kör bir şekilde geçti.

Bu bir maske değildi. Maskeye benzeyen bir şeydi. Belki de bir kafanın kil modeli. Pürüzsüz yüzlü adamın kendisi gibi porselen gibi görünüyordu. Saçsızdı ve boynu ince, sivrilen bir uçla bitiyordu.

Stephen, dehşetle aynı derecede dehşet verici bir merakla izlerken, pürüzsüz yüzlü adam başsız cesedi dikleştirdi ve kil kafayı kesik boyuna itti.

Ne oluyor?

Çok fazla kan vardı. Stephen'ın tecrübesine göre, kafanın kesilmesi işleri çok kirletirdi. Adam koluyla kanı sildi, sanki suyu siliyormuş gibi hiçbir duygu göstermedi, boynunu eğdi ve kil kafanın ağzını kendi ağzıyla kapattı. Ağzına birkaç kez nefes verdi.

Öpüyor mu? Ne tür bir sapık...

Kafa nefes aldı ve gözlerini açtı.

Stephen'ın boğazı düğümlendi. Kendini zor tuttu. Bu sihirliydi, kötü türden bir sihir, kimsenin anlayamayacağı türden bir sihir. Pürüzsüz yüzlü adamın bir mucize yaratıcı mı, bir iblis mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, bunun sona ermesi gerektiğiydi.

Kapının tepesine atladı.

Yirmi yaşındayken olduğu kadar kolay bir şekilde duvarın üzerinden atlamak o kadar kolay değildi. Kalçaları kapının üst kısmıyla aynı hizaya gelene kadar kendini yukarı itti ve tam o sırada iki kişinin sokak boyunca kayarak uzaklaştığını gördü. Biri sarhoş gibi tereddütlü adımlarla yürüyordu, diğeri ise daha uzun boylu olanı onu ayakta tutuyordu.

Stephen, ıslak taşların üzerinde kayarak yere indi. Ayaklarının dibinde kan ve yağmur karışmıştı. İkiliyi kovalamaya başladı, yoluna çıkan bir şeyi tekmeledi — *bu kafa, biliyorsun ki bu kafa, hayır, düşünme, hayır, bakma* — ayaklarını yere basmaya çalışıyordu.

Sokağın ağzına vardığında, onlar gitmişti.

STEPHEN, Rat Tapınağı'nın avlusuna sendeleyerek girdi, yağmur saçlarını alnına yapıştırmış, çok hızlı ve çok uzun mesafe koştuğu için boğazı yırtılmıştı. Şehir Muhafızlarına haber vermesi gerekiyordu ama tapınak daha yakındı ve artık nefes almadan tüm şehri koşarak geçemezdi. Çiseleyen yağmur sağanak yağmura dönüşmüştü ve o, manastır koridorunda nefes nefese dururken pelerinden buhar yükseliyordu.

Şans eseri, gördüğü ilk kişi Zale'di.

"Stephen?" dedi avukat-rahip, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Üzerlerinde, aceleyle sabahlıklarının üzerine atılmış gibi görünen ağır bir cüppe vardı ve buharlı bir çaydanlık ile bir kupa taşıyorlardı. "İyi misin?"

"Kafalardan çıkan şeyi buldum," dedi Stephen nefes nefese. "Piskopos'a ihtiyacım var."

Zale kaşlarını kaldırdı. "*Ne? Kim* değil*?"*

Bir avukatın bunu yakalayacağına güvenebilirsin. Stephen başını salladı. "Ne. Bu insan değil. Ne olduğunu bilmiyorum. Kötü büyü. Piskoposla görüşmeliyim.

." Öksürük krizi geçirdi. "Üzgünüm. Koştum... tüm yolu koştum..."

Zale aşağı baktı, sonra bardağı eline tutuşturdu. "Çay. Angelica Hanım'ın savunması için geç saatlere kadar çalışacaktım, ama... Neyse. Bunu iç. Piskoposu çağırayım."

Stephen minnetle bankın üzerine çöktü, fincanı parmaklarında tutuyordu. Grace. Grace'e yardım edecek hiçbir şey bulamamıştı. Pürüzsüz yüzlü adamların peşine düşen muhafızı bulmalıydı, sonra Grace'e yardım etmeye geri dönebilirdi.

Beyninde bir şey canını sıkıyordu, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Çay fena değildi. Saman tadı yoktu. Zale'in avukat-kutsal statüsü, iyi çay alabildikleri anlamına mı geliyordu acaba?

Piskopos geldiğinde fincanı neredeyse bitirmişti. Saatin geç olmasına rağmen, uyanık ve çalışmış gibi görünüyordu. Sekreteri, çok daha kötü durumda görünüyordu. "Mallory'yi bulmak için bir koşucu gönderdim. Onları sokağa götürebilir misin?"

"Evet, tabii ki."

Piskopos ona şaşkın bir bakış attı. "Paladin Stephen, kaba olduğum için özür dilerim, ama berbat görünüyorsun. Emin misin?"

Bir yerlerden bir gülümseme çıkardı. "Bu bizim işimiz," dedi.

"Dövülmüş bok gibi mi görünüyor?"

"Devam et. Böyle göründüğümüzde bile."

Kız başını salladı. "Sabah tam bir rapor bekliyorum. Elinden geleni yaptıktan sonra... Sanırım sana biraz uyu demenin bir anlamı yok, ama elinden geleni yap."

"Tekrar anlat," dedi Mallory. "Yalan söylediğini iddia etmiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, sen bir paladin olmasaydın ve karşımda bir kafa olmasaydı, sarhoş olduğunu düşünürdüm."

"Ah Aziz, keşke öyle olsaydı," diye mırıldandı Stephen.

Mallory burnunu çektikten sonra etrafına bakındı. Adamları etrafa dağılmış, yakındaki sokakları kontrol ediyor ve Stephen dışında iki adamın sokağa girdiğini gören olup olmadığını yerel halka soruyorlardı. İki adam daha kafanın üzerine eğilmiş, biri insan, biri gnole, ona yoğun bir dikkatle bakıyorlardı. Memnun kalan Mallory, ceketinden bir matara çıkardı ve Stephen'a uzattı.

İçki boğazından aşağı inerken yakıcı bir acı bıraktı. Saf, kalitesiz viski, hiçbir özelliği yoktu. Stephen yüzünü buruşturdu, sıcaklığı için minnettardı ama tadı için pek minnettar değildi.

tadına pek minnettar değildi. Matara geri verdi. En azından yanma hissi, sokağın kötü kokusunu kısa süreliğine uzaklaştırdı. Aslında...

"Koku," dedi aniden. Daha önce onu rahatsız eden şey birdenbire netleşti. *Kokuyu almıyor musun? Yanık kokusu değil, ama yanık gibi...* "Koku. Kafalarda bir koku var. Sanırım bu..." Yutkundu. "Sanırım bu şeyin kafayı ısırdığında çıkan tükürüğü. Ya da ona benzer bir şey. Daha önce koklamıştım. Neden şimdi koklamıyorum?"

Muhafız kaptanı iki adama baktı. İkisi de başlarını salladılar, biri 120 cm boyunda ve çizgili kürkü olmasına rağmen birbirlerine çok benziyorlardı. "Çok yağmur yağdı," dedi gnole polis memuru. "Koku yok oldu." Burnunu sildi. "İnsanlar kokuyu alamıyor. Şu anda gnole'ler de kokuyu alamıyor."

Stephen inledi. Elbette, yağmur her şeyi silip süpürmüş olacaktı. Sokakta kan bile kalmamıştı ve bir kafanın kesilmesini silip süpürebilecek türden bir yağmur, kesinlikle koku bırakmazdı. "Hâlâ o kokuyu taşıyan bir şey bulabilirsek, bir iz köpeği kullanabiliriz, değil mi? Ve belki de... her neyseler onları bulabiliriz?"

Kaptan başını salladı. "Olabilir. Ama bu durumda olmaz." Elini salladı, pelerini muşamba kanatları gibi çırpındı.

"Daha önce bulduğumuz kafadan bir örnek alabilir miyiz?" diye sordu Stephen. "Hâlâ kokuyordu."

Kaptan inledi. "Eminim öyledir," dedi yorgun bir sesle. "Ama kimsenin onu tanımlayabilmesi ihtimaline karşı lanet şeyi parafinle koruduk."

Stephen küfretti.

"Gnole için saklamalıydık," diye mırıldandı gnole. Ortağı, sanki bu daha önce de tartıştıkları bir konuymuş gibi iç geçirdi.

"Kokusu nasıl?" diye sordu Mallory.

"Ağır. Keskin. Yanık. Yoğun ve... Lanet olsun." Kelimeleri yetersiz kalıyordu. *Grace daha uygun kelimeler bulabilirdi. Muhtemelen tüm notaları sayabilir, hatta atölyesinde bir parti hazırlayabilirdi...*

Grace'i düşünerek donakaldı, aşağı doğru kıvrılmış ağzı konsantrasyonla buruşmuş, burun delikleri çalışırken, garip kokuyu tanımlamaya çalışıyordu.

Bunu yapabilir miydi?

Ya da tanımlayamazsa, taklit edebilir mi?

Denemekten zarar gelmezdi.

"Bir fikrim var," dedi.

OTUZ SEKİZ

"Kesinlikle olmaz," dedi Motherhood temsilcisi Jordan. "Bir zehirleyicinin atölyesine girmesine izin vermemizi mi istiyorsun? O zaman neden bir katili de cephaneliğe sokmuyorsun?"

"Onu gözetlemek için birini görevlendirebilirsin," dedi Stephen. "Tehlikeli bir şey yapmadığından emin olmak için."

Motherhood'daki adam burnunu kıvırdı. "Peki *bizler* zehirleyicinin nasıl çalıştığını nereden bileceğiz?"

Stephen dişlerini sıktı. Onunla birlikte gelen şehir muhafızı adam, kaşlarını çatarak ikisini de sırayla baktı.

"Dinle," dedi Stephen, sabrını iki eliyle tutunarak. "Bu önemli. Dışarıda insanların kafalarını ısıran bir tür canavar var. Bu yardımcı olabilir."

"Ve siz, zehirleme şüphesiyle tutukladığımız kişinin, onu durdurabilecek tek kişi olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?" Jordan burun kıvırdı. "Ve onu bunca zamandır koruyan siz, bunu fark eden kişi misiniz? Ne kadar *da uygun."*

"Hadi ama! Böyle bir konuda yalan söyler miyim sence?"

Muhafız boğazını temizledi. "Paladin Stephen bizi suç mahalline götürdü," dedi, neredeyse özür dilercesine. "Orada gerçekten başka bir kurban vardı."

"Eminim öyledir," dedi Jordan, gözleri Stephen'ın vücudundan yanındaki kılıca kaydı, sonra tekrar yüzüne döndü. "Kesik kafalar üretmek çok zordur, elbette."

"İma ettiğin şey hoşuma gitmedi, rahip," dedi Stephen sertçe. "Eminim gitmemiştir."

O, adamla kelime kelime tartışacak kadar cesur biri değildi. Stephen topuklarını döndü ve uzaklaştı, ondan hayat kurtarma fırsatının kaçtığını hissederek

. "Grace ile konuşacağız," dedi muhafızlara. "O hala yardım edebilir."

"ELBETTE KOKUSUNU HATIRLIYORUM," dedi Grace. "Aynı kokuyu yaratabilir miyim?" Kaşlarını çatarak, dişleriyle alt dudağını ısırdı. "Belki. Yaklaşabilirim sanırım, ama çok iyi malzemelere çok kötü şeyler yapmam gerekecek. Yanmış saç kokusu en zoru olur, çünkü saç yanıp kül olur. Ama boynuzla ikame edebilirim. Boynuz parçalarını yakıp dumanını yoğunlaştırırsam... hmm. Mümkün olabilir."

"Bunu başkasına da anlatabilir misin?"

Ona baktı ve her iki gözünün altında mavi lekeler gördü. Ondan bir şey istemekten nefret ediyordu, hele de bunu istemekten, ama gözlerinde kınama yoktu, sadece özür vardı. "Sanmıyorum," dedi. "Yani, nereden başlayacaklarını söyleyebilirim, ama her aşamada koklamam gerekir ki ne kadar yaklaştığını anlayayım. Günler sürer. Bu canavar serbestçe dolaşıyorsa, fazla zamanınız yok sanırım."

"Hayır," dedi muhafız. Elini uzattı ve kadının koluna hafifçe vurdu. Yuvarlak, melek yüzlü, Stephen'a şifacı Brother Francis'i hatırlatan, cana yakın bir yaşlı adamdı. "Hayır, şu anda zamanımız biraz kısıtlı. Ama bize bir tarif yazabilirseniz, belki onu etrafa dağıtıp çocuklara okuruz, böylece benzer bir koku aldıklarında, yaklaştıklarını anlarlar."

"Elbette," dedi Grace. "Ne olursa olsun."

Adam bir sayfa kağıt ve önceden açılmış bir kalem çıkardı. Grace küçük masaya oturdu, mürekkep şişesinin kapağını açtı ve yazmaya başladı. El yazısı sıkışık ama netti ve Stephen bunun nedenini tahmin edebiliyordu.

Kağıt pahalı bir malzemedir. Parfümcüyseniz not almak için çok fazla kağıda ihtiyacınız olur, ama yine de ucuz değildir.

Omzunun üzerinden bakıp içini çekti. Parfümcü notları alıyordu, bu da kokuyu büyük bir hassasiyetle açıklıyordu ama muhtemelen bu konuda bilgisi olmayan birine hiçbir faydası olmayacaktı. "Ana nota – yanmış boynuz veya boynuz parçası, siyah kiraz, nehir çamuru, kan unu notaları, muhtemelen misk kedisi bazında iyi sonuç verir."

Eh, o sormuştu. Ve bu bir başlangıçtı. Muhtemelen bir av köpeğine yanan bir boynuz verip onu takip etmesini isteyemezdiniz. Ama gnoller insanlardan daha iyi koku alma duyusuna sahipti ve belki gnole polis memuru bir şeyler yapabilirdi.

Her halükarda, şu anda sahip olduklarından daha fazlasıydı.

Yazmayı bitirdi, sayfaya kaşlarını çattı ve mürekkebi kurutmak için hafifçe üfledi. "Bana örnekler getirirseniz, onları karşılaştırabilirim," diye teklif etti.

"Ne yapabileceğimize bakacağım," dedi muhafız.

Stephen, muhafızın önünde, hele de ekşi suratlı Annelik rahibinin önünde, istediği gibi onu öpmeye cesaret edemedi. Ama ironik bir düşünce aklına geldi. "Teşekkür ederim, Leydi Angelica," dedi, gözlerini rahibe çevirerek. Elini öptü ve dudaklarına götürdü.

Kadın güldü. Kısa, boğuk bir ses çıkardı, mizahdan çok, durumun ne kadar absürt hale geldiğinin bir kabulüydü. Ama yine de bir güldü ve yine de bir öpücüktü, ve o anda elde edebilecekleri en iyi şey buydu.

SABAH ÇOK ERKEN GELMİŞTİ, ya da yeterince erken gelmemişti. Stephen, Grace'in şafağı özgürlüğe bir gün daha yaklaştığını mı, yoksa idama bir gün daha yaklaştığını mı düşündüğünü merak etti. Midesi sıkıştı.

Masada oturan Grace sakin görünüyordu. Fazla sakin. Yüzünde, kaderini bekleyen pek çok esirde gördüğü, dikkatlice boş bırakılmış bir ifade vardı. O, öyle görünen insanları kurtarmıştı. Muhtemelen öyle görünen insanları kurtarmayı başaramamıştı da.

"Sayın yargıç," dedi Annelik adamı, "ek bir tanık geldi. Onu sunabilir miyiz?"

Zale sandalyesinde dikleşti, gözleri aniden keskinleşti.

"Devam edin," dedi Gucciard yorgun bir sesle. "Umarım veliaht prens değildir?"

Jordan dudaklarını yaladı, sözlerini açıkça tartıyordu. "Prens'in ölümün eşiğinde olduğu söylendi, Sayın Yargıç."

"Bana da aynı şey söylendi," dedi Gucciard. "Bunu kendi gözlerimle görsem daha iyi hissederdim, ama ölmek üzere olan hükümdarlar, basit yargıçları eğlendirmek zorunda hissetmezler. Devam edin, ama iyi olsun."

"Tanığımız, sanığın kocası," dedi Motherhood adamı. "Anuket Şehrinden Phillip Artemisian."

Koca mı?

Stephen'ın ilk düşüncesi, bir hata olduğu yönündeydi. Grace ve avukatına baktı. Zale'in kaşları havaya kalkmıştı. Grace ise o kadar solgundu ki, bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi Phillip. İnce, kaslı, kumral saçlı bir adamdı ve, Tanrı korusun, oldukça yakışıklıydı. Grace'e hafifçe el salladı.

el salladı. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Koca?

Grace'in dudakları kıpırdadı, ama ses çıkmadı. Stephen bunun bir hata olmadığını düşünmeye başladı.

Yargıç Gucciard kürsüye vurdu. "Bayan Angelica? Bu adam gerçekten kocanız mı?"

Grace bir şeyler mırıldandı, yutkundu ve "Öyleydi" dedi.

"Öyleydi mi?"

"Ben sandım ki... Sandım ki..."

"Onun öldüğünü mü düşündünüz?" diye sordu Annelik adamı.

Grace başını salladı. Zale elini kaldırdı, eğildi ve bir soru fısıldadı. Stephen kulaklarını dikti ve Grace'in "Benden boşanacağını düşündüm. Kaçtım. Düşünmedim..." dediğini duydu. Zale başını salladı ve bunu yargıca kabul edilebilir bir şekilde sunmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

Stephen'ın gözleri Grace'in yüzüne kilitlenmişti.

Bir yarısı, başka bir adamın karısını öptüğünü haykırıyordu, diğer yarısı ise ayağa kalkıp, o sefil pisliğin yanına gidip, tavuk gibi güzel boynunu kırmasını söylüyordu.

Neredeydin? Onu bu durumla tek başına bırakmaya nasıl cüret edersin? Neden sen olmadan karlı havada Archenhold'a yürümek zorunda kaldı? Ne yapıyordun?

Sonra, Grace'in kemik beyazı yüzüne bakarak cevabı buldu. Ondan uzaklaşmak için buraya yürümüştü.

O gün tepenin üzerinde ne demişti? *Bir pisliğin beni isteyip istemediğine karar vermesini beklemekten bıktım.*

Bu adam mı? Gerçekten mi?

"Mesleğiniz nedir?" dedi Annelik adamı.

"Oh, ben parfümcüüm," dedi Phillip. "Bu şekilde tanıştık. Birlikte iş yapıyorduk. Ama, şey..." Bir şey hatırlamış gibi göründü ve yutkundu. "O hep başka şeylerle ilgilenirdi, bilirsiniz. Otlar. Baharatlar."

"Baharatlar mı?" dedi Annelik adamı keskin bir sesle. "Eh, baharatlar değil. Diğer şey."

"Zehirler mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Bu adamın ifadesine inanmaları mümkün değil," dedi Zale, duyulacak kadar yüksek sesle. "Bu saçmalık."

"Bir sorun mu var, Avukat Zale?" diye sordu yargıç.

Zale yargıca baktı, sonra Grace'in kocasına işaret etti ve ellerini havada salladı, bu hareket hem anlamsız hem de son derece anlamlıydı. Yargıç eliyle gülümsemesini sakladı.

"Sanığın karakteri hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Oh, şey." Phillip ensesini ovuşturdu. "İyi bir kızdı, ama çok tuhaftı. Normal insanlar öyle davranmaz, bilirsiniz. Ve çok kıskançtı. Hep diğer kadınlarla onu aldattığımı düşünürdü, bilirsiniz."

"Çünkü öyle yapıyordun," dedi Grace, öfkeli olmaktan çok şaşkın bir ses tonuyla. "Lady Vance. Lady Morgan. Beni yatağa atmak için eve getirdiğin o kız. Kadınları eve getirip durduğun için atölyeye taşındım!"

Motherhood adamı, muhtemelen bu patlamayı örtbas etmek için, yüksek sesle boğazını temizledi.

"İşte, görüyorsunuz," dedi Phillip. Ona işaret etti. "Her zaman kıskançtı. İnanmıştı." Öne eğildi ve yargıcın yönüne doğru, "Nasıl olduğunu görüyorsunuz. Onun çıraklık sözleşmesini satın aldım, biliyorsunuz. Ona acımıştım." Gucciard'a kurnazca bir erkek erkeğe bakış attı. "Nasıl olduğunu bilirsiniz. Kadın ağlarsa, her şeyi yaparsınız. Sonunda onunla evlendim."

Grace, daha da solgunlaştı. Yara izli parmakları masanın üstüne o kadar sertçe bastırdı ki, tırnaklarının altından kan sızacağını sandı.

"Ama sonra birbiri ardına olaylar yaşandı..." Phillip gözlerini devirdi. "O kıskançlık gösterince ne yaptın?" diye sordu Annelik
Adam.

"Ah, ne yapabilirsin ki? Ona bir şey olmadığını söyledim, ama beni hiç dinlemedi."

"Grace mi? Çok sinirlendi." Stephen, yüzünde buz gibi bir
sertliğin yayıldığını izledi.

Stephen, yüzünü kaplayan buz gibi kırılganlığı izledi.

"Gördün mü?" Phillip ona işaret etti. "Kızdığında soğuk davranır. Normal insanlar bağırır ve olayı bitirir, ama o öyle değil."

"Seni zehirlemeye çalışacak kadar soğuk mu?"

Phillip durakladı. "Şey..." dedi isteksizce. "Bence o bunu asla yapmazdı
"

"Ama seni terk etti."

"Oh, evet. Değerli bir hayvanla benden kaçtı ve tariflerimin yarısını da yanında götürdü."

"Bu bir *yalan*," diye tısladı Grace dişlerinin arasından. "Pis bir yalan. Onlar benim tariflerimdi.

benim tariflerimdi. Sen sadece onları kullanmak için benim çıraklığımı satın aldın."

"Ama onu terk edip tarifleri aldığını inkar etmiyorsun, değil mi?" diye bağırdı Annelik adamı, düşmanı gören bir savaş atı gibi başını kaldırarak.

Grace hiçbir şey söylemedi. Zale çok tecrübeli olduğu için yüzünü buruşturmadı, ama Stephen onların önlerindeki kağıda zarif bir el yazısıyla üç kez "*bok"* yazdıklarını izledi.

İndigo giysili adamın dudakları kıvrıldı. "Sizce, Usta Parfümcü Phillip, onun cinayet işleyebileceğini söyler miydiniz?"

Phillip ona baktı, sonra başka yere yöneldi. "O zamanlar öyle düşünmezdim," dedi, "ama duruşmayı duyduğumda şaşırdığımı söyleyemem. Duyar duymaz kendime, *'Ucuz atlattın dostum.* O her zaman soğuk biriydi' dedim." Gucciard'a yine o sinsi bakışını attı. "Her anlamda, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Buz maskesi çatladı. Stephen altında ham bir ıstırap görebiliyordu. Grace alt dudağını o kadar sert ısırdı ki, cildinde şok edici bir kırmızı leke bırakan ince bir kan çizgisi belirdi.

Stephen'ın kulaklarında dalgaların uğultusu yankılanıyordu.

İleri doğru yürüdüğünün farkında değildi. Motherhood'daki adamın neden ona öyle bir ifadeyle baktığını ya da Phillip'in ağzının neden aptalca açık kaldığını anlayamıyordu. Neden ona öyle bakıyorlardı? Ve neden bu kadar yakın duruyorlardı?

Phillip'in boğazını elleriyle sıkmak çok hoşuna giderdi, ama o kadar da çaresiz değildi. Bunun yerine, iki elini küçük tanık kürsüsünün korkuluğuna koydu. Ahşap, gerginlikten bir inilti çıkardı.

Çok uzak bir mesafeden, Gucciard'ın düzeni sağlamak için bağırdığını ve mübaşirlerin o adamı zapt etmesini istediğini duyabiliyordu. Zapt edilmesi gereken biri mi vardı? Kuşkusuz. Stephen, Phillip'e hoşnutsuzluğunu ifade etmeyi bitirir bitirmez mübaşirlere yardım edecekti. O bir şövalyeydi. Şövalyeler bu konuda yardımcı olurdu.

"Uh," dedi Phillip. "Um. Uh. Ben. Uh. Merhaba. Öyle demek istemedim. Um." Ahşap korkuluk ikiye kırıldı.

Sanki avukat hemen yanında duruyormuş gibi, Stephen Zale'in gerçek bir pişmanlıkla "Eh, bu iş bitti" dediğini duydu.

Sesler birdenbire çok daha yakınlaşmış gibi geldi. Stephen derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, dalgayı geri püskürtmeye çalışarak. Çok yaklaşmıştı. Fazla yaklaşmıştı. Azizlerin kanlı dişleri, ne düşünüyordun sen?

Onun ona zarar verdiğini düşünüyordun. Onun değersiz, başarısız bir adam olduğunu ve onun kadar acı çekmesi gerektiğini düşünüyordun. Sen...

...kıskançtın.

"Sessizlik!" diye bağırdı Gucciard, kuvars küreyi masaya vurarak. "Sessizlik, lanet olsun! Sessizlik istiyorum! Mübaşirler!"

"Ben... şey... merhaba. Sen... şey... şey."

"Sessizlik!"

Eller Stephen'ın kollarını kavradı. "Sessizce gel," dedi ellerin sahibi. "Olay çıkarmak istemiyoruz."

"Sanırım," dedi Stephen, dalga çekilmeye başladığında, "ben zaten olay çıkardım."

"Kesinlikle yarattın," dedi Yargıç Gucciard sert bir sesle. "Mübaşirler, bu adam mahkemeye itaatsizlik ediyor. Onu buradan çıkarmak istiyorum."

Stephen başını eğdi. Bailiffleri kolaylıkla savuşturabilirdi, ama yapmadı. Zale, açıkça dehşete kapılmış bir şekilde başını masaya koymuştu, ama gözleri tamamen Grace'e odaklanmıştı, onun yüzünde ise dehşet ifadesine bürünmüştü.

Her zaman güvenilir olan. Artık o kadar da güvenilir değilsin, değil mi?

Utanç onu sardı. Kapıdan dışarı çıkarılmasını, mahkeme salonundan yürüyüşünü, onu götürülürken izleyen görevlilerin geniş gözlerini zar zor fark etti.

Grace'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Paladin arkadaşlarını ve Sıçan Tapınağı'nı hayal kırıklığına uğratmıştı. Akıntıya kapılmıştı ve bunu saklanamayacağı, herkesin gözü önünde yapmıştı. Anneler, muhtemelen hapse atılmadan önce, bu haberi tüm şehre yayacaktı.

Hapse atılmak herkes için en iyisi olabilirdi.

Onu, uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca binanın girişinde tuttular, ta ki parmaklıklı bir araba gelene kadar. Hiçbir riski göze almıyorlardı. Ellerinin kelepçelenmesine izin verdi ve direnmedi.

Avlunun çeşitli köşelerinden ona bakışlar yöneliyordu. Onların hayretle baktıklarını hissediyor ve ne düşündüklerini tahmin edebiliyordu.

Çılgın bir paladin. Azizlerden biri. Herkes onların çıldırmasını bekliyordu. Bu sadece an meselesiydi.

Zaten normal insanlar gibi dolaşmalarına izin verilmemeliydi. Bir tehdit.

Herkes bekliyordu.

Taş döşeli yolda tekerleklerin çıkardığı ses dişlerini gıcırdatıyordu, ama düşüncelerini sarsamıyordu.

Onları kilitleyin.

Hepsini kilitleyin.

Tanrı öldüğünde, Stephen ve Shane, Rüya Tanrısı'nın iki paladinini neredeyse öldürmüştü. Istvhan çökmeseydi, üçü ikisine karşı olacaktı ve kesinlikle başaracaklardı. Ama Jorge ve silah arkadaşı bunu örtbas etmemişti, tam olarak değil, ama asla sorun yapmamıştı. Onlar şeytanlara alışkındı. Onların zihninde bu da benzer bir şeydi.

Hallowbind'de, Aziz'in paladinleri kimse onları durduramadığı için çıldırmışlardı. Altı paladin ve onlarla birlikte iki yerel adam vardı. İki kişi olduklarını, iki sol el buldukları için biliyorlardı. Başka pek bir şey bulamamışlardı. Rat'ın lütfuyla, bilinçsiz paladinleri ve kurbanlarından geriye kalan az miktardaki parçaları bulan bir Rat rahibiyle tanışacaklardı ve bir şekilde... bir şekilde... bu haber dışarıya sızmamıştı.

Ve şimdi Stephen, tek bir talihsiz anda, dünyanın kırık paladinlerin hangi gölgenin altında yaşadığını tam olarak bilmediği o küçük lütfu yok etmişti.

Artık biliyorlardı.

OTUZ DOKUZ

Vagon durdu. O, bileklerindeki zincirler çınlayarak, sertçe dışarı çekildi.

"Bu da ne böyle?"

"Görünüşe göre bir şövalye."

Şövalye değil. Sadece bir asker. Sadece başarısız bir paladin. Hiçbir şey söylemedi. "Peki, la-di-dah. Onu Stinker'ın yanına hücreye koyun."

Stephen kendine direnmemesi gerektiğini söyledi. *Onlara bahane verme. Zaten seni deli köpek sanıyorlar, ısırmaya kalkışırsan seni öldürmeye çalışırlar ve sonunda burayı darmadağın edersin.*

Çok kolay olurdu. İki gardiyan iri yarı adamlardı, ama sarhoşları uyandırmaya alışkındılar. Kirli dövüştükleri için kendilerini askerlerden üstün görüyorlardı, ama hiç bir berserker görmemişlerdi. Onun panik içinde öfkeye kapılacağını düşünüyorlardı, ama gerçeği bilmiyorlardı.

Bu odadaki herkesi öldürebilirdim ve kalbim bile hızlanmazdı.

Zor bile olmazdı. Kara dalga tamamen yerleşmeden onu tutan ikisini halledebilirdi. Elleri önünde kelepçelenmişti, ama demir dalgaya karşı koyamazdı. En fazla, zinciri solundaki adamın boynuna dolamak için yeterince uzun süre sağlam bırakabilirdi. Sağdaki adam, arkadaşından biraz daha fazla irkildi ve Stephen onu önce ortadan kaldırmak istedi. Gergin olanları asla tahmin edemezsiniz. Yüzüne bir dirsek atarak onu sersemletip, sonra Stephen onun başını duvara vururdu. Adamın kan ve beyin parçalarını taşların üzerine saçması için tek bir darbe yeterdi.

Sonra kırmızı bir karanlık ve kasırganın ortasındaki sükunet olacaktı ve kim bilir bu nerede bitecekti? Kardeşlerimi yeterince utandırmıştım. Peki Grace'e ne olacaktı?

Bu yüzden bunların hiçbirini yapmadı. Diğer mahkumlar homurdanıp tükürürken, küfürler yağdırıp alay ederken, iki gardiyanın onu koridordan aşağı götürmesine izin verdi.

Onu koridorun sonuna yakın bir hücreye koydular. Zincirlenmiş ellerini parmaklıkların arasından uzattı, çekinen gardiyan homurdandı ama diğeri zincirlerini çözdü.

Hücre büyük değildi. Köşede başka bir adam vardı, ya da biri köşeye ıslak paçavralar yığmıştı, ikisinden biri. Adamın neden "Stinker" (Kokuşmuş) olarak adlandırıldığını kesinlikle anlayabilirdi. Koku, hücre bloğunu kaplayan kan, idrar ve yıkanmamış et kokusunu bile bastıracak kadar kötüydü.

Gardiyanlar uzaklaştı. Stephen diğer mahkumları şimdilik görmezden gelerek hücrenin sınırlarını inceledi. Harçla sabitlenmiş metal parmaklıklar. İç kilit değil, zincir ve asma kilitle tutturulmuş bir kapı. Bu durum onu bir an için şaşırttı, ta ki parmaklıklardaki pası fark edip duvarlarda su izleri olup olmadığını kontrol edene kadar. İşte oradaydı, yerden yaklaşık yirmi santim yükseklikte net bir çizgi. *Ah. Sel sırasında su altında kalmamış, ama kesinlikle bir hasar görmüş.* Bazı hapishaneler, ucuz, düşük kiralı bölgelerde olduğu için tamamen su altında kalmış, çok azı tamamen kuru kalabilmişti. Kilit mekanizmaları, işe yaramaz bir pas yığınına dönüşen ilk şey olacaktı.

Hücrenin arkasında drenaj görevi gören dar bir hendek vardı. Muhtemelen mahkumlara lazımlık verilmeyecekti. Bir kova su da vardı, ancak bu da lazımlık kadar hijyenik görünüyordu ve tabii ki Stephen'ın hücre arkadaşı da oradaydı.

Paçavra yığını kıpırdadı. Hücreye yeni bir koku dalgası yayıldı. Stephen yüzünü elleriyle kapattı ve yüzünü buruşturdu. Böyle kokan birinin sağlıklı olması imkansızdı. Hatta, böyle kokan birinin hala *hayatta* olmasına şaşırmıştı. Orada korkunç bir şey oluyordu, belki de kangren. Adam ölüm kokuyordu.

Yan hücredeki mahkumlar öğürerek parmaklıklardan uzaklaştılar.

"İyi misin?" diye sordu sert bir sesle, ağzını kapalı tutarak.

Mahkum hiçbir şey söylemedi. Stephen, daha temiz hava almak için parmaklıklara yaslandı.

İşte böyle bitecek. Beni buradan çıkarana kadar bu hücrede çürüyeceğim. Belki de böylesi daha iyidir. Burada, artık Aziz'i utandıracak hiçbir şey yapamam.

Ama bana hala merhamet kalmışsa, lütfen bu adamdan daha temiz bir ölüm ver bana.

"Hey, sen. İyi misin? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Mahkum yüzünü Stephen'a çevirdi ve Stephen cevabını aldı. Bir adım geri çekildi.

Oh.

Pürüzsüz yüzlü adam Stephen'a baktı ve gülümsedi.

"Ah," dedi Stephen. Kendi kendine bile çok sakin konuşuyordu. "Anlıyorum."

Pürüzsüz adam ayağa kalktı. Hücreyi bir başka çürüme dalgası kapladı. Diğer mahkumlar, koku hakkında bir şeyler yapılması için sözsüz şikayetler ve talepler haykırdı. Stephen kusma sesleri ve küfürler duydu, ama gözlerini pürüzsüz adamdan ayırmadı. *Tabii ki kokuyor. O ceset birkaç gündür orada, değil mi? Acaba cesetleri parçalanana kadar üzerinde mi sürüyorlar, yoksa başka bir yere mi götürüyorlar? Bildiğim kadarıyla, kendi mezarlarını kazıp içine yatıyor olabilirler.*

"Konuşuyor musun?" dedi Stephen. "Her neysen?"

Pürüzsüz adam cevap vermedi. Ağzı çok fazla açılmıştı.

Stephen kendi kendine başını salladı.

Bir an için, onun gelmesine izin vermeyi düşündü. Hak ettiği şeyden başka bir şey değildi. Ama cesedinin kalkıp etrafta dolaşması, ölümünden sonra bile verebileceği zarar... Hayır.

Pürüzsüz adam, çürümeden dolayı yumuşamış ve şişmiş elleriyle uzandı.

Üç yıldır bununla mücadele ediyordu. Ara sıra kaymalar olsa da, iyi dayanmıştı. Ama sonunda, her zaman sonunda lütuftan düşeceğini biliyordu.

Çelik Aziz'in son paladinlerinden biri dönüp akıntıya kapıldı.

GRACE KABUS GÖRÜYORDU.

Bunun gerçek hayat olduğunu düşünüyordu, ama bunu bir kabus olarak düşünmek daha kolaydı. Elbette bu gerçekten olamazdı. Kocası onu bulmuş olamazdı. Stephen ona saldırmaya çalışmış ve sürüklenerek götürülmüş olamazdı. Her an aşağı bakıp pantolon giymediğini fark edecek ve sonra belki dişleri dökülmeye başlayacak ve Tab göğsünde yatakta uyanacak ve her şey bir rüya olacak.

Ama uyanmadı. Kapı, icra memurları ve paladinin arkasında kapandı ve o Phillip'e baktı, Phillip de boğazını ovuşturarak ona baktı, ama o hala uyanmadı.

Gucciard kristali masaya vurdu. "Pekala, beyler, sanırım bundan sonra bir ara vermemiz gerekiyor."

"Rat'a teşekkür et," dedi Zale ve kolunu Grace'in omzuna doladı.

"Grace..." diye boğuk ve kısık bir sesle, hiç de
Her zamanki yumuşak tonuyla değildi. O sesi görmezden gelmek kolaydı. Zale'in onu odadan çıkarıp yan taraftaki küçük odaya götürmesine izin verdi ve köşeye çöktü, avukat ise ellerini ovuşturarak her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

"Olmayacak," dedi, sesi Phillip'inkinden pek de iyi değildi.

"Evet, olacak," dedi Zale. "Bundan daha kötü durumlarda da bulundum. Beni öldürmek ve müvekkilimle evlenmek isteyen bir adam tarafından arka yatak odasında bağlandım. O durumdan kurtuldum, bundan da kurtulacağız."

"Stephen'a ne olacak?"

"Hapse atılacak. Muhtemelen huzuru bozmak suçundan. Rat onu çıkaracaktır. Bizim işimiz bu."

Grace gözlerini kapattı. Şiddet onu dehşete düşürmüştü, çünkü Phillip'in ölümüne dövülmesini istemediği için değil, *istediği için.* Bir an için alkışlamak istemişti, ama sonra neler olduğunu fark etti ve Stephen geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan onu durdurmak için ayağa kalkmak istedi.

Ama o durdu. Kendini durdurdu. Ve ne yaptığını fark ettiğinde yüzü, Phillip'inki kadar dehşet dolu bir maskeye büründü. Bir kuzu gibi sessizce icra memurlarıyla birlikte gitti.

"Marguerite gelecek," diye mırıldandı. "O bunu düzeltecek. Her şeyi açıklayacak." Derin bir nefes aldı ve ayağa kalkabilene kadar duvarı iterek kendini yukarı çekti. "O bunu düzeltecek."

"Öğleden sonra buraya geleceğine söz verdi," dedi Zale. "Ancak, onun ifadesi yargıcın fikrini değiştirmezse cesaretini kaybetmeni istemem. Bu davayı uzatıp yeniden yargılama talep etmenin birçok yolu var."

Grace başını salladı. "O düzeltecek," dedi. "Göreceksin. O böyle yapar. Böyle şeyleri düzeltir."

Beni yalancı çıkarma, Marguerite. Sana güveniyorum. Lütfen. Zale ona şüpheci bir bakış attı, ama Grace görmemiş gibi yaptı.

STEPHEN, gelgitin bazı kısımlarında bilinçsiz olup olmadığını ya da sadece sonradan hatırlamadığını hiçbir zaman kesin olarak bilemedi. Sonradan hafızasında her zaman boşluklar vardı, sadece dönen bir karanlık olan uzamalar.

Örneğin, hücrede durmuş, düzgün adamın kafasını sivri uçlu kütükten tutuyor gibi görünüyordu, ama onu nasıl kopardığına dair çok az hatırası vardı. Sadece tutup çekmiş miydi? Aslında en mantıklı yöntem bu gibi görünüyordu.

"Vay canına," dedi yan hücreden biri, "o adamın kafasını kopardı!"

Eh, bu soruyu cevapladı.

Kafa, ellerinde seğirdi. Ağız, boş havayı çiğneyerek, hiçbir şeyi ısırmadan çiğnedi. Stephen, gelgitin etkisinde olsa bile, bundan pek hoşlanmadığını düşündü ve onu demir parmaklıklara vurdu.

Boş bir patlama sesi çıkardı ve parçalara ayrıldı. Seramik gibi görünüyordu. Ağız hareket etmeyi bıraktı, ama Stephen her ihtimale karşı tekrar vurdu ve onu hücrenin arkasına fırlattı.

Kapı bir kilitle kapalı tutuluyordu. Kilit, çoğu saldırıya dayanacak kadar sağlamdı. Stephen bir eliyle kapının parmaklıklarını, diğer eliyle hücrenin parmaklıklarını tuttu, ayağını duvara dayadı ve kaldırdı.

Metal, et kadar kolayca çığlık attı ve pes etti.

"Vay anasını..." arkasında biri nefesini tuttu.

"Hey, bayım, sıradaki bunu yapın!"

"Hey..."

Stephen mahkumların sırasını geçerek yürüdü, bağırışlar ve ardından tezahüratlar duydu, sonra kalbi kulaklarında çok yüksek sesle atmaya başladı ve dalga tekrar yükseldi.

GRACE LOOKED AROUND THE COURTROOM. Marguerite orada değildi.

Motherhood üyeleri, mahkeme memurları ve yargıç içeri girerken bekledi. Marguerite onlara katılmadı.

En azından Phillip de orada değildi, bu da küçük bir teselliydi. Ellerine bakarak, Phillip'i değil, Marguerite'i düşünmeye daldı. Yatakta yatan küçük bir çocuk gibi hissediyordu, dışarıda bir canavar olduğunu biliyordu, ama canavarın varlığından haberi olduğunu belli etmediği sürece, canavar ona ulaşamazdı.

Canavar, koruyucularından birini çoktan ele geçirmişti. Bunu kabul edemezdi. Başka bir kaçışa geçecek, mahkeme salonunda ağlayarak yere düşecek ve acınası, suçlu ve deli gibi görünecekti.

Marguerite gelecek. Marguerite beni kurtaracak.

Ama gelmedi.

Zale elinden geldiğince zaman kazandı. Umutsuzluğun giderek artan sisine rağmen, Grace bunu takdir etti. Karakter tanıklarından birinin şu anda hapiste olduğu ve diğerinin tuhaf bir şekilde ortada olmadığı gerçeğini gizlemenin bir yolu yoktu, ama rahip denedi. Ara verildi. Kanıt eksikliğinden bahsettiler. Grace'e parfümler ve zehir teslimatları hakkında sorular sordular ve onun bu şekilde bir adamı öldürmenin mümkün olmadığını düşündüğünü vurguladılar. Kimsenin veliaht prensi görmediğini ve Grace aleyhine şahitlik eden bir adamın hastalığına dair ifadesine güvendiklerini belirttiler.

Ama su saati damlaları düşmeye devam etti. Ve sonunda, Grace'in acıma dolu bir bakış olarak algıladığı bir bakışla, yargıç davayı ertesi güne erteledi.

O, sözleri zar zor duydu. Zale ona bir şey söyledi ve o, anlamış gibi başını salladı, ama tek bir gerçeği anlamıştı.

Marguerite gelmemişti.

KIRK

Zale bir saatten fazla onunla kaldı. Grace bunun farkındaydı ve bir parçası, onların nezaketini daha sonra hatırlayacağını biliyordu, ama daha büyük bir parçası fısıldıyordu: *Daha sonra diye bir şey yok. Marguerite seni kurtarmaya gelmedi. Kimse seni kurtarmayacak.*

Senin istediğin buydu. Bir daha asla kurtarılmamak.

"Beni idam edecekler, değil mi?" dedi. Sesi sakin kalmaya çalıştı, ama yine de titriyordu.

Avukat-rahip elini tuttu ve sıkıca sıktı. "Denemeyecekler," dediler. "Sıçan Tapınağı, Anneliğin bu kadar çabuk ilerlemesine izin vermeyecektir. Yeni bir duruşma için mücadele edeceğiz ve belki de Veliaht Prens'in hastalığına dair daha iyi kanıtlar talep edeceğiz." Bir süre durakladılar ve sonra biraz isteksizce, "Ancak, eğer o ölürse, korkarım ki sen sadece cinayete teşebbüs etmekten değil, cinayetten yargılanacaksın ve işler... daha zor hale gelecektir." dediler.

"Nasıl?"

"Nasıl daha zorlaşacak? O noktada, bir savaş eylemiyle karşı karşıya kalacağız. Charlock birinin sorumlu tutulmasını isteyecek ve sen buradasın. Archon hızlı ve kamuoyuna açık bir şey isteyecek."

Grace yutkundu. Rahibin parmakları ince ve güçlüydü ve onu bu odada tutan tek şey gibi görünüyordu. Onlar onu bırakırsa, ağırlıksız hale gelip tavandan yukarı süzüleceğini ya da belki de öleceğini ve Annelik'i bu zahmetten kurtaracağını düşündü. "Hayır," dedi. "Beni nasıl idam edecekler?"

Zale hareketsiz kaldı.

Kötü. Çok kötü. Öyle olmalı.

Ona döndüler ve diğer ellerini onun ellerinin üzerine koydular. "Zehirleyiciler ve cadılar Asılı Annelik'e aittir," dediler. "Sen

canlı canlı yakılacaksınız."

"...oh."

Kötü olacağını biliyordu. Ama hepsi uzak ve imkansız görünüyordu. Kesinlikle o noktaya gelmeyecekti. Her şey elinden alınacaktı, ama böyle değil.

Canlı canlı yakılmak. Bacaklarını yakıp içini kavuran acı ve ciğerlerini boğan duman, sonsuza dek sürecek, uzak bir imkansızlık değil, gerçekleşecek ve gerçekleşirken sonsuza dek sürecek bir şey.

Zale yüzünü buruşturdu. "Bu en soğuk türden bir teselli," dediler. "Fare izin verirse, iş o noktaya gelmeyecek. Ama senin acı çekmene izin vermeyeceğiz. Sana bir tür ilaç vereceğiz, böylece başına gelenlerin farkında olmayacaksın."

"Zehirlere zehir," dedi Grace boş boş.

Zale elini sıktı. "Elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdi, "seni bundan korumak için."

"Biliyorum," dedi Grace. Bu korkunç durumun içinde bile kendini suçlu hissediyordu. Bu zavallı rahip, Stephen'ın isteği dışında hiçbir neden olmadan kaderini onunla birleştirmişti. Ve şimdi, onun adına konuşacak tek bir kişi bile olmayan, kazanılması imkansız bir davaları vardı ve Stephen zincirlerle sürüklenerek götürülmüştü.

Benim hatam. Hepsi benim hatam.

Kendini Zale'in elini okşarken buldu. "Sorun değil," dedi. "Elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Lütfen suçluluk duymayın."

Zale ona baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Veliahtı zehirlemiş olman kesinlikle imkansız," dedi. Hayatım boyunca inandırıcı katillerle tanıştım, ama..." İç çekerek ayağa kalktılar ve yüzlerinden sarkan saçlarını geriye attılar. "Tapınağa geri dönüp bu davayı durdurmak için ne yapabileceğime bakacağım. Anneler, tanıklarını getirebilmek için davayı uzattılar. Bana bir iki gün daha süre verebilirler. Belki de arkadaşını bulmak için yeterli bir süre olur."

Grace yavaşça başını salladı. Marguerite ona yardım etmeye gelmemişti. Herkesten çok güvendiği tek kişi. "Buna güvenmezdim," dedi yumuşak bir sesle. "Onun bulunacağını sanmıyorum."

Zale başını eğdi. Kapı arkalarından yumuşak bir tıklama sesiyle kapandı.

SAATLER GEÇTİ, Grace yatakta oturmuş, boşluğa bakıyordu. Gece çöktü. Onu esir alan kişi yemek getirdi. Grace midesinin bulandığını hissederek yemeğe baktı. Sonunda tepsideki suyu içti, ama yemek yeme düşüncesi

mide bulandırıcı. Tepsideki mumu izledi, mumun yanıp bitmesini, mumun kenarlarından aşağı akmasını izledi. Ucuz yağ kokusu burnunu doldurdu, ama bir kez olsun Phillip'i düşünmedi.

Canlı canlı yakıldı, yakıldı, yakıldı, yakıldı, yakıldı

Bir şey pencereye vurdu.

Grace sandalyesinde geriye doğru sıçradı, neredeyse sandalye devriliyordu. *Ne? Ben ikinci katta oturuyorum! Pencereme ne vurabilir ki?*

Kuş mu? Hayır, hava karardı, yarasa mı?

Panjurlu pencereye bir başka gürültü daha geldi. Bu bir vuruş değil, daha çok bir şeyin pencereye çarpması gibiydi. Eğer bir yarasa ise, Tab kadar büyüktü.

Ne olduğunu görmek için bile açamıyorum. Ama o kadar büyükse, açmak isteyeceğimden emin değilim.

Ahşap panjurlar içe doğru patladı. Grace sandalyesinden fırladı ve geriye doğru kaçtı. Annelik beklememeye mi karar vermişti? Şu anda, burada öldürülecek miydi?

Pencere pervazının altında karanlık bir şekil çömelmişti. Yavaşça ayağa kalktı, kıymıklar ve kırık tahta parçaları dökülüyordu. Yüzünde kan vardı, ellerinde kan vardı, gözleri morluklarla çevrili karanlık delikler gibiydi.

Grace de yavaşça ayağa kalktı. Bir adım, sonra bir adım daha attı. Gördüğü şeyi biliyordu, ama tam olarak inanamıyordu. Ama oradaydı, kan ve ter kokusunun ve korkunç derecede tanıdık bir yanık kokusunun altında... zencefilli kurabiye kokusunun en hafif esintisi.

"Stephen?"

STEPHEN PENCEREDEN GEÇTİĞİNİ HATIRLAMADI, bu çok kötüydü çünkü elbette Grace'in sorduğu ilk şey buydu.

"Bunu nasıl *yaptın*?" dedi, yıkılmış panjura bakarak. "İki kat yukarıdayız!"

Stephen sendeledi ve duvara yaslandı. "Bilmiyorum. Emin değilim."

"Ne?!"

"Çılgınca," dedi belirsiz bir şekilde. Gelgit çekilmeye başlamıştı. Canı yanıyordu. Çok canı yanıyordu. Hücre kapısındaki asma kilidi kırmıştı, bunu yapabilirdi, ama parmaklarını parmaklıklara geçirip çekerek morartmıştı. Keşke Istvhan'ın kas merhemi yanındaysa diye düşündü.

"Duvara tırmandın mı?!"

"Belki?" Her şey biraz bulanıklaşmıştı. Sonrasında konuşmak çok zordu. Bazen kelimeleri ya da kelimelerin sırasını hatırlayamıyordu. Odaklanmak için çaba gösterdi. "Hayır. Sanırım çatıdan atladım."

"Bu da daha iyi değil!"

"Dışarı çıkıp tırmanabilir miyim?"

Grace bunun daha iyi olduğunu düşünmüyor gibiydi. Kendini biraz kötü kullanılmış hissetti. Onunla orta yolu bulmaya çalışıyordu, daha ne istiyordu ki?

"Ama bunu nasıl yaptın?!"

Stephen omuz silkti. Bir şeye tutunup çekmişti. Eğer kafasına düşerse, kenara çekilirdi. Düşmezse, kendini yukarı çekirdi. Zor değildi. Tanrım, çok acıyordu.

Kapı açıldı ve bir gardiyan içeri koştu. "Neler oluyor..."

Durdu. Kırık pencereyi gördü. Stephen'ı gördü. Kılıcına uzandı.

Stephen adama kötü niyet beslemiyordu, bu yüzden onu kaldırdı ve mümkün olduğunca nazikçe pencereden aşağı attı. Ne yazık ki bu, gelgitin tekrar yükselmesine neden oldu ve ardından birkaç dakika kırmızı bir karanlık oldu ve kendine geldiğinde, koridorun sonundaki odada duruyordu, ayaklarının dibinde muhafız masasının parçaları ve Grace dirseğini tutmuş, "İşte bu! Öldü! *Ve bu bir mobilya!"*

Bu çok garipti. Normalde çılgına döndüğünde masalara saldırmazdı. Neden böyle bir şey yapmış olabilirdi?

İki gardiyan daha silahlarını çekerek merdivenlerden yukarı koştu. Ah. Sebep buydu. Masanın güzel sert ahşap ayakları vardı. Onları kopardı. Gardiyanlar çok yavaştı. Herkes yavaştı. Öndeki muhafızın kılıcı tam Stephen'ın omzunun olacağını düşündüğü yere inecekti, bu yüzden Stephen'ın tek yapması gereken kenara çekilmek, masanın ayağını araya koymak ve sonra diğer ayağı adamın kafasının yan tarafına doğru savurmaktı. Adam yere düştü. Yere düşmesi yıllar alacaktı, bu yüzden Stephen onun etrafından dolaştı ve ikinci muhafızla aynı şeyi tekrarladı, ancak adam kılıcını kaldırmamıştı, bu yüzden Stephen sadece sandalyenin ayağıyla adamın göğsüne vurdu ve onun on yıl boyunca merdivenlerden yuvarlanmasını izledi.

Her şey yine biraz bulanıklaştı. Bir inilti duydu ve ardından Grace'in "Lütfen kalkma, yoksa arkadaşım sana tekrar vurmak zorunda kalacak" dediğini duydu.

Onlar, Stephen'ın onlara vurmasını gerektirmeyecek şekilde cevap vermiş olmalılar. Bu iyi bir şey miydi? Belki?

Grace'in eli onun dirseğindeydi. Onun olduğunu biliyordu, adaçayı kokuyordu ve gelgitin derinliklerinde bile ona asla el kaldırmazdı. Bu rahatlatıcıydı, ki bu garipti, çünkü çılgın savaşçılar nadiren rahatlatılırdı, mobilyaları parçalayıp yaralı bir boğa gibi kükrerken kimse rahatlamayı düşünmezdi.

"Pencere," dedi Grace, kendini tekrar eden birinin sabırlı tavrıyla.

"Eh? Ne?" Stephen odaklanmaya çalıştı. Merdiven sahanlığındaydılar. Oraya yürümüşler miydi? Öyle olmalıydı. Ahşap panjurlu büyük bir pencere vardı. Merdivenlerin altında, gardiyan bacağının kırıldığını fark etmiş ve bu durumdan çok üzülmüş görünüyordu.

"BU PENCEREYİ AÇABİLİR MİSİN?" dedi Grace tekrar.

Evet, açabileceğini açıklamak için gerekli kelimeler o kadar aşılmaz görünüyordu ki, Stephen yerine panjurları tekmeledi.

Sadece yarım kat aşağıydı. Aklı başında olsa bile bunu başarabilirdi. Zıpladı, indi, döndü.

Grace pencerede duruyordu. Stephen ona işaret etti. Onu yakalayacaktı. Onu yakalayacağını açıklaması mı gerekiyordu? Kahretsin, yine konuşmak zorunda kalacaktı.

Dünya yine yana kaydı. Odaklanabildiğinde, Grace'in yanında bir sokakta yürüyordu, Grace koluna dokunarak onu yönlendiriyordu. Görünüşe göre Grace sonunda atlamıştı.

"Bir plan," diyordu. "Bir plana ihtiyacımız

var." "Tamam," dedi Stephen.

Yine döndüler. Takipçilerini atlatmaya mı çalışıyorlardı? Omzunun üzerinden geriye baktı, ama hiçbir şey görmedi. Akşam oldukça geç olmuştu. Daha önce karanlık mıydı? Evet, kesinlikle öyleydi. Karanlık olduğunda... o...

"Planın ne?" dedi Grace.

Bir dakika, bir planı olması mı gerekiyordu? Kahretsin. Kendini normal işlevine geri döndürmeye çalıştı. Bunu yapar yapmaz her yeri ağrımaya başladı. Istvhan her zaman, bu yüzden eski zamanlarda berserklerin kutsanmış değil, lanetlenmiş sayıldığını söylerdi. Bunun, insanları öldürmenle hiçbir ilgisi yoktu. O zamanlar insanları öldürmek bir hobiydi, hatta bir meslek. Hayır, sorun, sen süper insan olduğun ve öldürülemez olduğun için

etkisi geçene kadar süper insan ve öldürülemez olmanla ilgiliydi, sonra da insan kapasitesinin çok ötesinde çalışan tüm kaslar, senin hizmetinde ne kadar kötü istismar edildiklerini sana göstermek istiyordu.

"Plan," dedi.

"İyi olduğundan emin misin?"

"Hayır." Stephen, bu konuşmanın o kısmının bir tuzak olduğunu fark etti. O konuya girerse, daha fazla kelime bulmak zorunda kalacaktı ve o zaman kadın yine plan kısmına dönecekti, ama o zaman Stephen'ın söyleyecek sözü kalmayacaktı. "Plan. Bir plan. Şehri terk etmek."

"Biri bizi durdurmaya çalışırsa ne olacak?" dedi Grace.

"Öldürün."

O, bunun gayet makul bir plan olduğunu düşünüyordu ve Grace'in neden yüzünü öyle buruşturduğunu anlamıyordu. "Nereye gideceğiz?"

"Şey..."

Bir dakika durup başını serin, nemli tuğla duvara dayadı.

"İyi görünmüyorsun," dedi Grace.

"Hayır."

Grace, sanki o bir köpekmiş gibi omzuna hafifçe vurdu. O bunu umursamadı. Köpekleri severdi. Köpekler, istediğinizi yaparlardı, ya da en azından sizin istediğinizi düşündüklerini yaparlardı ve sadece yapacak bir iş ve sonrasında uzanacakları sıcak bir yer isterlerdi. Bu iyi bir hayat gibi görünüyordu. Piyade de biraz böyleydi, ancak sonrasında her zaman sıcak bir yer bulamıyorlardı.

"Planı ben yapsam nasıl olur?" dedi.

"Yapar mısın?" Şükran duygusu onu sardı. O bir çılgın savaşçıydı. Tek iyi olduğu plan, düşman ya da kendisi parçalanana kadar düşmana vurmaktı.

"Bu taraftan gidelim." "Tamam."

KIRK BİR

Artık çılgın olmayan bir paladini yönlendirmek, iyi huylu ama potansiyel olarak saldırgan bir sarhoşu yönlendirmek gibiydi. Stephen yeterince itaatkârdı, ama bir şeylere çarpıyor ve bazen onlarla savaşmaya çalışıyordu. Grace onu bir yağmur variliyle girdiği şiddetli kavgadan kurtarmak ve onun yerine suyu içmesi için ikna etmek zorunda kaldı.

Biraz su içtikten sonra biraz daha az sersemlemiş görünüyordu. Ne zamandır bir şey yemediğini veya içmediğini merak etti. Çılgınlık nöbeti bir gün boyunca süremezdi, değil mi?

Deliryum gibi bir şey değilse tabii. Bilinci gelip gidiyor gibi görünüyor. Onu güvenli bir yere götürüp uyutabilirsem...

Grace, bir şekilde onun kendisine saldırmasından endişelenmesi gerektiğini biliyordu, ama gerçek bir endişe duyamıyordu. Birincisi, hapishane hücresinden kaçmıştı, bu da yargıç ve Annelik için şüphesiz suçunu kabul ettiği anlamına geliyordu. Çılgın bir şövalye tarafından öldürülmek, kazıkta yakılmaktan daha iyiydi. İkincisi, o *Stephen*'dı. Tanrılar merhamet etsin, ona güveniyordu. Vücudu ona güveniyordu. Yağmur variline saldırırken bile, omurgasında, derisinde veya sinirlerinde ona tehlike olduğunu söyleyen hiçbir şey yoktu. Ve kollarını tutar tutmaz, yine şaşkın ve uysal hale geldi.

"Hadi," dedi. Onu güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Dükkan elbette uygun değildi; muhafızların ilk kontrol edeceği yer orasıydı. Sıçan Tapınağı güvenli olurdu, ama Zale'in geri dönüp onları yetkililere teslim etmeyeceğinden tam olarak emin olamıyordu. Onlar avukattı ve bu kesinlikle yasal değildi. Bu yüzden Grace, Stephen'ı Glass Quarter'daki mezarlığa doğru yönlendiriyordu ve oradaki küçük, tahta ile kapatılmış şapel kuru bir yerdi. Muhtemelen bulabilecekleri en iyi yer orasıydı.

Ayrıca, o bir şövalye. Tanrılar onlara iyi gözle bakmalıdır. Bazı tanrılar. Asılı Anne değil, tabii ki. Ama burası Dört Yüzlü Tanrı'nın şapeli ve onlar şapelini kullanmamızı sorun etmezler. Umarım. Önce gidip yolu keşfetmek istedi, ama Stephen'ı yalnız bırakmaya korkuyordu. Aklına bir binayla savaşmak gelebilir. Şu anki durumunda, kazanması bile mümkün. Bu yüzden nefesini tuttu ve uzun dakikalar boyunca her kavşakta bekledi, muhafızları veya indigo rengi parlamaları aradı.

Onları fark edecek kimseyi görmemeleri şans ya da Rat'ın lütfu olabilir. Mezarlığın durumundan da anlaşılacağı gibi, bu bölge uzun zaman önce nezih bir yoksulluğa dönüşmüştü. Daha fazla muhafız gerektirecek kadar tehlikeli bir yer değildi, ama aynı zamanda insanların kendilerine sıkı sıkıya bağlı kaldıkları bir yerdi. Bitki avlarken bunun her zaman yararlı olduğunu düşünmüştü. Yasalardan kaçarken de yararlı olabileceği aklına gelmemişti.

Karşı sokağın ağzından bir gnole dönüp onlara baktı, sonra hemen başka yere baktı ve badger şeritleri ona parladı. Grace, sokak lambalarının bıraktığı ışık havuzlarından kaçınarak caddede aceleyle yürüdü. Lamba yakıcılar çoktan gelip gitmişti, ama bir sokak lambasıyla kavga etmeye kalkışırsa, mutlaka biri fark ederdi.

Ama denemedi ve Grace, mezarlığın yıpranmış metal kapılarını görünce rahat bir nefes aldı.

Stephen yorgun bir şekilde başını kaldırdı. "Mezarlık," diye mırıldandı. "Öldüm mü?" "Henüz değil."

"Her zaman... bir dahaki sefere." Yumuşak bir kahkaha attı, çenesi sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi göğsüne düştü.

Kapılar yıllardır açılmamıştı, ama yan taraftaki küçük bekçi kapısı zaten pek görünmüyordu. Kapı kilitliydi, ama saksının altında bir anahtar vardı. Grace bunu biliyordu, çünkü bekçi ona bir keresinde göstermişti. "Ana anahtar," demişti. "Ben burada değilken ve sen içeride kilitli kalırsan kapıyı açar." Yaşlı adamın misafirperverliğinden faydalandığı için suçluluk duydu, ama çaresiz durumlar çaresiz önlemler gerektirirdi.

Paladini mezarların arasından geçirdi. Mezar taşlarından uygunsuz bir şekilde eğleniyor gibi görünüyordu, ama onlara karşı koymaya çalışmadı. "Mum yakalım mı?" dedi.

"Mum yakamayız," dedi Grace. "Biri görür." "Ölüler görür," diye kabul etti.

"Sonra. Kiliseye gidiyoruz."

"Nöbet mi?"

"Hayır. Koro balkonu hala sağlam ve ahşap çürümemiş. Oraya çıkabilirsek, kapalı bir alan olduğu için yeterince sıcak olacaktır."

"... Tamam," dedi Stephen. Mezarlığa varmadan önce de konuşması belirsizdi. Berserker'ın ona verdiği güç her neyse, çoktan yok olmuştu. Grace, Stephen tamamen çökmeden önce onu yatırabileceği bir yer bulmayı umuyordu.

Kapı, yağlanmış menteşelerin yumuşak sesi ile açıldı. Bakıcı işini iyi yapmıştı. Grace rahat bir nefes aldı.

"Eh?"

"Sorun yok. Neredeyse vardık." "...

Tamam."

Stephen'ı merdivenle koro balkonuna çıkarmak, onun kolay kolay unutamayacağı bir deneyimdi. Stephen'ın ne yaptığını unutup merdivenle kavga etmeye çalışacağından endişelenip duruyordu. Ama merdivenin yarısına geldiğinde ne yaptığını anladı ve Grace'in kıskanacağı bir hızla basamakları tırmandı.

Koro balkonu çıplak ahşaptan yapılmıştı, ama o bile taştan daha sıcaktı. Pencereler panjurluydu, ama kırmızımsı ışıklar aralıklarından sızıyordu — gecenin kasvetli ortam ışığı. Saatin kaç olduğunu merak etti. Gece yarısından çok şafağa yakın olduğunu tahmin etti.

Adamın omuzlarından pelerinini çıkardı ve tahtaların üzerine serdi. "Uzan."

"... Tamam."

Merdivenin yarısına bile gelmeden adam horlamaya başladı.

Mezardan zulayı almak sadece birkaç dakikasını aldı. Stephen'ın yokluğunda kaçtığından endişelenmedi. Kiliseye girdiğinde onun horladığını duyabiliyordu. *Tanrılar, bu sesin bizi ele vereceğinden endişelenmem gerekir mi?*

Merdivene geri çıktı ve yağmurluk pelerini onun üzerine bıraktı. "Dön," dedi. "Yanına."

"Mmmgh?"

"Dön." Omzunu itti. O da itaatkar bir şekilde yana döndü ve horlaması derin, düzenli nefeslere dönüştü. Zırhını çıkarabilmeyi diledi, ama açıkçası, geçirdiği günün ardından, sırtının ağrıması muhtemelen en son endişeleneceği şeydi.

Grace karanlıkta oturup onun nefesini dinledi ve "*Artık gidebilirim*" diye düşündü.

Onu kurtarmıştı. Bayılmadan önce onu güvenli bir yere götürmüştü. Boğazına su dökmüştü. Artık ödeşmişlerdi, değil mi?

Gidebilirdim. Bir sonraki şehre koşabilirdim, her ne olursa olsun. Adımı değiştirebilirdim. Tab emin ellerdeydi. Marguerite beni umursamıyordu. Kitaplarımı almayı bile dert etmeme gerek yoktu, çünkü hepsi zaten el konulmuştu. Bu benim şansımdı.

Şehirden tek başına, fark edilmeden çıkma şansı çok daha yüksekti. Küçük gri fareler, zırhlı iri adamlardan çok daha az dikkat çekiyordu. Tek yapması gereken, onun pelerinini çıkarıp sırt çantasını takmaktı, böylece şafak sökmeden şehirden çıkabilirdi.

Bu yapılacak en akıllıca şeydi. Her zaman olacağını bildiği gibi, her şeyini kaybetmişti. Her şeyi kaybettiğinde, sana söylemedikleri şey, kalbinde patlayan çılgın bir rahatlamaydı. *Farkı bilmiyorsan, rahatlama mutluluk gibi gelir.* Balta düşmüştü, en kötüsü gelmişti. Artık hiçbir şey ona dokunamazdı. Grace'in hayatı dışında kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Stephen pelerin altında kıpırdadı ve uykusunda bir şeyler mırıldandı.

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı... onu kurtarmak için sahip olduğu az şeyi feda eden, yıkılmış bir adam dışında.

Şehrin kırmızı-turuncu ışığı ateşin ışığından daha soğuktu. Yüzünün düzlüklerine acımasızca yansıyordu. Yaşlı, yıpranmış ve yorgun görünüyordu.

Gidebilirdi

m.

Gitmeliyim.

Grace botlarının bağcıklarını çözdü ve çıkardı.

Bu akıllıca değil.

Bunu sadece seni öptüğü için yapıyorsun. Şehvetin konuşmasına izin veriyorsun.

Yağmurluk pelerini geri çekti.

Fırsatın varken kaç. O tehlikeli biri. Sana kendisi güvenilmez olduğunu söyledi.

Kız onun yanına uzandı ve ikisini de pelerinle örttü. Tahta tahtalar sertti, ama adam bir fırın gibi ısı yayıyordu.

Hâlâ kaçabilirsin.

Gözlerini kapattı ve uyku onu hemen sardı.

GRACE tahta zeminde yatıyordu ve birinin adını seslendiğini duydu.

"Grace... Grace, uyan."

Phillip'ti. Şaşkınlıkla gözlerini açtı. Atölyenin zemininde yatıyordu, üzerine bir battaniye örtülmüştü. Neden burada uyuyordu? Siparişte bir sorun mu vardı?

"Grace, tatlım, tanışmanı istediğim biri var..." Ve sonra bir kıkırdama. Çok kadınsı bir kıkırdama.

Anılar, cellatın baltası gibi üzerine çöktü. O dışarı çıkmıştı. Muhtemelen sevgililerinden biriyle buluşmaya. Artık bunu inkar etme zahmetine bile girmiyordu ve o da sormaya zahmet etmiyordu. Artık bunun bir anlamı yoktu. Kendini yorgunluktan bitap düşene kadar çalışıyordu, çünkü uçucu yağları düşünürken onun ne yaptığını düşünmüyordu.

Ama şimdi, görünüşe göre, birini eve getirmişti.

"Hadi Grace, dışarı çık." Sesinde, onu baştan çıkarmaya çalışırken her zaman kullandığı o ikna edici ton vardı.

Grace gözlerini tekrar kapattı ve yanağını pürüzsüz ahşap tahtalara dayadı, sesi ve ardından gelen sesleri duymazdan gelmeye çalıştı. Atölyeden çıkmayınca, Phillip bir kadın yeterli olduğuna karar vermiş olmalıydı. Belki onu kıskandırmak istediğini düşündü, ya da belki de onu hiç düşünmüyordu.

Sonunda sesler kesildi.

Artık kıskanç değildi. Ondan çok bıkmıştı. Anuket şehrindeki kadınların yarısının eteğinin altına elini sokması umurunda değildi. Sadece her şeyin bitmesini istiyordu. Tek umursadığı şey, artık zayıflık göstermemekti. Diğer kadınlar onun umursamadığını düşündükleri sürece, o zaman... o zaman kazanmıştı. Ya da en azından tamamen kaybetmemişti.

Bu kazanmak gibi gelmiyordu. Kasvetli bir yalnızlık gibi geliyordu, sanki o ve Tab tüm dünyadan duvarlarla çevrilmiş gibi. Yarın ölseler, kimse fark eder miydi?

Gitmeliyim, diye düşündü. *Uzaklaşmalıyım. Bu durum asla düzelmeyecek. Tanrım, çok yorgunum.*

Gözyaşları yüzünden aşağıya, tahta tahtalara damladı. Kollarının arasında hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Phillip'in duymasını ve kazandığını düşünmesini istemiyordu.

"Grace."

Çok yakındaydı. Tam arkasında duruyordu. İçeri nasıl girmişti? Keskin bir nefes aldı ve ciğerleri toz, nem ve... zencefilli kurabiye kokusuyla doldu.

"Grace, aşkım, uyan. Sanırım rüya görüyorsun. Lütfen."

Gözlerini açtı. Panjurların aralıklarından giren ışık artık gün ışığıydı ve beline dolanan kol...

"Stephen?"

"Evet."

Yan yatmış, göğsü sırtına yaslanmış, kolu başını desteklemek için başının altındaydı. Sesini kulaklarıyla olduğu kadar kemikleriyle de duyabiliyordu.

"Uyandın mı?"

"Sanırım," dedi. Hafıza kaybı, altında hissettiği tahta levhaların verdiği hisle birlikte rüyayla karışmıştı, ama zencefilli kurabiye ve kilise bahçesinin kokusu onları tekrar uzaklaştırdı. Güzel kokulardı. Uzanarak gerindi. "Sen... ah...?"

"Çılgın mı?" O, kadının ensesine hüzünlü bir şekilde güldü. "Artık değil. Öyle olsaydım muhtemelen daha az acı çekerdim."

"*Yağmur variliyle* kavga etmeye çalıştın*."*

"Eminim iyi bir nedenim vardı."

Kız burnunu çektirdi. Kalçası sert tahtalardan dolayı tutulmuştu ve muhtemelen hareket etmesi gerektiğini biliyordu, ama adam sıcak ve sağlamdı ve eğer hareket ederse, adam kolunu hareket ettirebilirdi. O kolun etrafında olmasını, itiraf etmekten çok daha fazla istiyordu. Bu yüzden hareket etmedi, adam da etmedi.

"Sen kaldın," dedi adam.

"Neredeyse kalmayacaktım," diye itiraf etti. "Tek başıma kaçmak daha kolay olurdu."

"Bizi yakalarlarsa, başımız büyük belaya girer."

"Beni kazıkta yakacaklar," dedi kız. "Ya sen?"

Adamın omuz silkmesini hissetti. "Eminim hoş olmayacak. Ben daha çok diğerleri için endişeleniyorum. Bu, bize güvenilemeyeceğimizin kanıtı."

"Diğer şövalyeler mi?" Grace, onu eve kadar eşlik eden zavallı, endişeli Shane'i düşündü.

"Evet."

"Üzgünüm."

"Ben de. Neden kaldın?"

Ona aşık olduğunu söyleme. Marguerite onu terk etmiş olabilir, ama bu yine de iyi bir tavsiyeydi. Grace içini çekerek kollarında döndü. "Çünkü meğer kaybedecek bir şeyim kalmış."

Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve Grace pes edip onu öptü.

KIRK İKİ

Ahşap zeminde burun buruna yatarken birini öpmek pek kolay değildi, ama Stephen dönüp dirseğiyle kendini destekleyerek üzerine eğildi ve sorunu çözdü. Ağzını onun ağzına açtı ve aralarındaki ateş hiç sönmemiş gibiydi. Hatta daha da kötüydü. Sanki biri Grace'in içini devasa bir mengeneyle sıkıyormuş gibi hissediyordu ve bu baskıyı hafifletmenin bir yolunu bulamazsa, bu yüzden ölecekti.

Gecenin sona ermesinin tek bir yolu vardı, ama Stephen elini Grace'in göğsüne koyduğunda yine de fiziksel bir şok yaşadı. Grace nefesini tuttu, sonra Stephen elini çekti, hafifçe küfretti ve eldiveninin parmağını dişleriyle tutup çekerek çıkardı.

"Bunun için yeterince güçlü olduğuna emin misin?" diye sordu. Şafak ışığı, kaşının üstündeki uzun bir çizik izini aydınlattı ve gözlerinin altındaki gölgeleri derinleştirdi.

"Ölmek üzere olsam bile, bunun için yeterince güçlü olurdum." Kızın gözlerinden saçlarını çekip alnına dudaklarını bastırdı.

Orada bırakmak istedi, ama yapamadı. Muhtemelen öleceklerdi —aslında muhtemelen öleceklerdi—ve Stephen, tatminsiz bir şekilde ölmekten daha iyisini hak ediyordu. "Seni uyarmalıyım," dedi. "Ben... bu konuda pek iyi değilim."

O, bu sözü her şeyi ciddiye aldığı gibi ciddiye aldı, elleri kızın karışık saçlarında hareket etmeye devam etse de. "Neden böyle söylüyorsun?"

Grace yutkundu. Phillip'in adını söylemek istemiyordu. Eğer bu isim aralarında havada asılı kalırsa, devam edebileceğinden emin değildi. "O... şey... bana söyledi. Ben..."

Stephen onu öptü.

Öpücüğü şiddetli ve tutkuluydu ve bilinçli düşünceye çok az yer bırakıyordu. Önceki öpücükleri nazikti, ya da en azından öyle olmaya çalışıyordu. Bu öpücük öyle değildi. Bu, bir hak talebi gibi hissettiriyordu. Ağzının sıcaklığı, içindeki soğukluğu ısıttı ve o, zencefilli kurabiye, metal ve ter kokusunu içine çekerek ona daha da yaklaştı.

Grace'in hayatında hiç öpülmediği kadar derin bir öpücük verdikten sonra, ellerini omuzlarına koydu, geri çekildi ve "O burada değil. Ben buradayım." dedi.

Loş ışıkta birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmak zordu. Sonunda vazgeçip kendi kıyafetleriyle uğraştılar. Stephen'ınki biraz daha uzun sürdü ve zincir sesleri ve sessiz mırıldanmalar duydu. Bu onu güldürdü.

"Beyefendinin kıyafetlerinin hanımefendininkinden daha karmaşık olması normal değil," dedi.

"Beyefendiler genellikle sırtlarında bir örs ağırlığında metal taşımazlar."

Pelerin altında bekledi, heyecan mı, korku mu, yoksa ikisi birden mi hissettiğinden emin değildi. Midesi kelebeklerle dolu değildi, daha çok yetişkin misk kedileri iç organlarında zıplıyordu.

Onun yanına uzandı ve ellerini pelerinin altına kaydırdı. Orada... kesinlikle çok fazla şey vardı. Grace avucunu onun göğsüne koydu ve ne söylemesi gerektiğini ya da bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Bir an için arzusu onu ele geçirdi, ama sonra, o kollarını onun etrafına doladığında, korkuları geri geldi. Bu kısım her zaman çok yorucuydu. Yeterince inliyor muydu? Bir kadını memnun etme becerilerinden dolayı kendini beğenmiş hissetmesi için doğru sesleri çıkarıyor muydu? Tanrılar. O ve Stephen zaten pek çok garip konuşma yapmışlardı, bir tane daha yapabilirler miydi? "Bu okşama ve inlemeler umurumda değil, orgazm olup olmamam da umurumda değil, sadece içimde olmanı istiyorum ki kendimi bu kadar yalnız hissetmeyeyim" diyebileceği bir konuşma.

Gözlerini kapattı ve ona doğru eğildi, ama onun geri çekildiğini fark etti. "Çok gergin oldun," dedi. "Bunu istediğinden emin misin?"

"Evet," dedi. "Seni istiyorum. Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." "Uğratmayacaksın."

Kadın iç geçirdi. "Sen öyle diyorsun."

Ellerini, göğüslerine çok yakın bir şekilde sallayarak kaldırdı. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Hayır!" Adamın elini tutup geri çekme dürtüsüyle mücadele etti, sonra bunun aptalca bir dürtü olduğuna karar verdi ve yine de yaptı. Adamın cildi çok sıcaktı ve kadının göğsü avucunu doldururken adam keskin bir nefes aldı. Kadın kendi eliyle adamın elini kapattı. "Yeterli olmayacağından korkuyorum. Ne yaparsam yapayım. Bundan zevk almadığımı düşüneceğinden korkuyorum. Sonra yaptığım şeyi fazla düşünmeye başlıyorum ve..." Omuzlarını silkti, onun bunu hissedeceğini biliyordu.

"Anlıyorum." Stephen biraz dalgın gibiydi, ancak Grace bunun elindeki göğüs yüzünden mi yoksa bu konuşmayı anlamaya çalışmaktan mı kaynaklandığını emin olamadı. "Bu bir sorun oldu, değil mi?"

Karanlığın kızardığını gizlemesine sevindi, sonra o elinin tersini yanağına koydu ve onun sıcaklığı hissedebileceğini fark etti. "Evet," diye mırıldandı. Phillip'i, onun taleplerini ve onun egosunu tatmin etmek için fiziksel zevkin sonunda nasıl kaybolduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Adam alnını öptü. "Terk edilmiş bir kilisenin zeminindeyiz ve ikimizin başına da bir ödül konmamışsa, yakında konacaktır. Dün büyük bir kısmını çılgınca geçirdim. Açıkçası, on saniye dayanıp sonra senin üstünde uykuya dalacağımdan daha çok endişeliyim."

Grace'in kahkahası yarı rahatlamaydı, ama yine de bir kahkahaydı.

Parmağını dudaklarına koydu. "Bunun bir deneme olduğunu ve ikimizin de en iyi durumda olmayabileceğini kabul etsek nasıl olur? Eğer hayatta kalırsak, gerisini sonra hallederiz."

Bu kadar kolay olamazdı. Olabilir miydi?

O, kadının boynunun yanına nefesini üfledi ve kadın titredi.

Belki de olabilirdi.

"Anlaştık mı?" dedi.

"Anlaştık," diye

fısıldadı.

Elleri vücudunu okşadı. Göğüslerini sıkmadı, meme uçlarını çimdiklemedi, sadece dokundu, sanki vücudunun şeklini ezberliyormuş gibi. Grace gözlerini kapattı ve garip bir rahatlama hissetti. O bunu yaparken tepki veriyormuş gibi davranmasına gerek yoktu. Sadece bu karanlık alanı doldurması ve hissetmesi gerekiyordu, onun gücenmesinden endişelenmesine gerek yoktu.

Stephen'ın parmak uçları bileğini okşayıp avucuna doğru indiğinde, Grace'in nefesini tutması samimiydi. Parmakları nasırlarla sertleşmişti, ama dokunuşu o kadar hafifti ki, Grace titredi. Dudaklarını ısırdı.

O da bundan ders aldı. Parmaklarının kaburgaları üzerinden kalçasına doğru yaptığı bir sonraki uzun okşama, ipek kadar narindi. Grace başını geriye attı ve kendini hissetmeye bıraktı.

Stephen'ın elleri olağanüstü becerikliydi. Ne kadar becerikli olduğunu, parmaklarını kalçalarının arasına kaydırıp, ne Phillip'in ne de zanaatkarın çırağının başaramadığı şekilde ona dokunduğunda fark etti.

"*Tanrım,*" diye sesli olarak söyledi.

Adam kahkahayı bastı. Bu, gerginliği bozdu. "Yani bu iyi bir şey mi?"

"Evet. Oh evet."

"Güzel."

O çok büyüktü. Grace buna alışkın olduğunu sanıyordu, ama şimdi onun altında yatarken, bu onu yeniden etkiledi. Avuçlarının altındaki düz kaslar ve üzerinde hissettiği ağırlık. İçinde saklı güç. Tab kadar küçük hissetti kendini.

O aşağı kaymaya başladığında, kız onun omuzlarından tuttu. "O değil," dedi. "Lütfen, ben... ben bundan pek hoşlanmıyorum." *Tanrım, yine ıslak salya akıtma olmasın, her şey çok iyi gidiyordu...* Kız, onun tepkisine hazırlandı. Çoğu erkek bunu yaparken sana iyilik yaptığını düşünürdü. Stephen'ın reddedildiğinde sinirlenmek doğasında yoktu, ama paladinler doğaları gereği şehit olmaya meyilliydi. *Kendini dinle. Oh, ben çok hayal kırıklığı yaratıyorum, hayır, orama dokunma, erkeklerin senin yatakta berbat olduğunu düşünmesine şaşmamalı. Eğer onun penisi bir su birikintisinde solucan gibi gevşerse, suçlayacak tek kişi kendin olursun.*

"Tamam," dedi. Ne kızgın ne de özellikle şehit gibi konuşuyordu. Parmaklarını yavaşça onun hassas teninde gezdirdi ve kadın neredeyse yerden havaya uçacaktı. "Ama bu hala iyi mi?"

"Evet," dedi kısık bir sesle. "Evet, bu... bu iyi."

Bir şey kalçasına bastırdı. Büyük ve çok sert bir şey.

Görünüşe göre solucan olma korkusu yersizmiş. "İyi,"

dedi ve onu öptü.

STEPHEN, Phillip'i öldürecekti. Zihninde, bu adamın öldürülmesi gerektiğine dair bir not almıştı bile, ama şimdi bunu bir öncelik haline getirecekti, tabii bir iki gün daha hayatta kalırsa. Bu adam, Tanrı aşkına ne *yapmıştı?*

Aslında ne yaptığını herkes biliyordu. Grace gibi güzel ve duyarlı bir kadını alıp, zevkin bedelinin

gösteri yapmanın bedeli olduğunu öğretmişti. Grace'in, kibarca söylemek gerekirse, berbat bir yalancı olduğunu düşünürsek, bu durum evlilik yatağını sinir bozucu bir deneyim haline getirmiş olmalıydı.

Aniden, sokaktaki o ilk karşılaşma yerine oturdu. O, ahlaksız bir kadın gibi çığlık atmış ve bakire gibi hareket etmişti. Aziz ona güç versin.

Ve o duyarlıydı. İşin kötü yanı da buydu. Sadece dikkat etmek gerekiyordu. Ona dokunduğunda nefesi kesiliyor ve tutuşuyordu. Parmak uçlarını cildinde gezdirdiğinde titriyor ve titriyordu. Göğüs uçları sertleşmişti... şey, onun kadar sertleşmişti ve bu bir şey ifade ediyordu. Ve sonunda parmaklarını bacaklarının arasına kaydırdığında, o kadar ıslaktı ki, deneyimsiz bir çocuk gibi pantolonuna neredeyse boşalacaktı.

Çok uzun süre bekleyemezdi. Tanrıya şükür, bunun sadece bir deneme olduğu konusunda anlaşmışlardı, çünkü fazla zamanı kalmadığını düşünüyordu. İçine sadece yarıya kadar girdi ve durdu. Nefes alamıyor gibiydi ve tüm vücudu ileri gitmesini, onu almasını, hemen almasını haykırıyordu ve bir kez başladığında duramayacağını biliyordu.

"Grace," dedi boğuk bir sesle. Ağırlığını bir koluna verdi, onun elini buldu ve onu ikisinin vücutlarının arasına kaydırdı. "Benim için gel, aşkım. Lütfen."

Onun tereddüt ettiğini hissetti. Tabii ki. Bu, kendi becerilerine takıntılı bir erkeğin sevgilisine isteyeceği türden bir şey değildi. Ama yarın ikisinin de öleceği ihtimali çok yüksekti ve onu zevk dolu anılar olmadan darağacına ya da ateşin içine gönderecek olsaydı, lanetlenirdi.

"Emin misin?" diye sordu kadın. "Azizlerin kanı üzerine yemin ederim, evet."

Kadının dokunuşu onunkinden daha hızlı ve daha emindi. Kadın kendini doruğa ulaştırırken vücudunun etrafında nabız gibi attığını hissedebiliyordu, sonra kadının ona doğru itmeye başladığını, onu daha derine aldığını, hareket ederken nefesinin kesik kesik geldiğini hissedebiliyordu.

Azizlerin kanı. Onun vücudunda kendini tatmin etmesi hissi, bir ömür boyu sürdürdüğü sıkı kontrolünü paramparça ediyordu. Dişlerini o kadar sıkı sıktı ki çenesi ağrıdı.

O çığlık atıp ona sarıldığında, rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktı. Vücudu onu bir yumruk gibi sımsıkı sardı ve bu, onun ihtiyacı olan tek şeydi, hayal ettiğinden de fazlasıydı. Artık nazik değil, sert ve hızlı bir şekilde ona girdi, tüm dünyası onun vücudunun sıcaklığıyla daraldı. Her itişinde ondan bir çığlık kopardı ve neredeyse endişelenecekti ama

her vuruşunda ona karşılık veriyor, parmaklarını onun kalçalarına geçiriyordu ve adam yalnız olmadığını biliyordu.

Sonsuza kadar sürdü, ya da hiç sürmedi. Onun üzerine yığıldı, onu ezmemek için ağırlığını ön kollarının üzerine vermeye çalışırken, tüm vücudu titriyordu. Bir ara, kız bacaklarını onun etrafına dolamıştı. Bunu zar zor hatırlıyordu. Kahretsin, o anda kendi adını bile zar zor hatırlıyordu.

"Peki," diye boğuk bir sesle konuştu, tekrar düşünebildiğinde. "Peki. Deneme için fena değildi."

"Hayır," dedi kız ve kendi kendine şaşırmış gibi yumuşak bir kahkaha attı. "Hayır, kötü değildi, değil mi?"

Adam bir yana yuvarlandı, kadını kendine doğru çekerek, kadının başını göğsüne koydu ve kolunu kadının omuzlarına doladı. "Uyuyacağım," dedi. "Biliyorum, bu çok kötü bir davranış. Ama tamamen bitkinim."

"Sorun değil," dedi kadın ve bunu kanıtlamak için esnedi. "Ben de fazla dayanamayacağım."

"Öyleyse sorun yok," dedi Stephen ve hemen uykuya daldı.

KIRK ÜÇ

Saatler sonra uyandı, aç ve susuzdu ve beklenmedik yerlerinde ağrılar vardı. Işık yine değişmişti. Gerçekten bütün gün uyumuş muydu? Ama Grace hala kollarındaydı. Bu kısım rüya ya da hayal değildi.

Ve büyük olasılıkla, gelgit henüz çekilmeye başlamışken onu yanıma aldığım için kendimi suçlamalıyım, ama... Battaniye ve yatakların eksikliği ve muhtemelen ikisinin de kazıkta yakılacağı gerçeği dışında hiçbir şeyden pişmanlık duymadığını fark etti.

Tamam, birçok şeyden pişmanım. Ama ondan değil.

Grace esnedi ve ona doğru uzandı. Göğüslerinin göğsünde kaymasını hissetti ve düşündü, *"Eh, belki biraz daha ağrı beni öldürmez."*

O anda Istvhan merdivenin kenarından başını uzattı ve "Bir şeyi bölüyor muyum?" dedi.

Grace bir çığlık atarak uyandı. Son nefesini ve son damla kanını Istvhan'a emanet edecek olan Stephen, yine de kılıcını kapmak için uzandı, ama sonra üzerinde kılıç olmadığını hatırladı. Grace'i göğsüne sıkıca sarıp, onun başının üzerinden öfkeyle baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu Grace, sesi biraz boğuk çıkıyordu. "Bizi buldular mı?" "Sakin ol," dedi Istvhan. "Henüz saldırıya uğramadık. Ve biraz giyin. Ben bir dostum," diye ekledi, muhtemelen Grace'in yararına. "Elini sıkmak isterdim, ama... ah..."

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Stephen.

Istvhan iç geçirdi. "Lanet olası şehrin her köşesinde iz süren köpekler var. Anladığım kadarıyla bu senin yüzünden. Hapishanede öldürdüğün şeyin kokusu hala üzerindeydi ve şimdi herkes kafasını ısıran şeylerin peşinde. Senin kokun da onunla karıştığı için, bir köpek sonunda onları buraya getirdi.

Neyse ki, ben de o grupta bulunuyordum ve kiliseyi kontrol edeceğimi söyledim."

"Şu anda dışarıda mı?" Stephen gerildi.

"Hayır, seni aptal, içeri girdim, neler olduğunu duydum, bağıranın kim olduğunu tanıdım ve dönüp onlara, birkaç aptalın sevişmesi dışında mekanın boş olduğunu söyledim. Hepimiz güldük ve yolumuza devam ettik."

Grace'in yüzü taze pancar rengini aldı. "Anlıyorum," dedi Stephen.

"Sonra geri kalanları uyandırdım ve işte buradayız." Istvhan kollarını kavuşturdu. "Ve eklemeliyim ki, kendini çok büyük bir belaya sokmuşsun."

"Onu idam edeceklerdi."

"Evet, şimdi hepimizi idam edecekler," dedi Istvhan. "Ne?!"

Grace battaniyeye sarıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sizi almaya geldiklerinde, önlerinde yedi paladin olacak," dedi Istvhan.

"Piskopos çok kızacak," dedi Stephen.

"Piskopos anlayacaktır. Anlamazsa da, zaten kuzeye gidip biraz uyumak istiyordum."

"Hepsi dışarıda mı?" diye sordu Grace.

"İkimiz içerideyiz!" diye bağırdı Galen aşağıdan. "Aman

Tanrım," dedi Grace.

"Dediğim gibi, giyinmek isteyebilirsin. Ya da istemezsen, sana kalmış. Ama seni uyarıyorum, biz çok asil insanlarız ama gözümüz de kayıyor."

"Arkanı dön," diye homurdandı Stephen.

"*Merdivendeyim."*

"O zaman gözlerini kapat."

Istvhan dirseğini koro balkonunun kenarına dayadı ve elini gözlerinin üzerine koydu. Grace giysilerini bulmak için telaşla aradı.

"Üzgünüm," dedi Stephen. "Istvhan'ın mizah anlayışı... şey..."

"İşlevsel mi?" diye önerdi Istvhan. "Siz diğerlerinin aksine." "Evet,

Shane *nerede*?" diye sordu Stephen.

Istvhan'ın dişleri karanlıkta parladı. "O da dışarıda."

Grace, aceleyle giyinip Istvhan'a doğru ilerledi. *"Sen!"*

Paladin, sanki arkasında merdivende gerçekten biri gizleniyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "Ee... ben mi?"

Istvhan'ın burnuna neredeyse değecek kadar eğildi. "Zencefilli kurabiye kokan kas kremini sen yapıyorsun!"

"Oh, *o mu."*

"Kokusu harika," dedi Grace, bu konuda oldukça kızgınmış gibi.

"Zerdeçal içeren olan daha iyi," dedi Istvhan, "ama seni parlak sarıya boyuyor ve kimse onu kullanmak istemiyor."

"Bir ara koklamak isterim."

Stephen hafif bir kıskançlık hissetti ama bunu bastırdı. Belki Istvhan ona kokular hakkında bir şeyler öğretmek isterdi. En azından akıllıca sorular sorabilecek kadar.

Grace'in peşinden merdivenden aşağı indiğinde, kilisenin içinde üç paladin daha belirdiğini gördü, sanki zırhlı bir sihirbazlık numarası gibi. "Biri geliyor," dedi Wren laconically.

"Umarım bekçi değildir," dedi Grace. Kaşlarını çattı. "Ya da umarım odur, böylece özür dileyebilirim. Onun kilisesine izinsiz girmek istemedim."

Uzakta, kaldırım taşlarında nal sesleri ve metalin gıcırdaması duyuldu. Stephen gerildi, sonra tanıdık bir sesin "Demek hepiniz buraya gelmişsiniz" dediğini duydu.

"Tamam, piskoposa kim söyledi?"

Herkes, incinmiş görünen Istvhan'a baktı. "Ben *söylemedim."*

Piskopos Beartongue, sekreterinin ardından ön kapıdan içeri girdi. "Hayır, o söylemedi," dedi. "Sizler sır saklamakta o kadar kötüsünüz ki, bir casus bile ağlar. Lanet avluda durup nereye gittiğinizi konuşuyordunuz, sonra da hepiniz kaçtınız. Kapı arkanızdan kapanmadan önce üç rapor aldım. Bir dahaki sefere, gruplar halinde çıkın ve odalarınızda konuşun, belki bir saatlik zaman kazanabilirsiniz."

Ellerini beline koydu. "Paladin Stephen, hapishane hücresinde olmadığınızı fark etmeden edemiyorum."

"Şey," dedi Stephen. "Evet. Açıklayabilirim."

"Zahmet etme, ceset yeterince açıklayıcıydı." "Ceset

mi?" dedi Grace. "Birini mi öldürdün?"

"O insan değildi!" diye itiraz etti Stephen. Temel dürüstlük onu "En azından, şey... Başka birini öldürdüğümü hatırlamıyorum... Dün, yani." diye eklemeye zorladı.

"Bu geceyi atlatırsak, çok zorlu bir sorguya çekileceğiz," dedi Piskopos. "Bayan Angelica, sizi görmek ne güzel. İyi olmanıza sevindim."

"Hapisten kaçtığım için üzgünüm," dedi Grace. "Benim fikrim değildi."

"Hayır, sorun değil," dedi Piskopos. "Yani, sorun değil değil, ama şu anda en azından benim için en önemsiz sorun bu." Diye iç geçirdi. "Sanırım, arabamı takip eden kişiler, beni bıraktıkları yeri üstlerine bildirmeleri çok uzun sürmez, yani muhafızlar da yakında buraya gelmelidir."

"Kendimi teslim edeceğim," dedi Stephen.

"Kendimi teslim edeceğim," dedi Stephen.

"Seni almak için önce bizim içimizden geçmeleri gerekecek," diye homurdandı Istvhan. Diğer paladinler de artık içerideydiler ve Stephen ile Grace'in etrafında toplanmışlardı. "Sırf Charlock ile ilişkilerimizi düzeltmek için bir kardeşimizi feda etmeyeceğiz."

"Charlock mu?"

"Prensin sızlanan elçisi, ikinizin de zehirci olduğunuza inanıyor ve gecikmeden idam edilmenizi istiyor. Yoksa Charlock'un çok kızacağını söylüyor. Ve Annelik de onu destekliyor."

"Bu, Sıçan'ın müdahale etmesi için yeterli bir neden," dedi Piskopos. "Karar verilmeden ve temyiz hakkı olmadan idam olmaz. Savaşta değiliz ve bu sadece kanunsuzluk olur. Öyle değil mi, Yüzbaşı?"

Son cümlede sesini yükseltti, ama Stephen çoktan kilisenin merdivenlerinde botların sürtünme sesini duymuştu.

"Kutsal efendim," dedi muhafız kaptanı. Selam vermeye başladı, sonra yarıda durdu, görünüşe göre kime selam vereceğine karar verememişti. "Görüyorum ki... ah... kaçakları bulmuşsunuz."

Stephen, adamın diplomasi çabasını takdir etti. Piskoposu, değmeyecek kadar büyük bir olay çıkarmadan tutuklayamazdı. Ne yazık ki Yüzbaşı Mallory öyle değildi; Stephen bu adamı tanımıyordu. Yüzbaşının arkasında iki muhafız ve dışarıda en az bir muhafız daha gördü. Okçuluk silahları vardı. Bir iç çekişini bastırdı. Daha önce okçuluk silahıyla vurulmuştu. Bu, sevdiği bir anı değildi.

"Paladin Stephen," dedi kaptan, "tutuklusunuz. Ve Bayan Angelica, korkarım ki siz de gözaltına alınmalısınız."

"Cesedimi çiğnemeden olmaz," dedi

Istvhan. "Ve benimkini de."

"Benim de."

Kaptan yüzünü buruşturdu. "Birbirinize olan bağlılığınız takdire şayan, ama aptalca davranmayalım. Kimse kan dökülmesini istemez."

Piskopos ağzını açtı, sonra durakladı ve başını eğdi. Arabaların tekerlekleri parke taşlarında gürültüyle yuvarlandı, ardından koşan ayak sesleri duyuldu.

"Kaptan!" diye bağırdı ne yazık ki tanıdık bir ses. "Kaptan, suçluları buldunuz mu?"

Görünüşe göre Annelik gelmişti.

"Ateş edin!" diye bağırdı Annelik adamı, zıplayarak. "Hepsini vurun!"

Muhafız kaptanı paladinlere baktı. Ellerini beline koymuş olan Piskopos'a baktı. "Sadece orada durup hiçbir şey yapmayan savaşçılara ateş etmelerini emretmeyeceğim," dedi.

"Onlar suçlu!"

"O zaman bana onların idam emrini getirin. Çünkü bu, idam emri olacak."

"Bu bir katliam olur," dedi Istvhan, pek de fısıldayarak değil. "Ama çoğunlukla bizim kanımız değil."

"Kan banyosu olmayacak!" diye tısladı Piskopos. "Bu saatte kan banyosunu kesinlikle yasaklıyorum!"

"Sabaha kadar bekleyebilir miyiz?"

"Kimse hiçbir saatte kan banyosu yapmayacak!"

Kaldırım taşlarında tekerleklerin gürültüsü duyuldu. "Oh," dedi Piskopos. "Başka biri. Yaşasın."

Grace pes etti ve oturdu. Ayakları yorgundu. Stephen bir bekçi köpeği gibi onun başında duruyordu. Bu garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Grace onun bacağına yaslandı ve Stephen elini uzattı ve parmaklarını Grace'in saçlarına doladı.

Araba altındandı. Karanlığa rağmen, arabacının üniforması brokarla parıldıyordu. "Ah, tatlı Rat," diye mırıldandı Piskopos. "Bu Veliaht Prens'in arabası."

"Prens olamaz," dedi Istvhan. "O ölmek üzere değil mi?"

"Neden prens olamaz bilmiyorum. Diğer herkes burada gibi görünüyor. Ölmek üzere olan yabancı bir hükümdar da buraya yakışır."

Kapı açıldı ve DuValier dışarı fırladı. Stephen boğazından düşük bir sesle homurdandı ve daha dik durdu. "Istvhan, kılıcını ödünç ver. Bu adamı öldürmem gerek."

"Kimse ona kılıç vermeyin," diye emretti Piskopos.

"Burada açıkça çelişkili hissediyorum," dedi Istvhan.

Paladinlerden biri, tuhaf bir şekilde ifadesiz bir yüz ifadesine sahip bir kadın, kemerinden uzun bir hançer çıkardı ve Stephen'a uzattı.

"Teşekkürler."

"Teknik olarak o bir kılıç değildi," dedi Piskopos. "İğneye iplik geçirme becerini takdir ediyorum. Lanet olsun." Paladin o kadar kısa bir süre gülümsedi ki Grace bunu zar zor fark etti.

DuValier şapele baktı ve kalabalık muhafızların arasından geçerek ilerledi. "Sen!" dedi muhafız kaptanına. "Veliaht Prens öldü ve bu kadın onun katili. Onu hemen tutuklamanı istiyorum!"

"İdam emriniz var mı?" diye sordu muhafızların kaptanı.

DuValier sadece bir an durakladı. "Hayır. Bu idam değil, adalet. Onu gözaltına almanızı talep ediyorum!"

"Gel de dene," dedi Stephen.

Paladinlerin etrafında garip, ürpertici bir enerji yükseliyor gibiydi. Grace bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu bilmiyordu, ama cildi birdenbire hassaslaşmış ve açıkta kalmış gibi hissetti. Onunla DuValier arasında duran yedi erkek ve kadın birdenbire yedi birey olmaktan çıkıp, görünmez bir bağla birbirine bağlı tek bir bütün haline geldi. Aralarındaki havanın titreştiğini neredeyse görebiliyordu.

"*Olamaz,"* dedi Beartongue, neredeyse kendi kendine. "Olamaz, hayır. Rat, durdur onları."

Istvhan elini kılıcının kabzasına koydu. Stephen elini hançerine koydu. Diğer tüm paladinler de aynı anda aynı şeyi yaptılar, bu ürkütücü derecede senkronize davranış, Grace'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Muhafız kaptanı bir adım geri attı. Çoğunlukla yere doğrultmuş olan tatar yaylı adamlar, yaylarını yukarı kaldırdılar ve ona kararsızca baktılar.

Bu çılgınlık, diye düşündü Grace, *öyle olmalı, bunu yapıyorlar. Sadece Stephen değil, hepsi çıldırmış ve su varillerine saldırıyor. Tanrım. Stephen beni dinledi, ama diğerleri beni tanımıyor, dinlemeyecekler, bunu durduramam, her şey patlayacak ve insanlar ölecek ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum...*

Bir adım öne çıktı. "Herkes dur!" diye bağırdı. Sesi zayıf ve güçsüz geliyordu, sanki yardım çağırmak için yeterince yüksek sesle bağıramadığı bir kabus gibiydi. "Durun, *lütfen!* Ben buna değmem! Onlarla birlikte geri döneceğim!"

Piskopos dışında kimse dinlemiyor gibiydi. Beartongue ona kısa, sempatik bir bakış attı ve kolunu tutup kendi dirseğine taktı. "Lanet olası paladinler," diye mırıldandı. "Tamam. Hadi sen ve ben önden gidelim

önce gidelim. Bizimkiler bize dokunmaz... Sanırım... Ve umarım muhafızlar bize ateş etmez."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Istvhan ve Stephen'ı hareket ettirmek, bir duvarı hareket ettirmeye benziyordu. Hareket etmediler. Dümdüz ileriye bakıyorlardı. Grace diş gıcırdatma sesleri duyabiliyordu.

Kutsal Fare ve diğer tüm tanrılar, çılgına dönmek üzereyken böyle mi oluyorlar?

Stephen'ın dün gece tamamen çılgına dönmediğini fark etmeye başlamıştı. Yorgun ve bitkin düşmüş, kendinden geçip gelmişti, elbette, ama bu çok daha kötü bir şeydi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Beartongue sinirli bir sesle pes etti ve onu paladinlerin sırasının yanına çekti. Sıranın sonundaki kadın tekrar önlerine geçmek için hareket etti ve Beartongue, gerçek bir ayı gibi ses çıkararak, *"Geri çekil"* diye bağırdı. Kadın geri çekildi.

"Kaptan," diye seslendi, paladinlerin önünden geçerek muhafız kaptanının karşısına çıktı. "Burada çok tehlikeli bir durumdayız ve sanırım bunu daha da kötüleştirmek istemezsiniz." Hâlâ yanında duran Grace, öfkeyle başını salladı.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu kaptan, gözleri sessiz paladinlerin sırasını ve aralarındaki gergin havayı tarayarak.

"Adamlarınız nazikçe tatar yaylarını indirir mi?"

"Lütfen benim yüzümden ölmelerine izin vermeyin," diye fısıldadı Grace. "Lütfen. Kendimi teslim edeceğim. Sadece bunun olmasını engelleyin."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Beartongue, gözleri kaptana kilitlenmiş halde.

Grace, arkasındaki adamlardan ve kadınlardan korkmadığını fark etti. Muhtemelen korkması gerekirdi. Stephen'ın zayıf ve bitkin haldeyken bile neler yapabileceğini görmüştü. Yedi paladin, kuşatma makinesine rakip olacak kadar büyük bir yıkım yaratabilirdi.

Ve eğer hepsi Stephen gibiyseler, cam kadar kırılganlar ve hayatta kalsalar bile bu onları tamamen yok ederdi.

Kaptan omuzlarını dikleştirdi. "Bu kadını tutuklayın!" diye tısladı DuValier.

Beartongue, kaptanın bakışlarını sabitlemişti. Grace, onun gözlerini DuValier'e, sonra tekrar kaptana çevirip, anlamlı bir şekilde gözlerini devirmesini izledi.

Bu ona, duruşmada yargıçla konuşan Zale'i hatırlattı. Güç dengesinin değiştiğini neredeyse hissedebiliyordu. *Biz, ikimiz, buradaki yetişkinleriz ve*

bununla başa çıkmak zorunda olduğumuza inanabiliyor musun?

"Sayın Elçi, burada yetkiniz yok," dedi kaptan keskin bir sesle. "Siz emir veremezsiniz."

"Prens bunu duyacak!"

"Prensin öldüğünü söylediniz," dedi Beartongue. "Bir sonraki prens!"

"Oh, o da mı burada?" diye sordu kaptan yorgun bir sesle.

Başka bir araba daha durdu. Beartongue ellerini havaya kaldırdı ve öfkeyle küçük bir daire çizerek ayaklarını yere vurdu. "Bir tane daha mı?" dedi. "Gerçekten mi?" Muhafız kaptanı küçük bir çaresizlik sesi çıkardı.

Bir adam arabadan indi ve şapele doğru yürüdü. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve hem işlevsel hem de zarif olan altın süslemeli bir zırh giyiyordu. Yanında duran iki adam, bir paladin bile aşırı bulabilecek kadar tepeden tırnağa silahlıydı.

Adam sıcak renklerde giyinmişti, ama yüzündeki ifade kış kadar soğuktu. Botlarının topukları, cellatın baltasının vuruşu gibi ahşap zeminde yankılanıyordu. Bakışları, tatar yaylarıyla donanmış muhafızları ve kılıçlarını çekmiş paladinleri süzdü. Grace onun yüzünü hemen tanıdı. Bir zamanlar onun bileğine kokulu yağ sürmüştü.

"Görünüşe göre," dedi Charlock'un veliaht prensi, "tam zamanında geldim."

KIRK DÖRT

"Sen ölmedin!" dedi Grace.

Sesi, sağır edici sessizliğe düşen bir bardak gibi parçalandı. Yüzünün kızarmaya başladığını hissetti — *tanrılar adına, her tarafında sana tatar yaylarıyla nişan almış silahlı adamlar varken,* yine de utanç verici *bir şey yapmanın yolunu buluyorsun* — ama veliaht prens burnunu çektikten sonra herkes aynı anda, çok hızlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Eğer ölmediysen..."

"Majesteleri, zamanlamanız kusursuz..." "O zaman kim..."

"Neler oluyor..."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez..."

"Istvhan, lütfen?" dedi Beartongue, sinirli bir şekilde.

çok büyük paladin sakinleştiboğazını boğazını nefes aldı, ve kükredi,

"Sessizlik!"

Herkes hemen sustu. Veliaht Prens kaşlarını kaldırdı. "Gördüğünüz gibi," dedi, "ben gayet hayattayım."

Piskopos Beartongue dudaklarını büzdü. "Kısa süre önce ölüm döşeğinde olan bir adam için oldukça sağlıklı görünüyorsunuz."

Veliaht Prens hafifçe alaycı bir ses çıkardı. "İlk günden beri zehirlendiğimi biliyordum. Suikastçımın başarılı olduğuna inanmasını sağlamak daha akıllıca göründü. Kendimi iyi hissetmediğimi söyledim ve kişisel korumam dışında kimsenin yanıma yaklaşmasına izin vermedim. Sadece kaynak suyu içtim ve kendi soyduğum meyveleri yedim."

"Ama belirtiler..." dedi Grace şaşkınlıkla. "Elçiniz DuValier gelip bana tüm semptomları anlattı ve zehirlenmenizin nasıl olduğunu anlamak için yardımımı istedi."

"Öyle mi?" Veliaht Prens'in gözleri kalabalığı taradı. "Ne kadar ilginç."

Kapıya doğru yavaşça ilerleyen DuValier, birdenbire kaçmaya başladı.

İki şövalye — Grace isimlerini bilmiyordu, biri sakallı, gözleri ürkek bir adam, diğeri ise oldukça yakışıklı bir kızıl saçlı — onun önüne çıktı. DuValier bir bıçak çekti. Kızıl saçlı adam elleriyle bir şey yaptı ve aniden DuValier'in elinde bıçak kalmadı ve dizlerinin üzerine çökerek bileğini tuttu.

Veliaht Prens parmaklarını şıklattı. İki şövalye elçiyi kollarından tutup öne doğru taşıdı.

"Ben... ah..." DuValier çılgınca etrafına bakındı. "Muhafızlar, bu adam bir sahtekar! Tutuklayın onu!" Muhafızlar kıpırdamadı.

"Peki, bu semptomlar ne olabilirdi, hmm?"

DuValier, paladinlerin arasında somurtkan bir sessizlik içinde asılı kaldı. Grace boğazını temizledi. "Ateş, kusma, mavi parmak uçları..."

"Ne kadar ilginç." Veliaht Prens başını eğdi. "Söylesene sadık hizmetkarım, zehirlenip bu semptomların ortaya çıkması için yeterince uzun süre kalmadığım halde, bu semptomları nasıl bilebilirdin?"

DuValier'in gözleri, olmayan bir fırsat ararken bir yandan diğer yana kaydı.

"Kimin için çalışıyorsun?" dedi Veliaht Prens. "Kardeşim için mi?"

Elçi ağzını açtı, sonra başını eğdi ve boynundaki zinciri dişleriyle kavradı. Kehribar kristali ısırdı ve neredeyse ağzına almıştı ki, veliaht prens zinciri yakaladı ve sertçe çekti.

Toka kırıldı. Kristal yere düştü ve parçalandı. Biraz sıvı yere sızdı.

Zaten bembeyaz olan DuValier'in yüzü grileşti.

"Hayır," dedi Veliaht Prens. "Hayır, hızlı bir çıkış yolu bulamayacaksın, sadık hizmetkar. Sanırım benimle Charlock'a döneceksin ve birlikte birçok ilginç şey öğreneceğiz." Yanındaki ağır silahlı iki muhafızlara başını salladı.

İki paladin Beartongue'a baktı.

"Bu Charlock'un işi," dedi Beartongue. "Bizim yetkimiz yok." Gözleri veliaht prensin yüzünde kaldı. "Umarım işkenceye başvurmazsınız."

"İşkence mi?" Veliaht Prens parmaklarını şıklattı. Muhafızlardan biri itaatkar bir şekilde yere tükürdü. "Biz *medeni* bir milletiz."

"Ben... sığınma talep ediyorum," dedi DuValier. "Sığınma... burası bir kilise!" Paladinler onu Veliaht Prens'in muhafızlarına teslim ettiler. "Beni reddedemezsiniz!"

"Haklısınız," dedi Beartongue. "Sizi reddedemem. Davanız Charlock'ta yargılandığında, Sıçan Tapınağı size bir avukat sağlayacaktır." Veliaht Prens'e başını salladı. "Majesteleri, lütfen yargılama tarihini bize bildiriniz."

"Elbette," dedi Veliaht Prens. "Ve şimdi, başka biri beni zehirlemeyi kafasına koymadan önce bu şehri terk etmenin zamanı geldiğini düşünüyorum. Ya da tekrar yağmur yağmadan önce." Sanki gökyüzü onu kişisel olarak gücendirmiş gibi yukarıya doğru baktı.

Döndüler. Şehir muhafızları yolundan çekildi. Annelik adamı çok sessizleşmişti, elleri cüppesinin kollarına gömülmüştü.

Grace bunu unutamadı. Stephen'dan uzaklaşarak öne çıktı.

"Majesteleri?"

Başını çevirdi. "Usta Parfümcü Angelica," dedi, sanki kürsüde bir misafiri ağırlar gibi nazikçe. "Umarım onun için bana merhamet etmemi istemeyeceksin?"

"Hayır! Oh, hayır. Ama buraya nasıl geldiğinizi nereden bildiniz?" diye sordu Grace, şaşkın bir şekilde. "Buraya, tüm yerler arasından?"

"Ah." Bu sefer gülümsemesi samimiydi. "Ortağın. Şapkalı kısa boylu kadın. Ne yazık ki adını duyamadım. Odama geldi
—bunun için korumalarımla konuşacağım— ve burada olanları bana bildirdi."

Marguerite.

Grace'in kemiklerinin içindeki soğukluk ısınmış gibiydi. *Marguerite.*

Arkadaşı onu terk etmemişti.

Veliaht Prens'e derin bir reverans yaptı ve Prens dönüp kiliseden çıktı. Prens'in muhafızları onu taşırken DuValier'in botlarının zeminde çıkardığı ses çok yüksek geliyordu.

Beartongue, onlar gider gitmez rahatlamış bir şekilde omuzlarını indirdi.

"Kaptan," dedi. "Bence burada yeterince iş yaptık. Bu
bu iyi insanları evlerine gönderelim."

"Bu *iyi insanlar* hala kaçak durumdalar," dedi Annelik adamı, pek de emin olmasa da. "Senin *paladin* birkaç muhafızı saldırdı."

"Ve hiçbirini öldürmedi," dedi Beartongue. Grace, Stephen'ın hafif bir rahatlama sesi çıkardığını duydu. "Dahası, onlar hiç gerçekleşmemiş bir suçtan aranıyorlardı."

Stephen boğazını temizledi. "Grace masum," dedi. "Onu hücresinden kaçırdım ve muhafızlara saldırdım. Suçlanacak biri varsa..."

"Öyle değildi!" dedi Grace. Beartongue'un gözüne baktı ve ikisi anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu. Diğer kadını iyi tanımıyordu, ama Beartongue'un ellerini havaya kaldırıp "Paladinler!" diye bağırarak uzaklaşmak üzere olduğunu tahmin ediyordu. Eğer öyle yaparsa, Grace de onun hemen arkasında olacaktı.

Bunun yerine Beartongue, muhafızların komutanına döndü. "Onları Sıçan Tapınağı'na götüreceğim ve yasal işlemler tamamlanana kadar orada muhafızlar altında tutacağım," dedi. "Bu sizi tatmin eder mi?"

"Bu çok iyi bir çözüm gibi görünüyor, kutsal efendim," dedi muhafız kaptanı, rahatlamış olduğu belli oluyordu.

"Ben tatmin edici bulmuyorum," diye tersledi Annelik adamı. "Annelik..."

"Annelik'in yetkisi zehirleyicileri de kapsar," dedi Beartongue. "Bu kadın zehirleyici değil. Şehir muhafızlarına saldırıyı yargılamak size düşmez. Böyle bir suç yargılanacaksa, Rat adaletin yerini bulmasını sağlar."

İndigo giysili adam ağzını kapattı, topuklarını döndü ve kiliseden çıktı.

"Tamam," dedi Beartongue yorgun bir şekilde. "Eve gidelim, olur mu?"

STEPHEN VE GRACE YAN YAN AYAĞAĞA YÜRÜDÜLER ve Stephen bunun kime daha fazla rahatlık verdiğini söylemekte zorlanıyordu. Adımları birbirine uymuyordu, ama o yine de yavaş yürüyordu. Ona olması gerekenden fazla yaslandığını biliyordu, ama kemiklerine kadar yorgundu ve Grace, görünüşe göre, göründüğünden daha güçlüydü.

Üç blok kadar yürüdüler ve sonra Beartongue bir araba durdurmayı başardı ve ikisini, kendini ve Galen'i arabanın içine itti. "Ben yok muyum?" diye sordu Istvhan şikayetçi bir sesle.

"Bir sonrakini yakala. Tek başına bir koltuğu kaparsın." Istvhan sahte bir üzüntüyle göğsünü tuttu, sonra sırıtarak kapıyı kapattı. Sürücü dizginlere vurdu ve caddelerde gürültüyle ilerlediler.

Galen kızıl saçlı, yakışıklı ve çok eğlenceli biriydi. Aynı zamanda gece korkularına da yatkındı ve çığlıkları tapınak salonlarında yankılanırdı. Sen

Korku nöbetleri sırasında ona dokunamazdın, sadece yatağın yanında oturup onunla konuşur ve bunun bir kısmının ona ulaşmasını umardın. Garip bir şekilde, Stephen bazen Galen'in korkularının bu şekilde ortaya çıkmasına minnettardı. Stephen dahil, çok daha fazla paladin uykusuz geceler geçiriyordu ve en azından Galen'in yanında otururken, tavana bakıp kendi başarısızlıklarını tekrar tekrar düşünmek yerine, yararlı bir şey yapıyordun. Ve orada oturup, güvenilir sesini tekrar tekrar kullanmanın, seni de diğerleri kadar ikna eden bir yanı vardı.

O daha iyi hale gelmişti. Son birkaç yılda hepsi daha iyi hale gelmişti.

Ben hariç. Hariç... Ben sadece dün pes etmedim mi?

İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, görevini yapan muhafızlara saldırmış ve Çelik Aziz'in seçtiği kişiyi bir tehdit olarak damgalamıştı. Ne yapacağını düşünmekten bile yorgun düşmüş, gözlerini kapattı.

"Yakında tapınağa varacağız," dedi Beartongue.

Grace'in eli onun eline kaydı. Elini sıktı. O da otomatik olarak elini sıktı. Teselli önemliydi. Kendisinde hiç kalmamış olsa bile, başkalarını teselli edebilirdi. Sonuçta Galen'in yanında oturmaktan farkı yoktu.

Araba gürültüyle durdu ve hepsi dışarı çıktı. Kısa süreli hareketsizlik bile Stephen'ın sırtını ve dizlerini sertleştirmişti. Berserker krizinden sonra kaslarının ağrımasına alışkındı, ama ya bunun derecesini unutmuştu ya da son krizden bu yana geçen birkaç yılda farkında olmadan yaşlanmıştı.

Muhtemelen ikincisi. Kendini yaşlı hissediyordu. Yine de Grace yanındaydı, ona bakıyordu ve istemese de kalbi biraz hafifledi.

BELKİ DE O KADAR YAŞLI DEĞİLDİ.

"Odalarım bu tarafta," diye başladı, sonra durdu. Grace'in bir daha onun yatağını paylaşmak istemeyebileceği, belki de o anın heyecanı ve ölüm korkusunun Grace'i bir daha geri dönmek istemeyeceği bir yere götürdüğü aklına yeni gelmişti. "Ben... ah..."

Bir hizmetçi telaşla geldi. "Banyoda sıcak su var," dedi. "Beni takip eder misiniz, Bayan Angelica?"

"Ben... oh... um..." Omzunun üzerinden Stephen'a endişeli bir bakış attı. "Ben... ah..."

"Sorun değil," dedi Stephen. "Sıcak bir banyo çok iyi olur. Ben de muhtemelen bir tane yapacağım."

"Tamam. Ee."

"Görüşürüz," dedi. Ve sonra, öylece bırakamayacağı için, eğilip alnına bir öpücük kondurdu, umarım bu hareketten anlaması gerekeni anlar.

Ve Aziz ya da Rat ya da ona iyi niyetli olan herhangi bir tanrı, umarım onun ihtiyacı olan şey benim ihtiyacım olan şeyle aynıdır. Ve eğer değilse...

Eh, yalan söylememişti. Zaten her şeyini kaybetmişti. Henüz yıkılmamışsa, bir şey daha onu yıkmazdı.

Grace uzaklaşırken omuzlarını dikleştirdi ve arkasını döndü.

KIRK BEŞ

"Stephen? Stephen, uyanık mısın?"

Stephen bir gözünü açtı, Shane'in üzerinde durduğunu gördü ve "Gnnnrggzzz" dedi.

"Kaptan Mallory seni görmek istiyor. Kafalarla ilgili. Gelmen gerekmediğini söylüyor, ama yok etmeden önce görmek isteyebilirsin."

Stephen'ı yataktan kaldırabilecek çok az şey vardı, ama bu onlardan biriydi. Yataktan sürünerek çıktı, vücudunun diğer kısımlarından biraz daha fazla ağrıyan boynunu boşuna ovuşturdu. "Kahretsin. Tamam. Bana on dakika ver."

"Bir koşucu bekliyor. Fazla vaktin yok." "O

zaman bana beş dakika ver."

Giysilerini giydi. Kapı çalındı ve Galen kafasını içeri soktu, koyu kırmızı saçları loş odada sönmüş bir ateş gibi parlıyordu. "Söğüt çayı getirdim," dedi.

"Tanrı seni korusun. Topraklarım ve servetim

senin olsun." "Yani... birkaç sepet iplik, değil

mi?" "Ve yarısı örülmüş bir kazak."

"Sen sakla. Çay burada. Dün bir süre dalgaların arasında kaldığını duydum."

"Evet." Çayı bir dikişte içti. Çay çok sıcaktı ve çok acıydı, ama aynı zamanda yardımcı olabilecek tek şeydi. "Birkaç saat. Çok uzaklara gitmedim, ama bilirsin..."

Galen başını salladı. Gözlerinde yargılama yoktu, sadece endişe vardı. "Evet, kendini berbat hissedeceğini tahmin etmiştim."

Stephen çayın son yudumunu içti ve dışarı çıktı. Henüz erkendi.
Şafak sökmüştü, ama daha yeni. Hava soğuktu.

Mallory'nin koşucusu tıraş olacak yaşta görünmüyordu ve Stephen'ı o anda birkaç yüz yaş yaşlandıran bir coşkuyla selamladı. Genç adamın yanına yaklaştı. "Nereye?"

"Long Dog Road'daki bir depoya, efendim."

"Mmm." Weaver's Nest'in yakınında, ama boğulmayacak kadar suya yakın değildi. Ancak uzak tarafta hayvan pazarları vardı, bu yüzden Weaver's Nest muhtemelen yakınlardaki en büyük kurban yoğunluğu olan yerdi. Şey... *insan kurbanlar*. Stephen, düzgün erkeklerin kafalarının bir ineğin omuzlarında olduğunu hayal etti ve gülmek mi titremek mi gerektiğini bilemedi.

Vardıklarında gün tamamen aydınlanmıştı. Mallory, yarım düzine polis memuru ile birlikte deponun yan kapısının önünde duruyordu. Her zamankinden daha kasvetli ve duygusuz görünüyordu, ki bu bir şey ifade ediyordu.

"Beni görmek istediniz, Yüzbaşı?"

"Bunu görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi kaptan, binanın içini işaret ederek. "Rahipler ve parçaları ayıran zeki çocuklar bunu inceledi. Şimdi, her ihtimale karşı hepsini parçalamak istiyorum. Onlardan biriyle dövüştüğün ve bizi doğru yola soktuğun için, bunu da görmek isteyebileceğini düşündüm."

Stephen, Mallory'nin *onu görmek* mi yoksa *parçalanmış halini görmek mi* istediğinden emin olamadan kaşlarını çattı. Şaşkın bir şekilde kaptanı deponun içine kadar takip etti.

Bu tür yerler için küçük bir depoydu, ama yine de büyük bir kısmı boştu. Uzak bir köşede, kağıtlar ve battaniyeler karışık bir şekilde duruyordu; burası bir gecekondu ya da basit bir yatak odası olabilirdi. Gecekondu dokumacıları, bir duvarın üstündeki kırık pencereden kirişlerin üzerinde ileri geri uçuyorlardı.

Stephen burnunu sildi. Kalın, keskin koku, hücrede pürüzsüz adamla dövüştüğünden beri burada daha güçlüydü. Ama çürüme kokusu almadı, sadece ağır yanık kokusu ve toz vardı.

Yerin yaklaşık üçte birini kaplayan bir çömlek atölyesi vardı. Beyaz tozla kaplı bir masa, arı kovanı şeklinde bir fırın ve düzgün sıralar halinde kupalar ve tabaklar bulunan düzinelerce bağımsız raf vardı.

"Arkaya gel," dedi Mallory, eliyle işaret ederek.

Stephen rafların etrafından dolaştı ve sanki bir duvara çarpmış gibi donakaldı.

Köşedeki raflar diğerleriyle tamamen aynıydı, ancak kupalar yerine, narin uçları havaya doğru bakacak şekilde ters çevrilmiş kil kafalar vardı.

"Onlar canlı mı?" diye sordu.

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Nasıl çalıştıklarını bilmiyoruz." Mallory yüzünü buruşturdu. "Slewhound'ları gönderdik ve üç adamınızı yakaladık, ama aslında bizi buraya getiren bir gnole'du. Muhafızlar birini parçalarken kokuyu aldı ve burada aynı kokuya sahip bir bina olduğunu söyledi."

Stephen kil sıralarına baktı. *Bun*lardan *birini ölü bir vücuda koysan ne olur? Canlanır mı, yoksa daha fazlası mı var?*

"Bunların ne olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu sonunda.

Mallory başını salladı. "Kimse böyle bir şey görmemiş. Bir haydut mucize yaratıcı mı? Eski bir büyü numarası mı? Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi."

"Geçen gün golemleri düşünüyordum," dedi Stephen. "Onlara durmalarını söylemediğinde ne olacağına dair tüm hikayeleri."

"Bu da düşündüğümüz şeylerden biri," dedi Mallory. "Ama bir golem kafası? Kimse böyle bir şey duymamış."

Stephen'ın sokakta gördüğü gnole subayı arkalarından geldi. "Bir gnole duymamıştır," diye onayladı. "Ama bir gnole bunun..." Burnunu buruşturdu, doğru kelimeyi arıyordu. *"Verimli olduğunu* düşünüyor, değil mi?" İki insan arasında bakışlarını gezdirdi. "Eh?"

Mallory kaşlarını çattı. "Verimli mi?"

"Belki de gnole'nin sözleri yanlıştır." Çizgili gardiyan kaşlarını çattı. "Ama gnole'nin kuzeni çömlekçide çalışıyor, değil mi? Büyük kil, büyük çömlekler. Kolay değil. Büyük kil fırına girerse, belki kil patlar, değil mi?"

Mallory ve Stephen ikisi de başlarını salladılar. Kilin pişirilmesi zor olabilirdi ve bazen kil fırında patlardı. Kendi ağırlığı altında çatlamadan veya çökmeden yapılabilecek en büyük çömlek boyutunun bir sınırı vardı.

"Şey." Gnole pençelerini salladı. "Golem büyük olmak, değil mi? Çok büyük. Kolay değil. Bunlar..." kil kafaları işaret etti "...*kolay*. Küçük. Küçük fırın, küçük kafa."

"Ve biri hasar görürse, kafayı çıkarıp başka bir vücuda takabilirsin," dedi Stephen yavaşça. "Bütün bir ordu. Sadece cesetleri ekle."

"Teşekkürler," dedi Mallory. "Geceleri uyumama gerek yoktu." Gnole'ye baktı. "Verimli kelimesi doğruydu. Haklıydın." Gnole profesyonelce memnun görünüyordu.

Stephen raflardan uzaklaştı. O cansız kafalara sırtını dönmek istemiyordu. Vücutsuz olsalar bile, gözleri açılırsa ya da ağızları... Hayır, bunu düşünmek istemiyordu.

"Burada kimse var mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Bizden önce temizlenmiş. Onun da pürüzsüz bir adam olup olmadığını bilmiyoruz." Mallory başını çömelmiş fırının yönüne doğru salladı. "Tuğlalar hala sıcak. O büyük fırınlar günlerce ısıyı tutar, ama o çok uzun süre önce gitmiş olamaz."

"Yani hâlâ dışarıda," dedi Stephen.

"Öyle görünüyor." Mallory, gölgelerde bekleyen, ikisi de Istvhan kadar iri olan iki sessiz adama baktı. "Hazır mısınız çocuklar?"

"Siz söyleyin, yüzbaşı."

"O zaman başlayın. O şeylerin yok edilmesini istiyorum."

Mallory haklıydı, diye düşündü Stephen, adamlardan ilki balyozu kaldırırken. *Kesinlikle* onun parçalanmasını görmek istiyordu.

KIRK ALTI

″İşte buradasın," dedi Piskopos, Stephen ofisine girerken. "Ev hapsinde olman gerekiyordu."

"Oh." Stephen öksürdü. "Unuttum." Ve kız sessizce ona baktığında, "Hayır, gerçekten unuttum. Kaptan Mallory beni çağırdı ve ben hiç düşünmedim bile..."

Masasının önünde oturan Grace, ona bakmak için dönerek başını kaldırdı. Son birkaç saat içinde onu bu kadar özlemiş olmasına şaşırdı. O kapıdan içeri girdiğinde, beyninin bir kısmı "*Evet, o burada, artık her şey normal, rahatlayabiliriz"* dedi*,* ki bu açıkçası oldukça ürkütücüydü.

Beartongue iç geçirdi. "Eh, Annelik bile muhafızların çağrısına cevap verdiğin için seni suçlayamaz. Ama sanırım deneyeceklerdir." Ona bir avuç kağıt salladı. "Otur. Hala halletmemiz gereken birkaç şey var."

"Evet, tabii," dedi Stephen. Mahkeme salonundaki davranışının hatırası, gecenin olaylarıyla neredeyse örtülmüşken, birdenbire geri geldi. "Tarikatın itibarını zedeledim. Yaptığım şeyin mazereti yok. Beni hapse atmalısın. Oradaki düzgün adamlardan biri olmasaydı kaçmaya çalışmazdım."

Beartongue çenesini yumruğuna dayadı ve onu soğukkanlılıkla inceledi. "Tam olarak ne yaptın?"

"Akıntıya kapıldım," dedi. "Herkesin önünde. Bir mahkemede. Bana güvenilmez."

"Evet, tam bir katliamdı," dedi Beartongue kuru bir şekilde. "Yargıcı kendi tokmağıyla öldüresiye dövmen korkunçtu. Mübaşirler avizelere asılmıştı. Zale, ayak bileklerine kadar kan nehri olduğunu söyledi."

Stephen gözlerini kırptı.

″Ya da sinirlerine hakim olamayıp aptalca bir şey yaptın ve sonra bunun aptalca olduğunu fark edip, direnmeden hemen icra memurlarına teslim oldun.″

"Gerçekten, Paladin Stephen, eğer senin berserker krizin buysa, Çelik Aziz'in seçilmişlerinin bahçe partisinden daha tehlikeli bir şey için çağrılmalarına şaşırdım."

"…uh."

Elini salladı. "Evet, evet, sen bir paladinsin, şimdiye kadarki en kötü insan olduğun için suçluluk duymak işinin bir parçası. Bu sabah Galen buraya gelip DuValier denen adama aşırı güç kullandığı için özür diledi ve Marcus senin yaptıklarının tüm sorumluluğunu üstlendi çünkü görünüşe göre onun eski karısı hakkında bir konuşma yapmışsın ve Marcus bunun senin kafana bu fikri soktuğunu düşünüyor."

Grace çaresizce gülmeye başladı. Beartongue ona eğlenerek baktı. "Tabii, sen bunu komik bulabilirsin. Onlar itiraf ettikleri kişi sen değilsin. Rat'ın paladinleri çağırmamasının bir nedeni var, ancak onların da yararları olduğunu kabul ediyorum."

Stephen durumu anlamaya çalıştı. "Yani... beni hapse atmak istemiyorsun?"

"Neyse ki, hem Annelik hem de muhafızlar bu olaydan o kadar utandılar ki, çoğunlukla görmezden gelmeye karar verdiler. Kötü planlanmış kaçışın, Bayan Angelica'nın var olmayan bir suçtan tutuklu olması gerçeğiyle biraz karışık hale geldi. Kimse senin... notlarını kontrol etti "... yedi muhafızı dövmüş olmandan pek memnun değil, ama Tapınak cömert bir ödeme ve bir durumda emekli maaşı teklif edecek."

"Ama hasar..."

"Paladin Stephen, raporlara inanacak olursam, bir gün boyunca çılgına dönmüşsün, ama bir şekilde, insanlarla dolu bir şehirde, tek yaptığın bir adamın bacağını kırmak olmuş. O da sana saldıran adamdı."

"Peki ya hapishanedeki gardiyanlar?" Stephen başını salladı. "Onlara ne yaptığımı hatırlamıyorum."

"O zaman sana açıklayayım. Birini boğazladınız, o da bir hafta boyunca çorba içecek ama başka bir zararı yok, diğeri ise kaçtı. Emekli maaşı alan o. Görünüşe göre şimdi korkak olarak damgalandı ve mahkumlar arasında disiplin sağlayamıyor." Elleriyle işaret etti. "Bunu size bildirdiğim için üzgünüm, sevgili paladin, ama çılgınlığınız ortalama bir bar kavgasından biraz daha az hasara yol açtı. Görünüşe göre

makineleri öldürdüğünü biliyorum, ama korkarım ki bu koşullar sağlanmadı."

"...oh," dedi Stephen, çok küçük bir sesle.

"Ana hasar, hapishanenin dışındaki bir savaşçı heykelinde meydana gelmiş gibi görünüyor. Senin tarifine uyan bir adamın heykele şiddetli bir şekilde saldırdığı ve sonunda onu devirdiği konusunda çok sayıda rapor aldık. Bu pahalı bir heykeldi ve heykeltıraşın torunu çok üzgün."

Stephen koltuğuna daha da derinlemesine çöktü.

"Disiplin cezası olarak Tapınağa gönderildin, bir yıl bir gün boyunca Archon'un huzurunda silah taşımak yasak, Yargıç Gucciard kişisel bir özür istiyor ve ben de heykelin masrafını karşılamak için maaşından kesinti yapmam gerekiyor, ama aslında sana maaş ödemediğim için bu kısmı geçelim." Elini salladı. "Kendini cezalandırılmış say. Bir hafta boyunca tatlı yok. Vb."

Stephen başını eğdi.

"Gerçekten, en azından tüm paladin arkadaşlarını da yanına alıp gitmeden önce bana danışsan çok sevinirim. Gerçi teknik olarak bu Istvhan'ın hatası, o yüzden onun da tatlısı yok."

"Evet, kutsal efendim."

Beartongue iç geçirdi. "Stephen, gerçekten. Beni tanıdığından beri hiç mantıksız davrandım mı? Gelip bunun acil bir durum olduğunu ve Grace'i hapishaneden kaçıracağını söyleseydin, sana bir levye ve ip vermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, ekselansları."

"Kesinlikle." Grace'e döndü. "Sana gelince, Bayan Angelica, tatlı durumun konusunda hiçbir kontrolüm yok. Ancak, Paladin Stephen'ı kaçırma suçlamasından aklamak için, hapisten kaçışın beyni olduğunuzu iddia etmek zorunda kaldım."

"Öyleydi," dedi Grace aceleyle. "Kesinlikle

öyleydi!" "Ama..." diye başladı Stephen.

Piskopos ona sus işareti yaptı. "Sus sen. Bu konuyu kurcalamasan daha iyi olur. Bayan Angelica, bu suçlama hariç tüm suçlamalar düşürüldü ve bence yararlı bir çözüm buldum. Kil adamların kokusunu bizim için mümkün olan en kısa sürede yeniden yaratmaya razı olursan, gardiyan sana ve suç ortağına karşı bu suçlamayı takip etmemeyi kabul etti."

Grace gözlerini kırptı. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu kadar."

"Hapse girmeyeceğim mi?"

"Rat, yeteneklerinizin bu şekilde topluma çok daha iyi hizmet edeceğine inanıyor." Öksürdü. "Zale, Annelik'i haksız tutuklama suçlamasıyla yargılayıp onlardan para sızdırmak istiyordu, ama Zale'in keyfi yok ve ben onları bunun müvekkilleri için daha iyi bir çözüm olduğuna ikna ettim. Elbette reddedip o yolu seçebilirsiniz, ama bu durumda her şey sonsuza kadar uzar."

"Tanrım, hayır!" Grace bu düşünceye titredi.

"O zaman eve gidebilirsin," dedi Piskopos.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Grace rahatlama, şok ya da sevinç hissetmeyi bekliyordu. Ancak çoğunlukla sadece kafası karışmıştı. Her şeyden sonra, öylece... eve gidebilir miydi? Sanki hiçbir şey olmamış gibi? Bu mümkün müydü? Suikastçılar, zehir, DuValier ve Veliaht Prens vardı.

"Tamam..." dedi. "Tamam. Ama Piskopos Beartongue, ekselansları... ne *oldu?"*

"Eh?" dedi Piskopos.

Grace çaresizce ellerini salladı. "Veliaht Prens ve diğer her şey. Neler oluyordu? Bitti mi?"

Beartongue inledi ve elinin tersini alnına dayadı. "Olan şey, Bayan Angelica, hepimizin başka birinin oyununa kapılmış olmamız. Charlock'ta bir güç mücadelesinin kenarında duruyorduk ve bunun bizimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorduk."

Stephen iki kaşını da kaldırdı. "Veliaht Prens dün gece kardeşinden bahsetti."

"Tahtın varisi olan kardeşi... En azından tüm bunlar yaşanana kadar öyleydi. Şimdi soru, inkâr edip edemeyeceği. Korkunç derecede karmaşık olan bu hikâyeyi olabildiğince kısaltmak gerekirse, muhtemelen Prens'in kardeşi olan biri, Prens'i öldürmesi için DuValier'i tuttu." Elleriyle işaret etti. "Hala yapbozun tüm parçaları elimizde değil, ama Archon's Glory'de bir suikastın Charlock'taki yetkililer için soruşturmayı çok daha zor hale getireceğini düşündüklerini sanıyorum. Prensin kardeşi ülkesinde iktidarını pekiştirebilir ve sonunda suikastın izi ona kadar ulaşsa bile, bunu örtbas edebilir. Hatta durumu daha da karmaşık hale getirmek için bizimle bir savaş başlatabilir."

Stephen'ın dudakları bembeyaz oldu. Grace elini onun koluna koydu.

"Ama onu öldürmek istiyorlarsa, neden bu işte beceriksiz bir suikastçı gönderdiler?" diye sordu Grace.

"Aha!" Piskopos parmağını ona doğrulttu. "Harika bir soru. Bizi yanıltan da buydu. Bunun Archon veya Annelik ile bir ilgisi olduğunu düşünmeye devam ettik. Ama aslında bizimle hiçbir ilgisi yoktu. Prensin hayatına yönelik başarısız bir suikast girişimi olmalıydı ki, başarılı olan suikast aynı kişilere atfedilebilsin. Her şey, Prensin kardeşini aklamak için nihai soruşturmayı kontrol etmekle ilgiliydi. "Prens, kimliği bilinmeyen kişiler tarafından suikasta kurban gitti" soruşturması, "Suikastçılar Prensi hedef aldı ve ikinci denemede başarılı oldu" soruşturmasından çok farklıdır.

"Ve sonra ilk suikast girişimini kazara engelledik," dedi Stephen. "Aynen öyle." Sandalyesine geriye yaslandı. "Açıkçası,
tek girişim bu olsaydı şaşırırdım. Birini kasten suikastta başarısız olmak, kazara başaranların sayısını düşünürsek, sandığından çok daha zordur. Ama yine de, bulmacanın tüm parçaları elimizde olmadığı için bu sadece bir tahmin. Her halükarda, DuValier muhtemelen sahte suikastçıları tüketti ve yeni bir günah keçisi bulmak için çabaladı. Veliaht Prens'in Bayan Angelica'nın parfümlerine olan ilgisi, onun ihtiyacı olan fırsat oldu. Aile bağları olmayan ve biraz da — affedin beni — belirsiz bir geçmişi olan bir kadın, onun için bulunmaz bir fırsattı. Tek yapması gereken, sizi suçlamak ve sonra Annelik'in kulağına bir şeyler fısıldamaktı."

"Doktor Piper!" Aniden suçluluk duygusu Grace'in içini kemirdi. "DuValier'e ondan bahsetmiştim, tamamen unutmuşum, o iyi mi?"

"Piper iyi." Beartongue düşünceli bir şekilde başını salladı. "O zaman başka bir yapboz parçası daha var. Biri ofisine girip notlarını çalmaya çalışmış. O da kemik testeresi ile onları kovmuş." Dudakları sanki ekşi bir şey yiyormuş gibi büküldü. "Ve bunu itiraf etmek ne kadar acı verse de, Anneler, Archenhold'un çıkarları için en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yapıyordu. Seni tek başına hareket eden, rahatsız bir ruh gibi göstererek, Charlock ile savaşı önlemeyi umuyorlardı. Bu yüzden karakterini bu kadar derinden lekelemeye çalıştılar. Saraydaki küçük kuşlar, DuValier'in yanlış yönlendirilmiş vatanseverlik argümanını savunmaya çalıştığını, ancak Annelerin bunu reddettiğini söylüyor."

"Hâlâ merhametli davranmaya niyetim yok," diye homurdandı Stephen.

"Olmana gerek yok. Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, hepinizin muhafızlar tarafından vurulmasını isteyen Motherhood beyefendisi, 'aşırı gayretinden' dolayı rütbesi indirilip başka bir yere gönderildi." Gülümsedi. "Jordan'ın yüzünü görmeliydin. Orada yere yığılacağını sandım."

"Yani bitti mi?" dedi Grace. "Kimse peşimden gelmeyecek mi?"

"Hiçbir şey için yemin edemem. Bütün bu zaman boyunca iki adım geride kaldım." Diye iç geçirdi. "Yemin ederim, yaşlanıyorum. Emekli olmalıyım, ama o zaman bu başka birinin sorunu olur ve ben kimseyi o kadar sevmiyorum ki ona bunu yapayım. Bununla birlikte, kimsenin senin peşine düşmesi için bir neden olduğunu sanmıyorum." Gözleri Stephen'a kaydı. "Tabii ki, bir süreliğine bir koruma tutmayı düşünebilirsin. Eğer bu seni rahatlatacaksa."

Grace yanaklarının ısındığını hissetti. "Gitmeliyim. Marguerite muhtemelen bana ne olduğunu merak ediyordur."

"Ah," dedi Beartongue. Boğazını temizledi. "Bu da seninle konuşmak istediğim başka bir konu."

"Marguerite iyi mi? Veliaht Prens'in yatak odasına girerek başını belaya sokmadı, değil mi?"

Piskopos dudaklarını büzdü. "Bildiğim kadarıyla, *Marguerite'in* herhangi bir şeyden başı belaya girmesi pek olası değil."

Grace sırıttı. "Genelde kendini her durumdan kurtarabilir." "Hayır,"

dedi Piskopos. "Demek istediğim, o altı yıldır ölü." "Bir daha söyler misiniz?" dedi Grace.

Beartongue masasına parmaklarıyla hafifçe vurdu. "Marguerite Florian olarak bilinen Anuket Şehri casusu altı yıl önce öldü. Cesedi üç tanık tarafından teşhis edildi. O sırada Anuket Şehrindeydi."

"Ne?"

"Grace'in ev sahibinin bir hayalet olduğunu söylediğine inanmıyorum," dedi Stephen. "Öyle mi?"

"Hayalet değil," dedi Beartongue. "Sahtekar, evet."

Grace, bunu sindiremeyerek başını salladı. "O bir sahtekar değil. O benim arkadaşım."

"Bu doğru olabilir," dedi Piskopos. "Ama arkadaşın Marguerite Florian değil." Sandalyesine yaslanıp parmaklarını birleştirdi. "Anuket'ten aynı fiziksel özelliklere sahip başka bir casus daha var. Dört yıl önce onunla iletişimi kaybettiler ve öldüğü ya da başka bir güç için çalıştığı tahmin ediliyor."

Bu çok fazlaydı, çok hızlıydı. Grace bunların hiçbirini kafasında tam olarak oturtamıyordu. Marguerite, bir sahtekar mı? Bunun önemi var mıydı? Neden ihanet gibi hissediyordu? *Öyle değil. Adını değiştirdi ve işini bıraktı, hepsi bu. Sen de aynı şeyi yaptın. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.*

Zorla gülümsedi. "Ne tuhaf. Peki, ona soracağım, ama muhtemelen kendi nedenleri vardır."

"Sanırım bu, düşündüğünüzden daha zor olabilir," dedi Piskopos nazikçe. "Ama sizi fazla alıkoydum. Eminim eve gitmek istiyorsunuzdur, burada durup benim spekülasyonlarımı dinlemek istemiyorsunuzdur." Elini sallayarak onu gönderdi. "Paladin Stephen, bu nazik hanımı evine götür."

KIRK YEDİ

Atölye çok sessizdi. Grace, kalbi ağzında kapıyı açtı.

Atölye temizdi. Motherhood'un adamları atölyeyi aradıktan sonra nasıl bir manzara ile karşılaşacağını düşünerek korkudan hasta olmuştu, ama her şey düzenlenmiş ve yerine konulmuştu. Bir hafta boyunca hiçbir şeyi bulamayacaktı, ama en azından kırık cam eşyalar ve dökülmüş otlar ile dolu bir karmaşa yoktu.

Stephen kapıda duruyordu. "Marguerite senin için temizledi," dedi. "Buraya ilk geldiğimde, her şeyi temizlemeye ve senin istediğin gibi yerine koymaya çalışıyordu."

Grace başını salladı. Günlükleri tezgahın üzerinde büyük bir yığın halinde duruyordu. Simya kitabı en üstteydi, Motherhood'da kaldığı süre boyunca yıpranmamıştı. "Sonuçta yakmamışlar," dedi.

"Kanıt olarak kullanılmadıkları sürece," dedi

Stephen. "Rat onları geri aldı mı?"

"Bilmiyorum."

Grace'in şüpheleri vardı. Simya kitabını eline aldı ve rastgele başka bir pasaj aramak için açtı. Bunun yerine, kitap yaklaşık üçte birinden açıldı ve kalın bir kağıt yığını ortaya çıktı.

"Tanrım," dedi Grace yumuşak bir sesle, kağıtları eline

alırken. "Tanrım." "Ne oldu?"

"Binanın tapusu." Bugün çok fazla şok yaşamıştı. Sadece ona baktı, düzgün bir yasal belge, her şey yolundaydı, komşusunun tanık olarak imzası, Marguerite'in altta dalgalı el yazısı. Göğsünde uyuşuk bir his yayılıyordu. "Altı yıldır ölü olan bir kadının bana bir binayı nasıl devrettiğini bilmiyorum ama."

Son sayfa bir belge değildi. İkiye katlanmış bir nottu. Onu açtı.

Böyle kaçtığım için üzgünüm. Muhtemelen soruların vardır, ama peşimde çok fazla insan var. Gitmeden önce her şeyi halletmek için elimden geleni yaptım. Yüz yüze veda edemediğim için üzgünüm.

Pet Tab benim için.

Görüşürüz.

Marguerite

GRACE notu sessizce Stephen'a uzattı. O notu okudu ve ona baktı. "Yukarıyı kontrol etmeli miyiz?" Grace başını salladı.

Marguerite'in üst kattaki dairesi tamamen boşaltılmıştı. Geriye kalan tek şey, sadece bir parfümcü tarafından algılanabilecek kadar hafif bir kokuydu.

"Gitmiş," dedi Grace. Göğsündeki uyuşukluk her yöne doğru yayılıyor gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Stephen. Kolunu Grace'in omuzlarına doladı ve Grace ona yaslandı. Onun yanındaki sıcaklık, uyuşukluğun bir kısmını giderdi. O buradaydı. O sağlamdı. Başka birine güvenebileceğini düşünmeye cesaret edebilir miydi?

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sessizce sordu.

Kadın şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Adam gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Hayatları için kaçan iki insanın yaptıkları, başka bir durumda yapmayı seçeceklerinden oldukça farklı olabilir. Gitmemi tercih edersen..."

"Hayır!" Grace onun cüppesini tuttu ve hemen utanç duydu. "Hayır... sen istemediğin sürece hayır. Yani... Ah..."

Adam başını eğdi ve onu öptü, bu da sözlerin kontrolden çıkmasını engelledi.

Tanrıya şükür, diye düşündü Grace. *Tanrıya şükür. Her şeyi mahvetmedim*. Sonra düşünmeyi tamamen bıraktı, çünkü vücudu unutmamıştı ve aralarındaki ateş hala oradaydı. Hatta daha da alevlenmişti.

Yatak odasına gitmeleri uzun sürmedi.

Grace'e her zaman uygun büyüklükte gelen yatak, Stephen üzerine oturduğunda çok daha küçük göründü.

Yatak odasına kadar gelebildiğimiz için minnettar olmalıyım. Yerde de yapabilirdik, o zaman kıçıma kıymık batardı ve umurumda bile olmazdı.

"Bir deneme daha mı?" dedi Grace, Stephen zırhını çıkarırken boğuk bir sesle. "Evet. Kesinlikle."

"Tanrıya şükür," dedi ve onu yanına çekti.

Stephen bir deneme turuna daha itiraz etmedi. Aslında, denemeler bu kadar iyi devam ederse, gerçek şey onu öldürebilirdi.

Bu sefer Grace'in neyi sevdiğini daha iyi biliyordu ve önce nazikçe, sonra daha sert ve daha hızlı bir şekilde yaptı. Boğazındaki nabız dudaklarına çarpıyordu ve cildindeki terin tadını aldı.

"Evet," diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak kadar, "evet, lütfen... daha fazla..."

Eh, o güvenilir, sorumluluk sahibi biriydi. Şimdi onu kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Sırtı bir uyarı sinyali verdi — son birkaç gündür vücudunu oldukça acımasızca zorlamıştı — ama bunu görmezden geldi. Bazı şeyler acıya değerdi.

Kız onun altında inledi. Adını mı, yoksa bir tanrının adını mı, anlayamadı. Belki de ikisini birden. Utangaçlığını tamamen unutmuş, ona sarıldı, kalçalarını kendine doğru çekti ve o da itaat etti. O, sevgilisini kızdırıp eziyet eden türden bir adam değildi. Stephen'ın sahip olduğu her şey kızın emrindeydi ve bir kez olsun bunun yeterli olup olmadığını kendine sormadı.

Belki de şapeldeki gece kadar yoğun değildi, ama yatak kesinlikle çok daha rahattı ve hayatınız için korku duymamanın da birçok avantajı vardı. Kız ona doğru nefes alırken, boynunun yan tarafı onun nefesi ile karıncalandı. Bu sefer onun adını söylediğinden emindi. Bir an için ritmini tamamen kaybetti, ama o bilmesede vücudu ne yapacağını biliyordu.

"Grace," dedi boğuk bir sesle. *"Grace."*

O, dünyadaki tek şeydi ve o, onunla birlikteydi ve bir süreliğine bu yeterliydi.

Sonra, yan yana uzandılar, konuşmadan. Grace, onun yavaşlayan nefesini dinledi. Başını göğsüne yasladı ve belki bir şey söylemesi gerektiğini düşündü, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bir şey söylemeliyim. Ona değer verdiğimi ve bunun bitmesini istemediğimi anlayacağı bir şey. Hmm.

Kafasında birkaç cümle denedi ama hepsi çok aptalca geliyordu. Stephen kolunu ona doladı ve o da konuşmuyordu. Grace, onun da söyleyecek bir şey bulmaya çalıştığını merak etti.

Marguerite bana söylemememi söylerdi...

"Sana umutsuzca aşığım," diye patladı Grace.

—kesinlikle söyleme. Aferin bana.

O sessizdi. Grace, sessizlik uzadıkça, zor kazanılmış huzurunun gittikçe daha küçük parçalara ayrıldığını hissetti.

"Sorun yok," diye başladı, çığlık atmak yerine. "Korkuyorum," dedi.

Grace ağzını kapattı. Onun söylemesini beklediği onca şeyin arasında, bu yoktu.

"Seni seviyorum," dedi Stephen. "Muhtemelen benim gibi biri için güvenli olandan daha fazla."

Grace, rahatlaması o kadar derindi ki, lazımlığı kullanması gerekebileceğini düşündü ve sonraki birkaç kelimeyi kaçırdı.

"Eskiden olduğumdan çok daha azım," dedi Stephen, oturarak. "Eskiden olduğum adam... seni hak ederdi. Şimdiyse..." Ellerini çaresizce kaldırdı.

"Diğer adamla hiç tanışmadım," dedi Grace. "Benim istediğim sensin." Ona somurtarak baktı. "Zaten ben de pek bir ödül sayılmam."

"Sen paha biçilemez bir ödülsün."

"Hayır, değilim. Huysuzum, insanların eşyalarıma dokunmasından hoşlanmıyorum ve hala yarı ölü olmadığım zamanlarda başka biriyle aynı yatakta uyuyabilir miyim bilmiyorum." Kollarını kavuşturdu. "Bazen bir koku alıyorum ve beynim duruyor, bayılmak üzere oluyorum."

"Bazen çılgına dönüp insanları öldürmeye başlıyorum," dedi Stephen kuru bir şekilde. "Evet, peki." Grace başka yere baktı. "Henüz yapmadın. Muhafizlar sana saldırdığında bile saldırıldığında bile hiçbirini öldürmedin." "Öldürmüş olabilirdim."

"Çılgına dönüp kırık bir parfüm şişesiyle insanları bıçaklayabilirdim, ama yapmadım."

Elini uzattı ve parmağının ucuyla kolunu okşadı. Cildi farkındalıkla karıncalandı.

"Piskoposun söylediklerine rağmen, ben tehlikeli olmalıyım," dedi. "Bir keresinde kardeşlerimden birini neredeyse öldürüyorduk."

"Sadece sana tehdit oluşturan insanlara saldırdın," dedi kız. "Belki de onun sana tehdit oluşturduğunu düşündün."

Gözlerinde bir şey parladı. Ne olduğunu anlayamadı. "Ya bir gün bana güvenilemez hale gelirsem?"

"O zaman o zaman hallederiz. Şimdi kalkalım mı?" diye sordu, konuşma daha da korkunç bir şekilde garipleşmeden önce konuyu değiştirdi. *Şu ana kadar bu konuda pek de iyi olmadığımızdan değil tabii.*

"Çalışman mı gerekiyor?"

"Muhtemelen. Bir ara." Ona sokuldu. Vücudunun büyüklüğü ve sağlamlığı onu hala şaşırtıyordu. Uyumak için henüz çok erkendi. Ama belki biraz kestirmek fena olmazdı.

Kapının üzerindeki zil çaldı. Grace küfretti. Stephen iç geçirdi ve arkasına yaslandı. "Sanırım bununla sen ilgilenmelisin."

"Kapıyı kilitli bırakmış olamam..." diye başladı Grace, sonra ayak sesleri duydu ve tekrar küfretti.

Tunikasını başının üzerine attı ve pantolonunu giydi. "Açık değiliz," diye bağırarak atölyenin kapısını açtı. "Kusura bakmayın

—

"Haydi ama, öyle yapma tatlım." Grace

donakaldı.

Kalbindeki ve karnındaki sıcaklık buza dönüştü. Midesi kasıldı.

Phillip.

KIRK SEKİZ

“Eminim beni bekliyordun,” dedi asi kocası. Ona gülümsedi, bir zamanlar onu eriten, sonra şüpheye düşüren ve şimdi bir tuğla ile vurmak istediği gülümseme. “İlişkimizi biraz kötü bir şekilde bitirdik, değil mi?”

Ona baktı. Kanı kulaklarında uğulduyordu, ama bu hafıza kaybı değildi. Bu gerçekten oluyordu. Bu gerçekten şu anda, onun önünde oluyordu.

"Kızma tatlım," dedi. "O Annelik derneğinden adamlar gelip sana zehirci olduğunu söylediklerinde ne düşünmem gerekiyordu? Olayı kesinmiş gibi gösterdiler, gerçekten öyle yaptılar. Onlara senin öyle bir tip olmadığını söylemeye çalıştım, ama bir erkeğin sözlerini nasıl çarpıttıklarını bilirsin."

Grace dudaklarının dişlerinden geri çekildiğini hissetti. "Çık dışarı," diye fısıldadı.

"Öyle yapma," dedi babası tekrar. "Özür diledim, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Hayır, yapmadın." O, asla bir şeyleri fırlatan türden bir kadın olmamıştı, ama elinin altında ağır bir şey olsaydı, onu ona fırlatırdı. *"*Bu ne cüret. Bu ne cüret *buraya* gelmek*?"*

Burası benim yerim. Bu yeri ben yaptım. Hepsi benim. Seni olmadan yaptım.

Phillip, dükkânını sahiplenircesine inceliyordu. Sanki gözleri ahşap yüzeylerde izler bırakıyormuş gibi hissetti, sanki onun bakışlarının izlerini silmek için orayı ovmak zorunda kalacakmış gibi.

"Ah, böyle davranma," dedi Phillip yine. "Burası güzel bir yer. İşler iyi gidiyor, değil mi?"

"Bu *benim* işim," dedi.

"O zaman çıraklık konusunda kimse sana sorun çıkarmıyor mu?" Ne kadar sıradan bir cümle. İçinde ne kadar büyük bir tehdit var ve eğer bunu dile getirmeye çalışırsa, Phillip incinmiş gibi görünecek ve ″Paranoyak olma tatlım, *öyle* demek istemedim″ diyecek.

"Sorun yok," diye tiz bir sesle cevap verdi. "Lonca'nın bir şaheseri kabul etmesiyle, ben özgür ve temizim."

"Usta eseri mi yapıyorsun?" Sesi küçümseyiciydi. "Bunu karar vermek guild'e düşer."

"İşini kolaylaştırabilirim. Hâlâ elimde var, biliyorsun, sadece bir neden lazım..."

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Tanrım, bu kadar konuşmak yeter. "Git. Çık dışarı."

Arkasında ayak sesleri duyuldu. *Stephen. Evet.*

Phillip'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir adım geri attı ve Grace bu avantajı kullanarak öne doğru yürüdü. Phillip'in Stephen'dan korkmasını istemiyordu, *ondan* korkmasını istiyordu, ama tanrı aşkına, paladin onun dengesini bozarsa, bunu kabul ederdi.

Ayak sesleri durdu. Omzunun üzerinden bir bakış attı ve Stephen'ın kapının yanındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olduğunu gördü. *Destek. İhtiyacım olursa diye.* Sinirleri yatıştı. Sadece desteği olduğu için değil, Stephen'ın müdahale etmediği için de. Burası onun yeriydi ve Stephen, onun başının çaresine bakacağına ve yardıma ihtiyacı olursa ona haber vereceğine güveniyordu.

Phillip'e daha sakin gözlerle baktı. Yıllar geçmişti, ama onu hala çok iyi tanıyordu, tüm işaretlerini biliyordu. Sakal izi yoktu, ama gözlerinin altında koyu halkalar, bıyığı sarkık ve cilalanmamış, yakasında uzun süredir kesilmemiş kıvrımlı saçlar vardı. Geçen yılın modasını bu yılın modasından ayırt edemiyordu, ama kıyafetleri ona pek uymuyordu, sanki kusurlu dikilmiş ya da kilo vermiş gibi.

"Sen iflas ettin," dedi, sesinin bu kadar sakin olmasına şaşırarak. "İşini batırdın, değil mi? Bu yüzden Motherhood'a katılmayı kabul ettin. Alacaklılar gelmeden Anuket City'den kaçmayı umuyordun."

Phillip'in gözleri tekrar Stephen'a kaydı. "Öyle değil, tatlım..." diye başladı, ama kalbi bu sözlere inanmıyor gibiydi.

"Çık dışarı."

İleri doğru yürüdü. Ne olacağını bilmiyordu. Geri çekilecek miydi? Ona çarpmadan önce durmak zorunda kalacak mıydı?

O geri çekildi. Kapıya ulaştı ve elini kapı koluna koydu. Grace kazandığını biliyordu.

"Çık dışarı," dedi tekrar. "Bir daha buraya gelme. Boşanma belgelerini dükkana göndereceğim."

Phillip ona baktı, onu gerçekten gördü, onu mahkeme salonunda gördüğünden beri ilk kez. Bir zamanlar sevdiği gülümsemenin izleri yüzünde belirdi. "Zahmet etme," dedi. "Dükkânı bir yıl önce kaybettim."

Kapıyı açıp dışarı çıktı ve arkasını dönüp bakmadı. Grace onu bir daha hiç görmedi.

Geriye doğru yığıldı ve sandalyelerden birinin arkasına tutunmak zorunda kaldı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, gözlerinin önünde nabzının atışını görebiliyordu.

"Endişelenme," dedi Stephen, duvarın yanındaki yerinden kıpırdamadan. "Hâlâ boşanmak istiyorsan, o mahkemede aleyhine tanıklık etti. Bu yasal bir gerekçe."

"Teşekkür ederim," dedi. "Beni kurtarmadığın için teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı. "Bunu kendim yapmam gerekiyordu."

Stephen ona baktı, gözlerinde onun tanıyamadığı bir gölge vardı. "Bunu yapabileceğinden hiç şüphe etmedim," dedi. "Harikaydın."

Ona gülümsedi. Göğsünde bir rahatlama hissetti. Farkı bilmeyenler için bu sevinç gibi gelirdi, ama bazen bilenler için de öyle olurdu.

"Ayrıca, sırtım ağrıyor," diye itiraf etti.

Grace'in elleri ağzına gitti. "Aman Tanrım! İyi misin?"

"Kıpırdayamıyorum," diye itiraf etti. "Yere uzanırdım, ama bu senin yüzleşmeni bozardı. Ve tekrar ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum."

"Aman Tanrım! Kolunu omuzlarıma at, seni yatak odasına götürelim."

Onu çılgınca saldırısından sonra yönlendirmekten çok da zor değildi, ancak daha önce acı hissetmiyor gibi görünüyordu. Dudaklarının beyazlığından anlaşıldığı kadarıyla, şimdi acı hissediyordu.

"Bana bir dakika ver," dedi, yatağa ağır bir şekilde düşerken. "Geçer. Sadece kötü bir spazm. Sanırım." Ona zayıf bir gülümseme attı. "Son birkaç gün içinde o kasları oldukça fazla zorlamış olabilirim."

"Bunu yapmamalıydın... *biz* yapmamalıydık..."

"Buna değerdi. Binlerce kez değerdi. Ama korkarım ki, bir iki gün geçmeden... ah... tekrar ayağa kalkamayacağım."

Grace yüzünü ellerinin arasına aldı, gülmeli mi yoksa çığlık atmalı mı emin olamıyordu. "Ne yapmalıyım? Bir şifacı çağırmalı mıyım?"

"Hayır, hayır. Birkaç esneme hareketi yaparsan gevşer." Dizini göğsüne çekti ve yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok!"

"Evet, ama..." Yumuşak bir kahkaha attı. "Yatağında geçirmek istediğim zaman tam olarak böyle değildi."

Grace gözlerini devirdi.

"Ayrıca, Phillip'le başa çıkmak için yardıma ihtiyacın olmasa da, o bir sorun olsaydı, korkarım en iyi ihtimalle üzerine ağır bir şekilde düşebilirdim."

Üzüntülü bir kıkırdama kaçtı. Alnını kapı çerçevesine yasladı. "Tanrım! Neredeyse buna değecekmiş."

Stephen'ın kahkahası tıslamaya dönüştü. "Ahh... işte." Dikkatlice oturdu. "Biraz daha iyi. En azından eve gidebilirim."

"Şifacı çağırmam gerekmediğinden emin misin?"

"Bunun için gerek yok. Sıcak bir banyoda oturup, sonra da beni dürtüp bağırmalarına izin vereceğime söz veriyorum." Başını salladı. "Bu, çılgın savaşçı olmanın getirdiği bir şey. Vücudun normal bir insanın vücudundan çok daha fazla dayanır... ve sonra ona yaptığın her şey bir anda üstüne çöker. Spazmlar her halükarda geçer. Ta ki geçmeyene kadar."

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Grace onu tutmak için gergin bir şekilde bekledi, ama en azından geçici olarak daha iyi görünüyordu.

"Peki," dedi. "Bugün çok uzun bir gün oldu ve daha da kısalmıyor. Sanırım... ah... yarın beni tekrar görmek istemezsin, değil mi?"

"İsterim," dedi Grace, ve içtenlikle söyledi.

Kapı kapandıktan ve sıkıca kilitledikten sonra, atölyesinde durdu. Garip bir şekilde boş hissediyordu. Marguerite yoktu ve geri dönme ihtimali de yoktu. Tab bile hala Tapınaktaydı.

Ve yine de... yine de...

Burası benim. Benim yerim. Benden alınmadı.

Sessizlik içinde sandalyeye oturdu ve havayı, kokuların karışımını, dökülmüş yağı ve yanmış odunu içine çekti. Onun. Kendisine ait. Düşünmesi veya endişelenmesi gereken hiçbir şey yoktu, hiçbir şey sorması ve cevap vermesi gereken kimse yoktu.

Derin bir nefes daha aldı ve omuzlarının biraz gevşediğini hissetti. *Normal hayatımı geri istiyordum. Ve işte buradaydı. Tam olarak aynı olmasa da, ama... buradaydı.*

Ocağı yaktı ve işe koyuldu.

STEPHEN ertesi gün geri geldi, Tab'ı taşıyordu, Tab ise kendisine böyle bir özgürlük tanınmasına şiddetle karşı çıkıyordu. Civette nerede olduğunu görür görmez, taşıyıcıdan atladı, Grace'in ayaklarının arasından geçip masanın altına girdi ve somurtmaya başladı.

"Merhaba bile demiyor musun?" dedi Grace, eğlenerek.

"Merhaba," dedi Stephen, onun hiç duymadığı kadar imalı bir sesle. Grace'in çenesini kaldırdı ve onu öptü.

Hâlâ iyiydi. Kahretsin, hâlâ gerçekten, gerçekten iyiydi.

"*Seni* kastetmedim, ama şikayet etmiyorum," dedi, nefes alabildiğinde. "Ama sırtın nasıl?"

"Ağrıyor. Tapınak'ın sunabileceği en iyi şifacılar tarafından en sert ellerle dövüldü. En az bir ay boyunca yorucu faaliyetlerde bulunmamam ve kavga etmemem gerektiği söylendi."

"Umarım çok zor olmaz," dedi Grace.

"Kavgalar değil. Yorucu faaliyetler..." Başparmağını Grace'in bileğinin iç kısmında gezdirdi ve Grace kendini kızardığını hissetti.

Tanrım, benim neyim var böyle? Onunla iki kez yattım ve hala 14 yaşındaymışım gibi kızarıyorum.

Yine ciddi bir ifadeyle gözlerine baktı ve geri çekildi. "Ah... Grace..."

Grace, bundan sonra ne olacağını biliyordu. Ne de olsa, bir tane daha garip konuşma ne fark ederdi ki? *Tanrılar biliyor ki, tüm ilişkimiz bu tür konuşmalara dayanıyor gibi görünüyordu.* "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Stephen ayaklarını kaydırdı. Hareket ederken zincirleri hafifçe tıkırdadı. Grace'in önümüzdeki beş dakikadan, Tab'den, sırtından ya da ikisinden başka bir şeyden bahsettiğini varsaymadı.

"Kardeşlerimi bırakamazdım," dedi. "Bana ihtiyaçları var." Ellerine baktı. "Birbirimize ihtiyacımız var."

"Ben de dükkânımı terk edemem," dedi Grace. "Benim işim bu." O da ellerine bakıyordu, dün gece yalnız kaldığı için ne kadar rahatladığını düşünüyordu... ama aynı zamanda, onun atölyesinde örgü ördüğü o ilk günün ne kadar huzurlu geçtiğini de. Bu işe yarayabilir miydi? Genelde sessizce tek başına çalışan iki insan, birlikte sessizce çalışabilir miydi? "Aynı şehirde yaşıyoruz," dedi ihtiyatla.

"Evet." Boğazını temizledi. "Tapınaktan buraya yürüyerek gelmek çok uzun sürmüyor. Sanırım haftada en az birkaç kez gelebilirim. Sırtım ağrımazsa

"

İkisi de aynı anda başlarını kaldırıp birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Kardeşlerin sana bu kadar zaman ayırabilir mi?"

"Sanırım halledebilirler. Sen işinden bu kadar zaman ayırabilir misin?"

"İşimin şaşırtıcı bir kısmı, saatlerce bir şeyleri kaynatmak."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Peki o zaman. Çalışırken eşlik etmemin sakıncası yoksa...?"

Çantasına uzandı ve içine iğneler takılı, ince eğrilmiş bir yumak iplik çıkardı. "Başka bir çift çoraba ihtiyacın olmaz herhalde?"

EPİLOG

"Teşekkür ederim," dedi Piskopos. "Paladinim adına tanıklık ettiğiniz için."

Doktor Piper gözlerini devirdi. "Bunu denemek bile onların alçakça bir hareketi. Üç gün önce ölmüş bir cesedin kafasını kopardığı için bir adamı cinayetle suçlayamazsınız, o ceset o sırada yürüyorsa bile."

"Yine de, Rat sana borçlu."

"Rat'a o kadar çok borçluyum ki, bu borç asla ödenemez." "O defter tutmaz, biliyorsunuz."

"Hayır, ama ben tutuyorum." Piper'ın dudakları gülümsemeye yakın bir şekilde kıvrıldı.

Piskopos başını salladı, ama konuyu daha fazla zorlamadı. "O zaman beni tutuklunuza götürün."

"Mahkum," diye mırıldandı Piper. "Bunun doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Neyin doğru kelime olacağını bilmiyorum. Belki 'denek' olabilir."

"Her iki şekilde de olur."

Piper onu ofisinden çıkarıp koridora götürdü. "Kaynağı buldular mı?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Evet ve hayır," dedi Bishop. Sarayın altındaki pürüzsüz taş koridor loş ve sessizdi, günün saati ne olursa olsun ışık hep aynıydı. Piper'ın artık gündüz ve geceye dikkat edip etmediğini merak etti. "Slewhounds kokuyu bir çömlekçiye kadar takip etti. Raflarda bir düzine kafa buldular ve fırın hala sıcaktı, ama orada çalışanlar çoktan gitmişti."

Piper başını salladı. "Beni takip et," dedi.

Sarayın altında sadece bir hücre vardı ve sonradan eklenmiş gibi görünüyordu. Parmaklıklar taşa cıvatalanmıştı, çimentolanmamıştı. Ama tek kişi olan mahkum, parmaklıkları denemiş gibi görünmüyordu.

Beartongue köşede çökmüş duran pürüzsüz adamı izledi. Havada yoğun bir çürüme kokusu vardı. Doktor Piper ona kokulu bir

mendil uzattı ve Piper onu burnuna tuttu. "Onun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Porselen gibi maske hafifçe kıpırdadı, onu izledi, ama başka bir hareket yapmadı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Piper. "Vücut çürüyor, ama kafanın başka bir cesette hayatta kalıp kalmayacağını ya da sadece tek kullanımlık olup olmadığını bilmiyorum."

Beartongue başını hafifçe çevirerek doktorun gözlerine baktı.

"Hayır," dedi Piper. "Oraya başka bir ceset koydum, kimsenin geri istemeyeceği taze bir ceset, ama o bunu görmezden geldi. Ben bunu kendim yapmayacağım. İnsanların düşündüğü gibi pek iyi bir şifacı olmadığımı biliyorum, ama benim için bile çok ileri giden bazı şeyler var."

Piskopos başını salladı. "Bir şey öğrendin mi?"

"Hiçbir şey," dedi Piper, sesinde tiksinti belirgindi. "Paladin'inizin öldürdüğünü gördükten bir saat sonra bilmediğim hiçbir şey. Kafalarını ezerseniz ölürler ve sonra elinde kırık bir kil kafa ve bir ceset kalır. Bunun korkunç yeni bir canavar mı, yoksa haydut bir mucize yaratıcı mı, yoksa... olduğunu bilmeye hiç yaklaşamadım." Çaresizce sözünü bitirdi.

"Bir mucize yaratıcısının yapacağı bir şey olmaz," dedi piskopos. "Bunu yapabileceğini nasıl öğrenebilirsin ki?"

Piper omuz silkti. "Herkesin bir mucize yaratıcısı olduğu, ancak çoğumuzun sahip olduğumuz yetenekleri öğrenecek durumda olmadığımız teorisini duydun mu?"

"Hayır, duymadım."

"Hiç bir yengeç adama emir verdin mi?"

"Ne?" Pürüzsüz adamın insanlık dışı bakışları altında bile, Beartongue inanılmaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bir yengeç mi? Hayır."

"O zaman, yengeçleri kontrol etme gücüne sahip bir mucize yaratıcısı olmadığını nereden biliyorsun?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama yengeçlere emir vermekle, bir cesedin boynuna tıkıştırdığın kil kafalar yapmak arasında büyük fark var."

"Senin için ya da benim için belki."

Beartongue, pürüzsüz adamı incelemeye devam etti. Nefes alırken dudakları hafifçe açıldı, ama hepsi bu kadardı. "Lanet olsun," dedi yumuşak bir sesle. "Daha fazlasını umuyordum."

"Ben de öyle. Başka bir yerde şansın yaver gitti mi?"

Piskopos arkasını döndü. "Beklenebileceği kadar. Bayan Angelica'nın becerileri sayesinde, kokunun bulunduğu şişeler yüz mil çapındaki her şehirdeki Sıçan Tapınağı'na gönderiliyor. Uzun süre saklanamayacaklar."

"Bu harika..." Piper söylemeye başladı, sonra donakaldı.

Pürüzsüz adam sonunda ses çıkarmaya başladı. Çok fazla bir ses değildi, sadece yumuşak, burundan gelen bir ıslık sesi, ağzı açık, başı çürümüş omuzlarında sallanıyordu, ama bu ses, herhangi bir insanın nefesi kesilene kadar uzun süre devam etti.

Pürüzsüz adam gülüyordu.

Beartongue parmaklıklardan geri çekildi, yüzünde kararlı bir ifade vardı. Sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Peki. Bununla başa çıkmak zorundayız, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Bakın, bu yanmış," dedi. "Bu, Annelik'e bir kez olsun yararlı bir iş verecektir." Pürüzsüz adama son bir kez baktı, sonra dönüp uzaklaştı.

TEŞEKKÜRLER

Dürüst olmak gerekirse, tamamen farklı bir kitap yazmayı umuyordum. Öyleydi. *Swordheart'ın* devamını yazmaya hazırdım, ki söz veriyorum hala üzerinde çalışıyorum, ve sonra, Ohio'daki bir kaleye çok uzun bir yolculuk sırasında - evet, Ohio'da bir kale var, hayır, bu anekdotla ilgisi yok - parfümün tarihi üzerine bir bölüm yapan bir podcast dinledim. Ambergris, kastoreum ve baharat ticareti, simya ve zehirlerle olan bağlantıları beni büyüledi ve "Vay be, bu bir kahraman için harika bir meslek olurdu. Zehirci olmakla suçlanabilir ve kaçmak zorunda kalabilir. İyi bir avukata ihtiyacı olur. Ve bir aşk ilgisine." diye düşündüm.

Point Pleasant'a vardığımızda kitabın yaklaşık yarısını planlamıştım. Mothman'dan çok korktuğum için, bu kitap fikri bir süreliğine kafamdan çıktı, ama sonra kozmetik ve parfüm yapımının tarihi hakkında kitaplar sipariş edecek kadar sinyal ve zihin açıklığına kavuştum. Şatoda geçirdiğim hafta sonundan eve döndüğümde, kitabın büyük bir kısmı kafamdaydı ve sayfalara kelimeleri dökmeye başladım.

Aklımda, hafif bir aşk romanı yazacağım vardı. Hafif aşk romanlarının büyük hayranıyım. Hafif aşk romanlarında genellikle kesik kafalar ve çürümüş ceset golemleri daha az olduğu söylenir, bu yüzden bu kitap tam olarak öyle olmadı, ama sonunda hafif bir şey yazabileceğime eminim. Muhtemelen.

Hafif olsun ya da olmasın, Beyaz Sıçan Tapınağı'nın dünyasına geri dönmekten keyif aldığınızı umuyorum. O insanları seviyorum. Kırık paladinlere gelince... Çelik Azizler'in hikayesi henüz bitmedi. *Swordheart'ın* söz verilen devamı arasında, Istvhan'ın hikayesini yazıyorum ve er ya da geç ikisi de çıkacak ve muhtemelen ikisi de hafif olmayacak, ama kesinlikle aşk ve romantizm ve muhtemelen üzücü büyü olacak.

Her zamanki gibi sadık editörüm K.B. Spangler'a, başa çıkma ustası Shepherd'a, metin editörü ve hayvancılık danışmanına, cesur düzeltmenlerim Cassie ve Jes'e teşekkür ederim. Ve en önemlisi, yemin ederim ki benim kahramanlarımın hepsi değil, ama sabırlı, uzun süre acı çeken, sorumluluk sahibi ve hem tavukların hem de benim beslenmemizi sağlayan kocama Kevin'a teşekkür ederim.

T. Kingfisher
Kuzey Carolina
Ocak 2020

YAZAR HAKKINDA

T. Kingfisher, Kuzey Carolina'lı yazar Ursula Vernon'un biraz absürt olan takma adıdır. Başka bir hayatında çocuk kitapları ve tuhaf çizgi romanlar yazmaktadır. World Fantasy ve Eisner ödüllerine aday gösterilmiş, Hugo, Sequoyah, Nebula, Alfie, WSFA, Coyotl ve Ursa Major ödüllerini kazanmış ve Junior Library Guild tarafından altı kez seçilmiştir.

Bu isim, yetişkinler için yazarken kullandığı isimdir. Eserleri arasında korku, epik fantezi, masal uyarlamaları ve elfler ve goblinler hakkında tuhaf küçük hikayeler bulunmaktadır.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen bahçede kelebeklerle göz teması kurmaya çalışıyordur.

T. KINGFISHER'IN DİĞER ESERLERİ

T. Kingfisher

Kılıçkalp Saatli Çocuklar Mucize Makinesi Küçük Büyücü

Dokuz Goblin

Kurbağa Sözleri ve Diğer Hikayeler Yedinci Gelin

Kuzgun ve Ren Geyiği Bryony ve Güller

Çakal Karılar ve Diğer Hikayeler Orcus'ta Yaz

Saga'dan: The Twisted Ones

Ursula Vernon olarak

Sofawolf Press'ten: *Kara Köpekler İkili* Serisi Elmas Dağı'nın Evi Demir Kazıcı

O Zaman Mantıklı Gelmişti

Çocuklar için: *Dragonbreath* Serisi *Hamster Princess* Serisi Castle Hangnail

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı